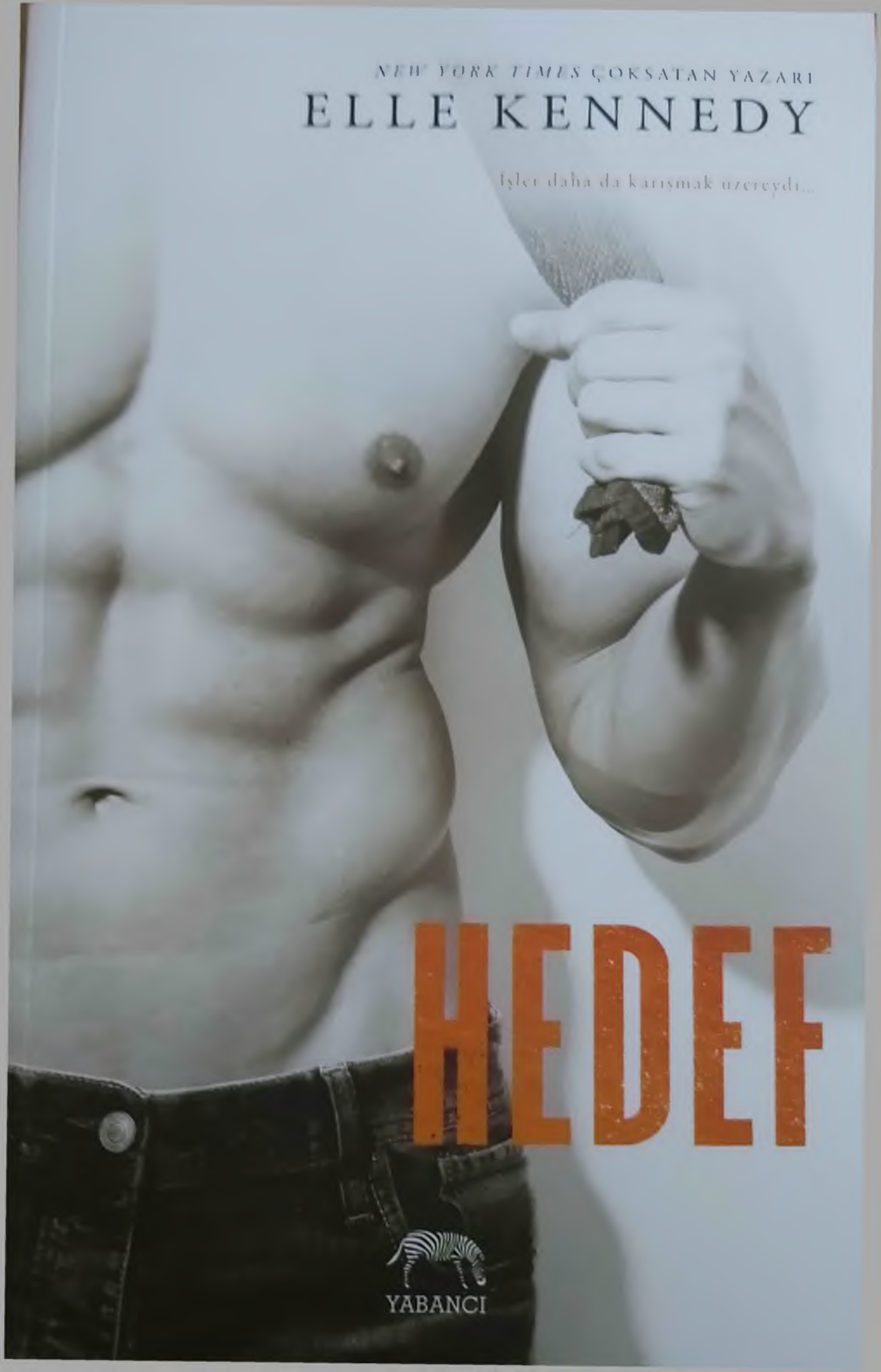
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ELLE KENNEDY

İşler daha da karışmak üzereydi...

HEDEF

YABANCI

1

Sabrina

"Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. LANET OLSUN. Anahtarlarım nerede?"

Dar koridordaki saate bakılırsa, partiye zamanında ulaşmak istiyorsam altmış sekiz dakikalık yolu elli iki dakikada gitmem gerekiyordu.

Kol çantamı tekrar kontrol ettim ama anahtarlar orada değildi. Çeşitli yerleri kurcaladım. Komodin? Hayır. Banyo? Daha az önce oradaydım. Mutfak? Belki de...

Tam o tarafa doğru fırlamak üzereydim ki arkamdan gelen metal şıngırtılarını duydum.

"Bunları mı arıyorsun?"

Arkamı dönerken nefret hissi boğazımı tıkadı ve sadece beş parça eski mobilyanın—iki masa, bir aşk koltuğu, bir kanepe ve bir sandalye—sardalya kutusundaki sardalyalar gibi sıkış tepiş olduğu küçük oturma odasına girdim. Kanepedeki et yığını anahtarlarımı havada salladı. Benim rahatsızca nefes almama sırıtarak anahtarları eşofmanlı götünün altına itti.

"Gel de al bakalım."

Üvey babama doğru yürümeden önce elimi düzleştirdiğim saçlarımdan bezginlikle geçirdim. "Anahtarlarımı bana ver," diye emrettim.

Ray pis pis gülümseyerek karşılık verdi. "Vay anasını, bu akşam ateşli görünüyorsun. Tam bir afete dönüştün Rina. İkimiz bir şeyler yapmalıyız."

Kasığına indirdiği etli elini görmezden geldim. Kendine dokunmak için bu kadar çaresizlik hisseden başka bir adam daha tanımamıştım. Homer Simpson bunun yanında centilmen gibi görünüyordu.

"Sen ve ben birbirimiz için yokuz bile. O yüzden bana bakma ve bana Rina *deme*." Ray bana öyle diyen tek insandı ve bundan nefret ediyordum. "Şimdi anahtarlarımı ver."

"Sana söyledim... gel de al."

Dişlerimi sıkarak elimi götünün altına ittim ve anahtarlarımı aradım. Ray homurtular çıkarıyor ve iğrenç bir bok parçası gibi kıvranıp duruyordu ki elim metale değdi.

Anahtarlarımı çekip çıkardım ve kapıya doğru döndüm.

"Ne olacak ki yahu?" diye dalga geçti arkamdan. "Gerçekten akraba falan değiliz, ensest sorunu yok."

Durdum ve kıymetli zamanımdan otuz saniyeyi ona şaşkınlıkla bakarak harcadım. "Sen üvey babamsın. Annemle evliydin. Ve..." Boğazıma kadar çıkan safrayı yuttum, "...ve şimdi büyükannemle yatıyorsun. Yani hayır, ikimizin akraba olup olmamasıyla alakalı değil. Gezegendeki en iğrenç insan olduğun ve hapse girmen gerektiği için."

Ela gözleri karardı. "Ağzından çıkana dikkat et küçükhanım yoksa bir gün eve gelince kapıları kilitlenmiş bulacaksın."

Çok da tın. "Kiranın üçte birini ben ödüyorum," diye hatırlattım.

"Belki de daha fazlasından sorumlu olursun."

Tekrar televizyona döndü ve kıymetli otuz saniyemi de çantamı kafasına geçirdiğimi hayal ederek geçirdim. Buna değdi yemin ediyorum.

Büyükannem mutfaktaki masada oturmuş sigarasını içiyor ve *People* dergisinin bir sayısını okuyordu. "Bunu gördün mü?" dedi. "Kim K yine çıplak."

"Aferin ona." Sandalyenin arkasındaki ceketimi alıp mutfak kapısına doğru yöneldim.

Evin arkasından çıkmanın daha güvenli olduğunu keşfetmiştim. Güney Boston'ın pek de varlıklı olmayan bu kesimindeki, pek de varlıklı olmayan sokağımızda bulunan daracık evlerin sundurmalarında genellikle sokak serserileri toplanıyordu. Ayrıca açık garaj yerimiz de arka taraftaydı.

"Rachel Berkovich'in hamile kaldığını duydum," dedi büyükannem. "Aldırmalıydı ama herhalde dinine falan ters."

Tekrar dişlerimi sıktım ve büyükannemle yüzleşmek için döndüm. Her zamanki gibi pasaklı bir bornoz ve tüylü pembe terlikler giyiyordu ama sarıya boyalı saçları neredeyse kusursuzdu ve nadiren dışarı çıkıyor olsa bile makyajı tamamen yapılmıştı.

"Kız Yahudi, büyükanne. Dinine ters olduğunu falan sanmıyorum ama olsaydı bile bu, onun tercihi."

Büyükannem, "Büyük ihtimalle fazladan yemek pulu istiyordur," diye sonuca bağlarken benden tarafa dumanı üfledi. Siktir. Hastings'e vardığım zaman kül tablası gibi kokmayacağımı umdum.

"Rachel'ın bebeği aldırmamasının sebebinin o olduğunu sanmıyorum." Tek elim kapıdayken huzursuzca kıpırdandım, büyükanneme hoşça kal demek için bir fırsat kolluyordum.

"Annen seni aldırmayı düşünmüştü."

Hiç şaşmazdı. "Tamam, bu kadar yeter," diye homurdandım. "Ben Hastings'e gidiyorum. Bu akşam dönerim."

Başını dergiden kaldırdı ve kısılmış gözleri siyah örme eteğime, siyah, kısa kollu, açık yuvarlak yakalı kazağıma ve yedi santimlik topuklu ayakkabılarıma baktı. Daha ağzından çıkmadan kafasında şekillenen kelimeleri görebiliyordum.

"Kibirli görünüyorsun. Senin şu havalı üniversitene mi gidiyorsun? Cumartesi akşamları dersin mi var?"

"Kokteyl parti var," diye cevapladım istemeye istemeye.

"Ohhh, kokteyller mokteyller. Orada öptüğün onca kıçla dudakların çatlamaz umarım."

"Şey, sağ ol büyükanne." Arka kapıyı açarken kendimi eklemeye zorladım, "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum küçük kızım."

Beni seviyordu ama bazen sevgisi öyle yanlıştı ki, bana zarar mı veriyordu yoksa yardım mı ediyordu bilmiyordum.

Küçük bir kasaba olan Hastings'e araba yolculuğum ne elli iki dakika *ne de* altmış sekiz dakika sürdü. Yollar öyle kötü durumdaydı ki yol kahrolası bir buçuk saatimi aldı. Park alanı bulmak için de bir beş dakika daha harcadım ve Profesör Gibson'ın evine vardığımda artık piyano telinden daha gergindim... ve aynı şekilde kırılgan hissediyordum.

Kapıdaki gözlüklü adama, "Merhaba Bay Gibson. Geciktiğim için çok üzgünüm," dedim.

Profesör Gibson'ın kocası yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Takma kafana Sabrina. Hava çok kötü. Paltonu alayım." Elini uzattı ve ben yün ceketimi çıkarmak için savaş verirken sabırla bekledi.

Profesör Gibson, tam da kocası benim ucuz paltomu dolaptaki pahalı olanların yanına asarken geliverdi. Paltom da benim gibi bu yere uymuyordu. Eksiklik hislerini bir kenara ittim ve parlak bir gülümseme takındım.

Profesör Gibson neşeyle, "Sabrina!" diye seslendi. Hükmedici varlığı anında dikkat kesilmemi sağladı. "Tek parça halinde gelmene çok memnunum. Kar yağmaya başladı mı?"

"Hayır, sadece yağmur var."

Yüzünü buruştururken kolumu tuttu. "Daha da kötü. Umarım bu akşam şehre geri dönmeyi planlamıyorsundur. Yollarda buz tabakası olacak."

Sabah çalışmak zorunda olduğum için yolun durumu ne olursa olsun o yolculuğu yapmam gerekecekti ama profesörü endişelendirmek istemediğim için onu temin edercesine gülümsedim. "Ben iyi olacağım. O hâlâ burada mı?"

Profesör kolumu sıktı. "Burada ve seninle tanışmak için ölüyor."

Harika. Buraya geldiğimden beri ilk tam nefesimi aldım ve odanın diğer tarafına doğru yönlendirildim. Orada siyah pantolonun üstüne, pastel renkli bir takım ceketi giymiş kısa, gri saçlı ufak tefek bir kadın vardı. Kıyafeti sıradandı ama kulaklarında parlayan elmaslar başparmağımdan büyüktü. Ah bir de ne mi vardı? Hukuk profesörü olarak fazla arkadaş canlısıydı. Onları gözümde her zaman asık suratlı, ciddi canlılar olarak canlandırırdım. Benim gibi.

"Amelia, seni Sabrina James'le tanıştırayım. Sana bahsettiğim öğrenci. Sınıfının birincisi, iki işte birden çalışıyor ve LSAT'den yüz yetmiş yedi puan almayı başardı." Profesör Gibson bana döndü. "Sabrina, Amelia Fromm, Anayasa Hukuk Profesörü."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," derken elimi uzattım ve ellerimin nemli olmaması için Tanrı'ya yakardım. Bu an için bir saat kendimle el sıkışma pratiği yapmıştım.

Amelia elimi hafifçe sıktıktan sonra geri çekti. "Annem İtalyan, dedem Yahudi olunca isimler böyle garip bir birleşim oluyor. James, İskoç adı, senin ailen oradan mı?" Parlak gözleri üzerimde gezindi ve Target'tan aldığım ucuz giysilerimi düzeltmemek için direndim.

"Öyle diyemem hanımefendi." Ailem kaldırım kenarından gelmeydi. İskoçya bizim anavatamız olmak için fazla güzel ve şahane görünüyordu.

Elini salladı. "Önemli değil. Soy araştırmalarıyla da amatörce ilgileniyorum. Demek Harvard'a başvurdun? Kelly bana öyle söyledi."

Kelly mi? Kelly diye birini tanıyor muydum ki?

Profesör Gibson nazik bir kahkahayla, "Benden bahsediyor hayatım," dedi.

Kızardım. "Evet tabii, üzgünüm. Sizi profesör dışında bir şey olarak düşünemedim."

"Ne kadar resmisin Kelly!" diyerek suçladı Profesör Fromm. "Sabrina, başka nereye başvuruda bulundun?"

"Boston Üniversitesi, Suffolk ve Yale ama Harvard benim hayalim."

Amelia, listemdeki iki ve üç numaralı Boston okullarını duyunca tek kaşını kaldırdı.

Profesör Gibson yardımıma koştu. "Eve yakın kalmak istiyor. Ayrıca Yale'den daha iyi bir yere ait olduğu açık."

İki profesör de küçümseyici bir ses çıkardı. Profesörüm Harvard mezunuydu ve görünüşe göre bir kere Harvard'lıysan, her zaman Yale karşıtı biri oluyordun.

"Kelly'nin anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, Harvard sana sahip olmaktan onur duyacaktır."

"Harvard öğrencisi olmak benim için bir onur olacaktır hanımefendi."

"Kabul mektupları yakında postalanacak." Gözleri yaramazca parladı. "Senin için kesinlikle bir iki iyi laf edeceğimden."

Amelia bir kez daha gülümsedi ve ben neredeyse mutluluktan bayılacaktım. Kadına yağ çektiğim falan yoktu. Harvard gerçekten de hayalimdi.

Çatlayan sesimle, "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

Profesör Gibson yemekleri işaret etti. "Neden gidip yiyecek bir şeyler almıyorsun? Amelia, seninle Brown'dan çıktığını duyduğum şu pozisyon belgesiyle ilgili konuşmak istiyorum. Bakma fırsatın oldu mu?"

İkili dönüp uzaklaştı, siyahî feminizminin kesişimselliği ve ırk teorisi üzerine bir tartışmaya gömüldüler. Profesör Gibson'ın uzmanlık alanı olan bir konuydu.

Aperatif masasının etrafında dolandım, örtüleri bembeyazdı, üstü peynir, kraker ve meyveyle doluydu. En yakın iki arkadaşlarım Hope Matthews ve Carin Thompson çoktan gelmiş orada duruyorlardı. Biri esmer, biri beyaz tenliydi ve dünyadaki en güzel, en akıllı meleklerdi.

Aceleyle onlara doğru gittiğimde neredeyse kollarına yığılıp kalacaktım.

Hope sabırsızca, "Ee? Nasıl gitti?" diye sordu.

"Sanırım iyi. Harvard'ın beni almaktan onur duyacağına benzer bir şeyler ve yakında ilk kabul mektuplarının gönderileceğini söyledi."

Bir tabak alıp doldurmaya başladım, peynir parçalarının daha büyük olmasını diliyordum. Öyle açtım ki koca bir kalıp peyniri bile yiyebilirdim. Bütün gün bu buluşmayı bekleyip durmuştum ve şimdi bittiği için suratımı yemek masasına gömmek istiyordum.

Carin, "Ah kesin gireceksin," diye belirtti.

Üçümüz genç kadınlara yardım edilmesine yürekten inanan Profesör Gibson'ın tavsiyeleriydik. Kampüste başka organizasyonlar da vardı fakat onun etkisi tamamen kadınların ilerlemesine yönelikti ve kesinlikle daha minnettar olamazdım.

Bu akşamki kokteyl parti, öğrencilerinin, ülkenin en rekabetçi mezuniyet programının fakülte üyeleriyle buluşması için tasarlanmıştı. Hope, Harvard Tıp Fakültesi'nden bir yer ararken, Carin, MIT'ye yöneliyordu.

Aynen öyle, Profesör Gibson'ın evinde östrojen denizi vardı. Kocasının dışında, sadece birkaç erkek vardı. Mezun olduktan sonra bu yeri gerçekten özleyecektim. Evimden uzaktaki bir evim gibiydi.

Carin'e cevap olarak, "Dua ediyorum," dedim. "Eğer Harvard'a giremezsem BÜ ya da Suffolk olacak." O da olurdu benim için ama Harvard bana mezuniyetten sonra istediğim iş için bir fırsat garantiliyordu. Ülkenin en önde gelen, diğer bir deyişle insanların BigLaw dediği hukuk firmasında bir pozisyon.

Hope inanarak, "Kabul edileceksin," dedi. "Ayrıca umuyorum ki kabul mektubunu alınca kendini öldürmeyi bırakacaksın, Tanrım, gergin görünüyorsun."

Boynumu gergince çevirdim. Evet, *kaskatıydım*. "Biliyorum. Şu günlerde programım acayip acımasız. Bu sabah ta ikide yattım çünkü Boots & Chutes'u kapatması gereken kız tüydü ve kapatma işini bana bıraktı, sonra da postayı düzenlemek için dörde kadar ayakta kaldım. Öğlene doğru eve gelip resmen bayıldım ve neredeyse uyuyakalıyordum."

"Hâlâ iki işte de çalışıyor musun?" Carin kızıl saçlarını yüzünden geriye doğru attı. "Garsonluğu bırakacağını söylemiştin."

"Henüz bırakamam. Profesör Gibson hukuk fakültesinin ilk yılında çalışmamızı istemediklerini söyledi. Bunu yapabilmemin tek yolu eylüle kadar yemeğe ve kiraya yetecek kadar para biriktirebilmem."

Carin anlayışlı bir ses çıkardı. "Seni çok iyi anlıyorum. Bizimkiler öyle büyük bir kredi çekiyorlar ki, onunla küçük bir ülke satın alabilirim herhalde."

Hope hüzünle, "Bizimle aynı eve çıkmanı dilerdim," dedi.

"Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum," diyerek ona takıldım. "Sömestr başladığından beri sadece günde iki defa söylüyorsun."

Sevimli burnunu bana bakarak buruşturdu. "Babamın bizim için kiraladığı yere *bayılırdın*. Yerden tavana kadar pencereleri var ve tam da metro durağının yakınında. Toplu taşıma araçları." Kaşlarını oynattı.

"Çok pahalı H."

"Farkı benim kapatacağımı biliyorsun, daha doğrusu ailem kapatır," diye düzeltti. Kızın ailesinin petrol kodamanından daha fazla parası vardı ama onunla konuşarak bunu asla anlayamazdınız. Hope olabildiğince gerçekçi bir insandı.

Mini sosisleri mideye indirirken lokmalarımın arasında, "Biliyorum," dedim. "Fakat suçluluk hissederdim ve sonra suçluluğum içerlemeye dönüşürdü, sonra artık arkadaş olmazdık ve senin arkadaşın olmamak berbat olurdu."

Başını iki yana salladı. "Eğer bir an gelir de o inatçı gururun yardım istemene izin verirse ben buradayım."

Carin, "*Biz* buradayız," diyerek araya girdi.

"Gördünüz mü?" Çatalımı ikisinin arasında salladım. "İşte bu yüzden sizinle yaşayamam kızlar. Benim için çok değerlisiniz. Ayrıca, bu benim de işime geliyor. Önümüzdeki sonbaharda dersler başlamadan neredeyse on ay için para biriktirdim. Bunu hallediyorum."

Carin, "En azından bu şey bitince bizimle bir içki içmeye gel," diye yalvardı.

"Eve gitmem gerekiyor." Yüzümü buruşturdum. "Yarın işe gidip paketleri düzenlemem gerekiyor."

"Pazar gününde mi?" dedi Hope.

"Bir buçuk katını veriyor. Geri çeviremedim. Aslında yakında yola koyulmam lazım." Tabağımı masaya bıraktım ve büyük pencereden dışarı bakarak neler olduğunu görmeye çalıştım. Tek görebildiğim karanlık ve camdaki yağmur damlalarıydı. "Yola ne kadar erken çıkarsam o kadar iyi olur."

"Bu havada hiçbir yere gitmiyorsun." Profesör Gibson bir şarap bardağıyla dirseğimin dibinde bitiverdi. "Hava durumunda yollarda buzlanma olacağını söylediler, sıcaklık düşüyor ve yağmur buza dönüşüyor."

Danışman hocamın yüzüne tek bir bakış atmamla birlikte teslim olmam gerektiğini fark ettim. O yüzden teslim oldum ama büyük bir isteksizlikle.

"Pekâlâ," dedim, "ama bunu karşı görüşte olarak yapıyorum. Ve sen..." Çatalımın ucuyla Carin'i işaret ettim, "sende kalmam gerekebilir, o yüzden buzluğunda dondurma olsa iyi olur, aksi halde gerçekten kızarım."

Üçü kahkahalarla güldü. Profesör Gibson uzaklaştı ve üç üniversite son sınıf öğrencisinin yapabileceği en iyi şekilde iletişim kurması için bıraktı. Bir saat kadar oyalandıktan sonra Hope, Carin ve ben paltolarımızı aldık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kızlara.

"D'Andre, Malone'da, onunla orada buluşacağımı söyledim," dedi Hope. "İki dakikalık yol var, o yüzden bizim için sorun da olmaz."

"Gerçekten mi? Malone mu? Orası bir hokey barı," diye sızlandım. "D'Andre orada ne yapıyor ki?"

"İçiyor ve beni bekliyor. Ayrıca senin mercimeği fırına vermen lazım ve sporcular senin en sevdiğin tipler."

Carin alayla güldü. "Sevdiği tek tip."

"Hey, sporcuları tercih etmek için çok iyi bir sebebim var."

"Biliyorum. Duyduk." Gözlerini devirdi. "Eğer işlemlerle ilgili bir sorunun cevaplanması gerekiyorsa matematik ineklerine git. Eğer fiziksel bir ihtiyacın giderilmesi gerekiyorsa bir sporcuya git. Elit bir sporcu için bedenler birer araçtır. İcabına bakarlar, sınırlarını nasıl zorlayacaklarını bilirler vs. vs." Carin sol eliyle boş boş çene çalma işareti yapıyordu.

Ortaparmağımı gösterdim.

"Fakat hoşlandığın biriyle seks çok daha iyidir." Bu Hope'tan geldi, futbolcu olan D'Andre

ile birinci sınıftan beri sevgiliydi.

"Onlardan hoşlanıyorum," diye karşı çıktım. "...onları kullandığım bir iki saat için."

Beraberce kıkırdadık, ta ki Carin ortalamayı düşüren birinin bahsini açana kadar.

"On Saniyelik Greg'i hatırlıyor musun ama?"

Ürperdim. "Öncelikle o kötü anıyı tekrar hatırlattığın için sana teşekkür edemeyeceğim ve ikinci olarak, fiyasko olmadıklarını söylemiyorum. Sadece bir sporcuyla ihtimaller daha iyi."

Carin, "Yani hokeyciler fiyasko mu?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Bilemem. Onları performansları yüzünden ihtimaller listemden çıkarmadım, onları listemden çıkardım çünkü profesörlerden özel muamele gören aşırı ayrıcalıklı pislikler."

"Sabrina kızım, o konunun peşini bırakman gerek," dedi Hope.

"Hayır. Hokey oyuncuları elemeleri geçmiyor."

"Tanrım... ama neleri kaçırdığına bir baksana." Carin abartılı bir şehvetle dudaklarını yaladı. "Takımdaki şu sakallı olan adam var ya? Nasıl hissettirdiğini bilmek isterdim. Ölmeden önce yapılacaklar listemde sakallılar var."

"Durma o zaman. Hokeycilere karşı boykotum senin için daha fazla anlamlı gelir."

"Bunu düşüneceğim ama..." Pis pis güldü. "Sana erkek orospusu Di Laurentis ile yattığını hatırlatmam gerekiyor mu?"

Off. İşte bu *asla* duymak istemediğim bir hatırlatmaydı.

"Öncelikle tamamen sarhoştum," diye homurdandım. "İkincisi de ikinci sınıftaydım. Üçüncüsü, hokeycilerle yatmayacağıma yemin etme sebebim o herif zaten."

Brair Üniversitesi'nin şampiyonluk kazanmış bir futbol takımı olsa da, hokey üniversitesi olarak bilinirdi. Paten giyen heriflere tanrı gibi davranılırdı. Tipik bir örnek vereyim, Dean Heyward-Di Laurentis. O da benim gibi siyaset bilimi bölümünde, yani birkaç dersi birlikte aldık. İkinci sınıftaki İstatistik dersi de dâhil. O ders acayip zorluydu. Herkes cebelleşiyordu.

Dean dışında herkes tabii, kendisi asistan hocayı beceriyordu.

Tabii kız ona —şoke edici!— A veriyordu ve Dean kesinlikle *hak etmiyordu*. Bunu kesin olarak biliyordum çünkü final ödevinde birbirimizle eşleşmiştik ve teslim ettiği çöpü görmüştüm.

A aldığını öğrendiğimde çükünü kesmek istedim. Çok adaletsizceydi. O ders için kıçım çıkana kadar çalışmıştım. Lanet olsun, ben her şey için kıçım çıkana kadar çalışıyordum. Her başarım kanım, terim ve gözyaşlarımla lekeliydi. Bu esnada göt herifin tekine dünya bir tabakta sunuluyordu, öyle mi? Sikerim böyle işi.

Hope, Carin'e yalandan fısıldarcasına, "Yine sinirleniyor," dedi.

Carin de fısıldar gibi bağırarak, "Di Laurentis'in o dersten A alışını düşünüyor," dedi. "Gerçekten biriyle yatması lazım. Ne kadar oldu?"

Tam ortaparmağımı göstermek üzereydim ki en son ne zaman yattığımı hatırlamadığımı fark ettim.

"Şey vardı, eee, Meyer? Lakros oynayan. O eylüldeydi. Ondan sonra Beau vardı..." Işık saçtım. "Ha! Gördünüz mü? Sadece bir ayı biraz geçmiş. Öyle ulusal acil durum falan değil."

"Kızım, senin programına sahip birinin bir *aydan* fazla seksiz kalmasına izin verilmez," diye karşılık verdi Hope. "Ayaklı stres topu gibisin, yani senin en azından... günlük çüklenmen lazım," diye karar verdi.

Carin, "Gün aşırı," diye karşı çıktı. "Hanımefendilik bahçesinin biraz dinlemesi için zaman ver."

Hope başıyla onayladı. "Peki. Ama bu akşam o vajinaya dinlenme falan yok..."

Alayla güldüm.

"Duyuyor musun B? Yemeğini yedin, öğlen uykunu çektin ve şimdi biraz seksi saatlere ihtiyacın var," dedi Carin.

"Ama Malone?" İhtiyatla tekrarladım. "O yerin hokeycilerle kaynadığını az önce konuştuk."

"Hepsi öyle değil. Bahse varım Beau oradadır. D'Andre'ye sormamı ister misin?" Hope telefonunu kaldırdı ama başımı iki yana salladım.

"Beau çok fazla zaman alıyor. Seks sırasında konuşmak istiyor. Ben sadece işimi bitirip gitmek istiyorum."

"Uuuu konuşuyor! Korkunç."

"Kes şunu."

"Kestir bakalım." Hope saçlarını savurunca uzun örgüleri paltoma çarptı, sonra Profesör Gibson'ın evinden çıktı.

Carin omzunu silkip onu takip etti, bir saniyelik bir tereddütten sonra ben de çıktım. Hope'un arabasına vardığımızda paltolarımız sırılsıklamdı ama kapüşonlarımız vardı, o yüzden saçlarımız sağanaktan kurtulmuştu.

Bu akşam içimden biriyle konuşmak gelmiyordu ama arkadaşlarımın haklı olduğunu inkâr edemezdim. Haftalardır gergindim ve şu son birkaç günde kesinlikle hissediyordum... o kaşıntıyı. Sadece sert, kaslı bir vücudun ve ortalamanın üstünde olmasını umacağın bir sikin kaşıyacağı türden bir kaşıntıydı.

Ancak ben kiminle yatacağım konusunda son derece seçiciydim ve tam da korktuğum gibi, kızlarla beraber beş dakika sonra Malone'a girdiğimizde içerisi hokeycilerle doluydu.

Fakat hey, bana düşen el buysa, o zaman sanırım oynayıp neler olacağını görmekten bir zarar gelmezdi.

Yine de bara doğru giden arkadaşlarımı takip ederken hiçbir beklentim yoktu.

2

Tucker

"Ondan uzak dur evlat. O kız zehirli."

Şakır şakır yağan yağmurdan geçip Malone'a girdiğimde, Dean (genellikle yanlış olan) bilgeliğini yeni sol kanat oyuncumuz Hunter Davenport'a aktarıyordu.

Yollar bok gibiydi ve bu akşam burada olmak istediğim söylenemezdi ama Dean parti yapmamız gerektiğini söyleyerek ısrar etmişti. Bütün gün evde volta atıp durmuştu, acayip somurtkandı ve üzgün olduğu da açıktı ama ne olduğunu sorduğumda omzunu silkip gergin hissettiğini söylemişti.

Bu saçmalığın daniskasıydı. Koca çeneli takım arkadaşlarımla kıyaslandığımda sessiz biri olabilirdim ama kafam ağır basmıyordu. İpuçlarını birleştirmek için dedektif olmam gerekmediğinden de emindim.

Diğer ev arkadaşımızın sevgilisinin en yakın arkadaşı olan Allie Hayes, dün gece bizim evde kalmıştı.

Dean bir erkek orospusuydu.

Hatunlar Dean'e bayılırdı.

Allie bir hatundu.

Bu sebepledir ki, Dean, Allie'yle yatmıştı.

Artı, oturma odasının her yanına kıyafetler saçılmış vaziyetteydi çünkü Dean yatak odasında seks yapabilme becerisinden fiziksel olarak yoksundu.

Henüz itiraf etmemişti ama en sonunda edeceğinden emindim. Ayrıca dün gece aralarında her ne geçtiyse Allie'nin tekrar performansı istemediğinden de emindim. Gerçi bu niye tek gecelik ilişkiler kralı Dean'in canını sıkıyordu, onu henüz çözememiştim.

Hunter ağır ağır, "Bana zehirli görünmedi," derken saçımdaki suları silkeledim.

Dean benden tarafa doğru, "Hey Fido, git de başka yerde kurulan," diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim ve Hunter'ın bakışlarını takip ettim, barda sırtı bize dönük halde duran zayıf bir esmere yapışmıştı resmen. Kısa bir etek, öldürücü bacaklar ve sırtından aşağı dökülen gür, kapkara saçlar gördüm. Ayrıca ağzım açık halde bakma zevkine eriştiğim en yuvarlak, en sıkı, en seksi kıçtan bahsetmiyordum bile.

"Güzel," dedikten sonra Dean'e sırıttım. "Baştan benimdir dediğini varsayıyorum?"

Yüzü korkudan bembeyaz oldu. "Yok ya. O Sabrina dostum. Her gün derste canıma okuyor zaten. Okul dışında da yapmasına ihtiyacım yok."

"Bekle, Sabrina o mu?" dedim ağır ağır. Dean'in can düşmanı olduğuna yemin ettiği kız *bu* muydu? "Onu kampüste sürekli görüp duruyorum ama senin yakınıp durduğun kızın o olduğunu anlamamıştım."

"Ta kendisi," diye homurdandı.

"Ne yazık ha. Göze hoş geldiği kesin." Aslında hoştan öteydi. Sözlükte *hoş* kelimesinin yanında Sabrina'nın kıçının bir fotoğrafı vardı. Ayrıca *muhteşem, Tanrı vergisi ve acayip ateşli* kelimelerinin yanında da olabilirdi.

"İkinizin arasında ne oldu?" diye sordu Hunter. "Eski sevgilin falan mı?"

Dean, "Siktir, hayır tabii ki," dedi.

Çaylak dudaklarını büzdü. "Yani hamlede bulunursam kanka kuralını falan bozmam, değil mi?"

"Hamle yapmak mı istiyorsun? Git ne istiyorsan yap. Ama seni uyarıyorum, o sürtük seni diri diri yer."

Sırıttığımı görmesin diye yüzümü gizledim. Görünüşe göre birileri Dean'i geri çevirmiş olabilirdi. Kesinlikle aralarında bir mazi vardı ama Hunter üstelediğinde bile Dean başka bir bilgi vermedi. Sabrina ta karşıdan dönüp baktı. Muhtemelen kıçındaki üç çift gözü hissetmişti, özellikle iki çift göz acayip aç aç bakarken.

Bakışları benimkiyle kenetlendi ve kaçırmadı. Gözlerinde bir meydan okuma vardı ve içimdeki rekabetçi yan meydan okumayı kabul etmek için yükseldi.

Benim için yeterli misin? diye soruyordu sanki.

Hiçbir fikrin yok tatlım..

Gözlerinde bir kıvılcım parladı... ta ki bakışları Dean'e inene kadar. Anında o şehvetli dudakları incecik oldu ve bizden tarafa doğru ortaparmağını gösterdi.

Hunter inledi ve Dean'in onun şansını mahvettiğiyle ilgili bir şeyler homurdandı. Fakat Hunter bebeğin tekiydi ve o kızda dünyayı tutuşturacak kadar ateş vardı. On sekizlik bir oğlanı yatağında istediğini hayal bile edemedim, hele bir de ilk zorluğu yenilgi olarak gören birini. Bu velet eğer büyük çocuklarla oynamak istiyorsa biraz daha güçlenmesi gerekiyordu.

Para çıkarmak için cebimi kurcaladım. "Gidip bir bira alacağım. Siz birer tane daha istiyor musunuz?"

Başlarını iki yana salladılar. Arkadaşlık görevimi yerine getirmiş bir vaziyette bara ve Sabrina'ya doğru gittim, tam da barmen onun içkisini verirken oradaydım.

Yirmiliği barın üzerine bıraktım. "Benden olsun, müsait olduğunda da ben bir Miller alayım."

Barmen parayı aldı ve Sabrina karşı çıkamadan kasaya doğru gitti. Bana düşünceli bir bakış attı ve sonra bira şişesini dudaklarına doğru kaldırdı.

"Bana içki aldın diye seninle yatmayacağım," dedi şişenin üzerinden.

Omzumu silkerek, "Öyle yapmamanı umarım," diye yanıtladım. "Bundan daha yüksek standartlarım var."

Başımı kibarca salladım ve birkaç takım arkadaşımın toplandığı masaya geri döndüm. Bakışlarının sırtıma girdiğini hissedebiliyordum. Beni göremediği için kendimden memnun gülümsememin yüzüme yayılmasına izin verdim. Bu kovalanmaya alışkın bir kızdı, yani kendi kovalamamda ufak bir sürpriz yapmam gerekiyordu.

Masaya döndüğümde Hunter başka bir kız grubunu süzüyordu ve Dean burnunu telefonuna gömmüştü, herhalde Allie'ye mesaj atıyordu. Diğerleri bunların işi pişirdiğini biliyor mu diye merak ettim. Muhtemelen bilmiyorlardı. Garrett ve Logan kız arkadaşlarıyla birlikte yarına kadar Boston'da olacaklardı, yani hâlâ bihaber olmaları muhtemeldi. Fakat Garrett, Dean'in bu hafta sonu ellerini Allie'den uzak tutması konusunda çok katıydı. Allie'nin en yakın arkadaşı Hannah'yla yaşadığı kusursuz hayata bulaşacak drama falan istemiyordu.

Herhangi bir patlama ya da durmadan aramalar olmadığına göre, Dean ve Allie'nin dün geceki takılmalarını hâlâ gizli tuttuklarına bahse girerdim.

Tam Hunter ağzını açıp masaya doğru gelmekte olan kızlardan birine korkunç bir replik söylemek üzereyken ışıklar göz kırptı.

Dean kaşlarını çattı. "Dışarıda kıyamet falan mı kopuyor?"

"Oldukça fena indiriyor," dedim.

Bir müddet sonra Dean gitmeye karar verdi. Bu akşam bara gelmeyi daha baştan istememiş olsam da ben yerimde kaldım. Nedenini bilmiyordum fakat Sabrina'yla o ufak konuşma beni biraz harekete geçirmişti.

Hayatımda kız eksikliği olduğu falan da yoktu. Dean, Logan ya da diğer takım arkadaşlarım gibi fetihlerimle övünmüyor olabilirdim ama ben de oyundan payıma düşeni alıyordum. Eğer canım isterse tek gecelik ilişkiler yaşadığım bile oluyordu.

Şu anda canım istiyordu işte.

Sabrina'yı altıma almak istiyordum. Üstüme. Kendini nereye koymak isterse orası uygundu. Öyle istiyordum ki elimi sakalımın üstüne koyup ovalamak zorunda kaldım, böylece aşağı doğru indirip başka bir şeyi ovalama dürtüme karşı koyuyordum.

Sakal hakkında nasıl hissettiğimden hâlâ emin değildim. Geçtiğimiz ilkbahardaki şampiyonluk sırasında uzatmıştım ama mağara adamı halim üzerimde kontrol sağladı, o yüzden bu yaz tıraş oldum. Sonra acayip tembel olduğum için tekrar uzadı ve azıcık uçlarından almak tamamen tıraş olmaktan çok daha kolay bir halttı.

Hunter, "Otursana adamım," diye cesaretlendirdi. Gözleriyle kızların üç, bizim iki kişi olduğumuzu söylüyordu ama bu kızlar ne kadar güzel olsalar da hiç ilgimi çekmediler.

"Tamamen senindir evlat."

Şişemdekini bitirdim ve Sabrina'nın hâlâ durmakta olduğu bara geri döndüm. Birkaç yırtıcı daha yanaşmıştı. Hepsine sert bir bakış attım ve kızın yanında açılan bir boşluğa giriverdim.

Arkamdaki bara dirseğimi dayadım, ona mekâna bakıyormuşum havasını verdim. Bana ehlileştirilmemiş midillileri anımsatıyordu biraz, kocaman gözler, upuzun bacaklar ve hayatının en iyi sürüşünü sana vereceğine dair dile getirilmeyen bir söz. Ancak elini çok erken oynarsan kaçıp giderdi ve onu bir daha yakalamanın yolu yoktu.

"Demek Di Laurentis'in arkadaşısın?"

Sözcükleri gelişigüzel bir şekilde söyledi ama Dean ile birbirlerinden pek hoşlanmadıkları hesaba katılırsa buna doğru cevap vermenin tek bir yolu vardı ve o da her şeyi inkâr etmekti.

Yine de yatmak için bile olsa böyle bir şeyi arkadaşıma yapmazdım. Sabrina'nın Dean'le nasıl bir olayı varsa beni etkilemezdi, tıpkı Dean'in onun hakkındaki düşüncelerinin benim bu kız hakkındaki görüşlerimi şekillendirmediği gibi. Ayrıca nasıl devam etmek istiyorsan öyle başla lafına acayip inanırdım.

"Ev arkadaşım."

Tiksintisini gizlemek için çaba göstermedi ve beni başından

savmaya yeltendi. "İçki için teşekkürler ama sanırım arkadaşlarım bana el sallıyor." Başıyla bir grup kızı işaret etti.

Kalabalığa şöyle bir baktığımda tekinin bile bizden tarafa bakmadığını gördüm ve başımı hüzünle iki yana sallayarak geri ona döndüm. "Bundan daha iyisini yapman gerekirdi. Eğer gitmemi istiyorsan öyle söyle. Ne istediğini bilen ve bunu söylemekten korkmayan bir kıza benziyorsun."

"Dean'in sana söylediği bu mu? Bahse varım bir sürtük olduğumu da söylemiştir, değil mi?"

Bu defa ağzımı kapalı tuttum. Onun yerine bir içki aldım.

"O haklı," diye devam etti. "Öyleyim ve üzgün de değilim."

Çenesini sevimli bir şekilde havaya kaldırdı. Çimdiklerdim ama sanırım birkaç parmağımı kaybederdim ve bu akşam onlara ihtiyacım vardı. Onları bedeninin üzerinde gezdirme planlarım vardı.

Ona aldığım biradan bir yudum daha aldı ve boğazındaki narin kasların hareketini izledim. Siktir, çok güzeldi. Dean onun bebeklerin hayatını sömürdüğünü söylese bile burada olurdum. O cinsten bir cazibesi vardı.

Çekilen sadece ben de değildim. Bardaki erkek nüfusunun yarısı benden tarafa gıptayla bakıyordu. Vücudumla onu hafifçe gizlemeden edemedim.

"Tamam," dedim hafifçe.

"Tamam mı?" Yüzünde kafasının karıştığını gösteren çok tatlı bir ifade vardı.

"Aynen. Bunun beni korkutup kaçırması mı gerekiyor?"

Kusursuzca şekillendirilmiş kaşları birleşti. "Başka ne dediğini bilmiyorum ama kolay lokma değilim. Öylesine takılmaya karşı değilim ama yatağıma aldığım kişiler konusunda seçiciyim."

"O konuda hiçbir şey söylemedi. Sadece kendisinin hayalarını patlatmaktan hoşlandığını söyledi. Fakat Dean'in egosunun arada sırada bir darbeye dayanabileceğini ikimiz de biliyoruz. Asıl soru senin ona takılı kalıp kalmadığın. Kalmışsın gibi görü-

nüyor çünkü sadece onun hakkında konuşuyorsun." Omzumu silktim. "Eğer mesele oysa hemen şimdi kayarak uzaklaşırım."

Dean kendisinin Sabrina'ya karşı hisleri olmadığını söylemiş olsa da, Sabrina'nın da ondan yana bir şeyler hissetmediğinden emin olmak istiyordum. Sabrina, Dean'den bahsederken ses tonu acılı değil, öfkeliydi gerçi ve bu iyiye işaretti. Öfke birkaç şey yüzünden olabilirdi. Acıysa genellikle yaralı hislerden gelirdi.

Yatağa girdiğimizde —eğeri falan yoktu artık— benimle olmak istediği için olmalıydı, Dean'e dönmek için bir yol olarak değil.

Bakışları omzumun üzerinden takım arkadaşlarımın hâlâ oturmakta olduğu yere, sonra bana döndü. Bir süre sessizlik içinde içtik. Çikolata kahverengisi gözlerini okumak zordu ama sözlerimi dikkatle değerlendirdiğini sezdim. Benim konuşmamı, boşluğu doldurmamı bekliyor olabilirdi ama onun pes etmesini bekliyordum. Ayrıca onu yakından incelemek için zaman veriyordu bana. Bu mesafeden bakınca fark ettiğimden daha da güzeldi.

Sadece dünya çapında bir kıçı ve sonu gelmez bacakları yoktu. Memeleri de bir adamı dindar yapabilecek cinstendi. *Bu muhteşem canlıyı yarattığın için şükürler olsun İsa* ya da *lütfen Tanrım, lezbiyen olmasın* cinsinden dualar ettirirdi. Tişörtünün üzerinden çıkan yükseltilere doğrudan bakmamak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

En sonunda şişesini bara bıraktı. "Hoş olman seninle ilgilendiğim anlamına gelmiyor."

Sırıttım. "Bir adam bir yerlerden başlamalı."

Ağzı istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elini eteğine silip uzattı.

"Ben Sabrina James. Cadılıkla ilgili bütün şakaları duydum ve hayır, Dean Di Laurentis'i takıntı haline falan getirmedim."

Elini tuttum ve temasımızı onu kendime doğru biraz daha çekmek için kullandım. Bu kızla emekleyerek ilerlemek gerekiyordu.

"John Tucker. Bunu duyduğuma memnun oldum ama Dean'in benim için bir kardeş gibi olduğunu bilmen gerek. Dört yıldır buzda birbirimizin arkasını kolluyoruz, bunun üç yılında da birlikte yaşadık ve düğününde onun yanında durmayı planlıyorum, onun da benimkinde aynısını yapacağını umuyorum. Yani o babam falan değil, dostum."

"Bekle, evleniyor musun?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

Söylediğim onca şeyin içinden onu ayıklamış olması komikti aslında. Elimi kolunun dışında gezdirdim ve parmaklarımla hafifçe bileğini okşadım. "Gelecekte tatlım. Gelecekte."

"Ah." Birasını aldı, boş olduğunu görünce geri bıraktı. "Bekle. Evlenmek mi *istiyorsun*?"

"Eninde sonunda." Hayretine karşılık güldüm. "Bugün değil ama evet, bir gün evlenmek ve bir ya da üç çocuk sahibi olmak istiyorum. Sen?"

Barmen geldi ve ondan tarafa bir yirmilik daha ittim.

Sabrina başını iki yana salladı. "Araba süreceğim. Bir bira benim sınırım."

Onun yerine ikimize de su söyledim, garson iki uzun bardakla anında beliriverdi.

Işıklar yine göz kırptı, içime bir aciliyet dürtüsü yolluyordu. Bu meseleyi kısa sürede halletmem gerekiyordu yoksa tamamen elimden kaçıracaktım.

"Teşekkürler," diyerek suyunu yudumladı. "Soruna gelirsek, hayır. Kendimi gelecekte çocuklarla ya da bir kocayla görmüyorum. Ayrıca hokey oyuncularının her çiçekten bal almaktan hoşlandıklarını sanıyordum."

"Bir noktada en iyiler bile emekli olur." Bardağımın üzerinden pis pis güldüm.

Kahkaha attı. "Pekâlâ. Bu konuda hakkını vereceğim. Senin alanın ne John?"

"Tucker. Herkes bana Tucker ya da Tuck der. İşletme okuyorum."

"Bütün hokey paranı yönetebilmek için mi?"

Hâlâ bileğini tutuyordum ve konuştuğumuz her şeyle birlikte aramızdaki mesafeyi kapatıyordum.

"Hayır." Başımla dizimi işaret ettim. "Profesyonel olmak için çok yavaşım. Lisede sakatlandım. Burada burs alacak kadar iyiyim ama sınırlarımı biliyorum."

"Ah, üzgünüm." Sesinde gerçek bir pişmanlık vardı.

Dean malın tekiydi. Bu kız acayip tatlıydı. Dudaklarımı bedeninde gezdirmek için sabırsızlanıyordum.

Ve ellerimi.

Ve dişlerimi.

Ve taş gibi sert aletimi.

"Üzgün olma. Ben değilim."

Kolumu barın üzerinde kaydırdım, ta ki Sabrina artık kollarımın arasında durana kadar. Ayakları benimkilerin arasındaydı ve kalçalarımı hafifçe öne doğru hareket ettirirsem vücudumun ölüp bittiği teması yapabilirdim. Fakat yıllarca hokey oynayarak öğrendiğim bir şey varsa, o da sabrın ödülünün büyük olduğuydu. Pak sopanıza değdiği anda şut çekmezsiniz. Doğru açıklık için beklersiniz.

"Gerçekten hiç istemedim," diye ekledim. "Bence yapmak için gereken şeylerden biri gerçekten istemen."

Sonra bana onu verdi. Aradığım açıklığı. "Peki, şu günlerde neyi istiyorsun?"

Açıkça, "Seni," diye yanıtladım.

O anda iki şey oldu. Elektrikler tamamen kesildi ve o neredeyse bardağını düşürüyordu. Müzik kutusu sustu ve aniden bar fazlasıyla sessizleşti. Etrafımızda birkaç kişi kahkahayla cırladı, birkaçı bağırdı.

"Pantolonlarınızı sıyırmayın çocuklar," diye bağırdı barmenlerden biri. "Neler olduğuna bakacağız. Jeneratör her an çalışabilir."

Sanki işaret almış gibi homurdayan bir ses havayı doldurdu ve sonra loş bir ışık kalabalık mekânı aydınlattı.

"Hâlâ susuz musun?" diye sorarken uzun, nazik hareketlerle bileğinin iç kısmını okşadım. Dirseğinin iç kısmından bileğine kadar. Tekrar. Tekrar, tekrar, tekrar.

Bakışları birleşmiş ellerimize kaydı ve sanki son on dakikadır birbirimize dokunduğumuzu yeni fark etmiş gibi gözleri büyüdü. Eğilip yaklaştım ve burnumu kulak memesinin dışına sürdüm, ciğerlerimi baharatımsı kokusuyla dolduruyordum.

Bütün gün burada durabilirdim. Neredeyse acı verecek hale gelene kadar beklentiyi sürdürmekte harika bir şeyler vardı. Rahatlamayı daha da patlayıcı hale getiriyordu. Sabrina James ile seksin aklımı uçuracağına dair içimde bir his vardı.

Bekleyemiyordum bile.

Kusursuz göğüsleriyle benim göğsümü ittiği derin bir nefes aldıktan sonra geri çekildi; çok uzağa değil ama ufacık bir boşluk yaratacak kadar.

"Ben ilişkiye açık değilim," dedi açık açık. "Eğer bunu yaparsak..."

"Neyi yaparsak?" Takılmadan edemedim.

"*Bunu*. Aptalı oynama Tucker. Bundan daha iyisin."

Kahkahamı durduramadım. "Yeterince adil. Pekâlâ..." Elimi salladım. "Devam et..."

"Eğer bunu yaparsak," diye tekrarladı, "sadece seks olacak. Garip ertesi sabahlar, telefon numaraları vermeler olmayacak."

Son bir kez daha okşadıktan sonra onu serbest bıraktım, sessizliğimden ihtiyacı olanı okumasına izin verdim. İkimiz için de bir seferin yeterli olacağından son derece şüpheliydim ama bu akşam için inanması gereken şey buyduysa benim için sorun yoktu.

"Hadi gidelim o zaman."

Dudakları kıvrıldı. "Şimdi mi?"

"Şimdi." Dilimle altdudağımı ıslattım. "Tabii biraz daha burada oturup birbirimizin kıyafetlerini parçalamak istemiyormuşuz gibi davranmak istiyorsan ayrı."

Doğruca hayalarıma giden gırtlaktan gelen bir sesle güldü. "Çok iyi noktaya değindin Tucker."

Tanrım. Adımın o dolgun, sarkık dudaklardan çıkışına bayıldım. Belki onu boşaltırken de söylemesini isterdim.

İçimdeki ihtiyaç öyle güçlüydü ki, kendimi tutmaya çalışarak kalçalarımı kasmak ve burnumdan nefes almak zorunda kaldım. Sabrina'nın dirseğini tutup kapıya doğru yöneldim. Birkaç kişi adımı söyledi ya da iyi maç çıkardığımı söylemek için sırtıma vurdu. Hepsini görmezden geldim.

Dışarıda hâlâ şakır şakır yağmur yağıyordu. Sabrina'yı yanıma çektim ve siyah-gümüş rengi hokey ceketimi başına doğru kaldırıp tuttum. Neyse ki kamyonetim yakındaydı. "Şurada."

"Güzel park yeri," dedi.

"Şikâyet edemem." Şampiyonluk kazanmış bir hokey takımında oynamanın yararıydı.

Kamyonete binmesine yardım ettikten sonra sürücü tarafına geçtim ve motoru çalıştırdım. "Nereye?"

Biraz titredi, gerçi soğuktan mı yoksa başka bir sebepten mi olduğundan emin değildim. "Boston'da yaşıyorum."

"O zaman benim eve." Çünkü şehre yapılacak yolculuk boyunca bekleyebilmemin hiçbir yolu yoktu. Aletim patlayacaktı.

Vitesi geriye takamadan elini bileğime koydu. "Sen Dean'le yaşıyorsun. Senin için rahatsız edici olmayacak mı?"

"Hayır, neden olsun ki?"

"Bilmem." İşaretparmağını kaydırıp parmaklarımı okşadı.

Ereksiyonum fermuarımı patlatıp fırlayacak gibiydi, dişlerimi sıktım. Barın dışına çıkar çıkmaz onu öpmemiş olmamın tek nedeni, eğer başlarsam muhtemelen onu binanın yanına dayayacağımdandı. Fakat şimdi bana dokunuyordu ve oto kontrolüm buhardan gibi elle tutulmaz haldeydi.

"Hadi burada yapalım," dedi kararlı bir şekilde.

Alnım kırıştı. "Kamyonette mi?"

"Neden olmasın? Mum ve gül yapraklarına mı ihtiyacın var? Bu sadece seks," diye ısrar etti.

"Tatlım, böyle söyleyip duruyorsun ve ikna etmek istediğin kişi ben miyim yoksa kendin misin diye merak etmeye başlıyo-

rum." Başparmağıyla avucumda ufak bir daire çizdiğinde nefesim kesildi. Sikerler böyle işi. Ona çok fena ihtiyacım vardı. "Ama sorun değil. Beni bu kamyonette becermek istiyorsan, o zaman kamyonette yapacağız."

Başka bir söz söylemeden altıma uzandım ve koltuğu gidebildiği kadar geriye ittim. Sonra ceketimi çıkarıp arka koltuğa fırlattım.

"Sadece seks için herhangi bir kuralın falan var mı?" dedim ağır ağır. "Mesela dudaktan öpüşmek yok gibi?"

"Hadi oradan, tabii ki kural yok. Julia Roberts'a mı benziyorum?"

Kaşlarım soru sorarcasına çattım.

"*Özel Bir Kadın*?" dedi açıklarcasına. "Altın kalpli fahişe. Erkeklerle öpüşmüyor ya hani?"

Sırıttım. "Yani sen *bu* erkeği öpeceğini mi söylüyorsun?" Kendimden bahsettiğimi, onun bir fahişe olduğunu ima falan etmediğimi anlasın diye göğsüme vurdum.

Sessizce güldü. "Eğer beni öpmezsen tepem atacak. Öpüşmeye ihtiyacım var. Yoksa dürtülerimle beraber evimde kalırdım."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Sırtımı pencereye, çizmemi konsola dayayıp onun ateşli bedeni için bir kucak hazırladım ve onu kendime doğru çağırdım. "O zaman gel ve ihtiyacın olanı al."

3

Sabrina

Tucker suratında hafif bir gülümseme ve pantolonunun içinde kocaman bir ereksiyonla orada oturuyordu. Heyecan damarlarıma hücum ederken dilimle dudaklarımı ıslattım. Tanrım, o canavar içimde çok iyi hissettirecekti.

Bakışlarım düzgünce kesilmiş sakallarına indi ve kısa bir süre için Carin'e onunla şans vermeli miyim diye düşündüm. Sonuçta onun ölmeden önce yapılacaklar listesinde sakallılar vardı. Fakat şimdi de ben bacaklarımın arasında nasıl hissettireceğini düşünüyordum. Yumuşak mıydı? Kaşındırır mıydı? Beklentiyle baldırlarımı birbirine bastırdım.

Hope ve Carin öyle haklıydı ki. Biriyle yatmam gerekiyordu, hokeyci olsun ya da olmasın, Tucker'ın iş için doğru adam olduğuna inanıyordum. Egosuz bir özgüveni vardı, bu da beni en çok tahrik eden şeydi. Ne istediğini sorduğumda bana "seni" diye cevap verince neredeyse külotuma boşalıveriyordum.

Ayrıca çok sağlam görünüyordu, sanki deprem bile onu sarsamazmış gibi. Sadakatin yanlış kişiye verildiğini bilsem de Dean'e arka çıkışına bile hayran kalmıştım. Tucker eğer Dean'le arkadaşlığı konusunda yalan söylerse benimle olma şansının daha yüksek olabileceğini tahmin etmiş olmalıydı ama o dürüstlüğü seçmişti ve bu en çok değer verdiğim şeydi.

"Biraz yönlendirme ister misin?" Sesi alçak ve boğuktu, o harfleri çeke çeke çıkarıyordu. *Yön lenın-dirr-me.*

İsa aşkına, o aksan.

"Sadece seçeneklerimi gözden geçiriyorum." Orada öylece otururak neye ihtiyacım varsa almamı söylemesine bayılmıştım. Sanki o koca siki sadece benim için vardı.

Sabırsızlıktan ölüyordum ama önce hangisini istediğime de karar veremiyordum. O aletin dilimde kaydığını düşününce ağzım sulandı fakat vajinamı esnettiğini, beni tamamen doldurduğunu düşündükçe de içim sızladı.

"Neden senin çok düşkün olduğun öpüşmeyle başlamıyoruz?" diye önerdi.

Ateşli bakışına karşılık verdim. "Nereden?" diye sordum toy bir şekilde ve bu garipti, çünkü ben asla toy değildim. Fakat ondaki bu kendinden eminlikte içimdeki kadını dışarı çıkaran bir şeyler vardı ve buna hiç aldırmıyordum.

Büyük parmaklarından birini altdudağına vurdu. "Tam buradan."

Mümkün olduğunca baştan çıkarıcı bir şekilde konsolun üstünden sürünüp kucağına çıktım, topuklu ayakkabılarımın kamyonetin zeminine düşmesine izin verdim. Dudakları davet edercesine aralandı ama dudaklarımı onunkilere hemen yapıştırmadım.

Onun yerine parmak uçlarımı sakallarında gezdirdim, çenesinin bir yanından diğer yanına doğru elledim. "Yumuşak," diye mırıldandım.

Gözleri karardı ve öyle bir şehvetle doldu ki nefes almak zorlaştı. Sonra beklemekten ve konuşmaktan bezerek beni kavradı.

Dudaklarımız birbirine yapıştı. Elini saçlarımın arasından geçirdi, daha iyi bir açı yakalamak için miydi yoksa istilasını daha fazla güçle yapabilmek için miydi emin değildim. Sebebi ne olursa olsun, dili aşağı taraflarda sihirli şeyler hissetmemi sağlıyordu. Neden baştan onu reddetmek üzere olduğumu unutturuyordu.

Yani şuna baksanıza, uzun, ateşli, koyu kestane rengi saçlar, pejmürde görünümlü sakal? Ne demeye tereddüt etmiştim ki? Ah, doğru ya. Çünkü hokeyciydi.

Ağzımı onunkinden ayırırken nefes nefese konuştum, "Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Hokeycilerden nefret ederim. Bu sadece tek seferlik bir şey."

Boğazımı açığa çıkarmak için saçlarımı bir yana çekti. "Not edildi. İkinci raunt için bana yalvardığında sana bundan bahsetmeyeceğim bile."

Kahkaha atarak başını kavradım ve dilini boğazımdan göğüslerimin tepesine doğru indirirken onu üzerimde tuttum. "Öyle bir şey asla olmayacak."

"Asla, asla deme. Öyle yapınca geri adım atmak daha kolay olur. Daha zarif."

Yüzünü göğsümün arasına gömdüğü için sözleri boğuk boğuk çıkıyordu. Nasırlı ellerinden biriyle üstümdekini çekiştirdi ve sonra yakam onun istediği şeye ulaşmasına yetecek kadar aşağı çekilmediği için bezgin bir hırlama duydum.

İhtiyaçlarımızın benzer olması iyi bir şeydi. Aramıza uzanıp kazağımı çıkardım ve daha sutyenimi açamadan ağzı meme ucumu kavrayıverdi. Kopçayı açmak için uzandığımda elleri benimkini itti.

Hevesli haline gülmek üzereydim ki avucuyla çıplak göğsümü kavrayınca kahkaham boğazımda ölüverdi. Ah Tanrım, uzun, *çooook* uzun zaman olmuştu. Tucker'ın ağzı büzüşmüş meme ucumu emmekle meşgulken, parmakları diğer göğsümü çimdikleyip uğraşıyordu.

Bu işte iyiydi. Ne kadar derine alacağını, ne kadar sertçe ısıracağını, öperken nasıl hassas olacağını biliyordu ve pantolonunun içindeki sertliğe rağmen bütün gece meme emebilirmiş gibi davranıyordu.

Bedenimin alt kısmını ereksiyonunun üzerinde hareket ettirdim, onu gerçekten hissedebileyim diye eteğimi çıkarmak için çaba sarf ediyordum. Çıksın gitsin istiyordum, lanet olası şey. Çıplak vücudunun benimkine sürtünmesini istiyordum. Onu içimde hissetmek istiyordum.

Hepsini istiyordum.

Tişörtünün kenarını aradım. Bana hiç yardım etmiyordu çünkü şu anda göğüslerime dalmaya kararlıydı. Tişörtünün kenarını bulup sertçe çektim. Ancak o zaman benden ayrıldı ve kamyonetteki soğuk hava meme uçlarımın daha fazla büzüşmesine neden oldu.

"Daha fazla ön sevişmeye ihtiyacım yok," diyerek tişörtünü başından çekip çıkardım.

Aman Tanrım, kas alarmı. Hem de tonlarca sıkı, pürüzsüz, tel gibi kaslar avuçlarımın altında kayıyordu. Sporcuları sevmek gerekiyordu.

Ellerini eteğimin altına soktu. "Demek öyle?"

Parmaklarının tangamı kenara sıyırışında ve hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime sokuşunda zarif hiçbir yan yoktu. Çok pis ve acayip ateşliydi. Sertçe bir soluk alırken dişlerimin arasından geçen hava ıslık sesi çıkardı.

"Bu hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı.

"Fena değil," diyerek yalan söyledim ve anında parmaklarının geri çekilmesiyle cezalandırıldım. "Tamam. İyi hissettiriyor."

Parmaklarını yine çıkardı ve artık ıslak olan parmaklarını klitorisimi hafifçe okşamak için kullandı. Bütün vücudum gerildi, kasıldı ve daha fazlası için haykırdı.

"Demek sadece iyi, öyle mi?" diyerek takıldı.

Pes ettim. "Harika. Çok harika."

"Biliyorum." Kendini beğenmiş görünüyordu. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Sabrina, fakat çok büyük bir hata yaptın."

"Ne? Niye?"

Tangamı sertçe çekerek kumaşla vajinamın şişmiş dudaklarını sıkıştırdı. "Çünkü seni gelecekteki adamların hepsi için mahvetmiş olacağım. Baştan özür diliyorum."

Ardından kumaşı kenara sıyırdı ve üç parmağını içime itti. Hareketindeki vahşilik büyük bir şok oldu. Onu her yerimde hissedebiliyordum. Ayak parmaklarımda bile. Heyecan dolu bir dalga üzerimden geçip gitti. Siktir, boşalıyordum. Böylesi mümkün müydü ki?

Ağzım açık halde ona baktım, sırıtarak karşılık verdi. Bronz teni ve sakalına karşılık bembeyaz dişlerini gösterirken, aklımı başımdan aldığının fazlasıyla farkındaydı. Parmakları yeniden hareket etti, ikisini benim dışımda başkasının zar zor bulduğu o noktaya sürüyordu.

Parmaklarını içime sokup çıkarırken ovalamaya devam etti. Ben de boşalmaya devam ettim. Başımı geriye doğru atıp göz kapaklarımı kapadım ve içimde döne döne yükselen zevke kendimi bıraktım, ta ki hislerden titreyen bir yumak haline gelene dek.

Dünyaya geri döndüğümde kendimi göğsünde yatmış nefes nefese bir haldeyken buldum. Hayatım boyunca hiç bu kadar şiddetle boşalmamıştım ve adam daha içime girmemişti bile. Kalbim delice bir hızla çarpıyordu ve pelteye dönmüş beynim bana yetişmekte zorlanıyordu.

Sadece bir adamdı. Normal bir adam, diye hatırlattım kendime. Bir sik ve iki taşak. Özel bir şey yoktu.

Nefesim normale dönmeye başlayınca, "Epeydir seks yapmadım," diye mırıldandım. "Acayip stresliydim. Vücudumun gerçekten rahatlamaya ihtiyacı vardı."

Üç uzun parmağı içimde kıvırdı. "Kendine ne söylemen gerekiyorsa onu söyle tatlım."

Sesinde kendini beğenmişçe bir keyif vardı ama adam sadece beni parmaklayarak orgazma ulaştırmıştı (bu bana *asla* olmazdı), o yüzden onu suçlayamazdım herhalde. Parmaklarını geri çekerken yumuşak kısmını duyarlı sinir uçlarımın üzerinden geçirerek istemsizce ürpermeme sebep oldu.

Elini çekip aramızda tuttuğunda parmaklarındaki ıslaklık kamyonetinin karanlığında bile parlıyordu. Parmaklarını emerek temizlediğinde üzerime çarpan tatmininin şokuna hazır değildim.

Yutkundum.

Kolu tek bir çekişiyle koltuğu tamamen yatay hale geçti. Tucker uzanıp beni tekrar çağırdı. "Buraya gel de suratımı becer. O tattan daha fazla istiyorum."

Aman. Tanrım. Bu adam da kimdi?

Belki de eteğimi belime kadar sıyırıp sürünmemeliydim ama yaptım. Sanki bana bir büyü yapmıştı ve ona itaatsizlik edemiyordum.

"Kendini hazırlasan iyi edersin," diye soludu, "çünkü seni yine boşaltacağım."

"Çok kendini beğenmişsin."

"Hayır. Eminim. Sen de öylesin. Şimdi şu tatlı amını bana getir ve dilime bin."

Ah, tatlı İsa adına. Tucker'la seks olacağını düşündüğümden daha edepsiz ve daha ateşliydi. Böyle biri gibi görünmüyordu ama hep sessiz olanlardan çıkmaz mıydı?

Hoşuma gitti, neredeyse haddinden fazla.

Kendimi yüzüne doğru alçaltırken sıcak nefesi tenimi ısıttı.

Ağzını tenime dayamadan önce söylediği son şey, "Siktir, evet," oldu.

Sadece dilini kullanmadı. Dudaklarını, aşırı duyarlı hale gelen klitorisimi dişlemek için dişlerini kullandı. Tek eliyle kalçamı kavrarken diğerini beni parmaklamak için kullanıyordu. Ya dili? Hıçkırıklarımı bileğimde boğana kadar beni uzun uzun, bastırarak yaladı. Sonra iki parmağıyla ayırıp açtıktan sonra dilini sertçe içime soktu.

Haklıydı... kendimi hazırlamam gerekiyordu. Koltuğun kenarlarını kavradım, sonrasında bitmiştim. Beni tam uçurumun kenarına getirdi ve aşağı itiverdi.

Ben gecenin ikinci orgazmıyla titremeye devam ederken Tucker beni yüzünden kaldırdı ve bir şekilde pantolonundan çıkardığı aletinin üzerine doğru indirdi. Aramıza uzanıp onu kavradım.

"Bekle," diye bağırdı ama çok geçti.

Geniş başı ağır ağır içime girerken altdudağımı emdim. Aç gözlülükle oturdum, kendimi doldurmak istiyordum. Elleri kalçalarımı buldu ve olacak şeyin beklentisiyle iç geçirdim, ancak beni üzerinden kaldırınca sıkıntıyla bağırdım.

"Kondom," dedi vahşice.

Şaşkınlıkla aramıza baktım. Bu hatayı hiç yapmazdım. Asla. Elimi ağzıma doğru kaldırdım. "Üzgünüm. Düşünmüyordum..."

Pantolonunu kurcalayıp cüzdanını buldu ve bana attı. "Sorun değil. Sadece başı girdi."

Muzipçe gözünü kırptığında şaşkınca güldüm. Folyo paketi ısırarak açtım ve prezervatifi aletinin başına yerleştirdim.

"Temizim." Ona söylemem gerektiğini hissettim. "Sonrasında test yaptırdım..." Derken sesim kısıldı, çıplakken ve başka birinin aletine kendimi sabitlemek üzereyken eski ilişkilerden bahsetmek kötü bir durum gibi hissettim. "Şey, sonrasında işte. Ayrıca hap kullanıyorum."

"Benden yana da sıkıntı yok," dedi. Kondomu kalın, sıcak etten sütunun üzerine geçirirken göz kapakları bir anlığına kapandı. Ağzından alçak sesli bir inilti kaçtı ve sonra kendini kavramak için elimi kenara itti.

"Hazır mısın?" diye sorarak girişime hizaladı.

Onayladım mı, inledim mi, yalvardım mı bilmiyordum ama ağzımdan nasıl bir ses çıktıysa kabullenmeydi herhalde çünkü kendini tek bir hızlı hareketle dibine kadar itiverdi.

"Siktir, çok sıkısın," diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından.

"Sen de çok büyüksün," dedim çatlayan sesimle, üstünde kıpırdanıyordum.

Beni hareketsiz tutmak için kalçalarımı kavradı ve hafifçe içime girdi. "Kıpırdama."

"Duramıyorum." Sürtünme hissi çok iyiydi. Eğer parmaklarının ve dilinin sihirli olduğunu düşündüysem, aleti tam anlamıyla doğaüstüydü. Onu *her yerde* hissedebiliyordum.

Dizlerimi deri koltuğa iyice gömdüm ve ellerimi göğsüne dayadım. Avuçlarımın altındaki kaslar kasıldı, bakışlarımı karnındaki kaslarda, göğsündeki açık renkli kıllarda ve doğruca cennete doğru inen ince şeritte gezdirdim.

Hissettirdiği kadar lezizdi. Tadının nasıl olduğunu merak ettim ama o daha sonra olacaktı artık. Şu anda Harvard, para ve ev hayatım hakkındaki endişelerim tamamen yok olana kadar beni

becermesine ihtiyacım vardı. Perişan olmak istiyordum, o da bu iş için kusursuz adamdı.

Kendimi üstüne bıraktım. Yüzünden vahşi bir bakış geçti, ardından geniş bir avuç popoma kenetlendi. Bir yerlerden açısını yakalayarak yukarı doğru güç verdi, üstteki ben olsam bile açıkça kontroldeki oydu. Bu da tam olarak istediğim şeydi.

Dişlerini sıktı, parmaklarının popoma verdiği acıyı hissettim, yukarı doğru her darbesiyle beni aşağı itiyordu. Etrafındaki baldırlarımı sıktım ve bana her şeyi unutturmasına izin vererek kendimi onun ilgisine bıraktım.

"Benim için boşal," diye mırıldandı. "İhtiyacın olanı al."

İçimdeki aleti nabız gibi attı, sonra parmakları klitorisimi bulup okşayınca bir roket gibi patladım, öyle fena titriyordum ki üzerinde zorlukla kalabiliyordum.

Tucker doğrulup benimle yarı yolda buluşarak göğsüne doğru çekti, içime öyle sertçe girip çıkıyordu ki başımı tavana vurmamak için titreyen ellerimi yukarı doğru kaldırmak zorunda kaldım.

Tekrar tekrar içime giriyordu, ta ki aniden birazcık kontrol bile sağlamakta zorlanan titrek, düşüncesiz bir karmaşaya dönüşene kadar. Yeniden koltuğa doğru yığılırken beni de beraberinde aşağı çekti.

Nefesimi toplamak için kendime bencilce birkaç dakikalık izin verdim, altımdaki iri göğsün tadını çıkarıyordum. Ürpertiler bir hoşluk veriyordu. Bir parçam bu anı sonsuza kadar uzatmak istiyordu. Bu adamın kucağında kıvrılmayı, elini yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezdirmesini istedim.

"Benim evde kalmak istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Bir an için neredeyse evet diyecektim. Onun evine gitmeye evet. Bir raunt daha sekse evet. Sabah kahvaltı etmeye, işi kaçırmaya ve bütün günü yatakta onunla geçirmeye evet. Hissettiğim ihtiyaç beni şaşırttı ve korkuttu.

Derin bir nefes alıp en ufak parçaya kadar becerdiği duruşumdan parçaları topladım. "Hayır. Eve gitmem lazım."

Sadece seks.

Doğru. Sadece seksti. John Tucker yatakta iyiydi. Hatta o kadar iyiydi ki ödül almalıydı. Fakat daha önceden hissetmediğim bir şey değildi ya. Sadece stres altında olduğum için o şekilde hissettiriyordu. Hatta yaşadığım en iyi seks olsaydı bile, *sporcular iyi sevişiyor* teorime çizilecek bir tikten daha fazla anlamı yoktu. Dayanıklılık. Birinci sınıf parmaklar ve dil. Seks oyuncakları satan mağazaların büyük ürünleri için modellik yapabilecek bir penis.

Gömleğimi ve ceketimi aradım. Fırlatıp atmış, tersyüz olmalarını umursamamıştım bile. Bu kamyonetten çıkıp kendi arabama gitmem gerekiyordu.

"Hazırım," diye duyurdum. "Arabam buradan birkaç sokak ötede."

Yakışıklı yüz hatları yumuşadı. "Biraz sarsılmış görünüyorsun."

Gerginlikle kıvrandım ama yüzünde endişeden başka bir şey görünmüyordu. "Ben iyiyim," diyerek onu temin ettim.

Tucker doğrulup oturarak kondomu çıkardı, ucunu bağladı ve peçetelerden bir yığının üzerine attı. Bir saniyeliğine anahtarlarını aradı, sonra kamyoneti çalıştırdı. "Nereye?"

Rahatlayarak nefesimi verdim. "Forest'ın üzerinde. Büyük Viktorya tarzı ev."

"Tamamdır."

Kısa mesafeyi sessizlik içinde gittik. Arabamı ilk gördüğüm anda hemen kaçıp gitme dürtüme direnmek zordu. Daha tamamen durmadan kapıyı açtım.

"Sonra görüşürüz," dedim canlı bir şekilde.

"Arabana kadar seninle yürüyeceğim."

Kalçalarını kaldırıp pantolonunu çekti, hâlâ yarı çıplak vaziyette olduğunu o zaman fark ettim. Yarı kalkık aletini pantolonuna sokuşuna bakmamaya çalıştım. Bir tur daha gidebilirdi, hem de kolaylıkla.

Vücudum daha fazla temas için yalvardı, kamyonetten çıkarak görmezden geldim. Tucker bana katıldığında tişörtünü geri

giymişti ve pantolonu poposunun üzerinde duruyordu, fermuarı açıktı. Botları hâlâ ayaklarındaydı.

Boğazımdan bir histeri hırıltısı çıktı. Beni o kadar iyi becermişti ve botlarını bile çıkarmamış mıydı?

"Seni eve kadar takip edeceğim," dedi.

"Sana söyledim, Boston'da yaşıyorum."

Omzunu silkti. "Yani? Yollar bok gibi ve eve sağ salim gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Ben iyi olacağım. Bu yolculuğu daha önce defalarca yaptım."

"O zaman eve varınca bana mesaj at."

"Telefon numarası almak yok," diye hatırlattım, garip bir şekilde paniklemiştim.

"Ya mesaj atarsın ya da seni takip ederim." Sesinde bir kesinlik vardı.

Zaten bu gezegendeki son centilmenle tek gecelik ilişkiyi de sadece ben yaşardım.

"Tamam." Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. "Ama bütün iyi hislerimi öldürüyorsun."

Açık kahverengi gözleri parladı. "Fark etmemeli, değil mi? Sonuçta bu bir daha tekrarlanmayacak?"

Her halta da bir cevabı vardı. "Hukuk okumalısın," diye homurdandım. "Telefon numaranı ver."

O söylerken numarayı yazdım, sonra arabamın kapısını açıp resmen şoför koltuğuna kendimi attım. Neyse ki bazen güvenilmeyen Honda'mın motoru anında çalıştı.

Camı üç santim kadar açarak çabucak mırıldandım, "İyi geceler Tucker." O da başını sallayarak karşılık verdi.

Onu neredeyse bir blok kadar dikiz aynasından izledim, ay ışığıyla aydınlanan sokakta yalnız bir figürdü, sonra gözlerimi ileri bakmaya zorladım. Dikkatim orada olmalıydı.

Eve gidişim bulanıklık içinde geçti gerçi, zihnim ateşli seks sahnelerini tekrar oynatıyordu. Aptal zihin.

Fakat... seks *çok* iyiydi. Onu tekrar görsem gerçekten kötü mü olurdu?

Evimin arkasındaki araç yolunun çatlamış asfaltına park ettim ve bir an için öylece oturdum. Sonra tek elimi seks sonrası dağılmış saçlarımın arasından geçirip telefonuma uzandım.

Ben: **Geldim.**

Anında cevap verdi.

O: **Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Bu numarayı istediğin zaman kullanmakta özgürsün.**

Numarayı –Tucker'ı– bir daha kullanmak istiyor muydum? Çok baştan çıkarıcıydı. John Tucker cehennem kadar ateşliydi, bir ilâh gibi düzüşüyordu ve tavırları öyle rahattı ki, sanki hiçbir şey onu etkilemiyordu. Bana zor sorular sormamıştı ve ona sunduğumdan daha fazlasıyla ilgileniyor gibi görünmemişti. Ne sıklıkla böyle bir adama denk gelirdiniz ki?

Ben: **Bunu aklımda tutacağım.**

O: **Aynen öyle yap tatlım.**

Beni öpüşünün ne kadar güzel hissettirdiğini hatırlayarak başparmağımı dudağımda gezdirdim. Ahh. Belki de numarayı yine *kullanırdım.*

Arabadan çıktığım anda yorgunluk üstüme çöküverdi. Biraz uyumam gerekiyordu, HEMEN. Yarın tıpkı bugün gibi uzun ve yorucu bir gün olacaktı ve dört gözle beklediğimi söyleyemezdim.

Kapıdan içeri girdiğimde, büyükannem onu bıraktığım yerde oturuyordu. Gittiğimden beri geçen dört saat içinde sadece masada duran boş iki litrelik kolayı içip işemeye gittiğinden şüphelendim. Ben gitmeden önce şişe doluydu. Önünde başka bir dergi vardı gerçi. Sanırım *Enquirer*'dı.

Dağınık görünüşüme bir göz attı. "Kokteyl partiye gittiğini sanıyordum." Yüzünde pis bir gülümseme belirdi. "Menüde sen vardın herhalde."

Yüzümü ateş bastı. Aynen öyle. Dünyayı düzene sokmak için büyükannemden gelen bir çift laf gibisi yoktu.

Soktuğu lafı görmezden gelip kapıya doğru ilerledim. "İyi geceler," diye mırıldandım.

"İyi geceler," diye cevapladı, gülüşü beni yatak odama kadar takip etti.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra telefonumu çıkardım ve Tucker'ın adını açtım. Uzun bir an için öylece baktım. Ona bir şey yazmayı düşündüm. Herhangi bir şey...

Onun yerine bilgilerine girdim ve "ENGELLE" kısmına bastım.

Çünkü ne kadar seksi olduğu ya da bana ne kadar orgazm yaşattığı fark etmezdi, hayatımda onunla ikinci raunda hiç yer yoktu.

4

Tucker

Bir arabanın yüksek devirde çalışan motorunun sesi beni uyandırdı. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama ufuktaki ufacık ışık huzmesini görebiliyordum, kapkara göğün üzerindeki grimsi bir çizgi gibiydi. Koltuğumun yanındaki kolu çekerek mekanizmanın beni kaldırıp oturtmasına izin verdim, tam o anda ufak bir Honda Civic'in Sabrina James'in araç yolundan çıktığını görecek zamanım oldu.

Uykulu bir halde, gösterge panelindeki saate baktım. Sabahın dördüydü. Arabası geçip giderken kapkara saçlarının ufak bir görüntüsünü yakaladım ve ne yaptığımı bilmeden trafikte peşine takıldım.

Dün gece Boston'a kadar onu takip etmiştim çünkü yollar hâlâ buzluydu ve onun için endişelenmiştim. Ayrıca bana mesaj atacağına pek ikna olmamıştım. Son defa boşalmasından sonra kendini tamamen kapamıştı. Samimi olma konusunda rahat hissetmediği barizdi. İçimden bir ses ona istediğim her edepsiz kelimeyi söyleyebileceğimi ve onun sorun etmeyeceğini ama hassas, ilgili bir söz söylediğim anda kaçıp gideceğini söylüyordu.

Aslına bakılırsa, kaçmak için öyle acele ediyordu ki neredeyse kamyonetimden fırlamıştı. Bunu kişisel olarak üstüme almamıştım gerçi.

Yapabildiğim kadarıyla sırtımı esnettim. Uzun zamandır kamyonetimde uyumamıştım, vücudum da bunu tam olarak

neden yapmadığımı bana hatırlatıyordu. Fakat ya biraz kestirecektim ya da kaygan yollarda geri dönme riskini alacaktım. O yüzden arabamda uyumayı seçtim.

Sabrina'nın arabası sarı ışıkta geçtikten sonra sola döndü. Onu yakaladığımda güney Boston'daki bir postanenin çalışan park yerine park ediyordu. Bir saniye sonra şoför kısmından üzerinde bir iş üniformasıyla çıktı, uzun saçını atkuyruğu yaparak toplamıştı.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Acayip ateşli, güneş kadar parlak ve sıkı çalışan biri mi? Hadi be! Annem bu kızı acayip severdi.

Suratımda mal gibi bir sırıtışla Hastings'e döndüm ve üç saatlik uyku için kendimi yatağıma attım. Sonra yeniden kamyonetime atlayıp çalışma grubumla buluşmak için kampüse gittim çünkü yarına pazarlamadan büyük bir sınavımız vardı. Gerçi uykusuzken sabahın dokuzundaki bu çalışma grubunun bana pek yardımı olacağını sanmıyordum. İki fincan kahve beni birazcık uyandırmayı başarmış olsa da, on bire doğru grup dağılırken daha zinde hissettim.

Doğruca eve dönmek yerine üçüncü kahvemi alıp telefonumu çıkardım. Birazcık kurcalama yapmanın vakti gelmişti ve soru sorabilecek meraklı ev arkadaşlarımın yanında yapmaktansa kafede yapmayı tercih ederdim.

Sabrina'nın Dean'le birlikte ders aldığını biliyordum ama söz konusu Sabrina olunca Dean'e pek güven olmazdı, o yüzden tanıdığım tek siyaset bilimi öğrencisi olan Sheena Drake'i aradım. Eskiden görüştüğüm biriydi ama iyi bir arkadaşımdı. Aslında arkadaş olmadığım tek bir eski sevgilim bile yoktu herhalde.

Ben: **Sabrina James hakkında ne biliyorsun?**

Sheena hemen cevap verdi, bu da bana dün gece çok fazla partiye katılmadığını ya da gecelere fazlasıyla aktığı için hiç yatağa bile gitmediğini söylüyordu.

O: **Ahh. Ondan nefret ediyorum.**

Ekrana kaşlarımı çattım.

Ben: **Neden?**

O: **Çünkü benden daha ateşli. Sürtük.**

Gürültülü gülüşüm yakındaki masadaki üçlü öğrenci grubunun dikkatini çekti. Sheena'dan bir mesaj daha geldi.

O: **Ama o HERKESTEN daha ateşli. Yani kızgın olamam sanırım? Niye onu soruyorsun?**

Ben: **Dün gece ona rastladım. Fena biri değil gibi.**

O: **Bilemem. Onunla iki dersimiz ortak ama pek çene çalan biri değil. Acayip akıllı ama. Söylentiye göre sadece sporcularla takılıyormuş.**

Kahvemi yudumlarken bunu düşündüm. Sanırım mantıklıydı, dün gece benimle takıldığı düşünülürse. Telefonum Sheena'dan gelen diğer mesajla titredi.

Ona çarpıldın mı?

Dün gece dilimi, ağzımı, parmaklarımı ve aletimi her yanına soktuğumu düşününce, sanırım çarpılma kısmını geçmiş olabilirdim. Fakat sadece, **Belki**, yazdım.

O: **Ah hem de nasıl çarpılmışsın!!! Bana her şeyi anlat!!!**

Ben: **Anlatacak bir şey yok. Yarın ekonomide görüşüyor muyuz?**

O: **Evvet.**

Ben: **Tmm. Sağ ol bebek.**

O: **<3**

Sabrina'yı tanıyor olabilecek başka birini arayarak rehberime baktım ama sadece tek bir isim aklıma geldi. Lanet olsun, herhalde o konuşmam gereken ilk kişiydi.

Kahvemin kalanını içtim, sonra kapıya yöneldim. Çabucak bir mesaj attım ama anında yanıt gelmedi, o yüzden başka bir mesaj daha atmak için beklemek yerine peşine düşmeye çalıştığım adamın oda arkadaşı Ollie Jankowitz'e bir mesaj attım.

Ben: **Beau'yla mısın?**

O: **Olumsuz.**

Ben: **Nerede olduğunu biliyor musun?**

O: **Spor salonunda.**

Tamam, bu kolay oldu.

Kamyonetimi öğrencilerin park yerine bırakıp yürüyerek gitmeye karar verdim, futbol stadyumu kafeye kısa bir mesafedeydi. Briar hokey kimliğim bana antrenman tesisine girme izni vermiyordu, neyse ki kapıya ikinci sınıflardan bir ön hat oyuncusuyla aynı anda vardım ve beni içeri aldı.

Beau Maxwell'i ağırlık odasında, göğüs ve kol çalışırken buldum. Beau, Briar'ın biricik oyun kurucusuydu ve bildiğim kadarıyla dişe dokunur bir zaman için Sabrina'nın ilgisini çeken son erkekti.

Benim de bir arkadaşımdı, hepimizden çok Dean'le yakındı ama yine de kankaydık ve Sabrina'nın peşinde olduğumu dedikodu kazanından duymasındansa benden duymasını tercih ederdim. Sporcular da takıldıkları insanlardan, sevgililerinden ve gelecekte yatacakları kişilerden herkes kadar bahsederlerdi.

Ona doğru yürürken, "Maxwell," diye seslendim, odanın içi ter ve endüstriyel temizlik malzemeleri gibi kokuyordu. "Bir dakikan var mı?"

Beau gözlerini aynadan ayırmadı. "Tabii. Bir saniyeye ağırlık kaldıracağım. Gözcüm olabilirsin."

"Anlaştık." Yanındaki banka oturdum ve yaptığı hareketleri zihnimden saydım. On olunca yirmi kiloluk giryayı bıraktı ve bana döndü.

"Hafif ağırlıklarla iki katı çalışıyorum," diye açıkladı. Demir barın kenarlarına takılı yirmi kiloluk ağırlıkları açıklama ihtiyacı hissetmişti.

"Senin ağırlık çalışman gerekiyor mu ki?" Oyun kurucu pozisyonu hakkında pek bir bilgim yoktu ama fazladan kas, atış yapan kolunu etkileyebilir gibi gelmişti.

"Sadece hafif ağırlıklarla," dedi.

Yatıp üstündeki haltere uzanırken ben de arkasına geçtim. Bu ağırlıklarla kendini incitebileceğini hiç sanmıyordum tabii, o yüzden başında bir gözcünün olması gereksizdi. Fakat konuşurken bana yapacak bir iş veriyordu.

"Bu sonbaharda Sabrina'yla takılmışsın diye duydum," diye başladım garip bir şekilde. "Ona karşı hâlâ bir şeylerin var mı?"

Beau bana bakabilmek için başını geriye doğru yatırdı. Öyle canlı mavi gözleri vardı ki Briar'daki hatunların yarısının onlarda kendini kaybettiğinden emindim. Ya da kendini kaybetme hayalleri kurduğundan.

"Yok ya, benden yana bir şey yok," diye cevapladı sonunda. "Niye? Hamle yapmaya mı niyetlisin?"

Çoktan yaptım bile ahbap. Fakat Sheena'ya söylediğimi tekrarladım. "Belki."

"Anladım. Pekâlâ, eğer bir takılmadan fazlasını arıyorsan sana göre değil."

"Öyle mi?"

"Aynen. Cidden Tuck, istiridyeden daha kapalı. Vakti yok." Beau'nun alnı kırıştı. "Dört ya da beş işte çalışıyor ve onun programına uymak zorundasın. Doktor randevusu falan gibi."

"Bildiğim iyi oldu."

Hareketlerini sessizlik içinde tamamladı. Bitirdiğinde doğrulup oturdu ve yandaki banktan bulduğum bir şişe suyu ona attım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Yok ya, ben hallederim."

"Sonra görüşürüz o zaman." Bir adım attım, sonra tekrar ona baktım. "Bana bir iyilik yapar mısın? Bu konuşma aramızda kalsın."

Başıyla onayladı. "Anladım."

Çıkış kapısına vardığımda Beau peşimden seslendi.

"Hey, ya hâlâ ilgilendiğimi söyleseydim?"

Gözlerine bakmak için döndüm. "Bu çok fena olurdu."

Beau kıs kıs güldü. "Ben de öyle düşündüm. Pekâlâ, sana daha fazla güç lazım ahbap ama seni uyarıyorum, Sabrina'dan daha kolay elde edeceğin kadınlar var."

"Neden kolay birini isteyeyim ki?" Sırıttım. "Onlarda hiç eğlence yok gibi."

5

Sabrina

Şu günlerden birini yaşıyordum. Bir çizgi filmin içinde yaşadığım ve Road Runner olduğum türden bir gün. Bir yerden diğerine öyle hızlı gidiyordum ki oturmak ya da nefes almak için ufacık bir fırsat bile bulamıyordum.

Şey, teknik olarak sabahki derslerimde bol bol oturuyordum ama hiç de rahatlatıcı falan değildi çünkü anayasal hukuk için hazırladığımız ödeve hız vermiştik ve neredeyse notumun hepsini oluşturacaktı. Aptallık ederek en zor konulardan birini seçmiştim. Kanunların anayasaya uygunluğunu incelemek için uygulanan ayrı yasal standartlar.

Kahvaltım, İleri Politika Teorisi dersinden, Medya ve Hükümet dersine giderken yolda aldığım peynirli bir kruvasandan ibaretti. Bitirememiştim bile çünkü kampüsün parke taşlı yollarından aceleyle giderken ayağım takılmıştı ve kruvasanı çamurlu suyun içine düşürmüştüm.

Medya dersi boyunca karnım öfkeyle guruldayıp durdu, sonra finansal meselelerden konuşmak için danışmanımla buluştuğumda midem artık daha gürültülü ve daha öfkeliydi. Bu sabah posta kutumda kabul mektupları bulmamıştım ama başvurduğum programların en az *birine* girdiğime inanmak zorundaydım. Başvurduğum diğer okullar bile epeyce paraya mâl olacaktı, yani bursa ihtiyacım vardı. Eğer en iyi hukuk fakültelerinden

birine giremezsem büyük bir iş teklifi almazdım ve büyük maaşlar da olmazdı. Bu da ezici, moral bozucu, bitmek bilmeyen borç demekti.

Buluşmadan sonra Oyun Kuramı dersim için bir saatlik bir özel dersim vardı. Bir asistan tarafından anlatılıyordu, Albert Einstein gibi saçları olan ve kurduğu her cümlede GERÇEKTEN BÜYÜK KELİMELER kullanmak gibi sinir bozucu, gösterişçi bir alışkanlığı vardı.

Ben zeki bir insandım ama bu herifin etrafındayken, masanın altından gizlice telefonumdaki sözlük eklentisine bakıyordum. Bir insanın *cimri* diyebilecekken *hasis* kelimesini kullanması için gerçekten hiçbir sebep yoktu. Tabii tam anlamıyla puştun teki değilse. Fakat Steve kendisinin büyük bir adam olduğunu sanıyordu. Ancak dedikodulara bakılırsa tezini sunma konusunda başarısız olduğu için –hem de iki defa– hâlâ bir asistandı ve hiçbir yerden profesörlük alamıyordu.

Toplantıları tamamladıktan sonra dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi postacı çantamın içine koyup kapıya doğru koşturdum.

Karnım o kadar açtı ki başım dönüyordu. Neyse ki binanın lobisinde sandviç satan bir yer vardı. Kapıdan dışarı fırladım ancak tanıdık bir yüzle karşılaşınca kayarak durdum.

Kalbim öyle sertçe çarptı ki utanç vericiydi. Son bir buçuk günü kendimi bu adam hakkında düşünmemeye zorlayarak geçirmiştim ve şimdi kanlı canlı bir halde burada duruyordu.

Gözlerim açlıkla onu yiyip bitirdi. Yine hokey ceketini giyiyordu. Kestane rengi saçları rüzgârla dağılmıştı, yanakları sanki soğuktan daha yeni kurtulmuş gibi kızarmıştı. Solmuş kot pantolonu inanılmaz şekilde uzun bacaklarını sarıyordu ve ellerini gelişigüzel bir şekilde ceplerine sokmuştu.

"Tucker," diye ciyakladım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sabrina."

"S-sen burada ne yapıyorsun?" Aman Tanrım. Kekeliyordum. Neyim vardı böyle?

Birisi arkamdan çarptı. Diğer öğrencilerin çıkışına mani olmamak için aceleyle kapının önünden uzaklaştım. Ne diyeceğimden emin değildim ama ne *yapmak* istediğimi biliyordum. Kendimi bu adama fırlatmak istiyordum, kollarımı boynuna, bacaklarımı beline dolamak ve dudaklarımla onu talan etmek.

Ama yapmadım.

"Mesajlarımı görmezden geliyorsun," dedi sonunda.

Boğazım suçlulukla doldu. Mesajlarını görmezden gelmiyordum; onları almıyordum ki. Çünkü numarasını engellemiştim.

Yine de bana mesaj attığını duyunca kalbim bir takla daha attı. Ne yazdığını bilmek istedim aniden ama ona sormayacaktım. Bu sadece bela aramak olurdu.

Ancak aptalca bir nedenden olsa gerek, kendimi itiraf ederken buldum. "Seni engelledim."

Alınmış gibi görünmektense güldü. "Evet. Bunu yapabileceğini düşündüm. O yüzden seni takip ettim."

Gözlerimi kıstım. "Peki, bunu tam olarak nasıl yaptın? Burada olacağımı nasıl bildin?"

"Programını danışmanımdan istedim."

Ağzım açık kaldı. "Ve kadın da sana öylece verdi mi yani?"

"Aslında erkek. Evet, mutlulukla yaptı hem de."

İnançsızlık ve öfke kanıma karıştı. Bu neydi artık ya? Fakülte isteyen herkese öğrencilerinin programlarını veremezdi, değil mi? Bu mahremiyetin ihlaliydi. Dişlerimi sıktım ve baro sınavını geçtiğim anda ilk yasal işimin bu aptal fakülteyi dava etmek olacağına karar verdim.

"Transkriptimi de verdi mi bari?" diye homurdandım.

"Hayır. Ayrıca endişelenme, eminim programın kampüste elden ele dolanmıyor. Sadece bana verdi çünkü hokey oynuyorum."

"Bunun kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Buzun üstünde kayıp kupa kazanıyorsun diye özel muamele gören ayrıcalıklı pisliğin teki olduğunun hatırlatılması?"

Yürümeye başladım, hızlı yürüyordum ama adımları yeri yutacak kadar büyüktü ve saniyesinde yanımda bitiverdi.

"Üzgünüm." Samimi şekilde pişman gibiydi. "Eğer yardımı olacaksa normalde iyilik istemek için sporcu kartını oynamadığımı bilmelisin. Programını Dean'den isteyebilirdim ama onun daha az hoşuna gideceğini düşündüm."

Doğru düşünmüştü. Tucker'ın Dean Di Laurentis'le benim hakkımda konuştuğunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu.

"Pekâlâ. Beni takip ettin işte. Ne istiyorsun Tucker?" Daha hızlı yürüdüm.

"Bu acelen ne tatlım?"

"Hayatım böyle," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Ben her zaman acele içindeyim," diye açıkladım. "Bir sonraki dersimden önce iki lokma bir şey yiyebilmek için yirmi dakikam var."

Lobiye varınca anında sandviç standının önündeki sıraya girip duvardaki menüyü inceledim. Tucker konuşamadan önümdeki öğrenci tezgâhın önünden ayrıldı. Çabucak siparişimi vermek için koşturdum. Cüzdanımı almak için çantama uzandığımda Tucker'ın eli benimkinin üstünde bitti.

"Benden olsun," diyerek kahverengi deri cüzdanından yirmilik çıkardı.

Neden bilmiyorum ama bu beni daha çok kızdırdı. "Önce Malone'da içki, şimdi de öğle yemeği mi? Ne yani, gösteriş yapmaya falan mı çalışıyorsun? Harcayacak paran olduğunu öğrendiğimden emin mi oluyorsun?"

Kahverengi gözleri incinmişlikle parladı.

Siktir. Neden ona işkence ettiğimi bilmiyordum. Sadece... buraya gelmesi, beni bulmak için iyilik istediğini itiraf etmesi, öğle yemeğimi ödemesi...

Tek seferlik bir şey olması gerekiyordu ve şimdi karşımdaydı, hoşuma gitmiyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Suratının benimkine bu kadar yakın olmasını *seviyordum*. Çok seksiydi ve öyle güzel kokuyordu ki,

sandal ağacı ve turunçgil gibi. Burnumu o güçlü boynuma gömmek ve kafayı bulana kadar onu koklamak istiyordum.

Fakat bunun için zaman yoktu. Zaman benim hayatımda yer almayan bir kavramdı ve John Tucker çok büyük bir dikkat dağınıklığıydı.

"Öğle yemeğinin parasını ödüyorum çünkü annem beni böyle yetiştirdi," dedi sessizce. "İstersen bana eski kafalı de ama ben böyleyim."

Bir suçluluk dalgasını daha yuttum. "Üzgünüm." Sesim hafifçe titredi. "Öğle yemeği için teşekkür ederim. Çok makbule geçti."

Tezgâhın diğer tarafına geçtik ve kıvırcık saçlı bir kız benim salamlı ve İsviçre peynirli sandviçimi hazırlarken sessizlik içinde bekledik. Benim için paketledi, sipariş verdiğim diyet kolayı açarken sandviçi kolumun altına soktum. Sonra yine harekete geçtik. Tucker kapıdan dışarı çıktığımda beni takip etti, içeceğimi ve omzuma çaprazlamasına astığım çantamı tutarken sandviçi açmaya çalışmamı eğlenerek izliyordu.

"Bunu senin için tutmama izin ver." Şişeyi elimden aldı. Az kızartılmış çavdar ekmeğime dişlerimi geçirmemi izlerken yüzünde bir şefkat ifadesi vardı.

Daha ilk lokmamı doğru düzgün çiğnemeden ikinci defa ısırdım, bu da onu güldürdü. "Acıktın sanırım?" diyerek takıldı.

"Açlıktan geberiyorum," diye itiraf ettim ve onunla ağzım doluyken konuşmamın kabalık olmasına aldırmadım bile.

Hızla büyük adımlar attım. Yine bana yetişti.

"Yürürken yemek yememelisin," diye tavsiye verdi.

"Zamanım yok. Sonraki dersim kampüsün diğer ucunda, o yüzden... Hey!" Kolumdan tutup beni yoldan kenara çektiğinde bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

Karşı çıkmama aldırmadan beni bahçedeki demir banklardan birine yönlendirdi. Bu kış henüz kar yağmamıştı ama çimler donla kaplıydı. Tucker beni oturmaya zorladı, sonra yanıma oturup kaçmamdan korkuyormuş gibi tek elini dizime koydu.

Aslında o koca eli temas etmeden hemen önce tam olarak öyle düşünüyordum. Elinin sıcaklığı taytımdan sızıp beni içime kadar ısıttı.

"Ye," dedi nazikçe. "Enerji depolamak için kendine iki dakika izin vermelisin tatlım."

Kendimi itaat ederken buldum, önceki gece yüzüne oturmamı söylediğinde, boşalmamı emrettiğinde yaptığım gibi. Omurgamdan yukarı bir ürperti çıktı. Tanrım, neden bu adamı kafamdan atamıyordum?

"Bana ne mesaj attın?" deyiverdim.

Gizemli bir şekilde gülümsedi. "Sanırım asla öğrenemeyeceksin."

Kendime rağmen gülümseyerek karşılık verdim. "Seksi bir şeydi, değil mi?"

Masumca ıslık çaldı.

"Öyleydi işte!" diyerek suçladım ve sonra kendimle biraz atıştım çünkü edepsiz, leziz ve müthiş bir şey olduğuna bahse bile girerdim.

"Dinle, fazla zamanını almayacağım," dedi. "Meşgul olduğunu biliyorum. Boston'da yaşadığını biliyorum. Birkaç işte birden çalıştığını biliyorum..."

"İki," diye düzelttim. Başımı meydan okurcasına kaldırdım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Omzunu silkti. "Etrafa soruyordum."

Öyle mi yapmıştı? Kahretsin. Bu her ne kadar gururumu okşasa da kime sorduğundan ve onların söylemiş olabilecekleri şeylerden korkuyor sayılırdım. Hope ve Carin dışında, sınıf arkadaşlarımla pek zaman geçirmezdim. Zaman zaman soğuk olabildiğimi biliyordum...

Tamam, tamam, sürtüklük ettiğim oluyordu. Soğuk, sadece *sürtüğün* daha kibarcasıydı. Sınıf arkadaşlarımın benim bir sürtük olduğumu düşünmesi hoşuma gitmese de o konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Havadan sudan konuşacak ya da dersten sonra kahve içecek, bu üniversitenin çoğunu kaplayan

varlıklı, elit veletlerle ortak bir noktam varmış gibi davranacak ne zamanım ne de enerjim vardı.

"Anladığımı anlatmaya çalışıyorum, tamam mı?" diye bitirdi. "İşin başından aşkın, senden takım ceketimi giymeni, sınıf yüzüğümü takmanı ve daimi kızım olmanı falan istemiyorum."

Çizdiği *Pleasantville* resmine gülmeden edemedim. "Öyleyse benden ne istiyorsun?"

"Randevu," dedi basitçe. "Tek bir randevu. Belki sonunda yine düzüşürüz..."

Vücudum keyifle şarkılar söyledi.

"...belki düzüşmeyiz. İki türlü de seni tekrar görmek istiyorum."

Kızılımsı saçlarından elini geçirmesini izledim. Vay be, kızılların bu kadar ateşli olabileceğini kim düşünürdü?

"Zamanı umurumda değil. Gecenin köründe atıştırmak mı istiyorsun? Olur. Sabahın ilk ışıklarında mı? Hiç fark etmez. Antrenmanım olmadığı sürece her saniye olur. Senin kurallarına göre oynamaya, programına uymaya varım."

İçimde zevk ve şüphe savaştı ama ikincisi kazandı. "Neden? Yani, tamam birbirimizin dünyasını sarstığımızı biliyorum ama neden beni tekrar görme konusunda bu kadar kararlısın?"

Sabit, yoğun bakışlarını bana diktiğinde yutkundum. Sonra bana sorduğu şeyle korkudan elimi ayağıma dolaştırdı, "İlk görüşte aşka inanır mısın?"

Aman Tanrım.

Ayağa fırlamaya yeltendim.

Derinden gelen bir gülüşle beni tekrar banka çekti. "Sakinleş Sabrina. Sana âşığım falan demiyorum."

Demese iyi ederdi! Sakinleştirici bir nefes alıp yarısı yenmiş sandviçimi kucağıma bıraktım ve içimdeki ödüm bokuma karışmış hissini belli etmeyen bir ton bulmaya çalıştım. "Öyleyse ne diyorsun?"

"Malone'daki geceden önce de seni kampüste görüyordum,"

diye itiraf etti. "Ayrıca evet, ateşli olduğunu düşünüyordum ama kim olduğunu öğrenmek için ölüp bitiyor değildim."

"Vay be, çok sağ ol."

"Bir karar ver tatlım. Sana delicesine âşık mı olmamı istiyorsun yoksa bir tarafıma takmamamı mı?"

İkisini de! İkisini de istiyordum ve sorun da buydu zaten, kahretsin.

"Her neyse, önceden seni görmüştüm. Fakat bardaki o gece göz göze geldiğimizde... sihirli bir şeyler oldu," dedi açık açık. "Senin de hissettiğini biliyorum."

Sandviçimi elime alıp ufak bir ısırık aldım, vereceğim cevabı geciktirmek için yavaşça çiğniyordum. Kendine güvenli bakışı ve sakin ses tonuyla beni yine çıldırtıyordu. "İlk görüşte aşk" ve "sihirli bir şeyler oldu" gibi cümleleri öylece söyleyen bir erkekle hiç tanışmamıştım, en azından kızaracak ya da utanmış görünecek kadar terbiyesi bile yoktu.

En sonunda kendimi cevap vermeye zorladım. "Olan tek sihirli şey, gördüğümüz şeyden hoşlanmamızdı. Feromonlar, Tucker. Fazlası değil."

"O da bir parçasıydı," diyerek kabul etti. "Fakat ondan daha fazlası vardı ve sen de bunu biliyorsun. Birbirimize baktığımızda bir bağ vardı."

Diyet kolamı dudaklarıma doğru kaldırıp neredeyse yarısını içtim.

"Keşfetmek istiyorum. Sanırım yapmazsak aptallık ederiz."

"Ve bence..." Kelimeleri bulmakta zorladım. "Bence..."

Bence sen tanıştığım en etkileyici adamsın.

Bence yatakta harikasın ve seni tekrar becermek istiyorum.

Bence eğer kalbim kırılabilecek kapasitede olsaydı senin onu kıracak gücün olurdu.

"Bence o gece oldukça açıktım," diye bitirdim. "İlişki istemiyorum, hatta düzüşme arkadaşı bile istemiyorum. Seks istedim. Sen de bana verdin. O kadardı."

Gözlerinde yüzen hayal kırıklığını kaçırmadım. İçime bir pişmanlık soktu ve karnım acı verecek şekilde buruldu ama rotayı çizmiştim ve şimdi gidişatı görmem gerekiyordu. Rotada kalma konusunda çok iyiydim.

"Siz sporcuların acayip inatçı olduğunuzu ve bir şeyi istediğinizde vazgeçmediğinizi biliyorum ama..." Bir nefes aldım. "Senden pes etmeni istiyorum."

Çenesi kasıldı. "Sabrina..."

"Lütfen." Sesimdeki çaresizlik tınısıyla irkildim. "Sadece pes et, tamam mı? Hiçbir şeye başlamak istemiyorum. Randevuya çıkmak istemiyorum. Ben sadece..." Titrek bacaklarımla doğruldum. "Ben sadece derse gitmek istiyorum, o kadar."

Sonu gelmeyecek kadar uzun süren bir sessizlikten sonra o da ayağa kalktı. "Elbette tatlım. Eğer istediğin buysa."

İğneleme falan yoktu ya da *elbette tatlım, pes edeceğim... Şimdilik. Fakat pes ettirene kadar peşinden koşmaya devam edeceğimi bil,* der gibi bir söz de vermiyordu.

Hayır, sözlerinde beni üzen bir kesinlik vardı. John Tucker'ın sözünün adamı olduğu açıktı. Her ne kadar buna hayranlık duysam da birdenbire ikiyüzlü olan ben oldum çünkü hayal kırıklığına uğraşmış hisseden *bendim.*

"Sonra görüşürüz," dedi boğuk bir sesle.

Ardından tek kelime daha etmeden uzaklaştı, beni peşinden bakarken bıraktı.

Doğru şeyi yaptım. Doğru şeyi yaptığımı *biliyordum.* Onunla bir şeyler yaşamak için boş vaktim olsaydı bile hayatımda Tucker gibi biri için yer yoktu. O tatlı, içten ve açıkça paralıyken, ben sürtüğümsüydüm, stresliydim ve kenar mahallede yaşıyordum. İlk görüşte bağ kurulmasıyla ilgili istediği kadar konuşabilirdi ama söylediği şeyler bunun gerçekliğini değiştirmezdi.

Ben, John Tucker'a göre bir kız değildim ve asla olmayacaktım.

6

Tucker

Antrenman bok gibiydi. Bu sezon takım bağ kuramıyordu ve kayıtlarımıza birkaç yenilgi girdiği için Koç Jensen artık bize merhametsizce davranıyordu. Dünkü yenilgi moralimizi acayip bozmuştu; buzun üstünde kıçımızı o şekilde elimize *vermemesi* gereken ikinci lig takımına karşı oynamıştık.

Yeni savunma koçu Frank O'Shea sadece her şeyi daha kötü hale getiriyordu. Savunmada oynamadığım için yatıp kalkıp dua ediyordum. O'Shea, Dean'e karşı bir kin güdüyordu sanki; durmadan ona bağırıp hatalarını söylüyordu.

O'Shea'nın ağzını her açışında Dean'in yanakları elmadan daha kırmızı oluyordu. Logan'ın dediğine göre adam daha önceden Dean'in lisedeki koçuymuş. Bir geçmişleri olduğu belliydi ama her olmuşsa, Dean paylaşmıyordu. Ancak o da mutlu değildi. Sadece savunma oyuncularından sürekli daha fazla kalmalarını istemekle de kalmamıştı, görünüşe göre Dean kasabadaki ortaokulda çocuk takımına koçluk yapmaya zorlanıyordu.

Zamanımı doldurunca yedek kulübesine doğru kayıp duvarın üstünden atladım, sonra ağzıma biraz su sıktım ve Garrett'ın şutunun mavi çizginin üzerinden geçişini izledim. Bugünkü hazırlık maçında şu âna kadar skor yoktu. Ciddiyim, o kadar berbattık işte. Antrenman sırasında birbirimize bile gol atamıyorduk ve sebebi kalecilerimizin en iyi halinde olması değildi, ben de dâhil forvetlerin hiçbiri aklını toplayamıyordu.

Düdük çaldı. Koç üçüncü sınıftan bir savunma oyuncumuza paka buzlandırma yaptırdığı için bağırmaya başladı.

"O halt da neydi Kelvin! Dört defa pas verme fırsatın vardı ve sen kahrolası şeyi buzlandırmayı seçtin!" Koç saçlarını yolmaya hazır görünüyordu.

Onu suçlamıyordum.

Dean yanımdan, "Eğer orada olsaydım o pası verebilirdim," diye homurdandı.

Ondan tarafa anlayışla baktım. O'Shea'nın ilk emirlerinden biri hatları yeniden düzenlemek olmuştu. Dean'i Brodowski'yle ve Logan'ı da Kelvin'le eşleştirmişti, hem de Dean ve Logan'ın birlikte durdurulamaz olduklarını hepimiz biliyorken.

"Eminim O'Shea hatasını yakında anlayacaktır."

"Yaa tabii. Bu bir ceza. Orospu çocuğu, benden nefret ediyor."

Yine merakımı cezbetti. "Niye?"

Dean'in ifadesi gölgelendi. "Takma kafana."

"Bunu biliyor musun emin değilim," dedim memnuniyetle, "ama sırlar arkadaşlıkları öldürür."

Bu onu kıs kıs güldürdü. "Gerçekten benimle sırlardan konuşmak istiyor musun? Bütün hafta sonu ne cehennemdeydin?"

İfademi anında maskeledim. Aşk hayatım hakkında arkadaşlarımla konuşmakla ilgili sıkıntım yoktu ama Sabrina'yı Dean'le konuşmak istemiyordum, özellikle de onun hakkındaki düşüncelerini bildiğim için. Ayrıca, zaten konuşacak ne halt vardı ki? Ben reddetmişti. Ona randevu teklif etmiştim ve bana doğruca hayır demişti, asla olmayacaktı.

Peşine düşmemi istediğine dair azıcık bir ihtimal olduğunu düşünseydim, belki hayırı cevap olarak kabul etmezdim. Belki birkaç defa daha dersten sonra çıkışta onu beklerdim, birkaç sandviç daha alırdım, cazibemle onu etkilerdim ve ne zaman geri çekildiğini hissetsem Güneyli aksanımı kullanırdım.

Ama gözlerindeki bakışı görmüştüm. Söylediğinde ciddiydi, beni bir daha görmek istemiyordu. Baskıcı olma konusunda hiçbir sorunum olmasa da, ilgilenmeyen birinin peşine düşmeyecektim.

Yine de bu bok gibi bir durumdu. Önceki gün o bankta otururken hiçbir şeyi onu kucağıma çekip oracıkta becermekten daha fazla istememiştim. Yanımızdan geçen herkesin cehenneme kadar yolu olurdu. Bizzat dekanın kendisi orada durup saatine vurabilirdi ve yine de durmazdım. İlkel dürtülerimi baskılamak için bütün irademi kullanmıştım ama adamım, o kızla ilgili bir şeyler vardı...

Sadece güzelliği değildi, gerçi onun da yabana atılır yanı yoktu. Bu... bu... kahretsin, sözcüklere bile dökemiyordum. Dışında sert bir çeper vardı ama içi yağ gibi yumuşacıktı. Dibi görünmeyen kara gözlerinin içinde savunmasızlığın izlerini görüyordum ve ben sadece... onunla ilgilenmek istiyordum.

Şu anda düşündüğüm şeyi bilseler çocuklar ne gülerdi. Ne bileyim, belki de gülmezlerdi. Zaten "anaç" yanımla ilgili evde her gün başımın etini yiyorlardı. Evin aşçısı bendim, çoğu temizliği yapıyordum, evdeki her şeyin yolunda olduğundan emin oluyordum.

Annem beni böyle yetiştirmişti çünkü. Babam yoktu. Ben üç yaşındayken ölmüştü ve onu doğru düzgün hatırlamıyordum. Fakat annem onun yokluğunu fazlasıyla telafi etmişti ve baba figürü eksikliğimi hokey koçlarımla gidermiştim.

Teksas futbol eyaletiydi. Beş yaşındayken Wisconsin'e tatile gitmemiş olsaydık muhtemelen ben de o yolu seçerdim. Yılda bir defa, annem ile birlikte babamın Green Bay'deki ablasını ziyarete giderdik. Ya da en azından gitmeye çalışırdık. Bazen paramız olmazdı ama elimizden geleni yapardık.

O ziyaret sırasında Nancy halam üzerimi giydirmiş ve beni buz pateni yapmaya götürmüştü. Green Bay acayip soğuk bir yerdi; sanırım bu çoğu insanın en kötü kâbusudur ama ben yanaklarımdaki soğuğu, dışarıdaki gölün üzerinde kayarken kulaklarımda ıslık çalan dondurucu havayı sevmiştim. Benden büyük birkaç çocuk hokey maçı yapıyordu ve gölde kayarken onları izlemekten büyük bir heyecan duymuştum. Çok eğlenceliye benziyordu. Sonraki hafta annemle birlikte Teksas'a döndü-

ğümüzde hokey oynamak istediğimi söylemiştim. Annem anlayışla gülmüş ama evden bir saat uzaklıkta bir yıllık bir buz pisti bularak bana ayak uydurmuştu.

Sanırım sıkılacağımı düşünmüştü. Fakat ben gittikçe daha fazla sevdim.

İşte şimdi buradaydım, Doğu Yakası'ndaki bir Sarmaşık Ligi üniversitesinde, peş peşe üç ulusal şampiyonluk kazanmış bir takım için hokey oynuyordum. Fakat içimden bir ses dördüncüsü gelmeyecek diyordu, son zamanlardaki oynayış şeklimizle imkânsızdı.

"Ne var, konuşmayı mı unuttun?"

Ona baktığımda Dean'in yüzünde tedbirli bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Ne? Ah, evet, bu hafta sonu ne işler karıştırdığımı merak ediyordu.

"Arkadaşlarla takılıyordum," dedim.

"Ne arkadaşı? Bütün arkadaşların burada..." Tek eliyle pisti gösterdi. "Ve onlardan hiçbiriyle olmadığını biliyorum."

Omzumu silktim. "Bu arkadaşları tanımazsın." Dean homurdanırken bakışlarımı yeniden buza çevirdim.

"Siktir ya, Antoine ve Marie-Thérèse'ten betersin."

Başımı geri ona çevirdim. "Pardon?"

"Unut gitsin," diye homurdandı.

Antoine ve Marie-Thérèse de kimdi? Dean nasıl benim bütün arkadaşlarımı tanıyorsa ben de onunkileri tanıyordum ve o isimde kimseyi tanımadığımızdan emindim. Aman neyse. Cevap almak için üstüme gelmesini istemiyordum, o yüzden üstüne gitmedim.

Yedek kulübesinin diğer ucundan bir ses, "İşte bu be!" diye bağırdı.

Yeniden buza odaklandığımda Garrett'ın şutunun son sınıf kalecimiz Patrick'i geçişini tam zamanında yakaladım. Hazırlık maçındaki ilk ve tek golümüzdü ve kulübedeki herkes kutlamak için eldivenlerini duvara vuruyordu.

Koç düdüğünü çalıp bizi serbest bıraktı, böylece antrenmanı iyi bir şekilde bitirdik. Yani öyle sayılırdı. Savunma oyuncuların-

dan her zamanki gibi fazladan kalmaları istendi, Dean ve Logan'ın gözlerindeki bezginliği gözden kaçırmadım. Bu takımın saygısını kazanmak istiyorsa O'Shea'nın biraz rahatlaması gerekecekti.

Soyunma odasına girince terli formamı, omuzluğumu ve hokey şortumu çıkarıp parlayan zemine attım. Burada gelişmiş bir tesisimiz vardı. Oda kocamandı, dolaplar deri kaplıydı ve havalandırma sistemi acayip iyiydi. Burası sadece *birazcık* eskimiş çorap gibi kokuyordu.

Garrett yanıma gelip kaskını çıkardı. Siyah saçları terle ıslanmış ve alnına yapışmıştı. Saçını uzaklaştırmak için elini kaldırınca kol kaslarındaki fiyakalı alev dövmelerine bir göz attım. Bana her zaman dövme yaptırmak istediğimi düşündürtüyordu ama sonra ilk Frozen Four galibiyetimiz sonrasında Hollis'in bacağına yaptırdığı karikatürü hatırlıyordum. Üç yıl geçmiş olmasına rağmen, hâlâ gizlemek için uzun çorap giyiyordu.

"Sence hokeyin nasıl oynandığını bir daha hatırlayacak mıyız?" dedi alayla.

Homurdanarak güldüm. "Sezon daha yeni başladı. İyi olacağız."

İkna olmuş gibi değildi. Yüzünde ters bir ifadeyle yürüyen Hunter Davenport da öyle.

Çaylak, "Gittikçe daha kötüye gidiyoruz," diye hırladı ve sonra, on sekiz yaşındaki birinin yapacağını yaparak eldivenini duvara fırlattı.

Çabucak etrafıma bakındım ve koçu görmeyince rahatlayarak nefesimi verdim. Birimizin soyunma odasında sinir gösterilerinde bulunduğumuzu görse ödümüzü bokumuza karıştırırdı.

Üçüncü sınıftan Mike Hollis, "Rahatla evlat," dedi Hunter'a. Üstünde bir şey yoktu ve o sırada hokey şortunu da çıkarıyordu. "Antrenmanda oynadığımız hazırlık maçını kaybetsek ne olur?"

"Bu hazırlık maçıyla ilgili değil," diye patladı Hunter. "Sorun *berbat* olmamız."

Hollis başını yana doğru eğdi. "Dün gece biriyle yattın, değil mi?"

Siyah saçlı çaylağın alnı kırıştı. "Bunun olanlarla nasıl bir alakası var?"

"Her şeyle alakası var. O oyunda kendimizi utandırdık, kıçımıza tekmeyi yedik ve yine de aletini emmek için sıraya giren hatunlar oldu. Kazanmamız ya da kaybetmemiz önemli değil, biz yine de hokey oyuncularıyız. Bu okula hükmediyoruz ahbap."

Garrett, "Hırsı olmayan bir adam gibi konuştun," derken dudakları seğiriyordu.

Hollis omzunu silkti. "Hey, hepimiz profesyonellik konusunda sizin gibi ciddi düşünmüyoruz. Bazılarımız bunu am için yapmaktan memnun."

Dolaplarımız boyunca giden uzun bankın sonundan ağır bir iç geçiriş sesi geldi. Dağınık saçlara ve bir motorcudan daha çok dövmelere sahip devasa bir üçüncü sınıf öğrencisi olan Colin "Fitzy" Fitzgerald ilerledi ve Hollis'in kıçını tokatladı.

"Senin hiç kadınların bacak arasından *konuşmadığın* oluyor mu?" diye sordu Fitzy.

"Niye başka bir şeyden bahsedeyim ki? Am harika bir şey."

O konuda haklıydı. Ne yazık ki ben en azından... ah, bir ay kadar herhangi bir harika vajina deneyimi yaşayamayacaktım. Yoksa iki mi? Aletimin Sabrina James'i unutmasının ne kadar süreceğinden emin değildim. Eğer şu anda başkasıyla yatarsam onu sadece Sabrina'yla kıyaslardım ve bu kimse için adil değildi.

"Ah, durun ya," dedi Hollis birden. "Amdan bahsetmişken..."

Garrett gözlerini devirdi. Göstere göstere.

"Bu hafta sonu Boston'a gidiyorum," diye devam etti Hollis. "Kardeşimin evinde kalacağım. Gelmek ister misiniz? Bardan bara gideriz, birkaç kulübe gideriz, ateşli kızlar olur. İyi zaman geçiririz."

Takım kaptanımız kaşlarını çattı. "Cumartesi günü bir maçımız var."

Hollis elini salladı. "Vaktinde döneceğiz."

"Dönseniz iyi edersiniz." Garrett omzunu silkti. "Fakat ben zaten gelemem. Bu hafta sonu hatunumla planlarım var." Yü-

zünde uzaklara dalmış gibi bir ifade vardı, hayret ve saf mutluluk karışımı bir ifadeydi. Sonra duşların olduğu yere doğru gitti.

Boğazıma kadar çıkan gıpta hissini bastırdım. Garrett neredeyse bir yıldır Hannah'yla birlikteydi ve o yeni aşkın ışığı hiç sönecek gibi görünmüyordu. Kız arkadaşına öyle âşıktı ki bu neredeyse tiksindiriciydi. Aynı şey Logan için de geçerliydi, kısa süre önce kız arkadaşı Grace'le bir araya gelmiş ve aşkını radyodan itiraf etmişti.

Bu biraz... yanlış geliyordu, yani sanırım, tanıdığım en büyük iki çapkının düzenli bir ilişki yaşamaları. Hepimizin arasında, bu bağlanma işlerine en düşkün adam bendim. Briar'a ilk geldiğimde, birinci sınıf oryantasyonunda hayallerimin kadınıyla tanışacağımı düşünmüştüm *–benim için tek olanla–* sonraki dört yıl boyunca onunla çıkacaktım ve mezuniyetten sonra evlenme teklifi edecektim. Fakat hiç de o şekilde olmamıştı. Bir sürü kızla çıkmıştım, daha fazlasıyla da yatmıştım ama hiçbiri *benim için tek olacak* kadın değildi.

O sırada Garrett ve Logan kimseyi aramıyorken hayatlarının aşklarını bulmuşlardı, şanslı piç kuruları.

"Tuck?" diye üsteledi Hollis. "Boston? Erkek erkeğe hafta sonu? Var mısın?"

Önce hayır demeye niyetlendim ama beynim *Boston* kelimesiyle sekteye uğradı. Sabrina'nın beni bir daha görmek istemediğini söylediğini biliyordum ama... birbirimize şehirde rastlasak kaybolmamı söyler miydi gerçekten? Yani orada yaşıyordu ve şu işe bakın ki ben de adresini biliyordum, yani... Kim bilirdi, değil mi? Belki Yelp'teki bir yorum çocuklarla benim onun yaşadığı yerin civarındaki harika bir bara gitmemize sebep olurdu. Belki birbirimize rastlardık. Belki...

Belki takipçi bir sapığa dönüşüyorsundur?

Bir iç geçirişi bastırdım. Tamam, beynim kesinlikle tehlikeli yabancılar gibi davranıyordu! Bunu bilsem de kendimi, "Tabii varım. Bir spor barında Bruins maçı falan izlemek fena olmaz," derken buldum.

"Ben de," diye karar verdi Fitzy. "Şehir merkezindeki bir video oyunu dükkânına gitmek istiyorum. İnternette hiçbir yerde bulamadığım bir oyun var. Sorunumu kabullenip en sonunda gerçek para harcamam gerekecek."

Hollis'in korku dolu bakışları benden Fitz'e kaydı. "Bruins maçı mı? Video oyunu dükkânı mı? Ben ikinizle nasıl arkadaş oldum ya?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Seni ekmemizi mi tercih ederdin?"

"Hayır." Nefesini bıraktı. "Ama en azından hatunlar için geliyormuşsunuz gibi davranmaya *çalışın*."

Kıs kıs gülerek omzuna vurdum. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, tabii ki olur. Fitzy ve ben..."

Fitz'e bakıp elimle işaret ettim.

"...hatunlar için geliyoruz," diye bitirdik birlikte.

7

Sabrina

Briar'dan eve vardığımda artık sürünüyordum.

Hangisinden daha çok nefret ettiğime karar veremiyordum. Sabahın ikisine ya da üçüne kadar kulüpte çalıştığım ve sonra dörtten on bire kadar postaları ve paketleri ayıklamak zorunda olduğum hafta sonlarından mı? Yoksa sabahtan derslerimin, sonrasında postanenin olduğu veya kargalar bile uyanmadan yaptığım posta ofisi işinin peşinden gelen derslerin olduğu hafta içinden mi? Bugünkü sorun ikincisiydi, o yüzden çantamı koridorda yere bırakırken deli gibi yorgundum.

Yeniden Tucker'la olmak istesem bile (ve vücudumun çoğu yeri bu birleşmeyi istese de) sırtüstü uzanmak dışında bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

Gerçi... bu o kadar da kötü olmazdı. Bana masaj yapabilir, ağır ağır becerebilirdi ve ben de sadece uzanıp keyfini sürerdim.

Zihnimden kendime bir tokat attım. Tucker ve koca aleti şu anda aklımda olması gereken son şeydi.

Büyükannem mutfakta ocakta bir şeyler pişiriyordu, dar bir kot pantolon, elastikliğini yitirmiş likralı bir bluz ve hiç çıkarmadığı tüylü, pembe terlikler giyiyordu.

"Harika kokuyor," dedim ona.

Kaynayan kırmızı sosun mutfağı dolduran kokusu cennetten çıkmaydı resmen. Karnım guruldadı ve işten önce kahvaltı niye-

tine yediğim çörekten beri hiçbir şey yememiş olduğumu bana hatırlattı.

"Kızım, bayılacak gibi görünüyorsun. Gidip otur. Yemek birkaç dakikaya hazır olacak."

Tekrarlatmaya niyetim yoktu ama boş masayı görünce tabakları ve kaşıkla çatalı almak için tekrar döndüm. Kapının girişinden televizyonu izleyen Ray'in başının tepesini gördüm. Muhtemelen kendiyle oynuyordu. Tabakları dolaptan alırken ürperdim.

Masayı kurarken, "Süt mü istersin, su mu?" diye sordum.

"Su bebeğim. Kendimi şişkin hissediyorum. Anne Hathaway'in laktoz intoleransı olduğunu biliyor muydun? Hiç süt ürünü tüketmiyor. Belki sen de sütü hayatından çıkarmayı düşünmelisin."

"Büyükanne, bu peynir ve dondurma da yok demek oluyor. Doktor süt ürünlerinin beni öldüreceğini söylemediği sürece ineğin tepesinden inmem."

"Sadece süt ürünleri yüzünden sürekli yorgun olabileceğini söylüyorum." Kaşığını bana doğru salladı.

"Hayır, iki işte çalıştığım ve tonla ders aldığım için yorgun olduğuma epey eminim," diye cevapladım kuru kuru.

"Eğer süt ürünü yemeyi keserse daha az ağlak bir sürtük mü olacak?" diye sordu Ray mutfağa girerken. Her zaman giydiği eşofman altını giyiyordu. Kasığındaki kumaş öyle yıpranmıştı ki yemin ederim pembe derisini hafifçe görebiliyordum.

Neredeyse öğürecektim, iştahımı kaçıramadan önce ona arkamı döndüm.

"Ray, başlama yine," diye söylendi büyükannem. "Bebeğim, süzgeci verir misin?"

Ben giderken üvey babam beni dürttü. "Seninle konuşuyor."

"Dalga geçiyorsun?! Çünkü seninle konuşmanın koltuğuyla konuşmaktan farksız olduğunu biliyor. Aldığı yanıt aynı."

Büyükannemin tabağının yanına su bardağını bıraktıktan sonra süzgeci çıkarmak için lavaboya doğru koşturdum. Ben erişteleri süzerken büyükannem de sosu bir kâseye aktardı.

Bu sırada Ray tembel bir tosbağa gibi buzdolabına yaslanıyor, bizim mutfakta koşturmamızı izliyordu.

Bu adamdan bütün yüreğimle nefret ediyordum. Daha ben sekiz yaşındayken annem onu benimle tanışması için eve getirdiği o ilk gün, onun bela olduğunu biliyordum. Anneme de söylemiştim ama o, kızını dinleme konusunda hiç iyi olmamıştı. Görünüşe göre kızının yanında kalma konusunda da öyleydi. Annem başka bir pislikle kaçıp gittiğinde on altı yaşındaydım, o zamandan beri de onu görmemiştik. Yılda birkaç defa "kontrol etmek için" arardı fakat bir daha Boston'a dönmek gibi bir planı olmadığını söyleyebilirdim.

Şu günlerde nerede yaşadığını bile bilmiyordum. Sadece Ray'in *burada* yaşamak için hiçbir sebebi olmadığını biliyordum. Babam değildi —o unvan annemi hamile bıraktıktan sonra çekip giden bok herife aitti— ve kesinlikle ailenin parçası da değildi. Sanırım büyükannemin onu etrafta tutmasının tek sebebi, tazminat parasıyla kiramızın üçte birini ödemesiydi. Sanırım aynı nedenden onu beceriyordu. Çünkü herif işe yarıyordu.

Fakat Tanrım, öyle beş para etmez bir herifti ki, sanırım kurtçuklar bile ona burun kıvırırdı. Tabii burunları olsaydı.

Sadece masa tamamen hazırlandığında ve dumanı tüten makarna servise hazır hale gelince Ray geçip oturdu.

"Ekmek nerede?" diye buyurdu.

Büyükannem yerinden fırladı. "Ah kahretsin. Fırında."

"Ben alırım," dedim. "Sen otur." Büyükannemin düşüncesizce yaptığı yorumlar can yakabilse de, yine de kadın beni büyütmüş, üstüme başıma kıyafet giydirmiş ve Ray kıçının üstünde oturup ot tüttürürken ve spor müsabakalarına bakarak mastürbasyon yaparken, büyükannem beni beslemişti.

Ray'ın sırtına dik bir bakış attım ve işte o zaman ilk defa pantolonunun kenarına soktuğu beyaz bir zarfı fark ettim. Muhtemelen bir faturaydı. Bizden en son bir faturayı gizleyişinde (çünkü bir düzine ödemeli porno izlemişti) ödemeyi yapmak için üç

ay geç kalmıştık. Bütçemiz sadece böyle beklenmedik sürprizler yaşamazsak denk geliyordu.

Fırından ekmekleri alıp bir sepete koydum ve masaya götürdüm. Eğildiğimde Ray'in eşofmanının arkasına soktuğu zarfı çekip aldım. "Bu ne?" diyerek havada salladım. "Fatura mı?"

"Yine o pis şeyler değil, değil mi Ray?" Büyükannemin ince dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

Ray kızardı. "Tabii ki değil. Sana artık o boku izlemediğimi söyledim." Bana yılışık bir şekilde gülümsemek için yerinde kıvrıldı. "Sana gelmiş." Zarfı elimden kapıp burnunun altında tuttu. "Bana kasıntı bir sürtük gibi kokuyor."

Kenarındaki kırmızılığı görmek kalbimi daha hızlı attırdı. Zarfı almak için atıldım ama Ray kolunu kaldırıp benden uzaklaştırarak ona dayanmama sebep oldu. Tanrım, ondan *nefret* ediyordum.

"Mektubu ver kıza," diye araya girdi büyükannem. "Yemek soğuyor."

"Sadece takılıyordum," diyerek zarfı tabağımın kenarına bıraktı.

Gözlerim zarfın sol üst köşesindeki kırmızı kısma kilitlendi.

Büyükannem, "Açsana," diye üsteledi.

Sesinde hevesli bir ton vardı. Değersiz eğitimim ve komik hayallerim konusunda benimle alay ediyor olabilirdi ama içten içe acayip heyecanlı olduğunu düşünüyordum. En azından bununla, kuafördeyken torunları Harvard'a girmek yerine çocuk doğuran kadınlara hava atacaktı.

Ancak... zarf fazlasıyla inceydi. Bütün sınıf arkadaşlarımın kabul mektupları güzel broşür ve kataloglarla dolu, devasa kalınlıktaydı.

"Korkuyor. Büyük ihtimalle giremedi." Ray'in sözlerinde hem küçümseme vardı hem de neşeyle çınlıyordu.

Mektubu alıp Ray'in bıçağıyla açtım. İçinden tek bir parça kâğıt düştü. Birkaç paragraf vardı, önemli kelimeleri ararken çoğunu okumadım bile.

Tebrikler, Harvard Hukuk Fakültesi'ne kabul edildiniz! Sınıfın bir parçası olarak Cambridge'te bize katılmanızı umuyoruz...

"Ee?" dedi büyükannem.

İnsan tarihinin şahit olabileceği en büyük gülümseme suratıma yayıldı. Açlığım, yorgunluğum, Ray'e karşı hissettiğim tiksintim, hepsi silinip gitti.

"Ben... kabul edildim." Sözler ağzımdan ciyaklama halinde çıktı. Kendi kendime tekrar ettim, bu defa çığlık atıyordum. "Kabul edildim! Aman Tanrım! Kabul edildim!"

Mutfakta çılgınca dans ederken mektubu havada salladım. Genelde Ray'in önündeyken gardımı düşürmezdim ama şu anda o piç kurusu benim için yoktu bile. Kanıma heyecan karıştı, ayrıca daha fazla altında kalamayacağım bir yükün kalkmasının rahatlığı da. Büyükannemin omuzlarına yığılıp ona sıkıca sarıldım.

"Sanırım artık daha da kendini beğenmiş olacaksın," diye yakındı ama umursamadım bile.

"Yok ya, bu onu özel falan yapmıyor," dedi Ray ağır ağır. "Onun da diğer sürtükler gibi iki deliği var. Ağzını da sayarsan üç."

Büyükannemin bana arka çıkmasını bekledim ama şu anda kıskançlık gurura üstün gelmişti demek ki. Ray'in iğrenç yorumuna kahkaha attı ve işte bu kadardı, bu insanlarla kutlamam bu kadardı. Bu evden çıkıp gitmek için *sabırsızlanıyordum*.

Yine de şu anda herhangi bir şeyin mutluluğumu etkilemesini reddediyordum. Topuğumun üzerinde döndüm, kızları aramak için koridora ilerledim.

Büyükannem peşimden, "Yemek ne olacak?" diye bağırdı.

Onu duymazdan gelip yürümeye devam ettim. Yatak odama girince kendimi yatağa attım ve kızlara mesaj attım.

Kabul edildim.

Hope milisaniyeyle Carin'i yendi.

AMAN TANRIM! Tebrikler!!!!!!!

Carin cevap verdi, **FOTO! FOTO! FOTO!**

Kabul mektubunun fotoğrafını çekip yolladım. Cevaplarını beklerken koridordan koşup tabağımı makarnayla doldurdum,

ağzımı bir ekmek sıkıştırdım ve yatak odama koştum. Büyükannem ve Ray bir şeyler söyledi ama hiçbiri önemli değildi. Sadece neşe kulaklarımı dolduruyordu.

Döndüğümde bir düzine cevap vardı.

Hope: **<3**

Carin: **BAYILDIM! BAYILDIM! BAYILDIM! SEN muhteşemsin!**

Hope: **Seninle öyle gurur duyuyorum ki. Sen GELMİŞ GEÇMİŞ en iyi avukat olacaksın. Lütfen hekimliğimde bir hata yaparsam beni temsil edeceğini söyle.**

Carin: **BU GELMİŞ GEÇMİŞ EN GÜZEL ŞEY!**

Hope: **Seni ne zaman dışarı çıkarıyoruz? Hayır, asla, oluru yok gibi şeyler kabul edilemeyen cevaplar.**

Onlara cevap atarken ekmeğimi çiğnedim.

Ben: **A) İkinizin de ömürlük beleş yasal temsilciniz olacak.**

B) Yarın kutlayalım. Kredi kartlarınızı ağlatacak kadar sipariş vereceğime söz veriyorum.

Hope: **İmkânı yok! Santinos'ta rezervasyon yaptırıyorum.**

Carin: **Oraya rezervasyon mu gerekiyor?!**

Hope: **Ne bileyim! Lafın gelişi söyledim. Ama kutlama seksi istersen yine Malone'a gidebiliriz.**

Ben: **Geçen cumartesi görüştüğüm çocuğun numarası hâlâ duruyor. Senden naber? Dün gece hanımefendi bahçende özel tura çıkan oldu mu?**

İkisi bensiz Beau Maxwell'in evindeki bir partiye gitmişti. Tucker'ın orada olup olmadığını merak ettim. Eğer oradaysa da bu defa kamyonetine kimi götürdüğünü düşündüm. O iri, nasırlı ellerini başka bir kızın göğüslerinde düşünmek dişlerimi kıskançlıkla kenetlememe sebep oldu ama kıskanmaya hakkım yoktu. Sonuçta numarasını engelleyen bendim. Ona, onunla çıkmakla ilgilenmediğimi söylemiştim.

O zaman numarasının engelini niye kaldırdın, hı?

Kafamın içindeki alaylı ses yüzünden dudağımı ısırdım. İyi, peki, numarasının engelini kaldırdım. Fakat onunla çıkmak istediğim için falan değildi. Herhangi bir... acil durumda işe yarar olabileceğini düşündüm sadece.

Tanrım, çok acımasıydım.

Telefonum bildirim sesiyle çınlayarak beni düşüncelerimden sıyırdı.

Carin: **Hayır. Tam bir melektim.**

Hope: **Yalancı! Aman Tanrım, ne yalancı hem de. Cher'inkinden kabarık bir seks saçıyla aşağı indi. Ona göğsünün fotoğrafını çekip at. Hemen, yoksa ben yaparım.**

Carin: **Aman iyi. Senden nefret ediyorum.**

Bazen keşke onlarla yaşasaydım diyordum. Carin'den gelecek fotoğrafı beklerken makarnama biraz daha yumuldum. Görüntü geldiğinde neredeyse bir erişteyle boğuluyordum.

Ben: **Dün gece genç kurtadamla falan mı yiyiştin?**

Carin: **Hayır. Brad Allen'la.**

Hafızamı tarafım ve bir doksan beş boyunda, yuvarlak, sevimli yüzlü bir oğlanı çıkardım.

Ben: **Defans hattı oyuncusu? Masum bir çocuk gibi görünüyor!**

Carin: **Aynen. Görünüşe göre emme fetişi varmış. Dışarının soğuk olması iyi bir şey çünkü sıfır kollu giymek mümkün bile değil.**

Ben: **Memelerinden kan çıkarmaya çalışır gibi emmesi dışında, ondan keyif aldın mı?**

Carin: **Kötü değildi. Ekipmanını nasıl kullanacağını biliyordu.**

Ben: **Ha! Atlet teorim hâlâ sağlam!**

Hope: **Tucker ve Brad Allen'ı düşününce, B'nin hipotezi mantıklı görünüyor.**

Carin: **İkiniz de bilimsel metotların bu şekilde işlemediğini biliyorsunuz, değil mi?**

Ben: **Evvet ama umurumuzda değil.**

Hope: **Tucker tekrarını görecek demek mi oluyor bu?**

Ben: **Şüpheli. O iyi ama benim ne zaman vaktim var ki?**

Birkaç dakika daha mesajlaştık ama adrenalinin etkisi geçiyordu. Kısmen bitirdiğim tabağı komodinimin üzerine koydum ve Harvard mektubunu göğsüme koyup sarıldım. Oluyordu işte. Canımı dişime takarak çalıştığım bütün iyi şeyler meyvesini veriyordu. Artık hiçbir şey beni durduramazdı.

Yüzümde büyük, mutlu bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Ertesi gün, Hope'un onlarla öğle yemeği yemek isteyip istemediğimi sorduğu mesajlara cevap olarak, **sonraya sözüm olsun piliçler**, diye mesaj attım.

Hope: **Yaa niye??**

Ben: **Profesör Fromm yerleşke ziyareti için beni davet etti. Son dersimi ekip Boston'a döndüm. Bilginiz olsun, artık resmen sizin için fazla iyiyim.**

Hope: **Çok öpüyorum! Nasıl gittiğini mesaj at. Önümüzdeki yılı sabırsızlıkla bekliyorum, hepimiz mezun öğrenciler olarak Boston'da olacağız!!!**

Carin dersteydi ama çıkar çıkmaz ondan da bir mesaj alacağımı biliyordum.

Harvard Meydanı'na Red Line'la gittim. Yemin ederim, sıradaki ekşimiş çöp, idrar ve pis ter kokan diğer durakların aksine, buradaki metro istasyonu bile güzel kokuyordu. Ayrıca yerleşke muhteşemdi. Kollarımı genişçe açıp saçma bir şekilde mutlulukla dönmek istiyordum.

Haritama göre, hukuk fakültesini oluşturan yaklaşık on sekiz kadar bina yerleşkenin diğer yanındaydı. Acelem yoktu gerçi, o yüzden yavaşça yürüyerek oyalandım, devasa tuğladan binalara, hâlâ son yapraklarına kadar tutunan düzinelerce ağaca ve uzayıp giden, kimi yerleri hâlâ yeşil olan çimlere hayranlıkla baktım. Briar'ın hormonlu hali gibiydi. Öğrenciler bile daha akıllı, daha zengin, daha önemli görünüyordu.

Çoğu, benim zengin kız üniforması demekten hoşlandığım şekilde giyinmişti: Sperry düz tabanlı ayakkabıları, Rag & Bone kot pantolonu ve Joie kapüşonlusu –hani şu çöpün altından çıkma gibi görünen ama aslında birkaç yüz papele mal olan şeylerden. Bunu bilmemin tek sebebi de Hope'un gardırobuydu.

Fakat indirimden aldığım siyah eteğimin ve beyaz bir bluzumun olması buraya ait olmadığım anlamına gelmiyordu. Bura-

daki çoğu kişi kadar çok param olmayabilirdi ama beynim buradaki öğrencilerin hepsiyle benzerdi.

Profesör Fromm'un ofisinin olduğu Everett'in kapılarını açtım. Danışma masasında kendimi tanıttım. Danışmada duran kadın giriş defterine adımı yazdırttı ve sonra oturmam için bana yer gösterdi.

Daha bir dakika olmamıştı ki mavi – beyaz bir gömlek giymiş ve lacivert kravat takmış genç bir adam, geldiğimde fark etmediğim kenardaki bir koridordan çıktı.

"Merhaba. Ben Kale Delacroix." Elini uzattı.

Otomatik olarak elini sıktım, onun neden burada olduğundan emin değildim, ayrıca neden birinin çocuğuna *Kale* adını verdiğini merak ediyordum. "Ben Sabrina James."

"Harika. Harvard Adli Yardım'a hoş geldiniz. İşte bu giriş formumuz. Eğer herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa bana seslenin."

Bir dosyayı bana doğru itti. Belgeyi inceledim, Profesör Fromm'u görmek için neden bir form doldurmam gerektiğini tam olarak anlamıyordum. Dosyanın altından kalemi çekip aldım ve adımı yazmaya başladım. Sonra durdum. Aptal gibi görünmenin hayranı falan olmasam da, ne haltlar döndüğünü sormamın daha iyi olacağını düşündüm. "Harvard Adli Yardım derken? Çünkü ben..."

Lafımı kesti. "Endişelenmeyin. Adli yardım bunun için var. Muhtaçlar için." Son sözlerinden bir küçümseme akıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ben ne dediğinizi..."

"İngilizce okuyamıyor musunuz? *Hablo español?*" Dosyayı ellerimden çekip aldı, kâğıdı ters çevirdi ve sonra tersini bana uzattı. Form şimdi İspanyolcaydı.

"İngilizce konuşuyorum," diye hırladım dişlerimin arasından.

"Ah, tamam. Eğer okuma yazmanız yoksa formunuzu ben doldurabilirim. Burada sizinle aynı sorunu yaşayan bir sürü insan var. Konu şiddet mi? Ev sahibi/kiracı? Burada haksız fiile bakmıyoruz." Yine bana üstünlük taslayan bir gülümsemeyle baktı.

"Ben öğrenciyim," dedim ona. "Yani, öğrenci olacağım."

Bir an için sadece birbirimize bakakaldık, sözlerimi anlamasını bekliyordum. Jetonun düştüğü ânı gördüm çünkü zaten solgun olan adam daha da beyazladı. "Öyle misin? Tanrım, ben düşündüm ki..."

Ne düşündüğünü biliyordum. Yıpranmış paltoma bir bakış atmış ve beni bedava yasal hizmete ihtiyaç duyan fakir bir insan olarak değerlendirmişti. Bunun en aşağılayıcı tarafıysa, aslında yanılmıyor olmasıydı. Eğer bir avukata ihtiyacım olsaydı karşılayamazdım.

"Burada bir sorun mu var?" diyen yeni bir ses araya girdi. Kale'in arkasında zürafa gibi bir kadın belirdi, ellerini arkasında kavuşturmuştu.

"Hayır, bir sorun yok Profesör Stein." Kale bana gergin bir şekilde gülümsedi ama gözlerinde bunu onun için batırmamamı söyleyen bir uyarı parladı.

Karşılık olarak ona dişlerimi göstererek sırıttım. "Dale benim bir müşteri olduğumu düşünmüş ama aslında Profesör Fromm'u görmek için buradayım."

Profesör beni hızla inceleyip durumu çabucak kavradı. Dosyayı elimden alırken başıyla merdivenleri işaret etti. "İkinci kat, soldan ilk kapı." Dosyayı Kale'e geri vardı.

Kale uzaklaşmadan önce, "Adım *Kale*," diye tısladı.

Profesör başını iki yana salladı. Tam tersi yöne doğru yürümeye başlamadan önce özür dilercesine, "Yeni öğrenciler işte," dedi.

Kale koridordan aşağı kaybolduğunda tiz bir sesin onunla konuştuğunu işittim. "Aman Tanrım, bu çok komikti. Sahiden de o kızın İspanyolca konuşan bir göçmen olduğunu mu sandın?"

Devam etmeliydim ama ayaklarım oldukları yere kök saldı. Resepsiyonist bana acırcasına baktı.

"Ne giydiğini görmedin mi?" diye karşı çıktı Kale. "Her yıl aile içi şiddete maruz kalanlar için topladığımız ikinci el kıyafetlere benziyor."

Yeni bir ses araya girdi. "Neye gülüyorsunuz?"

"Kale, Profesör Fromm'u ziyarete gelen bir öğrenciyi evsiz sandı."

Yanaklarım yana yana resepsiyonistin gözlerine baktım. "Bu akustiklerle ilgili bir şeyler yapmalısınız."

Omzunu silkti. "Bunun her gün duyduklarım arasında en kötü şey olduğunu düşünüyorsan acayip şaşırırsın."

Ne neşe verici bir düşünce. Burada daha fazla oyalanmak artık o kadar da çekici gelmiyordu, o yüzden basamakları ikişer ikişer çıktım. Profesör Fromm'un kapısı hemen merdivenin karşısındaydı. Telefonla konuşuyordu ama beni hemen fark etti.

"Sabrina, içeri gelsene." Elini ahizeye koyarak içeri girmem için işaret etti. "Bir dakika sürecek." Telefondaki kişiye, "Gitmem gerek. Bir öğrenci geldi. Kuru temizlemeden eşyaları almayı unutma," dedi.

Ofis kitaplarla doluydu, çoğu hukuk kitabıydı. Zeytin rengi, sert kapaklı, kenarlarında altın rengi harflerle North Eastern Reporter yazan kitaplardı.

Masasının karşısındaki siyah deri koltuğa oturdum ve diğer tarafta oturmanın nasıl olacağını merak ettim. Yerimi bulduğum ve bir daha kimsenin beni adli yardıma muhtaç biriyle karıştırmayacağı anlamına gelirdi.

"Pekâlâ... Tebrikler!" Bana ışık saçarcasına baktı. "Geçen gece sana söylemek istedim ama sürprizi mahvetmek istemedim."

"Teşekkür ederim. Ne kadar heyecanlandığımı size anlatamam."

"Belgelerin kusursuz, ancak..." Duraksadı ve kalbim vahşice çarpmaya başladı.

Kabulümü geri alamazdı, değil mi? Bir kere benim olduğunda artık geri alınamazdı, öyle değil mi?

"Kelly iki işte çalıştığından bahsetti," diye bitirdi.

"Evet, masalara bakıyorum ve postaları düzenliyorum." Profesör Gibson masalara nerede baktığımı çok iyi biliyordu ama

Harvard'ın öğrenmesinin gerekli olmadığını söylemişti, o yüzden ben de hasıraltı etmiştim. "Fakat bu sonbahar dersler başlamadan önce iki işten de ayrılmayı planlıyorum."

Bu Fromm'u mutlu etti. "Güzel. Böyle söylemeni umuyordum. *Paper Chase*'in eski bir lafı vardır, sağınıza ve solunuza bakın, biriniz gelecek yıl burada olmayacak diye. Artık tam olarak öyle bir şey olmasa da ilk yıldan sonra bırakan birkaç öğrencimiz var. Senin de onlardan biri olmanı istemiyorum. Bu sonbaharda bütün dikkatinin derslerinde olması gerekiyor. Çoğu üniversite öğrencisinin bir sömestrde öğrendiği bilgiyi senin bir gecede sindirmen beklenecek."

Yerdeki yığından iki kitap çıkardı ve masasında ileri doğru itti. Adlarına göre, biri idari hukuk, diğeri de yazım sanatıydı.

"Vaktin olduğunda, ki vakit yaratmanı öneririm, yazımın üzerinde çalış. Burada kalem en keskin kılıçtır. Eğer iyi yazabiliyorsan bir yerlere gelirsin. Diğeri de idare hukukudur. Çoğu insan şirketler hukuku ve haksız fiil hukukuna karşı düzenleyici ve denetleyici uygulamalarda takılıyor. Bir adım önde olmak iyidir." Kitapları yine bana doğru itti.

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla. Kitapları alıp kucağıma koydum.

"Rica ederim. Briar'a döndüğünde Kelly'ye selamımı söyle."

Tamam o zaman. Başından atıldığım gayet açıktı.

"Teşekkürler," diye tekrarladım garipçe. Sonra kitapları alıp doğruldum.

Dersi ekmiştim, metroya binmiştim ve Kale adında bir pislikle aşağılayıcı bir karşılaşmaya katlanmıştım. Peki ne içindi? Beş dakikalık sohbet ve iki kitap tavsiyesi için mi?

Kapıya vardığımda Profesör Fromm tekrar adımı söyledi. "Sabrina, sana bir ipucu vermeme izin ver lütfen. Burs paranın birazını yeni bir gardırop için harca. Burada evinde hissetmene yardım edecektir, oyun alanı o kadar düzensiz görünmez. İstediğin iş için giyinmelisin, sahip olduğun iş için değil."

Başımla onaylarken yanaklarının tamamen kızarmadığını

umuyordum. Ben de burada durmuş *Sabrina'yı Aşağılama* saatinin dolduğunu düşünüyordum.

Kampüste yürürken her şey daha sıkıcı görünüyordu. Bu kez bahçedeki çoğunlukla kahverengileşmiş geniş alanları ve yapraksız dallarıyla çırılçıplak ağaçları fark ettim. Öğrencilerin de onlarla acayip bir benzerlikleri vardı – zengin ve ayrıcalıklı.

Eve gidince kitapları dolabımın üstüne atıp yatağa uzandım. Penceremin köşesinde alçının çatladığı ve sarardığı bir yer vardı. Kendimi bildim bileli oradan su sızardı fakat büyükanneme bir defa bahsedip de karşılığında bomboş bakışlar aldığımda, bir daha bahsetmemiştim.

Sırtüstü dönüp tavana gözlerimi diktim. Orada da alçıda çatlaklar vardı, bir de her zaman merak ettiğim kahverengimsi lekeler vardı. Belki tavanda da bir sızıntı vardı ha?

Bir utanç dalgası beni yıkadı ama neyden utandığımdan emin değildim. Çirkin, virane evimden mi? Ucuz kıyafetlerimden mi? Genel olarak kendimden mi?

Kendine daha sonra acı. Şimdi faturaları ödeme zamanı.

Tanrım. Şu anda yapmak istediğim son şey, bir utanç yerinden ayrılıp diğerine gitmekti ama pek fazla seçeneğim yoktu. Boots & Chutes'taki mesaim bir saat içinde başlayacaktı.

Zorla ayağa kalkıp üniforma olarak giydiğim popoyu gösterircesine biten şortu ve sutyeni aldım. Bunu sadece on ay daha yapmak zorundayım, diyerek kendime hatırlattım. Kıyafetimi giyip makyajımı da hallettim. On santimlik platformlu striptizci ayakkabılarımı giydim, dökülen yün paltomu üzerime geçirdim ve striptiz kulübüne doğru yollandım. Üzücü olsa da gerçekten uyduğum tek yerdi.

Ben beş para etmem. Beş para etmez insanlarla yaşıyorum. Beş para etmez bir yere aidim.

Soru şuydu ki, Harvard'a ait olmak için geçmişimin lekesini omuzlarımdan hiç atabilecek miydim? Yapabilirim diye düşünüyordum.

Fakat bu akşam, cevabı gerçekten bilmiyordum.

8

Tucker

"Berbatız," dedi Hollis.

"Harika değiliz," dedim.

Bugünkü antrenman da başka bir felaketti, yarın Yale'e karşı oynayacağımız maç için iyiye işaret değildi. Boston'a yapacağımız seyahatin dikkatlerimizi ne kadar kötü oynadığımızdan çekeceğini umuyordum ama neredeyse bir saattir bu barda oturuyorduk ve şu ana kadar sadece hokeyden konuşmuştuk. Etrafımızdaki birkaç ekranda gösterilen Bruins maçının da yardımı olmuyordu. İyi bir takımın iyi hokey oynadığını görmek sadece üzerine tüy dikiyordu.

Boş bira şişeme bakıp bir tane daha getirmesi için garsona doğru salladım. Eğer bu ağlak moddan çıkmak istiyorsam bunlardan beş taneye daha ihtiyacım vardı.

Hollis hâlâ yanımda homurdanıyordu. "Eğer savunma yapmaya başlamazsak Frozen Four şansımıza veda edebiliriz."

"Sezon uzun. Daha havlu atmayalım," dedi masada karşımızda oturan Fitzy. Kola içiyordu çünkü bu akşam için seçilen şoförümüz oydu.

Hollis'in ağabeyi Brody, "Bütün gece hokeyden mi konuşacaksınız?" diye şikâyet etti. Yirmi beşindeydi fakat tıraşlı yüzü ve ters taktığı Red Sox şapkasıyla çok daha genç görünüyordu.

"Başka ne konuşacağız? Burası sosis festivali gibi." Hollis ağabeyine peçetesini fırlattı.

Haksız değildi. Bu barda sadece iki kadın vardı. Bizim yaşlarımızdaydılar, acayip ateşliydiler ve ayrıca köşedeki bir kabinde birbirleriyle yiyişiyorlardı. Buradaki erkeklerin yüzde doksan beşi, ben de dahil, dudakları birbirine yapışmış hatunlara kaçamak bakışlar atıp duruyorduk zaten. Diğer yüzde beşi de birbiriyle öpüşmekle meşguldü.

"Tamam sizi ezikler." Brody abartılı bir soluk verdi. "Buradan hoşlanmadınız mı? Hadi gidelim."

Küçük kardeşi, "Nereye?" diye sordu.

"Kızların olduğu bir yere."

"Tamamdır."

Üç dakika sonra Fitzy'nin arabasına bindik ve Brody'nin Audi'sini şehirde takip ettik.

Önümüzdeki parlak gümüş rengi aracı işaret ederek, "Güzel araba," diye belirttim.

"Kiralıyor," diye bilgilendirdi Hollis. "Büyük balıkmış gibi davranmaktan hoşlanıyor ama aslında değil."

Fitzy sürücü koltuğundan, "Tanrım," diye söylendi. "Tanıdığın birine benziyor mu?"

Bu kendisine takım arkadaşımızdan bir ortaparmak kazandırdı. "Dostum. Ben *senin* acınası kıçından daha büyük bir balığım. Bu hafta doğum gününde bile biriyle yatmadın."

"Yatacak birini aramıyordum. Güven bana, eğer arıyor olsaydım beni bütün gece görmezdin bile."

"Zaten seni görmedik ki! Bilgisayar oyunu oynamak için erkenden eve gittin!"

"Kendi tasarladığım demo oyunu oynamaya," diye düzeltti diğeri. "*Senin* vaktini üretken bir şeyler yapmak için harcadığını görmüyorum."

"Aslında sikimi kullanmak çok *üretken*, çok sağ ol."

Sırıtışımı gizledim. Bu ikisinin nasıl olup da yakın arkadaş oldukları aklımı hep kurcalıyordu. Hollis aklında sadece tek bir

şey –hatunlar– olan bağırtlak bir tipken, Fitzy'nin zihninde ciddi ve tutkulu olduğu tek bir şey vardı: oyunlar. Aslında dövmeleri ne kadar sevdiğine bakarsak, iki şey var da diyebilirdik. Nasıl oluyorsa arkadaşlığı beceriyorlardı, gerçi çoğu zaman didişmek ve birbirlerine ortaparmak göstermek gibi görünüyordu.

Çakıl taşından bir araç yoluna girdik ve Brody'nin arabasının yanına park ettik. Audi'si diğer arabaların arasında sırıtmıyordu ama bara da uymuyordu. Ne idüğü belirsiz bir binanın üstündeki neon tabelada "Boots&Chutes" yazıyordu, altında da yarı çıplak bir kızın boğaya binen görüntüsü vardı.

Hollis tabelaya ağzı açık baktı. "Cidden mi? *Boston'da* kovboy temalı bir striptiz barı mı? Bu berbat olacak." Ağabeyini yumruklamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Nasıl da mutluluk abidesesin." Brody tek kolunu Hollis'in omzuna doladı ve takip etmemiz için bize el salladı. "Siz bebekler kız istediniz... pekâlâ, işte buyurun."

"Üniversiteden mezun olunca bu mu oluyor yani? Bacak arası için para mı ödemek zorunda kalıyorsun?" Hollis başını eğdi. "Briar'dan asla ayrılmayacağım kardeş. Asla."

Güldüm. "Hey, Garrett ve Logan profesyonel olarak oynamaya başlayınca onlardan arta kalan bütün hokeyci âşığı kızlara erişimin olacağını düşün."

Bu anında dikkatini çekti. "İyi noktaya dikkat çektin. Ayrıca bak..." Tabelayı işaret etti. "... artık senin de Boston'dan ayrılmana gerek yok. Burada da tam sana göre kovboy kızlar varken ne diye Teksas'a geri dönesin ki?"

"Baştan çıkarıcı," dedim kuru kuru, "ama ben asıl planıma bağlı kalacağım sanırım."

Annem aniden Doğu Kıyısı'ndan hoşlanmaya başladığına karar vermediği takdirde, mezun olduktan sonra Patterson'a geri dönecektim. Küçük kasabamızın bir iş kurmak için iyi bir yer olacağından tam olarak emin değildim ama Dallas'ta bir şey açmaya çalışabilirdim, hafta sonları da eve dönerdim. Şu anda

bulunduğum yere gelebilmem için annem bir ton şeyi feda etmişti ve onu yalnız bırakmayacaktım.

Striptiz kulübü ter, duman ve çaresizlik kokuyordu. Grubumuzun başındaki Hollis'in ağabeyi fedainin eline bir şey verdi, kısa bir konuşma yaptılar.

"Dokunmak yok. Özel danslar beş papelden başlar." Bir garsonu eliyle çağırdı. "Ön sıra, sağdaki sahne," dedi kıza.

Herkes hareket etmeye başladı.

Benim dışımda herkes.

"Sorun mu var?"

Fedainin sert sesi beni harekete geçirdi. Rahatça, "Yoo," dedim.

Fakat aslında sorunum vardı. Hem de büyük bir tane. Kocaman, sıkı bir sorun.

Çünkü ağır göz makyajı ve kocaman saçın altındaki o garsonu tanıyordum. Lanet olsun, ellerim ve ağzım o açık tenin üzerindeydi.

Sabrina'nın şaşkın bakışı benimkilere kilitlendi. Yüzündeki rengin attığını gördüm, bu yabana atılacak bir şey değildi çünkü makyaj yaparken acayip allık sürmüştü.

"Bu taraftan," diye mırıldandı. Kara saçlarını savurarak döndü ama öncesinde gözlerindeki uyarıyı gördüm.

Anladım tabii. Çocuklara, onunla birbirimizi tanıdığımızı söylememi istemiyordu. Onu suçlamıyordum. Muhtemelen bu durum onun için acayip garipti.

Hollis, "Bu batakhanede ne çeşit hatunlar çalışıyor?" derken Sabrina'nın inanılmaz arka manzarasına bakıyordu, poposu giydiği ufacık şortla kapalıydı.

Fitzy soğuk soğuk, "Ateşli olanlar," dedi.

Bu tamamen hafife alınmış haliydi. Buradaki kızlar ateşli olmaktan öteydi. Nefes kesecek muhteşemlikteydiler. Kaynak: gözlerim.

Uzunu, kısası, kıvrımlısı. Sarışını, esmeri ve arada kalan diğer hepsi. Fakat gözlerim Sabrina'ya dönüp duruyordu, sanki

gözlerim o müthiş kıçı tarafından kontrol edilen görünmez bir bağla bağlıydı.

"Park alanındayken kovboy kızlarla ilgili söylediğim bütün kaba şeyleri geri alıyorum. Bu kızlardan biri beni istediği gibi sürebilir."

İçimde bir sıcaklık birikti. Hollis'in ya da bu yerdeki herif-lerden herhangi birinin, Sabrina tarafından sürüldüğünü düşünmekten hoşlanmadım. O benimdi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Fitzy. "Tepen atmış gibi."

Bir nefes aldım. "İyiyim, kusura bakma. Takımı düşünüyordum."

Bunu yedi. "Bu birinin tepesini attırmaya yeter. Hadi. Gidip birer içki içelim ve hokeyi unutalım."

Dalgın bir şekilde onayladım, Sabrina'nın sırtının ortasıyla fazlasıyla büyülenmiştim. Üflesem açılacakmış gibi görünen bir bağ dışında tamamen çıplaktı. Bakışlarım daha aşağı inerek omurgasının zarif girintilerine odaklandı, ta ki siyah satenden, kısacık şortunun kenarına gelene dek.

Sahneye vardığımızda yarı sertleşmiş vaziyetteydim, ki bu acayip utanç vericiydi. Bir kızın poposunun sadece görüntüsüyle sertleşmek liseden beri başıma gelmemiş bir şeydi.

Bir masa dolusu erkek birliği tiplerinden kaçınmak için gözlerimi tam zamanında yukarı çevirmeye zorladım. Sabrina yanlarından geçerken içlerinden biri poposuna vurmak için uzandı.

Bir hiddet dalgası omurgamdan yukarı doğru çıktı. Öne doğru fırladım fakat sahnenin dibinde oturan bir fedai, piçe benden önce ulaştı.

"Dokunmak yok göt oğlanı." Polo tişörtlü çocuğu çekerek ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim."

"Hey üzgünüm," diyerek karşı çıktı göt herif. "Sadece refleksti."

Fakat fedai dinlemedi ve çocuğu sürükleyerek götürdü. Arkadaşları onun gidişini izledi.

Hollis sırıttı. "Buradakiler acayip kuralcılarmış."

Fitzy, "O herifin bizim takımda olması lazım," diye gözlemde bulundu.

"Hakkını yiyemem."

Sabrina elini uzatıp gösterdi. "Sizin için getirebileceğim bir şey var mı çocuklar?" Sesi, kulüpte çınlayan gürültülü dans müziğinin üzerinden zorlukla duyuluyordu.

"Fıçıda ne varsa." Gözlerimi çenesinden yukarıda tuttum, siktiğimin mucizesi gibiydi.

Yüzünü dolduran mutsuzluğu kaçırmadım. Utandığını tahmin etmek için roket mühendisi olmaya gerek yoktu, çalıştığı yerin benim gözümde hiçbir haltı değiştirmediğini ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Brody yanımdaki yere kendini bıraktı. Kollarını masanın üstüne koydu ve bizden birkaç metre ötede dans eden yarı çıplak kadını izlemek için öne doğru eğildi. Uzun boylu kızıl kadın tam da G-stringini çıkarıyordu, deri silah kemeri ve iki sahte tabancası dışında çırılçıplak kaldı.

"Peki sizin için?"

Hollis'in abisi bakışlarını çıplak kovboy kızdan ayırıp Sabrina'ya döndü. "Sek viski."

"Hemen geliyor."

"Sağ ol bebeğim."

Sabrina kaskatı bir gülümsemeyle ortadan kayboldu ve nasıl olduysa Brody'ye saldırmamayı başardım. Sabrina onun bebeği değildi. Eğer ona bir kez daha aynı şeyi söylerse ağzını burnunu dağıtana kadar dövmemek için kendimi tutamayacağımdan emindim.

Hollis kulağıma, "Kız tanıdık geliyor," diye bağırdı. "Garson. Değil mi?"

Omzumu silktim. "Bilmem."

Fitzy, yakınlardaki bir masadan sipariş almak için öne doğru eğilmişken onu incelemek için döndü. "Sanırım biraz Olivia Munn'a benziyor ha?"

"Yok be. Bu kız ondan bir milyon kat daha ateşli," dedi Hollis. Ardından omzunu silkti. "Her neyse, belki de onu tanımıyorumdur."

Abisi sırıttı. "Daha sonra neden tanıdık geldiğini sorarım. Bilirsin, önümde dizlerinin üzerindeyken."

Bacağıma dayadığım yumruklarımı sıktım. Yapmak zorundaydım, yoksa Brody'nin suratını kıymaya dönüştürene kadar yumruklayacaktım ve sonra Hollis sinirlenecekti. Hollis'i severdim.

Neyse ki Brody ucube gibi davranmayı bırakmaya karar verdi, sanki bilinçaltı onu öldürmeye ne kadar yakın olduğumu çözmüştü. Bana doğru dönüp, "Mikey kendi işini kuracağından bahsetti," dedi.

Başımla onayladım. "Planım o yönde."

"Aklında bir şey var mı?"

"Birkaç fikir etrafında dönüp duruyorum ama henüz bir şeye karar vermedim. Hokeye odaklanmış haldeyim."

"Evet, seni anlıyorum."

"Fakat okulla işim bittiği anda seçeneklerimi eleyeceğim."

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa haberim olsun. Yeni fırsatlarla ilgili birkaç detayım var. Gerçekten işe en başından başlayacağın şeyler. Ne kadar paran olduğunu bilmiyorum ama bu yatırım fırsatları halka açık değil. Bir gün birkaç bine işin içine girersin, sonra üç yıl sonra bir bakmışsın ki Facebook'un satın aldığı bir trilyonersin." Sanki *o kadar* kolaymış gibi parmaklarını şaklattı.

"İlgi çekici geliyor. Belki bazı kararlar vermeye hazır olduğumda seni ararım." Yine başımı salladım ama aslında, yatırım tavsiyesi için Brody Hollis'i aramak gibi bir planım yoktu. Çok teşekkürler ama piramit zinciri tarafından sömürülmeyi tercih etmiyordum.

Sabrina elinde bir tepsiyle geri döndüğünde bütün dikkatim anında ona aitti. İçkilerimizi bıraktı, tam omzumun kenarında duruyordu. Sanırım memelerini yanağıma sürmek istediği için değil, onunla popo kavrama oyunu oynama ihtimali en az olan ben olduğum içindi.

"Çok geçmeden sizi kontrol etmek için geri geleceğim," diye mırıldandıktan sonra kaçıverdi.

Tanrım. Ona gözlerimi dikip hayranlıkla baktım, peşinden koşup ona sarılabilmeyi diliyordum. Briar'dan bir grup erkeğe, içlerinden biriyle yattığından bahsetmeye bile gerek yoktu, servis yapmak onun için rahatsız edici olmalıydı. Patronuna gidip başka bir bölüme geçmek istediğini söyleyebilirdi ama yapmamıştı. Sanki varlığımız onu hiç etkilemiyormuş gibi işini yapmaya devam ediyordu.

Sonraki yarım saatte, arkadaşlarla striptizcilerin yaptıklarını izledik. Şey, arkadaşlar izledi. Ben çoğunlukla Sabrina'ya odaklanmış haldeydim. On saniyede bir ona kaçamak bakışlar atıyordum, etrafımda olan bitene doğru düzgün dikkat bile etmiyordum. Kahkahaların, laf atmaların ve sohbet kırıntılarının belli belirsiz farkındaydım ama bütün dünyam Sabrina James'e odaklanmıştı. Yürürken kalçalarının şehvetli salınışında. Uzun bacaklarını daha da uzun gösteren topuklu ayakkabılarında. Masamızın yanından her geçişinde onu kucağıma çekip aklı başından gidene kadar öpme dürtümle savaşıyordum.

Arkamdan gürültülü bir ses, "Senin gibi bir kız kaça patlar?" dedi dili dolanarak.

"Ben dansçı değilim."

Sabrina'nın sesini tanıdığımda omuzlarım kasıldı. Sahnedeki kadın dansını daha yeni bitirmiş ve sonraki kız hazırlanırken müziğin seviyesi biraz azalmıştı. Sandalyemde döndüğümde yine şu erkek birliği elemanlarını buldum.

Yavşaklardan biri, "Ama fiyat doğruysa sen de olabilirsin," dedi ağır ağır.

"Hayır. Ben sadece içki servisi yapıyorum." Oturduğum yerden incecik omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum.

Pislik herif, "Ya içkiden daha fazlasını istersem?" diyerek takıldı.

"Güven bana, paranı bende harcamak istemezsin. Berbat bir dansçıyımdır." Sesi görünürde canlıydı fakat altında çelik gibiydi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Tatlım senden Broadway şovu istemiyorum herhalde. Sadece memelerini ve götünü suratıma doğru sallamanı istiyorum. Belki biraz da sürtünürsün..."

Buraya kadardı. Yetmişti artık. Sandalyemden fırladığımda Fitzy'nin kafası karışık bakışını kaçırmadım ve yavşakların masasına doğru ilerledim.

"Hayır dedi," diye hırladım.

Baş yavşak bana pis pis güldü. "O, lanet olası bir striptizci ahbap."

Kollarımı göğsümde bağladım. "Hayır dedi," diye tekrarladım.

Gözümün ucuyla Sabrina'nın gerilediğini gördüm.

"Buna nasıl cesaret ediyorsun?" dedi Yavşak. "Kendi işine bak, yoksa..."

Arkamdaki sandalyelerin ayakları yere sürtünerek ses çıkardı ve Yavşak karşısında iki yüz yetmiş kiloluk kas kütlesine sahip öfkeli hokeycileri bulunca yerine sindi. Fitzy kollarını kaplayan dövmeleri ve son maçımız sırasında aldığı darbe sonucu yarılan kaşıyla özellikle azılı görünüyordu.

"Yoksa ne?" derken tek kaşımı kaldırdım.

Birlik erkeği uslu uslu, "Hiçbir şey," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Piç kurularına sırıttıktan sonra çocuklarla tekrar sandalyelerimize döndük.

Sabrina'nın mekânın ortasına kadar gittiğini fark etmem bir saniyemi aldı. Kısaca bizim masamıza bakmak için döndü. Bakışlarımız buluşunca gözlerinde kaçırması imkânsız bir keder belirdi.

Kendime engel olamadan telefonumu çıkardım ve ona çabucak bir mesaj yazdım. Numaram hâlâ engelli miydi bilmiyordum ama denemekten zarar gelmezdi.

Özür dilerim.

Cevap beklemiyordum, o yüzden üç dakika sonra telefonum titreştiğinde şaşırdım. Fakat sonra tepem attı çünkü yazdığı şey şuydu:

Beni buraya kadar tkp mi ettn?

Toparlanmam bir dakikamı aldı. Biramı yudumladım, bir nefes aldım ve sonra ona, **Benimle tuvalette buluşur musun?** yazdım.

Bu defa hemen cevap verdi.

5 dk.

Sonraki dört dakika boyunca kendimi telefonuma bakmamaya zorladım. Ya da bir kronometre açmamaya. İçim sabırsızlıkla fıkır fıkırdı, geçen her saniyeyle yoğunlaşıyordu. Ayağa kalktığımda lastik gibi gergindim.

"İşemeye gidiyorum," diye homurdandım ama çocuklar bana dikkat bile etmedi. Hollis ve Brody bir striptizcinin ipli külotuna para takmakla meşguldü, Fitzy de sıkılgan bir ifadeyle onları izliyordu.

Çoğunlukla erkeklerin oluşturduğu kalabalığın arasından geçip karanlık tarafa doğru giden kapıya ilerledim. Boots & Chutes kovboy temasını aşmıştı, tuvaletleri ana mekândan ayıran kapılar sallanan kapılardı. Tuvaletlerin üzerindeki ahşap tabelalarda *Silahşörler* ve *Kısraklar* yazıyordu. *Kısraklar* yazan kapının arkasından kadın iniltilerine karışmış erkek homurtuları geldiğini duydum. Ne kadar da klas.

"Yaptın mı peki?"

Sabrina'nın sesiyle döndüm. Bana doğru geldi, kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturması memelerinin sütyeninin üzerinden taşmasına sebep olmuştu.

"Seni buraya kadar takip edip etmediğimi mi soruyorsun yani?" Dudaklarım dümdüz oldu. "Hayır tatlım, yapmadım."

Birkaç saniye beni inceledikten sonra başıyla onayladı. "Tamam. Sana inanıyorum." Sonra gitmek için döndü.

Yok öyle yağma.

"Sabrina," dedim alçak sesle.

Durdu. "N-Ne?"

Sesinin çatladığını duyunca içimde bir şeyler eridi. Sırtı bana dönük duruyordu, omurgası dimdikti. Ona ulaştığımda haksız varsayımı için hissettiğim öfkem yok olup gitti. Koluna nazikçe dokunup onu döndürdüm, artık birbirimize bakıyorduk.

"Sabrina?" dedim sesimi yumuşak, güven verici tutarak.

Gözle görülür şekilde yutkundu. "Burası çalıştığım yer."

Başımı yavaşça salladım. "Burası çalıştığın yer."

"Bu kadar mı? Bu konuda söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Başparmağımla çıplak omzunu okşadım, ürpertisi beni memnun etti. "Burası senin iş yerin. Burada çalışarak para kazanıyorsun. O maaş çeklerini faturalarını ödemek için kullandığını varsayıyorum. Başka ne dememi istiyorsun?"

Fakat benden ne beklediğini biliyordum. Yargılama. Küçümseme. Belki birkaç müstehcen yorum.

Ancak ben o adam değildim.

Beni izlemeye devam etti, ta ki en sonunda o muhteşem dudaklarında bir gülümseme oynaşana dek. "Bana böyle yerlere *asla* gelmediğini, arkadaşlarının seni isteğin dışında sürüklediğini falan söylediğin kısmı bekliyorum."

"Hiç striptiz kulübüne gitmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Fakat bu akşam buraya sürüklenmiş sayılırım, ben spor barına oy vermiştim. Boston'a gelmemin ilk sebebi de zaten..." Sesim yavaş yavaş kesildi, çünkü onu yine korkutup kaçırmak yapmak istediğim son şeydi.

"Zaten ne?"

Siktir etsene. Omzumu silkip tamamladım. "Belki sana rastlarım diye umuyordum."

Sabrina kahkaha attı. "Boston büyük bir yer... gerçekten öylece bana rastlayacağını mı düşündün?"

"Düşünmek, hayır. Ummak? A-ca-yip şekilde."

Bu bana başka bir kahkaha daha kazandırdı.

Bir saniye boyunca birbirimize baktık. Mırıldanırken sesim tarazlı çıktı, "Numaramın engelini kaldırmışsın."

"Numaranın engelini kaldırdım," diyerek kabul etti.

Sonra dilinin ucuyla alt dudağını ıslattı ve bir iniltiyi yuttum. Siktir, onu öpmek istiyordum.

"Ben... işe geri dönmeliyim."

Sesinde ufacık bir isteksizlik tınısı vardı fakat benim için o da yeterliydi. "Ne zaman çıkıyorsun?"

"İkide."

"İşin bitince takılmak ister misin?"

Hemen cevap vermedi. Ben orada nefesimi tutmuş, onun için hissettiğim apaçık, dolup taşan şehvetin, yüzümden belli olmadığını umuyordum ve dua ediyordum ki cevabı...

"Evet."

9

Tucker

Park alanında Sabrina'yı bekliyordum. Neredeyse bütün arabalar gitmişti, muhtemelen çalışanlara ait olan yarım düzine kadarı hariç tabii. Çocuklar birkaç saat önce Brody'nin dairesine geri dönmüşlerdi, muhtemelen bütün geceyi içerek geçireceklerdi. Onlara bir kızla geç buluşacağımı söylemiştim, bu da bana Hollis'ten beşlik kazandırmıştı. Tabii kızın arkadaşı olup olmadığını sormadığım için ne kadar boktan biri olduğumdan yakınmıştı.

Onlar beni striptiz kulübünden birkaç blok ötedeki bütün gece yemek servis eden bir yere, sözüm ona çıktığım kızın geleceği yere bıraktıktan sonra, Sabrina'yı gördükten beş dakika sonra uyuyakalmayayım diye hamburger yiyerek ve kahve içerek bir saati öldürmüştüm. Sonra yürüyerek Boots & Chutes'a dönmüştüm, şu andaysa Sabrina'nın Honda'sının sürücü tarafına yaslanıyor, beklentiyle ön girişi izliyordum.

Kapıda belirdiğinde heyecanım arttı. Dizlerine kadar inen yün bir palto giyiyordu. Onun altında bacakları çıplaktı. Hâlâ o kısacık şortu giyip giymediğini merak ederken aletim seğirdi. Sonra kendimi topladım çünkü dar kıyafeti yüzünden nasıl utandığını görebilmiştim.

"Selam," dedi yanıma gelince.

"Selam."

Onu öpmek istedim ama *'gel buraya koca oğlan'* sinyalleri yolla-

mıyordu. Ona dokunmam gerekiyordu gerçi, o yüzden bir adım yaklaştım ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Tereddütle dudağını ısırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Nereye gitmek istersin?" Kararı tamamen ona bırakıyordum.

"Aç mısın?"

"Hayır. Az önce yedim. Sen?"

"Son molam sırasında bir enerji barı yedim."

Ona göz kırptım. "Enerjiye ihtiyacın olacağını düşündün ha? O niye?"

Yanakları pembenin en tatlı tonunu aldı. Gülümsememek için uğraştığını görüyordum, en sonunda güldüğündeyse içimden zaferle yumruğumu havaya kaldırdım. Gülümsediğinde öyle muhteşemdi ki. Daha sık yapmasını gerçekten diledim.

Etrafına bakındı. "Kamyonetin burada değil."

"Öyle, Hastings'te. Fitzy'nin arabasıyla geldik."

Başını salladı, yine dudağını ısırdı. "Ben...şey...o zaman ne yapmalıyız?"

"Baskı yok." Daha da yaklaştım, elimde çenesinin kenarını okşarken diğer elimi kalçasının üzerine gevşekçe bıraktım. Dokunuşumdan utanıp kaçmadığında nabzım hızlandı. "Yürüyebiliriz. Sadece arabada takılıp konuşabiliriz. Sen ne istersen."

Sabrina soluğunu bıraktığında soğuk gece havasında beyaz bir bulut oluştu. "Yürüyecek gibi değilim. Dışarısı soğuk ve bütün gece ayakta durmaktan ayaklarım acıyor. Ayrıca arabam senin için çok ufak. Beş saniyede rahatsız olursun."

"Senin eve gitmek ister misin?"

Kasıldı. "Pek sayılmaz." Yine soluğunu salıverdi. "Bunu istememenin sebebi..."

"Sebebi ne?"

"Yaşadığım yeri görmeni istemiyorum." Sesi savunmacıydı. "Boktan bir yer, tamam mı?"

Yüreğim sıkıştı. Cevap vermedim çünkü ne diyeceğimden emin değildim.

"Şey, yatak odam öyle değil," diye düzeltti. "Orası boktan değil."

Sabrina içsel bir savaşla cebelleşiyormuş gibi sessizleşti.

"Daha önce söylediğimde ciddiydim," dedim yumuşak bir sesle. "Baskı yok. Fakat seni yaşadığın yerle yargılayacağımdan endişeleniyorsan buna hemen bir son ver. Bir malikânede ya da gecekonduda yaşaman umurumda bile değil. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum, ne yeri umurumda ne de zamanı."

Başparmağımı dudaklarında gezdirdiğimde omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Tamam," diye fısıldadı en sonunda. "Hadi benim eve gidelim."

Yüzünü inceledim. "Emin misin?"

"Evet, sorun yok. Şu anda sıcak ve rahat bir yerde olmayı tercih ederim. Evim sıcak ve rahat olduğundan değil ama buradan daha sıcak olduğu kesin."

Kararını verince sürücü kapısını açıp direksiyonun arkasına geçti. Ben de yolcu koltuğuna oturdum. Yanılmıyordu, bacaklarım araca sığmıyordu. Koltuğu gittiği kadar geriye itmiş olsam da hâlâ bacaklarımı uzatacak kadar yer yoktu.

Arabayı çalıştırıp park yerinden çıktı. "Buraya yakın bir yerde yaşıyorum."

Sonrasında yolculuk boyunca pek fazla bir şey söylemedi. Benimle takılacağı için gergin miydi, yoksa pişman mıydı bilmiyordum ama ikincisi olmamasını umuyordum.

Onu konuşmaya zorlamadım çünkü ne kadar utangaç olabileceğini biliyordum. Buradaki oyunun adı sabırdı ve Sabrina James'le sabır bir ödül getiriyordu. İçinde öyle çok tutku vardı ki, kendini bırakması için belli bir seviyede rahatlığa ulaşmasına yardım etmek yetiyordu.

Onun sokağına döndüğümüzde, sanki buraya daha önce hiç gelmemişim, ilk defa geliyormuşum gibi davrandım. Dar, virane evlerden sırayı tanımamışım gibi. Evine güvenli bir şekilde geldiğinden emin olmak için onu takip ettiğim gece engebeli kaldırımın kenarında, arabamda uyumamışım gibi.

Sabrina evin yan tarafındaki bir araç yoluna döndü, arkadaki küçük otomobil sundurmasına girdi. Motoru durdurup arabadan sessizlik içinde çıktı.

Ben aracın etrafından dolanınca, "Bu taraftan," diye mırıldandı.

Elimi tutmadı ama arka girişin üç alçak basamağından çıkarken takip edip etmediğimden emin olmak için kontrol etti. Kapıyı açarken gecenin sessizliğinde anahtarları yumuşak bir şekilde şıngırdadı.

Bir dakika sonraysa ufak bir mutfağa adım attık. Sarı ve pembe desenleri olan çirkin bir duvar kâğıdı vardı, ortadaysa etrafında dört sandalyenin yer aldığı, kare, ahşap bir masa duruyordu. Alet edevatlar eski görünüyordu ama çalıştıkları belliydi, çünkü ocağın üstünde kirli tencere ve tavalar vardı.

Dağınıklığı görünce Sabrina'nın rengi soldu. "Büyükannem arkasını temizlemeyi hep unutur," dedi gözlerime bakmadan.

Daracık alanda etrafıma bakındım. "Burada sadece ikiniz mi yaşıyorsunuz?"

"Hayır. Üvey babam da burada yaşıyor." Ayrıntı vermedi, ben de sormadım. "Endişelenme ama. Cumaları poker gecesi. Genelde dışarıda kalır, sonraki gün öğlene doğru sallana sallana gelir. Büyükannem de her gece yatmadan önce uyku ilacı alır. Ölü gibi uyur."

Endişelenmiyordum ama beni de değil de kendini temin etmeye çalışıyor gibi bir hisse kapıldım.

"Odam bu tarafta." Ben bir şey diyemeden koridora saptı.

Peşinden gittim, koridorların ne kadar dar olduğunu, halının ne kadar kirli olduğunu, duvarlarda hiç aile fotoğrafı olmadığını fark ede ede. Yüreğim sancılanmaya başladı çünkü Sabrina'nın omuzlarındaki düşüklük bu yerden ne kadar utandığını söylüyordu.

Siktir. Onu böyle yenik görmekten nefret ettim. Ona Teksas'taki evimizin dökülen boyasını, lise boyunca evdeki en ufak odada uyuduğumu çünkü annemin büyük yatak odasını kasa-

badaki kuaförlük işine ek olarak evde kuaförlük yapmak için kullandığını anlatmak istedim.

Fakat sessiz kaldım. Burada onun peşinden gidiyordum.

Odası ufak, düzenli ve açıkça görülüyordu ki sığınağıydı. İkiz yatağı, soluk mavi yorganla düzgünce yapılmıştı. Masası tertemizdi, düzenli bir şekilde dizilmiş test kitaplarıyla dolup taşıyordu. Burası temiz ve ferah kokuyordu. Çam, limon ve bağımlılık yapacak kadınsı bir şeyler.

Sabrina paltosunun önünü açıp çıkardı ve sandalyesinin arkasına astı.

Ağzım sulandı. İş "üniformasını" oluşturan dar sütyenin üzerine bir tişört giymişti ama o minicik şort hâlâ üzerindeydi. Ve topuklular da. Siktir be, o topuklular.

"Ee," diye başladı.

Ceketimin fermuarını açtım. "Ee," diye tekrarladım.

Ceketimi kenara atarken kara gözleri ellerimin hareketlerini takip etti. Sonra başını aniden iki yana salladı, sanki beni süzdüğü için kendini toplamaya çalışıyor gibiydi. Sırıtışımı gizledim.

"İlişki istemediğimi söylerken ciddiydim," dedi.

"Ciddi olduğunu biliyorum. O yüzden aramadım." Masasının etrafından dolandım, kitapların adlarına baktım, yüzlercesine.

Duvarda küçük bir mantar pano vardı, üzerinde fotoğrafları asılıydı. Sabrina'nın iki kızın arasında sıkıştığı fotoğrafa gülümsedim. Soldakinin parlak kızıl saçları vardı ve Sabrina'nın poposunu abartılı bir şekilde sıkarken dilini çıkarıyordu. Sağdakininse uzun, ince örgüleri vardı ve Sabrina'nın yanağına bir öpücük konduruyordu. Onu sevdikleri belliydi, arkasında en azından iki kişi olduğunu öğrenince bir onay parıltısı hissettim.

Sabrina yanıma gelerek, "Benim kızlar," diye açıkladı. Sağdakini işaret etti. "Bu Hope." Solu işaret etti. "Bu da Carin. Cennetten gönderilen meleklerim. Ciddiyim."

"Havalılar." Bakışlarım diğer fotoğrafların üzerinden geçtikten sonra köşesinde Harvard amblemi olan beyaz bir kâğıda odaklandı. "Siktir," diye soludum. "Bu olduğunu düşündüğüm şey mi?"

Bütün yüzü ışık saçtı. "Evvet. Harvard Hukuk Fakültesi'ne girdim."

"İşte bu be!" Döndüm ve sarılmak için onu kendime doğru çektim. "Tebrikler tatlım. Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de kendimle gurur duyuyorum." Boynumun yanından sesi boğuk çıktı.

Aman Tanrım. Bu kucaklaşma kötü bir fikirdi. Şimdi sadece yuvarlak, dolgun memelerinin göğsüme dayanmasına konsantre olabiliyordum. Yemin ederim meme uçları da sertti.

Vücudumdaki değişimleri hissettiği anda Sabrina'nın nefesi kesildi.

Kalçalarımı geriye doğru çekerken, "Üzgünüm," dedim acınacak bir şekilde. "Aletimin kafası karıştı."

Ağzından bir kahkaha fırladı. Bana eğlenerek bakmak için başını geriye doğru eğdi. İçlerinde sıcaklık da vardı. En sonunda orada bir sıcaklık parıltısı görüyordum.

"Zavallı adam," diye mırıldandı. "Ona sarılma ile sikişmenin arasındaki farkı açıklamam gerekiyor mu?"

Tan-rım. Bu kızın *sikişme* demesine izin yoktu. O dudaklardan çıktığında daha çok bir söz gibiydi.

"Sanırım bu bilgece olur," diye cevapladım ciddiyetle. "Gerçi ortamlardaki en akıllı eleman sayılmaz, göstererek özel ders vermen gerekebilir."

Tek kaşını kaldırdı. "Baskı yapmamaya ne oldu?"

"Ah, sadece takılıyordum. Baskı falan yok bebeğim." Fermuarımın arkasındaki baskı haricinde yoktu tabii.

Bir anlığına sessiz kaldı. Artık sarılmıyorduk ama hâlâ birbirimizden birkaç santim uzak duruyorduk.

"Dürüst olayım mı?" dedim. "Baskı altında daha iyi hareket etmeye meyilliyim. Yani bazen... azıcık itilmeye ihtiyacım oluyor."

Dile getirilmeyen soruyu duydum ama aletim gittikçe daha da sertleşiyor olsa da kendimi biraz direnç göstermeye zorladım. "Seni bir şeye doğru itmeyeceğim. Senin istediğin şey olduğun-

dan yüzde yüz emin olana kadar yapmam." İfadesini inceledim. "İstediğin bu mu?"

Dudaklarını ıslattı. "Öyle."

"Yeterince iyi değil. Bana tam olarak ne istediğini söyle."

"Seni. Seni istiyorum."

"Daha kesin ol." Siktir, görünüşe göre mazoşistin tekiydim. Fakat yattığımızdan beri bu kız beni iki kez geri çevirmişti. Aynı tarafta durduğumuzdan emin olmam gerekiyordu.

"Seni istiyorum. *Bunu* istiyorum." Aletimi avucuyla kapladığında, ereksiyonum neredeyse pantolonumdan fırlayacaktı.

"Nerede istiyorsun?" Sesim resmen çatlıyordu.

"Ağzımda."

Hoşça kal direnç. Sabrina James şehvetle kaplı o tek kelimesiyle resmen gülle gibi çarpıverdi.

İkimiz de gözlerimizi kırpıştıramadan onu öpmeye başladım. Ateşli bir saniyede sıfırdan altmışa fırlayan türden bir öpücüktü. Dilim açgözlü bir şekilde aralık dudaklarının arasından giriverdi. Keyifle soluyup karşılık verdi, dili birkaç beyin eriten saniye boyunca benimkine dolandıktan sonra öpe öpe boynuma doğru indi. Derin nefes alıp verdikçe göğüsleri kalkıp iniyor, yumuşacık iniltileri doğruca hayalarıma gidiyordu.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı, sonra dudakları her yerimdeydi. Boynumdaki kaslardan aşağı doğru giderek köprücük kemiğimden geçti, çenemi gıdıkladı. Resmen beni deliye döndürüyordu.

Tek elini aramıza kaydırıp pantolonumun üzerinden beni okşadı. Fermuarımı açmadı. İçeri uzanmadı. Bana sataşıyor muydu, yoksa o çok ihtiyaç duyduğu itişi mi bekliyordu bilmiyordum. İlki için sabrım olmadığından, ikincisinde karar kıldım.

"Aletimi dışarı çıkar," dedim boğuk sesle.

Dudakları alay edercesine kıvrıldı. "Bunu niye yapacakmışım?"

"Beni ağzında istediğini söyledin." Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "O zaman ağzına al."

Küçük tatlı bir ses çıkardı, bir ürperti, inilti ve iç geçiriş karışımıydı. Pantolonumun düğmesini açarken parmaklarının titrediğini hissettim ama endişeden olmadığını biliyordum çünkü ifadesi heyecanla doluydu.

"Bunu o gece kamyonetinde yapmak istedim," diye itiraf etti. "Ama seni içimde hissetmek için acayip sabırsızdım."

Kaskatı aletimi boxerımın içinden nazikçe çıkardı ve parmaklarını etrafına doladı. Botlarımı tekmeleyip çıkardım, sonra pantolonumu ve donumu indirdim. Onları da fırlatıp attım.

"Tişörtü de," diye emretti, neredeyse keyifli geliyordu sesi. "Göğsünü görmek istiyorum."

Bu kız beni öldürecekti. Tişörtümü de çıkardım, karşısında çırılçıplak duruyordu. Oysa o tamamen giyinikti, tabii poposunun arasına giren şorta ve incecik bir tişörte *kıyafet* diyebilirseniz.

Ateşli bakışları beni yiyip yutarken, hokey tanrılarına böyle zorlu bir spor yarattıkları için çabucak dua ettim. Hokey saatlerce antrenman yapmayı gerektiren sert, tehlikeli bir oyundu. Bana kas olduğunu bilmediğim yerlerde bile kas vermişti. Şimdiyse, tüm o sıkı çalışmalar Sabrina'nın yüzüne bu aç bakışı koyarak bana iki katını ödüyordu.

"Vücudun inanılmaz," dedi bana.

Güldüm. "Tencere kapak misali," diye yanıtladıktan sonra tişörtünün üzerinden memelerini avuçladım.

Elimi itip uzaklaştırdı. "Dikkatimi dağıtma! Yapacak işim var."

Ona meydan okuyan bir bakış attım. "Aynı anda birden fazla iş yapmada iyisin diye düşünüyordum. Her zaman çok meşgul olduğun düşünülürse."

"Ah, profesyoneller gibi aynı anda bir sürü iş yapabilirim. Sadece şu anda yapmak istemiyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum." Baştan çıkarıcı sözlerini dile getirirken yavaşça dizlerinin üzerine çöküyordu.

Bana bakarken saçları tek omzuna doğru döküldü. Tanrım, bundan daha ateşli bir şeyi hiç görmemiştim. Aşağı eğilip başparma-

ğımla ağzını okşadım. O dudakların etrafımda açıldığını görmek istedim. Beni içeri almak için uğraşan boğazını görmek istedim.

Bana dokunmadan orada diz çökmeye devam ederken, "Em beni," diye mırıldandım.

Sesimdeki işkence dolu tonu duydu ve bana acıyarak eğilip aletimin başına bir öpücük kondurdu. Dilini çok hafifçe değdirdi ama o ufacık temas omurgamdan yukarı bir elektrik akımını göndermeye yetti. Ah adamım, dayanamayacaktım.

Başının arkasını kavrayıp daha yakına gelmesi için üsteledim. Emir verilmiş gibi ağzını açtı ve aletimin yarısı içeri kaydı. Islak sıcaklık etrafımı sararak beni inletti. Çok muhteşemdi ve bu dilini kullanmaya başlamadan *öncesiydi*.

Hassas alt kısmını yaladığında, "Ah, siktir," diyerek boğulur gibi ses çıkardım.

Sabrina kahkaha atınca ses aletim boyunca ilerledi ve hayalarımda yankılandı. Eliyle yaptığı yavaş, tembel sıvazlayışlarla da bana işkence ediyordu. Ağzının derin, ıslak çekişleriyle. Dilinin tatlı, nazik yalayışlarıyla. Tüm bu süre boyunca da bu zamana kadar duyduğum en ateşli sesleri çıkarıyordu. Tahrik olduğunu gösteren ufak ürpertiler ve kendini kaybetmeye benim kadar yakın olduğunu belli eden boğuk iniltiler.

Saçını okşadım. Öyle yumuşaktı ki, parmaklarımın arasında ipek gibiydi. Kalçalarımı salladım, ağır ağır; çünkü bunun olabildiğince uzun sürmesini istiyordum. Fakat ağzını aniden ileri doğru kaydırıp da dudakları sıkıca dibine kadar indiğinde, orgazmı durdurmanın yolu yoktu.

Boğazına gömülü haldeyken havai fişek gibi patladım. Öyle hızlı oldu ki onu uyaracak vaktim bile olmadı.

Dışarı çıkarmaya çalışırken, "Sabrina," dedim çatlak bir sesle.

Sadece inledi ve emişini hızlandırıp vermem gereken her şeyi aldı.

Zevk öyle yoğundu ki neredeyse beni düşürüyordu. Dizlerim birbirine çarptı. Beynim beni ağzına aldığı andan itibaren mantıklı düşünce üretmeyi durdurdu.

En sonunda eliyle bacaklarımı yumuşakça okşadığını fark ettim, aletimi son bir defa sıvazlarken parmaklarının gıdıklayışını hissettim. Ardından ayağa kalktı.

"Bu eğlenceliydi," dedi.

Kahkahalara boğuldum. Eğlenceli mi? Bu olanları küçümsemek olurdu.

"Siktiğimin şeyi inanılmazdı," diye düzeltirken onu kendime doğru çektim.

Onu nefesi kesilene kadar öptüm. Bacaklarım hâlâ titriyordu ama tişörtünü çekip çıkarırken ve bikiniye benzeyen sütyenini yerinde tutan ipi çekerken ellerim taş gibi sabitti. Ağızlarımız hâlâ kenetliydi, onu yatağa doğru ilerlettim. Dirseklerinin üzerine düşmekten ve sırtüstü uzanmaktan başka çaresi kalmayana kadar üstüne gittim.

Topuklu ayakkabılarını çıkardım, teker teker, ayak bileklerini öpmek için duraksadım. Sonra ufak şortundan kurtulup odanın diğer tarafına fırlattım ve yeniden topuklularına uzandım.

Sabrina tek kaşını kaldırdı. "Onları bana yeniden mi giydireceksin?"

"Herhalde yani. Bu topuklularla ne kadar ateşli göründüğünü hiç bilmiyorsun."

Ufak ayaklarından birini stilettoya soktum, sonra diğerini. İşimi bitirince ona uzun, çok uzun süre boyunca baktım ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ettim. Uzun uzuvları, tatlı kıvrımları ve pürüzsüz esmer teniyle karşımdaydı. Kapkara saçları başının arkasına dağılmış, kırmızı dudakları parlak ve ayrıktı. Ve şu "becer beni" ayakkabıları... Tanrım. Resmen ıslak bir rüyaydı.

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve gittikçe yaklaştım. Aletim yine uyanıyordu ama onu görmezden geldim. Ben azıcık oynarken bir beş dakika bekleyebilirdi.

"Güzelliğinin üstesinden gelemiyorum bir türlü," diye solurken elimi bacaklarının arasına soktum.

Başparmağımı klitorisinin üzerinden geçirdiğimde, yanıt olarak kalçaları yataktan yukarı kalktı.

Gülümsedim. Sadece tek bir dokunuşumla benim için yanıyordu. Ya da belki de bana tarih kitaplarına yakışan bir sakso yaptığı için alev alevdi.

Parmağımı aradan kaydırarak açıklığına kadar indirdim, sırılsıklam olduğunu keşfedince inledim. "Bunu ben mi yaptım?" diye sordum.

Gözlerinde yaramaz parıltılar oynaştı. "Üzgünüm ama hayır. Sana sakso çekerken Tom Hardy olduğunu hayal ediyordum."

"Hadi oradan." Tek parmağımı içine ittiğimde inledi. "Ağzındakinin kimin siki olduğunu tam olarak biliyordun."

Sabrina içine soktuğum parmağımın üzerinde kıvranıyordu. Bir tane daha ekleyip ikisini de kıvırdım ve başparmağımla klitorisiyle oynarken içini okşadım.

"Tamam, biliyordum," diye soludu. "Sen hayat bulmuş bir fanteziyken kimin bir film yıldızını hayal etmeye ihtiyacı var ki?"

Egomun bunu duymaktan hoşlanmadığını söylesem yalan söylemiş olurdum. Ayrıca parmaklarımın etrafında kasılışını hissetmek de sikimin hoşuna gitmişti. Son seferinde ne kadar sıkı olduğunu ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım ve bir kez daha sabırlı olmaya çalıştığımı unuttum.

İnleyerek boştaki elimle bacaklarını ayırdım ve yüzümü, aletimin olmak istediği yere gömmek için eğildim. Dilim ona dokunduğunda ölüyü uyandıracak kadar inledi. Büyükannesinin aldığı uyku hapının işini iyi yaptığını umdum, yoksa oldukça garip bir bölünmeye maruz kalacaktık.

Vücudum daha fazlasına dayanamayıncaya kadar öptüm, yaladım, emdim, oynadım. Ta ki zihnim yeniden kapanana, bir düşünce dışında her şeye kapanana kadar: *Onun içinde olma ihtiyacı.*

Ağzımı ondan ayırmak Sabrina'nın hüsranla homurdanmasıyla sonuçlandı. Sakalım bacaklarının iç kısmında hep pembe lekeler oluşturmuştu ama umurunda değil gibiydi. Yüzünde sekse hazır bir bakışla kıvranıyor ve bacaklarını çaprazlıyordu.

"Tucker," diye yalvardı.

"Dayan tatlım." Yatağın kenarından uzanıp pantolonumu aldım, sonra cüzdanımdan kondom çıkardım.

Takmamı izledi. Bakışları artık hüsranla puslu halde değildi. Beklentiyle parlayarak yanıyordu.

"İçime gir," diye emretti.

"Emredersiniz hanımefendi."

Sırıtarak ona doğru süründüm, tuttuğum aletimi içine doğru yönlendirdim. Derinlerine girdiğimde ikimiz de inledik. Fakat görünüşe göre yeterli değildi. Uzun, ipeksi ve inanılmaz bacakları anında belime dolandı. Topuklarını kalçama batırdı ve teması derinleştirmek için kalçalarını kaldırdı, dünyadaki en harika histi bu.

Dirseklerimi başının iki yanına dayayana kadar eğildim. "Çok güzelsin," diye mırıldandım kızarmış yüzüne bakarken. Başımı eğip onu tekrar öptüm, bu sırada aletim vücudunun daracık ısısıyla nabız gibi atıyordu.

Yavaşlamaya çalıştım. Hem de elimden geleni denedim. Fakat Sabrina'nın başka fikirleri vardı.

Elini saçlarımın arasına daldırıp ağızlarımız ayrılana kadar çekti. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Benim hissettiğim kadar çaresizlik içinde gibiydi.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Buna." Elimi tutup birleştiğimiz yere doğru itti. Parmaklarını eklemlerimi tutup klitorisini okşamam için beni yönlendirdi. "Ve buna." Geriye doğru salınarak üzerimde kendini becermeye başladı.

Ve işte gol buydu, bayanlar ve baylar.

Benim yavaş, ölçülü hızım duman oldu. Onun yerinde saf, hayvani sikişme vardı. Sahip olduğum her şeyle içine daldım. Elimin ayası şişmiş klitorisine yapışmış vaziyette kaldı, her darbeyle birlikte ovuyordum. Saniyeler içinde ikimiz de terli, nefes nefese bir karmaşaya dönüştük. Düzüşmemizin gücüyle yatağın yayları gıcırdıyordu. Yatağın başı, kalbimin vahşi gümbürdemesiyle uyumlu bir ritimle duvara *bam-bam-bam* diye çarpıyordu.

O benden önce boşaldı, altımda titrerken omuzlarıma asıldı.

Sakso ilk heyecanı aldığından, ben biraz daha uzun dayandım. Lanet olsun, istediğimden de uzun dayanmıştım çünkü boşalmak için ölüyordum. Bedenimdeki her kas zerresi gerginlikten düğüm olmuş, hâlâ uzanamayacağım bir yerde olan rahatlama için haykırıyordu.

Sabrina, "Bırak kendini," diye mırıldandı.

Sonra parmaklarını popoma sapladı, arasından tek bir geçişiyle birlikte...

İşte gol *buydu*.

Boğuk bir sesle haykırdım. Adımı unuttum. Muhtemelen bir dakikalığına kendimden geçtim. Kendimi gevşemiş, harika hissediyordum ve hayalarım hâlâ karıncalanıyordu fakat onu eziyor olabilirdim, o yüzden güçsüz vücudumu onun üzerinden kalkmaya zorladım ve sırtüstü yığıldım.

"Hassiktir be," diye mırıldandım tavana bakarak. "Bu..."

Kapının tıklatılmasıyla lafım yarıda kaldı.

"Orada eğleniyor musunuz?" dedi dili dolanan bir erkek sesi. "Çünkü gelen seslerden öyle anlaşıldığı kesin."

Sabrina yolun ortasında kalmış bir geyik gibi donakaldı. Üzerindeki seks ışıltısı anında solup gitti. Yüzü küle dönerken parmakları çarşafı sıkıyordu.

"Git buradan," diye bağırdı kapıya doğru.

"Ne? Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın? Bu kadar kaba olma Rina."

"Git buradan Ray."

Fakat orospu çocuğunun bir yere gittiği yoktu. Yine kapıya vurdu, koridorda sarhoş kahkahaları yankılanıyordu. "Arkadaşınla tanışayım! Hadii, iyi olacağım."

Sabrina yataktan fırlayıp birkaç parça kıyafet almaya başladı. Ben de aynısını yaptım çünkü çırılçıplak uzanmak seçenekler arasında değildi belli ki.

Üzerine bir sıfır kollu tişört ile pamuklu bir şort geçirdikten sonra kapıyı doğru yürüyüp açtı. "Kapımdan siktir ol git Ray. Ciddiyim."

Kapıdaki adam onu itip geçti, bana iyice bakmak için neredeyse boynunu uzatıyordu. Bakışlarımız kenetlenince yine kahkaha attı.

"Bak yaa, kendine küçük bir sporcu bulmuşsun! Şundaki kaslara baksana!" Başını Sabrina'ya doğru çevirince yağlı saçları alnına döküldü. "Kas seviyorsun demek ha? Evet, kesinlikle seviyorsun. Kızışmış bir kancık gibi ciyaklamanı ta oturma odasından duydum."

Sabrina, "*Çık dışarı,*" diye hırladı.

"Boşalırken sesin çok ateşli..."

Sikerler böyle işi. İleri doğru atılırken içim öfkeyle kaynıyordu. Bu herifin Sabrina'nın üvey babası olması sikimde bile değildi. Bu hastalıklı piç kurusunun onunla bu şekilde konuşmaya hakkı yoktu.

"Bu kadarı yeter," dedim alçak bir sesle. "Senden gitmeni istedi."

Adamın kaşları havaya fırladı. "Sen hangi sikim oluyorsun da bana emir veriyorsun? Burası *benim* evim evlat."

"Burası da onun odası," diyerek karşı çıktım.

Sabrina, "Tucker," diye başladı ama Ray ona izin vermedi.

"Rina, sporcu bozuntuna söyle çenesini kapalı tutsun. Yoksa ben onun için kapatırım."

Yaa tabii. Bu sikik herifi tek yumrukla yere serebilirdim. Öyle sarhoştu ki ayakta sallanıyordu.

"Ray." Sabrina'nın sesi kısıktı. "Senden gitmeni istiyorum, lütfen."

Üçümüzün arasında sessizlik hâkimdi. En sonunda Ray dramatik bir edayla gözlerini devirip kapıya doğru geriledi. "Tanrım, cidden burnu havada kaltağın tekisin değil mi? Sadece oyun oynuyordum.

"Başka yerde oyna," dedim soğuk bir şekilde.

"Kapa çeneni sporcu oğlan." Fakat daha fazla kalmadı.

Dengesiz adımlarının koridorda ilerlediğini duyduk. Bir dakika sonraysa bir kapı kapandı.

Yavaşça Sabrina'ya döndüm. Midem endişeden düğüm düğümdü. Ayrıca bir parça da korku vardı çünkü bu göt oğlanının ondan sadece iki kapı ötede uyuduğunu düşünmekten nefret ediyordum.

Daha ben konuşamadan saçlarını kulaklarının arkasına itip, "Gerçekten yorgunum. Herhalde artık gitmelisin," dedi.

Bakışlarım koridora doğru döndü.

"Canımı sıkmayacak," diye fısıldadı sanki aklımı okuyormuş gibi. "Geceleri kapımı kilitliyorum."

Kapalı bir kapının o sik kafalıyı durduracağını sanmıyordum. Ray benim kadar uzun ya da yapılı değildi ama çelimsiz de değildi. Pelte gibiydi, doğru ama çelimsiz değildi...

"Ben iyi olacağım," diye ısrar etti. Yüzündeki bakıştan, ben ne kadar kalmak istiyorsam o da o kadar gitmemi istiyormuş gibiydi.

"İyi olacağından emin misin?" diye sordum en sonunda.

Başıyla onayladı.

"Tamam. Ben... sanırım gideceğim." Telefonumu cebimden çıkarıp Uber çağırdım. Sonra gereksiz yere uzun sürecek bir şekilde onunla uğraştım, fikrini değiştirmesini umut ediyordum.

Değiştirmedi. Ben araba çağırırken sessizce bekledi, sonra benimle birlikte mutfağa yürüdü, kapıyı benim için açık tuttu ve yumuşak bir sesle, "İyi geceler," diye mırıldandı.

Bana hoşça kal öpücüğü vermedi.

10

Sabrina

Beni yine engelleyip engellemediğinden emin değilim. Engellememiş olma ihtimaline karşı söyleyeyim, yatakta muhteşemsin. Ateşli vücudun neredeyse seksi beynini gölgede bırakıyor. Neredeyse. Seni yine görmek istiyorum. Yatakta, yatağın dışında. Nasıl olursa.

Duygular gibi sıradan şeyleri aşmışım gibi davranmaktan hoşlanırdım. Öyle net ve keskin bir odak noktam vardı ki, hiçbir şey beni altıncı sınıftan beri kendime çizdiğim yoldan çıkaramazdı. Fakat avlunun karşısında kızın birinin Tucker'a dokunup durmasına bakarken Harvard, kusursuz notlar ve nefret edenlere günlerini göstermeyle ilgili bütün düşüncelerim, bir kıskançlık dalgasıyla kenara itildi.

Oraya gidip telefonumu çıkarmak ve Tucker'ın attığı mesajı kızın suratına çarpmak istiyordum. *Bak, o benim,* diye hırlayıp Tucker'ı sürükleyerek götürürdüm. Ya da belki de Tucker'ı yere yatırıp bütün Briar kampüsünün önünde üstüne binerdim.

"B, Amber Pivalis'i öldürmek ile Tucker'ı becermek arasında karar veremiyormuşsun gibi görünüyorsun. İkisi de okul sınırlarında yasak." Hope kulağıma doğru güldü.

Amber mı? Adı kara defterime girecekti.

"Buna vaktim yok," diye homurdanıp kitaplarımı kucağımda daha yukarı kaldırdım. Şu noktada kendimle mi konuşuyordum, yoksa Hope'la mı emin değildim. Belki ikimizle de.

"*Bu* dediğimiz şeyi nasıl tanımlıyoruz? Aniden Tucker'a karşı olan takıntın mı, yoksa hayattan keyif almaya kendine izin vermeyi reddedişin mi?"

"Eğer kaşlarını alnında biraz daha havaya kaldırırsan resmi olarak saçının bir parçası olacak," diyerek cevaptan kaçındım.

"Senin etrafında olmak garip tiklere sebep oluyor." Hope kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Bu tipleri D'Andre'yle yataktayken de yapıyor musun? Onun garip fetişlerinden biri mi?"

"D'Andre'nin fetişinin ne olduğunu biliyorsun ve kaşlarımla alakalı da değil."

"Ah Tanrım. Doğru. Konuyu açtığım için üzgünüm." D'Andre'nin göt tercihi Hope'un arkadaşlarının gözünden kaçmamıştı ama Amber konusunda dikkatimi dağıtmak için bile konuşmak istediğim bir şey değildi.

Bayan Thang şu anda parmaklarını Tucker'ın kolunda gezdiriyordu, Tucker da onun aptal ağzından çıkan her şeyi dikkatle dinliyordu. Yani, kız ona Nietzsche'nin nihilizm teorilerinden bahsediyor olabilirdi ama Tucker'ın aklı başından gittiği için yine de aptalca olurdu.

"Bütün gün burada durup Amber–Tucker şovunu mu izleyeceğiz, yoksa gidip yemek mi yiyeceğiz?"

İsimleri yan yana doğru bile durmuyordu. Ünlü takma adları Tamber ya da Aucker gibi bir şey olurdu. İki seçenek de aptalcaydı.

Benim ve Tucker'ın isimleri birleşince ortaya Sucker çıkardı, bu da ya seksi çağrıştırabilirdi ya da şu anda hissettiğim şeyi gösterirdi, ezik gibi. Ne demeye bana o mesajı attıktan sonra başka bir kızla flört ediyordu ki?

"Yemek," diye homurdandım ama bacaklarım beni batıya doğru götürüyordu. Yemekhaneyse o tarafta değildi.

"Carver'ın solumuzda olduğunu biliyorsun değil mi?" Hope'un sesi gülmemeye çalışıyormuş gibi çıkıyordu.

Aniden duruverdim ama çok geçti. Tucker'ın başı kalktı ve beni gördü. Gülümsemesinin sıcaklığını ta buradan hissedebiliyordum.

Ah siktir, bu bir hataydı. Üç gece öncesi bir hataydı. Bir hafta öncesi bir hataydı. Kıskanç bir sevgili gibi bahçede ayaklarını vura vura yürümek kesinlikle bir hataydı.

Hope'un kolunu yakaladım ve aksi yönde son hızla yürümeye başladım. "Açlıktan ölüyorum. Hadi gidip yiyelim."

"Koşunun, sadece spor ayakkabılarımı ve eşofmanımı giydiğimde koşu bandında yaptığım bir şey olduğunun farkındasın değil mi?" Yanımda hızlı adımlarla yürüyor, elim kadar yüksek topukları olan pahalı süet botlarıyla bana yetişmeye çalışıyordu.

Daha da hızlı yürüdüm. "Seni duyamıyorum. Utanç, sinir sistemimde kısa devre yaptı."

"Eğer şu anki dengesiz davranışına utanç sebep oluyorsa, bahçenin karşısına doğru koşmana sebep olan şeyin ne olduğunu bilmek isterdim."

Sanki bilmiyordu da. Ancak ben cevap veremeden sağ tarafımda Tucker bitiverdi.

"Yangın nerede?" dedi ağır ağır.

Hope hemen durdu. "Tanrıya şükürler olsun ki bize yetiştin." Abartılı bir hareketle elini alnına sürdü. "Ben açık hava sporları için yaratılmamışım."

Yarım ağızla, "Kes şunu, Hopeless," diye tısladım.

Pişman olmadan sırıttı. "İçeri gidip bize yer tutacağım. İşin bitince gelip beni bul." Yanımdan uzanıp Tucker'ın kol kasını sıktı. "Bize katılabilirsin yakışıklı."

Biri hırladı. Herkesin sesin karnımdan geldiğini düşündüğünü umdum fakat Hope'un geniş sırıtışına ve Tucker'ın pis gülüşüne bakınca, yakalandığımı biliyordum. En azından Tucker'ın ağzını açmadan önce Hope'un işitme mesafesinden çıkmasını bekleyecek kadar kibardı.

"Yine mesajlarımı görmezden mi geliyorsun?"

"Sadece bir mesajdı ve yalnızca üç gün oldu." İnatla önüme bakıyordum, o muhteşem yüzüne ya da yoğun kahverengi gözlerine değil.

"Ama sayan kim, değil mi?"

Gülümsediğini bilmek için bakmama gerek yoktu. Her kelimesindeydi zaten.

Bir an için ikimiz de konuşmadan orada durduk. Ben onun dışında her şeye bakarken sanırım o bana bakıyordu. En sonunda cesaretimi buldum ve ona bakmak için döndüm.

Gülümsemesi gitmişti. Şimdi hafifçe kafası karışmış, kaşlarını çatmıştı, sanki benim çözmeye çalıştığı bir bulmaca olduğuma karar vermişti. Kafamda bir düzine soru dönüp duruyordu, onları düzene sokana kadar biraz bekledim. Ta ki en çok canımı sıkanı bulana kadar: Cuma gecesi Tucker evimden gitmeden önce Ray'le yaşanan korkunç sahne.

"Geçen gün Harvard'a gittim," diye başladım garip bir şekilde. "Lobide oturdum ve öğrencinin biri beni yasal yardıma ihtiyaç duyan fakir bir insanla karıştırdı."

"Siktir."

Elimi sallayarak geçiştirdim. "Ona önümüzdeki sonbaharda Harvard'a gireceğimi söyledikten sonra, danışmanımın iyi bir arkadaşı olan profesörü görmeye gittim ve bana yeni kıyafetler satın almamı söyledi. Bu hafta sonuna kadar, muhtemelen hayatımda başıma gelen en aşağılayıcı an buydu. Şey, tabii ortaokuldayken beden dersi sırasında beklenmedik bir şekilde regl olmamı saymazsan. Hem de tırmanma ipindeyken."

Sessizce güldü. "Off."

"Fakat... üvey babamın söylediği o boktan şeyleri duyman?" Titremek için durdum. "İşte o silmek istediğim bir sahne."

"Sabrina..."

Lafını böldüm. "Hayatım hiç durmadan *Güney Boston'un Gerçek Ev Kadınları: Kenar Mahalle Versiyonu*'ndan bir bölüm gibi. Eğer kusursuz notlar almaya devam etmezsem, eğer rekabet etmezsem..." Sesim hafifçe çatladı ve durmak zorunda kaldım.

Tucker hiçbir şey söylemedi. Yüzünde okunaksız bir ifadeyle beni izliyordu.

Boğazımı temizledim. "Eğer rekabet etmezsem, o zaman oradan kurtulamam ve bu benim için kabul edilemez. O yüzden seninle seks yapmak ne kadar harika olsa da dikkat dağıtıcı. Sen dikkat dağıtıcısın," diyerek itiraf ettim.

Ağır, düzenli bir soluk verdi. "Bebeğim. Utandırıcı akrabası olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Jim Amcam tam anlamıyla amca figürünü yansıtan ucubik adamlardan biriydi. Her zaman aile üyelerine garip şekillerde dokunurdu. Kız kuzenlerimden hiçbiri onun etrafında olmak istemezdi. Eğer seni bir aile toplanmasına götürseydim muhtemelen iğrenç laflar edip poponu avuçlamaya çalışırdı. Sanırım bunun suçunu bana atmazdın değil mi?"

"Hayır ama..." Aynı şey olmadığını söyleyecektim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Ray babam değildi. Annemin evlendiği ve istenmeyen bir parça bavul gibi arkasında bıraktığı pisliğin tekiydi. Tıpkı benim gibi.

"Ayrıca düşündüğünün aksine, benim param yok. Ben hokey bursuyla buradayım. Eğer Briar bunu vermemiş olsaydı muhtemelen Teksas eyalet okullarından birinde olurdum." Omzunu silkti. "Biraz birikimim var, üniversite sonrası hayatımda başlangıç olarak kullanmayı planlıyorum ama senin düşündüğün gibi götün teki değilim."

"Göt olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandım ama paralı adamlara karşı temkinli olduğumu reddedemezdim.

Bir an için beni inceledi. "Sana şunu sormama izin ver. Dean'in güven fonunun faizi, yılın dörtte birinde benim bütün mirasımdan daha fazla kazandırıyor. Sen onunlayken aleti farklı hissettirdi mi?"

Bir an için irkildim, çünkü Dean Di Laurentis'le sarhoşken takılmam üzerine düşünmekten hoşlandığım bir şey değildi. Aynı zamanda, Dean'in parası yüzünden aletinin farklı hissettirmesi

düşüncesi öyle aptalcaydı ki ağzımdan fırlayan alaylı gülüşe engel olamadım. "Hatırlamıyorum. Sarhoştum, o da öyleydi."

"Ertesi gün milyon dolarlık gibi hissettin mi?"

"Tanrım, hayır."

"Yani bir yola adım attığında paranın değeri yok. Cüzdanının ne kadar ince ya da kalın olduğu önemli değil. Hepimiz acı çekeriz. Hepimiz severiz. Hepimiz aynıyız. Geçmişin, kiminle yaşadığın, nereden geldiğin önemli olmamalı. Kendi geleceğini yaratıyorsun, ben de yolun seni nereye götürdüğünü görmek istiyorum." Tucker parmağının tekini postacı çantamın kayışına taktı. "Sana biraz yemek yedirmeliyiz. Seninle yemekhaneye kadar giderken bunu taşımama ne dersin?"

Görünüşe göre felsefe dersi bitmişti, buna memnun oldum çünkü az önce söylediği şeylere cevap vermeye hazır değildim.

Bunun yerine çantamı almasına izin verdim. Birkaç adım sessizce yürüdükten sonra sormadan edemedim, "Seni sarsan bir şey oluyor mu?"

Çantayı omzunda daha yukarı çekerken ağırbaşlılıkla onayladı. Başka birisi sırtında sırt çantası ve kolunda postacı çantasıyla epey komik görünürdü fakat nasıl oluyorsa, büyük ihtimalle geniş göğsü ve boyu yüzünden, onda öyle durmuyordu.

"Tabii, bir sürü şey ama beni alaşağı etmelerine izin vermemeye çalışıyorum. Enerji kaybı."

"Sadece bir tanesini söyle," diye yalvardım. "Tek bir utanç verici şey. Bir kusur. Canını sıkan bir şey."

"Aramalarıma yanıt vermemen canımı sıkıyor."

"Bu utanç verici değil, kendini geri planda tutuyorsun."

"Beni reddettin. İki defa," diye hatırlattı. "Bunun canımı sıktığını söylemek nasıl kendini geri planda tutmak oluyor?"

"Çünkü güzel seviştik, o yüzden farklı şartlar altında seninle tekrar yatacağımı biliyorsun," diyerek karşı çıktım.

Aklımın gerilerinde bir yerlerde, bu konuşmanın saçma bir yerlere ulaştığını fark ettim. Yattığım bir erkekle, yatakta çok iyi

olduğu için onunla yeniden yatamayacağımı söylediğim bir tartışma yapıyordum. Hayatım resmi olarak komediydi.

Merakla, "Senin için normal şartlar ne?" diye sorarken, uzun adımlarını benim kısa adımlarıma göre ayarlıyordu.

"Bilmem. O kadar ilerisini göremiyorum."

Carver Hall'un girişinin önünde duruverdi. "Saçmalık."

"Ne?"

"Saçmalık işte. Önümüzdeki beş yılı geçtim, muhtemelen elli yıl içinde nerede olmak istediğini tam olarak biliyorsun."

Yanaklarım kızardı çünkü haklıydı.

"Dinle. Mesele şöyle." Tucker uzanıp bir tutam saçımı yakaladı, parmaklarının arasında okşadıktan sonra kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seninle yatmaktan keyif aldım. Ben klitorisini emerken çıkardığın o seksi, küçük iniltileri duymaktan, altımda parçalara ayrılırken bir yaprak gibi titrediğini hissetmekten keyif aldım." Edepsiz sözleri, gayet doğal ses tonu ve gözlerime düz bir şekilde bakışıyla öyle tezattı ki. "Fakat babanın sana karşı davranışından hoşlanma..."

"Üvey babam," diye düzelttim.

"... üvey babanın sana davranışından hoşlanmadım. Aslında nefret ettim. Onunla yaşamandan nefret ettim ve kurtulacağın için memnunum çünkü yaptığın şey bu, değil mi? Kusursuz notları, en iyi puanları, en iyi okullara kabulü almak için kendini öldürüyorsun, hepsini kaçabilmek için yapıyorsun."

Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Dikkat dağınıklığın olmak istemiyorum ama seni istiyorum. Sanırım aramızda bir şeyler var ama ben sabırlı bir adamım ve sadece şu anda verdiğin şeyi alacağım. Üzerine daha fazla baskı uygulamak ya da işleri zorlaştırmak için burada değilim. Yükünü hafifletmek istiyorum."

Kalbim aramızdaki boşlukta gürültüyle gümbürdedi, Tucker'ın bir adım daha atarak yaklaştığı boşlukta.

"Ben üç yaşımdayken babam öldü," dedi kederle. "Araba kazasıydı. Ona dair neredeyse hiç hatıram yok. Gece uyanıp da annemin ağladığını duyduğumu hatırlıyorum gerçi. Bana yeni bir

paten ya da yeni bir video oyunu alamadığında yüzünde gördüğümü hatırlıyorum. Bir gün oturma odasında koştururken lambayı televizyona düşürdüğüm için bana ne kadar öfkelendiğini hatırlıyorum. Onun için beni epey azarlamıştı." İfadesinde öfkeden ziyade pişmanlık vardı. "Hokey oynayabileyim diye iki işte çalıştı, bu baharda mezun olunca bütün yükü onun üzerinden alacağım. Fakat aynı zamanda hayatımı paylaşacağım birini de istiyorum. Annem yalnız. Kendim için istediğim bu değil. Senin için de bunu istemiyorum."

Beni öptüğünde öncekiler gibi değildi. Onlar sert, ateşliydi ve cinsellik ön plandaydı. Bu öpücükse sözcüklerinin üzerine serpiştirdiği şerbet gibi yumuşacık ve tatlıydı. Sanki hassasiyetini başımdan aşağı döküyor gibiydi. Dudaklarını benimkilere her bastırışında, bana istediğimden fazlasını vermeyeceğine söz verişini tekrarlıyordu.

İşte bu öpücüktü. Beni bugüne kadar hissettiğim her şeyden daha çok korkutan şey bu tatlı, hassas, düşünceli öpücüktü.

11

Tucker

Sabrina'yla bahçede yaptığımız konuşmadan birkaç gün sonra, Fitzy'nin koltuğundan kalktım ve sabahın kör saatinde antrenman için hazırlanmaya başladım. Dün gece onun evinde kalmak planımda yoktu ama gecenin ikisine kadar konsol oyunu oynamıştık ve altıdaki antrenman için beş buçukta kalkmamız gerekirken eve gitmenin bir anlamı yoktu.

Fitzy, Hastings'te ayakkabı kutusu kadar bir dairede yalnız yaşıyordu. "Yatak odası" tavana astığı bir perdeyle oturma odasından ayrılıyordu. Ufak banyoya gitmek için resmen yatağının üstünden geçmem gerekiyordu.

İri, dövmeli hokeyci karnının üstüne uzanmış, ölü gibi uyuyordu; o yüzden banyoya giderken pek de hoş olmayan biçimde kıçına bir tokat patlattım.

"Uyan ahbap. Antrenman," diye homurdandım.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp döndü.

Lavabonun çekmecesinde yedek bir diş fırçası bulup kabını yırtarak açtım. Dişlerimi fırçalarken telefonumu kontrol ettim, dün gece telefonum sessizdeyken Sabrina mesaj atmış mı diye baktım.

Atmamıştı. Kahretsin. Konuşmamın –ve o harika ötesi öpüşmenin– benimle çıkma konusunda fikrini değiştirebileceğini umuyordum ama sanırım değiştirmemişti.

Ancak ev arkadaşlarımın olduğu grup sohbetimizde gelmiş geçmiş en beyin yakan muhabbeti buldum. Bütün mesajlar dün gecedendi ve acayip derecede tuhaflardı.

Garrett: **Ne halt oluyor D?!**

Dean: **Düşündüğün gibi değil!!**

Logan: **O koca pembe şeyle romantik banyonu gözden kaçırmak zor! Hem de kıçındayken!**

Dean: **Kıçımda değildi!**

Garrett: *Nerede olduğunu sormayacağım bile.*

Dean: *Yanımda kız vardı!*

Garrett: **Tabiiiiiiiii**

Logan: **Tabiiiiiiiii**

Dean: **Sizden nefret ediyorum millet.**

Garrett: **<3**

Logan: **<3**

Ağzımı çalkaladım, tükürdüm ve diş fırçasını lavabodaki ufak kaba bıraktım. Sonra çabucak bir mesaj attım.

Ben: **Durun... ne kaçırdım?**

Yirmi dakika içinde antrenmanımız olduğu için çocuklar çoktan uyanmışlardı ve telefonun başında oldukları belliydi. Art arda iki fotoğraf geldi. Garrett ve Logan pembe dildo fotoğrafları gönderdi. Şimdi kafam daha da karışıktı.

Dean anında mesaj attı: **Neden dildo fotoğraflarını elinizde hazır tutuyorsunuz?**

Logan: **GOİ**

Dean: **? ?**

Ben: **? ?**

Garrett: **Götümüzde Olmasından İyidir.**

Kendi kendime güldüm çünkü parçaları birleştirmeye başlıyordum.

Logan: **İyiydi G! İlk denemede buldun!**

Garrett: **Birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz.**

Ben: **LÜTFEN bana D'yi dildoyla oynarken yakaladığınızı söyleyin.**

Logan: **Tabii yakaladık.**

Dean yine çabucak itiraz etti.

Dean: **YANIMDA KIZ VARDI!**

Çocuklarla ona birkaç dakika daha takıldık ama Fitzy sendeleyerek banyoya girip beni kenara itince durmak zorunda kaldım. Yataktan kalktığı saçı deli gibiydi ve çıplaktı.

"İşemem lazım," diye mırıldandı.

"Günaydın gün ışığım," dedim neşeyle. "Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Tanrım. Evet. Lütfen."

Gülerek banyodan çıktım, dört adımda ufacık mutfağındaydım. En sonunda geldiğinde eline bir kahve fincanı tutuşturdum, kendiminkinden bir yudum aldım. "Dean dün gece kıçına bir dildo sokmuş."

Fitzy başını salladı. "Mantıklı geliyor."

Yudumun ortasında gülüverdim. Bardağımın kenarından kahve döküldü. "Gerçekten öyle geliyor ha?"

Başını bir kez daha sallayıp kahvesinin kalanını kafasına dikti. Ben çoktan üzerimi giyinmiş, gitmeye hazırdım, o yüzden Fitzy dairede dolanıp kıyafet ararken kahvemi bitirdim.

Beş dakika sonra sabah soğuğuna adım attık ve arabalarımıza doğru yöneldik. Neyse ki malzemelerimi bagajda tutuyordum, o yüzden önce eve uğramam gerekmiyordu. Acayip aptalca olsa da kampüste Fitz ile manyak gibi hız yaparak yarıştık. O kazandı çünkü kamyonetim eski ve yavaştı.

Piste vardığımızda on dakikamız daha vardı, bu iyiydi çünkü telefonum çalmak için o ânı seçti. Sabrina olabileceğini düşününce nabzım hızlandı.

Değildi. Annemin numarasını gördüğümde biraz düş kırıklığına uğradım ama sonrasında kendimi kötü hissettim çünkü annemi seviyordum.

Arabasından çıkan Fitzy'ye, "Orada görüşürüz," dedim. Başını sallayıp uzaklaşırken ben de telefonu açtım. "Selam anne. Antrenman başlamak üzere, o yüzden fazla vaktim yok."

"Yaa, o zaman seni tutmayayım. Sadece halini hatırını sormak için aradım."

Tanıdık sesi içimdeki bir şeyleri yumuşattı. Yemin ederim, annemin her zaman üzerimde böyle bir etkisi vardı. Acayip gergin olsam da ondan gelen tek bir kelime bütün kaslarımı gevşetirdi. Sanırım ana kuzusuydum ama babam olmadığı göz önüne alınırsa başka bir şey olamazdım herhalde.

"Erkencisin," dedim. Teksas'ta saat daha beşti, onun için bile erkendi.

"Uyuyamadım," diye itiraf etti. "Bu sabah tam bir gelin grubu gelecek. Gerginim."

"Ah, gerilecek hiçbir şey yok. Sen saçlara fısıldayan kadınsın, unuttun mu?"

Annem kahkaha attı. "Öyle olduğum doğru. Fakat makyajda pek öyle değilim. Geçen yaz aldığım kurslar işe yaradı ama Tanrım, evlat, çıldırmak üzereyim! Eğer bir gelinin büyük gününü yüzünü bir palyaço gibi boyayarak mahveden kadın olursam kendimle nasıl yaşabilirim!"

"Sorun yaşamayacaksın," dedim. "Garanti ediyorum."

"Ooo, garanti ha? Basit bir söz bile değil. Annene güvenin çok fazla John."

"Tabii ki öyle. Çünkü benim annem rock yıldızı."

"Tam bir tatlı dilli yetiştirdim ha?"

"Aynen." Telefonu omzuma sıkıştırırken sırıttım ve pikaptan çıktım.

"Tamam, neler yaptığını bana hızlıca anlat," diye emretti.

Briar'ın hokey sahasının devasa ön basamaklarına doğru yürüdüm. "Pek bir şey yok," diyerek itirafta bulundum. "Hokey, okul, arkadaşlar... her zamanki gibi."

"Hâlâ sevgilin yok mu?" Sesinde şakacı bir ton vardı.

"Yok." Tereddüt ettim. "Biriyle tanıştım gerçi."

"Ahhh! Bana her şeyi anlat!"

Kahkaha atarken, ön kapıları açmak için öğrenci kimliğimi cebimden çıkardım. Buralarda güvenlik sıkıydı. "Henüz anlata-

cak bir şey yok. Fakat daha fazla detay aldığım anda ilk öğrenen sen olacaksın. Neyse, gitmem gerek. Piste giriyorum."

"Pekâlâ, sohbet için daha fazla vaktin olduğunda ara beni. Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapayıp kimliğimi kaydırdım, ardından duvarlarında çerçevelenmiş formaların ve tavandan sarkan renkli şampiyonluk flamalarının olduğu, havalandırmalı lobiye girdim.

Keşke annemle konuşmak için daha fazla vaktim olsaydı, ancak konu Briar hokeyine gelince, savsaklamak diye bir şey yoktu. Koç Jensen, kendini mükemmeliyet ve sıkı çalışma ile gösteren bir program yürütüyordu. Son günlerde bok gibiyiz diye o temel prensipleri unutmamıştık.

Enerjik bir yürüyüşle soyunma odalarına yöneldim. Telefonum hâlâ elimdeydi, bir anlık tereddüdün ardından Sabrina'ya mesaj atma isteğime boyun eğdim.

Ben: **Günaydın tatlım. Konuştuğumuz meseleyi düşündün mü hiç? Elimde her yerinde senin adın yazan bir ilk randevu teklifi var...**

Sonra telefonumu bırakıp antrenmana gittim.

Sabrina

Kızlarla buluşmaya zaten geç kalmıştım, fakat akşam dersinden uçarcasına çıkarken, daha da gecikeceğimi hemen fark ettim.

Beau Maxwell ve birkaç arkadaşı basamakların dibinde toplanmıştı, etraflarında da yarım düzine futbolcu manyağı kız vardı. Durduğum yerden bakınca, oğlanların kızların ilgisinden memnun olduğu barizdi. Briar öncelikli olarak hokey üniversitesi olsa da, burada futbolcular da epey sahne ışığına maruz kalıyordu.

"S!"

Beau basamaklarda durduğumu görünce gruptan ayrıldı. Mavi gözleri parladı, bu da etrafındaki kızların yüzlerine çirkin bir şekilde çatılmış kaşlar getirdi. Oyun kurucularının ve artı olarak bu geceki muhtemel yatak arkadaşlarının ilgisinin bana yönelmesini takdir etmedikleri açıktı ama umurumda değildi. Beau'yla haftalardır konuşmamıştım ve onu gördüğüm için mutlu olduğumu inkâr edemezdim.

O basamaklardan çıkarken ben de indim ve ortada buluşup sarıldık. Güçlü, kaslı kolları beni sarmaladı ve ayaklarımı yerden kesti. Gözleriyle beni öldüren kızları takmadan kahkaha attım.

"Selam," dedim beni yere bıraktığı anda. "Nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil aslında. Hem de hiç değil. Yatağım sensiz soğuk ve boş."

Şaka yaptığını biliyordum çünkü abartılı biçimde somurtuyordu. Ayrıca o aptalca ifadesi bile yakışıklılığından bir şey götürmüyordu. Siyah saçları ve keskin yüz hatlarıyla, Beau acayip seksiydi. Geçen ilkbaharda bir partide tanışmıştık, gamzeli sırıtışı ve rahat cazibesiyle beni saniyeler içinde kendine çekmişti. Sanırım on dakika sonrasında yatağa atlamıştık, kendime bir defadan fazla görmek için izin verdiğim ender adamlardandı.

Ancak şimdi yüz yüze durduğumuzda benim için hiçbir şey yoktu. Ne karıncalanmalar. Ne sıcaklık. Ne *şunu bir daha yatağa atmak isterdim* demeler. Beau ne kadar muhteşem olsa da, şu günlerde çırılçıplak olmak istediğim kişi o değildi.

O onur John Tucker'a aitti. Yani nam-ı diğer gezegendeki en tatlı, en ateşli, en sabırlı adama aitti. Ayrıca bu sabah bana mesajla çıkma teklifi eden ve hâlâ cevap vermediğim adamdı.

"Ciddiyim bebeğim, böylesine bir cezayı hak etmek için ne yaptım?" Alaycı bir acıyla kalbini tuttu ve köpüren, kaşlarını çatan kızlar daha da beter hale geldi.

"Hı hı. Eminim ben gittiğimden beri yatağın bomboş kalmıştır. Bahse varım bir keşişin üzücü, yalnız hayatını yaşıyorsundur."

"Yanına bile yaklaşmaz." Göz kırptı. "Ama en azından bütün bunlara..." Başından ayağına kadar kendini işaret etti, "...sahip olmayı özlemiş gibi *davranabilirdin*."

Tabii ki, "bütün bunlar" oldukça dikkat çekiciydi. Geniş göğüs, şekilli kollar, uzun bacaklar ve kaslardan bahsediyorduk sonuçta.

Fakat Tucker'da da bunların aynısı vardı.

"Bakıyorum da egon hâlâ kocaman," dedim neşeyle.

Beau şiddetle onayladı. "Öyle. Sikim kadar büyük değil elbette..."

"Elbette."

"Fakat şikâyetçi değilim."

"Büyük sikin ve egon dışında, hayat nasıl? Joanna ne yapıyor?" Beau'nun partilerinden birinde ablasıyla tanışmıştım, ikisinin didişmesini izlemek son derece eğlenceliydi.

"Harika. Hâlâ Broadway'de rol alıyor ve tozunu attırıyor." İç geçirdi. "Sürekli seni sorup duruyor."

"Öyle mi?"

"Aynen. Seni sevgilim yapmadığım için aptalın teki olduğumu düşünüyor."

"Beni sevgilin yapmak mı?" diye tekrarladım kuru kuru.

"Senin için fazla olduğumu ona anlatmaya çalıştım ama Jo senin *benim* için fazla olduğun konusunda ısrarcı. Yanılıyor elbette."

Dudaklarım keyifle seğirdi. "Elbette. Başka ne var ne yok? Sezon nasıl gidiyor?"

Rahat ifadesi birazcık değişti. "Bu sezon, takım şimdiden iki maç kaybetti."

Göğsüm anlayışla kasıldı. Futbolun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. "Eminim hâlâ çevirebilirsiniz," dedim, gerçi bu doğru mu emin bile değildim.

Görünüşe göre değildi. "Yok yaa, boku yedik," dedi somurtarak. "İki yenilgi playofflara çıkamayacağımızın garantisi gibi bir şey."

Ah, lanet. Bu yıl Briar'daki son yılıydı bir de. "Hey... ama burada geçirdiğin sürede en azından takımı *bir* şampiyonluğa götürdün," diyerek hatırlattım. "Bu da bir şey, değil mi?"

"Tabii." Fakat ikna olmuş gibi değildi. Boğazını temizledi ve önceki parıltısından yoksun bir gülümseme gönderdi. "Her neyse, sana rastladığıma sevindim. Bu konuda bir şey söylemeyeceğime söz verdim ama konuşmanın konusu sen olduğun için söylemekte sorun yoktur diye düşünüyorum."

Alnım kırıştı. "Neyin konusu?"

Genişçe sırıttı, bu defaki gözlerine de ulaştı. "Tuck'ın sana olan efsanevi ilgisi."

Ah Tanrım.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye ciyakladım.

"Hah. Aptalı oynama bebeğim. Spor salonunda peşime düşeli bir hafta oldu ya da olmadı, herifi tanırım, *senin* peşine düşmeden bir hafta geçirdiğine inanmamın imkânı yok."

Karnımda endişe toplandı. Beau ile aramızdaki şeyi müthiş bir şekilde sona erdirmiş olabilirdik. Ancak bu, onunla diğer adamları konuşurken rahat hissedeceğim anlamına gelmiyordu.

Sanki bunu sezmiş gibi tonunu yumuşattı. "Sorun yok S. Eğer istemiyorsan bana detay vermen gerekmiyor." Omzunu silkti. "Sadece onun düzgün bir adam olduğunu bildiğinden emin olmak istedim."

Ne?

"Ne?" dedim yüksek sesle.

Beau kahkaha attı. "Tucker," diye belirtti, sanki kimden konuştuğumuzu bilmiyormuşum gibi. "Hokeycilere karşı bir garezin olduğunu biliyorum..."

"Yok!" diye karşı çıktım.

"Hem de nasıl var!" Artık daha da beter gülüyordu. "Oturup Di Laurentis'e verip veriştirmeni dinlemek zorunda kaldığım zamanları listelememi ister misin? Aslında, onları listeleyemem bile. O kadar çok yapıyordun ki."

"Birkaç durum olmuş olabilir," diyerek bir homurtuyla kabullendim.

"Birkaç yüz ya da iki yüz, fark etmez değil mi? Fakat evet, Dean'i savunmaya çalışmayacağım bile, ki kendisi on numaradır bu arada. Onun hakkında fikrini değiştirmeyeceğini biliyorum. Ancak Tucker acayip iyidir. Tanıdığım en iyi heriflerden biri."

Bence de, diye düşündüm. Sesli olaraksa, "Neden bana bunu söylüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü seni tanıyorum." Uzanıp bir tutam saçımı çekiştirdi. Arkamızdaki kızlardan öfkeli soluk sesleri geldi. "Muhtemelen Tuck'a bir fırsat vermemek için bir milyon sebep düşünmüşsündür. Eğer o sebeplerden biri ona gerçekten ilgi duymamansa, o zaman tamam, onunla çıkma. Fakat eğer ona ilgi duyuyorsan, bu koca beyninin..." Nazikçe başıma dokundu. "...seni vazgeçirmesine izin verme, tamam mı?"

"Sanırım bana dokunmayı bırakmalısın. Hayranların kızıyor."

Alayla güldü. "Gerçekten de sana dokunmamın içlerinden birinin, ikisinin ya da hepsinin bu gece aletimi emmelerini engelleyeceğini mi sanıyorsun?"

Rengim attı. "İğrençsin Beau."

"Gerçekler, Sabrina." Kaşlarını oynattı. "Buralarda tanrıyım. Yanlış yapmam."

Her şeyin gümüş bir tepside önüne serildiği, hatalarının hiçbir anlam ifade etmediği bir dünyada yaşamak güzeldi herhalde.

Alaycı düşüncelerimi kendime sakladım. "Peki Tucker sana tam olarak ne söyledi?"

"Sana ilgi duyduğunu." Beau yine omzunu silkti. "Geçmişimizin onun için bir sorun olup olmayacağını bilmek istedi. Ona olmayacağını söyledim."

Ağzım açık kaldı. "Yani benimle çıkmak için senden izin istedi gibi bir şey?"

"İzin mi?" Beau arkadaşlarının bize bakmasına sebep olacak kadar yüksek sesle güldü. "Ya, sorma. Aslında daha çok seni

istediğini duyurdu ve eğer bununla bir sorunum varsa bunun kötü olacağını söyledi."

Yüzeye çıkmaya çalışan gülümsememle savaştım. Bütün tatlı sözleri ve yakıp geçen gülümsemeleri bir yana, Tucker tam bir alfa herifti. Bunun beni niçin bu kadar heyecanlandırdığını bilmiyordum ama heyecanlandırdı.

Beau sert sesle, "Neyse, bu konuda aptallık yapma," dedi. "Tuck gibi biri sana iyi gelebilir. Ölene kadar ders çalışmana engel olabilir."

"Ah!" diye bağırdım. "Unutmadan söyleyeyim, Harvard'a kabul edildim!"

"Ciddi mi?" Yüzünde gelmiş geçmiş en büyük, en geniş gülümseme belirdi. "Hassiktir, tebrik ederim!"

Ardından muhteşem hayranları bana gebertici bakışlar atarken, beni yine kollarına alarak kocaman bir şekilde sarıldı.

12

Sabrina

Hope'un Beemer'ı park alanında beni bekliyordu. Arka koltuğa geçtiğimde Hope ve Carin'i korkunç bir pop şarkısına eşlik ederken buldum ve onları beklettiğim için suçluluk hissetmemeye başladım. Harika vakit geçirdikleri belliydi.

Şarkı sona erdiğinde, "Pekâlâ gideceğimiz bu yeni yer de neresi?" diye sordum.

Hope sürücü koltuğundan, "Göreceksin," diye şakıdı.

Arkadaşlarım neşeli bir şekilde bakıştığı anda şüphelerim arttı.

"Eğer Boston'daki buğday çiminden içki servis eden o garip hippi barına götürüyorsanız arabadan atlarım. Şaka bile yapmıyorum."

"Buradan hoşlanacaksın," diyerek garanti verdi. "Bütün sevdiğin şeyleri barındırıyor."

İkisinin de bana pis pis sırıttığını bilmek için yüzlerini görmeme gerek yoktu. "Size güveniyorum," diye uyardım. "Kanka kanununu bozmayın."

Carin arkasına döndü. "Kanka kanununu boş ver. Beau'yla ikiniz ne konuşuyordunuz?"

Öne doğru eğilip Briar'ın yıldız oyun kurucusuyla yaptığımız sohbeti onlara anlattım.

Hope, "Lanet olsun, bu çocuk ciddi," diye bağırdı.

"Beau mu, Tucker mı?"

"Tucker. Herhalde yani. Eski çıktıklarından biriyle konuşup niyetini mi belirtmiş? Kızım, bu adamda her şey var."

"Garip ama, değil mi? Yani, resmen beni takip ediyor. *Garip.*" Bunu doğruca Carin'e yönelttim. Hope bir romantikti. İzleyen herkes *The Bachelor*'un şöhret peşinde koşan tiplerden oluştuğunu bilirken, o programdaki herkesin aşkı bulmak için orada olduklarına inanıyordu.

Fakat Carin beni hayal kırıklığına uğrattı. "Garip falan değil, harika. Yani öylesine yattığım adamlar olmuştu. Biriyle odanın karşısından göz göze geldim ya da sohbete koyuldum falan, fakat hiç kimse peşime düşmedi."

Hope, "Aynen," derken dikiz aynasından bana bir bakış attı. "D'Andre bana, ben koşu bandında yürürken çıkma teklifi etti. Terliyken benim kadar tatlı görünen bir kızı hiç görmediğini söyledi." İç geçirdi. "Anında evet dedim. Eğer bir takip olayı falan varsa da beş dakikada bitiverdi. İkinci randevuda yatağa girdim, unuttunuz mu?"

"Nasıl hissettiriyor?" Carin, sanki mikroskobunda incelediği yeni, nefes kesici bir keşifmişim gibi bana baktı.

"Hope yatağa girdiğinde mi? Şey, öpüşmesi iyi ama tekniğinin geri kalanı konusunda çalışması lazım." Şakam yavandı ama Tucker'ın sağlam, kararlı takibiyle serseme dönmüş bir çocuk gibi hissettiğimi söylemeye hazır değildim.

Hope ortaparmağını kaldırdı. "Ben yatakta muhteşemim. Tekniğim kusursuz. Eğer daha iyi olsaydım D'Andre yataktan dışarı adım atamazdı. Zaten şimdi bile yataktan zorla atıyorum."

"Doğru," diyerek onayladı Carin. "D'Andre sabahları gitmek zorunda kaldığında üzgün bir çocuk gibi yalvarıyor."

Hope, "Tucker'la da böyle mi?" diyerek takıldı.

"Gerçekten nasıl hissettiğimi öğrenmek mi istiyorsun?" Uzun, ağır bir soluk verdikten sonra arkadaşlarıma —ve kendime— karşı dürüst olmaya karar verdim. "Aptal gibi, zayıf hissediyorum ve hoşuma gitmiyor. Buna bağışıklığım olmalıydı.

Yani, o da öylesine bir herif. Daha önce bir sürü adamla yattım ve gelecekte de bir o kadar olacağından eminim. O zaman niye bu seferkinin etrafındayken dizleri tutmayan, heyecanlı biriyim?"

"Niçin birine karşı bir şey hissetmek zayıflık olsun ki?" diyerek azarladı Hope. "*Benim* zayıf olduğumu düşünmediğini biliyorum."

"Tanrım hayır. Fakat sen..."

Sen zengin, muhteşem ve akıllısın; bense her şey için kıçımı yırtarak çalışmak zorundayım.

Bezmiş bir şekilde başparmağımı şakağıma bastırdım. "Sen benden daha derli toplusun. Ben kendimi her zaman felaketten bir gün uzaktaymışım gibi hissediyorum. Geçen gece rüyamda Profesör Fromm'un Boots & Chutes'a girdiğini, benim de sadece G-string ve sim içinde sahnede olduğumu gördüm. Panik içinde uyandım çünkü bilgisayarımda Harvard'a kabulümün iptal edildiğini haber veren bir e-posta olacağına acayip ikna olmuştum."

Önümdeki Hope örgülerini salladı. "Tatlım, kendin söyledin. Programın korkunç. Bu kadar stres olmanın tek sebebi, kendine rahatlamak için haftada sadece bir ya da iki saat izin vermen."

"Hope haklı," dedi Carin. "Ayrıca bak, bizimle haftada bir buluşman bence harika ama böyle gidersen daha Harvard'a gidemeden tükenip gideceksin. Rüyanın sana söylediği şey işte *buydu*."

"Briar süper öğrencilerle dolu. Hukuk Fakültesi zaten yüzleştiğinden daha rekabetçi olmayacak." Hope aynadan bana sert bir bakış attı. "Yavaşla artık, B. Daha doğrusu, en azından hâlâ yapabiliyorken yavaşla."

"Adamla evlenmek zorunda değilsin," diye araya girdi Carin. "Randevuya çıkmak ya da harika seks yapmak bağlanmak anlamına gelmiyor. O da öğrenci, yani ders çalışması gerekiyor. Hokey oynuyor, yani antrenmanları ve maçları olacak. Eğer biriyle randevuya çıkacaksan, kendine ait yoğun hayatı olan biriyle olmalı, değil mi?"

Hope tek kaşını kaldırdı. "Bu akşam bir maçı var..."

Ona ağzım açık baktım. "Onu takip mi ediyorsun? Maçı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Briar'ın sitesinden takımın takvimine baktım."

Carin hevesle onayladı.

"Siz kimsiniz ve arkadaşlarıma ne yaptınız?" dedim. "Siz hokeyden *hoşlanmazsınız* bile."

"Ben hoşlanırım," diye karşı çıktı Carin. "Babam her yıl Stanley Kupası partisi veriyor."

Hope'a döndüm, omzunu silkti. "Ben ne seviyorum ne sevmiyorum. Eğer en iyi arkadaşımın en sonunda biraz eğleneceğini izleyeceğim anlamına geliyorsa bir maça bir şey demem."

"Hadi ama," diye üsteledi Carin. "Bütün maç boyunca kalmak zorunda değiliz. Birazını izleyeceğiz ve sonrasında belki sen Tucker'ın yanına gidip ne kadar muhteşem oynadığını, formasının içinde ne kadar seksi göründüğünü söylersin. Aslında..." Elini pencereye doğru salladı. "Geldik bile."

"Burada mı yemek yiyeceğiz?" Briar'ın milyon dolarlık hokey merkezine ve içeri akın eden öğrencilere baktım.

Carin sırıttı. "Aynen. İyi bir sosisli gibisi yok, değil mi?"

Hope, "D'Andre bizimle içeride buluşacak," diye ekledi.

İç geçirdim. "Yani o da bu çarpık planına dahil miydi?"

"Herhalde yani. O benim suç ortağım." Hope motoru durdurdu, Carin ile ikisi emniyet kemerlerini açtılar. "Pekâlâ, hadi bu boku yapalım. Zaman akıyor B."

Tekrar arenaya baktım, garip şekilde gergin hissediyordum. "Bundan emin değilim."

"Yaa, hadi ama," diye dil döktü Carin. "Burası senin en sevdiğin şeyle dolu...atletlerle."

Ona dilimi çıkardım ama sadece kahkaha attı.

"Hey, eğer Tuck'ı istemiyorsan, o zaman ölmeden önce yapılacaklar listemden çıkarabiliyor muyum diye bir bakacağım." Gözlerini masumca kırpıştırdı. "Yani sen sana hayatının en iyi seksini yaşatan bu ateşli, yapılı adamdan gerçekten hoşlanmıyorsan, öyleyse Tuck'la takılmamızdan da rahatsız olmazsın."

Carin'in minyon vücudunun Tucker'ın iri yapısının altındaki görüntüsü midemi karman çorman etti. "Adı Tucker. Tuck değil." Kendi sesimdeki sertliği duyunca kızardım.

Hope kıkırtıları koyuverdi.

"Tanrım, şu anda yüzündeki öfkeli bakışı bir görebilseydin..." Carin güldü. "Tatlım, fena kapıldın."

Hope çantasından cep şişesi çıkardı. "Eğer maç korkunç olursa, bir yığın beyaz adamın ayaklarının altında bıçaklarla kaymasını izlerken acayip sarhoş oluruz."

Hokey hakkında düşündüklerini tarif edişi Carin ile beni güldürdü. Arkadaşlarım arabadan çıkarken ben de çıktım ve pistin girişine doğru onları takip ettim.

Birçok konuda haklılardı. Ara vermeye ihtiyacım vardı. Belki, sadece belki, Tucker'a ihtiyacım vardı.

Çok fazla spor izlemezdim. Hoşlanmadığım için değildi, birini sevecek kadar vaktimin hiç olmamasındandı. Beau yüzünden futbol hakkında biraz bir şeyler biliyordum. Bir de Ray bütün baharı beysbol izleyerek geçirdiği için onu.

Hokeyi pek bilmiyordum.

Ancak itiraf etmeliyim ki Briar takımını izlemek, olacağını düşündüğümden çok daha heyecan vericiydi.

Hope ve Carin'in arasındaydım; D'Andre, Hope'un diğer yanındaydı. Yerlerimiz iyi mi kötü mü bilmiyordum. Carin öyle olduğunu söylüyordu ama ev sahibi takımın kulübesinin hemen arkasında oturmayı tercih ederdim, böylece bütün gece Tucker'a bakabilirdim. Onun yerine, kendimi onu buzun üstünde izleyerek tatmin etmek zorundaydım.

Hope bana forma numarasının 46 olduğunu söyledi. Sanırım onu da okulun internet sitesinden öğrenmişti. O yüzden gözlerimi 46 yazan siyah ve gümüş rengi formaya yapıştırdım, sopasını güvenle tutuşunu izledim. O kocaman boks eldivenlerini takarken bir hokey sopası tutabileceğimi hiç sanmıyordum.

Arkadaşlarıma bunu söylediğimde D'Andre kıçı çıkana kadar güldü. "Onlar hokey eldiveni ufaklık. Boks eldiveni değil."

"Ah." İşte şimdi aptal gibi hissediyordum.

Fakat daha önce hiç hokey maçında bulunmamıştım, yani niye ekipmanlara ne denildiğini bilmem bekleniyordu? Sopayı, pakı ve ağı biliyordum. Oyunculardan bazılarının forvet olduğunu biliyordum çünkü Tucker bana öyle olduğunu söylemişti. Ayrıca bazı oyunculara savunma oyuncusu dendiğini biliyordum çünkü Beau, Dean'in öyle olduğunu söylemişti.

Bunların dışında, bu oyun hakkında tamamen cahildim. Öğrenmek için hiç sebebim olmamıştı çünkü hokeyciler "*hayatta olmaz*" listemdeydiler.

Erkek arkadaşlar da öyleydi gerçi.

Ahhh. Arkadaşlarımın beni buna ikna etmesine izin verdiğime inanamıyordum. Erkek arkadaş için vaktim yoktu. Olsaydı bile Tucker o adam değildi. O çok iyiydi. Çok tatlıydı. Harikaydı da.

Ray'in bizi seks yaparken bastığını her hatırladığımda, hissettiğim utanç tekrar üzerimden geçip gidiyordu. Çok aşağılayıcıydı. Tucker, gözündeki yerimin hâlâ aynı olduğunu garantilese de, *benim* bir parçamın gözündeki yerim düşmüştü.

Geldiğim yerden nefret ediyordum. Ray'den nefret ediyordum. Bazen kendi annemden bile nefret ediyordum. Beni doğurduğu için onu sevmem gerektiğini biliyordum ama kadın beni bırakıp gitmişti. Öylece *gitmişti*.

"Siz yaparsınız çocuklar!" diye bağıran coşkulu bir taraftar beni düşüncelerimden kopardı.

Buza baktığımda yine Tucker'ın kaydığını gördüm. Tanıştığımız gece, dizindeki eski bir yara yüzünden yavaş olduğunu itiraf etmişti ama yüce Tanrım, yavaş *görünmüyordu*. Bir bulanıklıktan ibaretti, ben daha gözümü kırpamadan pistin bir ucundan diğerine gidiyordu.

Takım arkadaşları da aynı şekilde hızlıydı, pakı takip edemiyordum bile. Tucker'da olduğunu sanıyordum ama kalabalık hayal kırıklığıyla kükrediğinde başımı çevirdim. Siyah disk ke-

nardaki ağlardan sekti. Sanırım pak başkasındaydı ama Tucker karşılık verdi. Takım arkadaşlarından birine pas verdi. Adam anında Tuck'a geri attığında, onun atışını daha iyi görebilmek için ayağa fırladığımı fark ettim.

Kaçırdı. Hüsranla inledim. Kendimi yerime bırakırken Carin kahkaha attı ama aniden hayran kızın teki olmamla alay etmedi.

Üçüncü periyot boyunca maçta skor olmadı. Otuz dakikadır hokey izlediğimiz halde kimsenin henüz gol atamamış olmasına inanamadım. Sıkıcı bulacağımı düşünürdünüz ama koltuğumun ucunda oturuyor, ilk kanı hangi takımın akıtacağını merak ediyordum.

Briar oldu.

Ağın üstündeki lambanın ışıkları yandığında, ses sisteminden bir marş çalmaya başladı ve ev sahibi taraftarla haykırarak kutladı. Spiker Mike Hollis adında birinin gol attığını, asisti vereninse... John Tucker olduğunu söyledi.

Yine ayağa fırlayıp bağırarak tezahürat ettim. Bu defa arkadaşlarımın diyecekleri vardı.

D'Andre, "Kötü kaptırdı," dedi.

Hope sevgilisine, "Demiştim," dedi.

"Ne?" diye homurdandım savunmaya geçerek. "Çok güzel bir puan manevrasıydı."

Carin iki büklüm oldu. "Puan manevrası mı?" diye tekrarladı kahkahalarının arasında. "Tanrım, B dersini çalış. Ona *gol* deniyor."

"Sensin gol," diye çocukça bir karşılık verdim.

D'Andre kıs kıs güldü. "İyiydi."

Oturdum ve hızla akan maçı nefesim kesilmiş bir şekilde izledim. Neyse ki Briar diğer takımı iyi tuttu ve 1-0 kazandık. Herkesin pistten ayrılırken ruh hali iyiydi, ben de dahil.

Bu akşam geldiğim için mutluydum. Tucker'la bir şeylere başlayıp başlamama konusunda emin olmasam da, onu gördüğümü ve sarılıp ne kadar harika oynadığını söylemek için heyecanlandığımı inkâr edemezdim. O da bana sarılırdı. Teşekkür

ederdi. Belki kamyonetinde biraz kutlama seksi falan yapmamızı teklif ederdi...

Eğer ederse bu defa hayır diyebileceğimi hiç sanmıyordum.

Ana lobiye girerken Carin bana, "Görünüşe göre bütün tavşancıklar soyunma odalarının dışında takılıyor," diye fısıldadı. "O yüzden hadi gel onu dışarıda bekleyelim. Daha az kalabalık olur."

"Tavşancık derken?"

"Pak tavşanları. Hokeyci manyakları. Onlara ne dersen işte." Omzunu silkti. "Bilirsin, hokeycilerle edepsizce takılan hatunlar."

"Ah. Anladım." Ben de omzumu silktim çünkü bunu isteyen kızlara söyleyecek bir şeyim yoktu. Sonuçta benim tavsiyem de *sadece atletlerle* takılmaktı.

Fakat beklediğim atlet en sonunda binadan dışarı çıktığında, yalnız değildi.

Tucker'ın, kolunu minyon bir sarışına dolamış bir halde basamaklarda durduğunu izlerken omurgam kasıldı. Tucker'ın üstünde hokey ceketi vardı ve kız da parlak kırmızı bir parkaya sarınmıştı, fakat karnımdaki kıskançlık düğümüne bakınca çırılçıplak bir halde, alenen düzüşüyorlar zannederdiniz.

"Hadi gidelim," diye tısladım arkadaşlarıma.

Bileğimdeki sert bir el beni durdurdu. "Sadece konuşuyorlar," dedi Hope sessizce.

Dişlerimi sıkınca yanaklarım içeri göçtü. "Kolunu ona dolamış."

Bir hokeyci yüzünden kendimi aptal durumuna düşürmeyecektim, özellikle de benimle çıkmayı çok istediğini söyleyen ve sonra da oyun sonrası kutlama için kolunda başka bir kızla çıkan biri için.

Bir bakış daha attım. Evvet. Kolu hâlâ oradaydı. Sarışının söylediği bir şeye kahkaha atıyordu.

Azı dişlerim un ufak olmak üzereydi ama gözlerimi kaçıramıyordum da. Sarışın kollarının ikisini birden Tucker'ın beline

doladı ve sıkıca sarıldı. Başını geriye doğru eğip ona baktı. Tucker da ona bakarak gülümsedi.

Sonra kalbim parçalara ayrıldı çünkü Tucker'ın başı onunkine doğru eğiliyordu. Ağzı gittikçe alçaldı, alçaldı, alçaldı... ta ki en sonunda onu öpene kadar...

13

Sabrina

...tam alnından.

Tucker, sarışını tam alnından öptü.

Sonra küçük bir çocukmuş gibi saçlarını karıştırdı.

"Vay be. Alnından öpücük mü aldı?" diye mırıldandı D'Andre. "Bu feci oldu."

Neyse ne. Yine de bir öpücüktü! Artık bu kızın kim olduğunu bilmek bile istemiyordum. Bu akşam buraya geldiğim için aptal gibi hissediyordum.

Tucker, Bay Popüler'di. Bir dolu hayranı, kusursuz tavırları ve o kızılımsı saçıyla hayatın kusursuz, kusursuz, kusursuz olduğu eski aile komedilerine ait görünüyordu.

Ben beklenilenden daha başarılıydım; kıçını yırtana kadar ders çalışan ve kendini Briar'daki bu çocuklardan daha aşağıda hissetmeden ayakta durabilmek için doğduğu çukurdan çıkmaya çabalayarak günün geri kalanını çalışarak geçiren sürtüktüm.

"Hadi gidelim," diye tekrarladım.

Arkadaşlarım ne kadar ciddi olduğumu fark etmiş olmalıydı çünkü hepsi birer adım attı. Tam son basamağa iki adım kala adımın söylendiğini duydum.

"Sabrina!"

Siktir. Fark edilmiştim.

"Bekle." Sesi artık daha yakından geliyordu.

Sessiz bir yalvarışla Carin'e döndüm ama o sadece sırıttı. Hope ve D'Andre'ye döndüğümde telefonlarıyla oynuyormuş gibi numara yaptılar. Hainler.

İç geçirerek arkamı döndüm ve Tucker'la karşılaştım.

Beni gördüğü için gözle görülür şekilde heyecanlıydı, gözleri parlaktı ve seksi ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Aklıma gelen ilk yavan şeyi söyledim. "Civardaydım."

"Demek civardaydın ha?" Gülümsemesi genişledi. "Peki civardayken maçtan bir şeyler yakalama şansın oldu mu?"

"Aslında hepsini izledim. Güzel asistti."

"Hokey hakkında hiçbir şey bilmediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum. Spikerin söylediklerini tekrarlıyorum."

"Tuck!" Oyuncuların olduğu gruptan biri seslendi. "Geliyor musun?"

Bağırmak için arkasını döndü, "Sizinle orada buluşurum!" Sonra bana yine gülümsedi. "Evime gelip galibiyeti bizimle birlikte kutlamak ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Eve gitmem gerek. Yarın çalışıyorum. Ayrıca..." *Söyleme...* "Kendimi pek de..." *Sakın söyleme sıktığımın lafını, Sabrina!* "... üçüncü teker olacak gibi hissetmiyorum," diye bitirdim ve bunun için kendimi yumruklamak istedim.

Kestane rengi kaşları havaya kalktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dişlerimi sıktım.

"Tatlım," diye üsteledi.

"Şuradaki Kırmızı Başlıklı Kız'dan," diye mırıldanarak başımla sarışını işaret ettim, şimdi Tucker'ın arkadaşlarından biriyle sohbet ediyordu. "İkiniz çıkıyor gibi görünüyordunuz."

"Çıkmak mı? Aaa, hayır." Kahkaha atmaya başladı. "O Sheena, bir arkadaşım." Duraksadı. "Aslında eski sevgilim."

O lafa asıldım. "Gördün mü!"

"Neyi gördüm mü? Eski sevgilim ama aynı zamanda arkadaşım. Ben eskiden çıktığım çoğu kızla arkadaşım."

Elbette öyleydi. Bu kahrolası gezegendeki hiçbir kız bu adama Carie Underwood'luk taslayarak kamyonetini anahtarla çizmez ya da beysbol sopasıyla dağıtmazdı. Adam çok iyiydi yahu. Ondan nefret etmek imkânsızdı.

"Kıskanıyorsun," diye takıldı.

"Hayır," diyerek yalan söyledim.

"Kesinlikle kıskanıyorsun." Yüzünde keyifli bir ifade dans ediyordu. "Benden hoşlanıyorsun."

"Hayır," diye yalan söyledim tekrar. "Sana söyledim... civardaydım. Selam vereyim dedim."

"Bundan daha iyisin sen bebeğim. Neden sefaletimize bir son verip evet demiyorsun?"

"Neye evet demiyorum?"

"Randevuya. Evet de gitsin."

Ağzım kelimeleri söylemek için açıldı. Daha doğrusu, tek kelimeyi. *Evet*. Söylemek istedim, gerçekten ama gerçekten istedim fakat spot ışıklarının üzerimde olmasından nefret ettim. Arkadaşlarımın eğlenen bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum, şimdi onun arkadaşlarından bazıları da bize bakıyordu. Tucker çok iyi ve tatlıydı; bense değersiz, soğuk biriydim ve üvey babam tam bir ucubeydi. Şu anda her şey çok boğucuydu.

O yüzden en sonunda cevap verdiğimde bu, duymak istediği o kelime değildi. "Arkadaşların seni bekliyor," diye homurdandım ve karşı çıkamadan kendi arkadaşlarıma doğru koşturdum.

Carin yüzüme tek bir bakış attı ve beni park alanında D'Andre'nin arabasını park ettiği yere doğru çekti.

Tucker'ın görüş alanından çıktığımız anda, "Ahh!" diye inledim. "Çok aptalım!"

Hope, "Aptal değilsin," diye karşı çıktı.

"Aksine, fazla akıllısın," dedi Carin. "Beynin en büyük düşmanın."

"Bu ne demek yani?"

"Yani çok düşünüyorsun. Hepimiz yüzünü gördük, bu çocuktan hoşlanıyorsun. Gerçekten hoşlanıyorsun."

"Beni korkutuyor," deyiverdim.

Üç çift göz şaşkınlıkla kırpıştı.

"O çok... kusursuz." Tekrar inledim. "Bense çoğu zaman tam bir harabeyim. Beni daha iyi tanıdıkça bunu görecek diye korkuyorum."

Hope, "Peki görürse ne olacak?" diye karşı çıktı.

Dudağımı ısırdım.

Carin koluma dokundu. "Onunla çıkman gerekiyor. Ciddiyim Sabrina, çıkmazsan pişman olacaksın. Nefret ettiğin tek şeyin pişmanlık olduğunu biliyorum."

Haklıydı. Bir fırsatın yanımdan geçip gitmesine izin verdikten sonra hep kendime kızardım.

Ben biraz fazla tereddütte kalınca, "Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Çifte randevuya çıkalım."

Güçsüz bir sesle, "Çifte randevu mu?" diye tekrarladım.

"Uuuhh, üçlü." Hope kaşlarını oynattı. "Edepsiz."

"Sakinleş Hopeless," diye emretti Carin. "Ben bildiğimiz, normal çifte randevudan bahsediyorum."

Şöyle bir düşündüm. Epey baskıyı üzerimden alırdı. "Tamam... Onu yapabilirim."

Carin ışık saçtı. "Güzel. Şimdi fikrini değiştirmeden önce ona mesaj at. Ah, beni eşleştireceğiniz kişi her kimse ateşli olsa iyi eder. Ayrıca dilini kullanmayı bildiğinden de emin ol."

"Ben tam burada duruyorum, biliyorsunuz." D'Andre etli ellerinden birini havada salladı. "Siz sapıklar hemcinslerimi nesneleştirmeyi bıraksanız nasıl olur?"

Hope kıkırdadı.

"Kim nesneleştiriyor?" diye yanıtladı Carin. "Ben sadece dilini iyi kullanan bir erkek istediğimi söylüyorum. Bu hemcinslerinin her üyesi için ön şart olmalı. Ortaokuldaki gibi düşünme, okuma, yazma ve gerçekten iyi dil hareketi öğretilmeli."

"Kızım, o düşüncelerin için bir yere kapatılmalısın bence," diye uyardı.

Hope bir dakika daha kontrolsüzce güldükten sonra uzanıp kolumu sıkacak kadar kendini toparladı. "Bu sana iyi gelecek."

"Eğer kötü olursa sana demiştim diyebilecek miyim?"

"Senin için siyah kalemle alnıma yazacağım," diye söz verdi.

Arkadaşlarım Hope'un arabasına doğru giderken bulabildiğim bütün cesareti topladım ve kendimi caydırmadan önce Tucker'a mesaj attım.

Eğer evet dersem bu başka bir anlama gelmeyecek.

Anında cevap verdi.

O: **Yani evet.**

Ben: **Fakat bu tek randevu dışında bir şeye söz vermiyorum.**

O: **Biraz kendinden eminsin sanki? Sadece bir randevu istedim.**

Telefona bakakaldım. Tüm bu şeyi yanlış mı değerlendirmiştim? Adam ilk görüşte aşktan bahsetmişti, evlenmekten ve çocuk sahibi olmaktan. Tek istediği beni bir defa daha görüp becermek miydi?

O: **Şaka yapıyorum tatlım. Evlilik teklifini üçüncü buluşmaya kadar etmeyeceğim. Zaman?**

Ben: **Arkadaşım Carin'i de getireceğim ve senin tanıdığın en ateşli adamı getirmen gerek.**

O: **Tanıdığım en ateşli adam benim. Kampüsteki en ateşli ikinci kişiyi arayacağım. Tercihi var mı?**

Ben: **Dilini nasıl kullanacağını bilen biri.**

O: **Tekrar ediyorum, o da benim. Diğer heriflerin nerelerini nasıl kullandıklarını nasıl öğreneceğimi bilemedim. Pek konusu açılan bir konu değil.**

Ben: **Vaktimin bedeli bu.**

O: **Üzerinde çalışacağım.**

Kısa bir duraksamanın ardından başka bir mesaj daha geldi.

O: **Buna pişman olmayacaksın.**

Aklıma mükemmel bir randevu fikri geldi, diye bir mesaj attı Carin bir saat sonra. Saat on birdi ve yatmaya hazırlanıyordum çünkü

yarın sabah postaları düzenlemek için dörtte kalkmam gerekiyordu. Mesajın peşinden bulanık bir fotoğraf geldi. Gözlerimi kıstım ve birkaç kelimeyi anlamayı becerene kadar yaklaştırdım.

Ben: **Resim yapmak mı? Sanatsal yetenekten yoksun olduğumu biliyorsun. Çöp adamlarım bile berbat görünüyor. Bir keresinde adam asmacada dalga geçmiştin.**

O: **O çöp adam falan DEĞİLDİ. O şey... Yani, kolların vücudun yanlarından çıkması gerekiyor, boynundan değil. Her neyse, bu kolay. Rakamlarla falan boyuyorsun işte. İçeriz/çizeriz/keyfimize bakarız. Baktık randevu berbat gidiyor, o zaman ikimiz kendimizi kaybedene kadar içeriz.**

Ben: **Pekâlâ. Ne zaman? Sadece pazar, pts, çar, prş. müsaitim.**

O: **Biliyorum. O yüzden bunu seçtim ahmak. İki haftada bir pazar günleri, yarın geceki gibi mesela.**

Nasıl bilebilirdim ki? Yolladığı fotoğraf o kadar ufak ve bulanıktı ki, cumartesi sabahı yapılacak kilise toplantısı bile yazıyor olabilirdi.

Ben: **T müsait mi diye soracağım.**

O: **Müsait olduğuna seninle bahse girerim.**

O bahse girecek değildim. Onun yerine Tucker'a mesaj attım.

Ben: **Rakamlarla resim falan yapmaya var mısın?**

Tam uyumak için tişörtümü ve baksırımı giydiğimde mesaj bildirimiyle telefonum çaldı.

O: **Çıplak Twister gibi bir şey mi o?**

Ben: **Hiçbir fikrim yok.**

Ona fotoğrafı yolladım. Belki o bir şeyler anlardı çünkü ben kesinlikle anlayamıyordum.

O: **Bu şey gerçek bir kamerayla mı çekildi, yoksa cüce cinler tarafından mı çizildi?**

Ben: **Carin bilisinsanı, sanatçı değil. Bu arada birini buldun mu?**

O: **Evet. Dostum Fitz geliyor ve sen sormadan söyleyeyim, oral yetenekleri konusunda hiçbir fikrim yok. Ama acayip akıllı, çok iyi şut çeker ve hakkında hiç şikâyet duymadım.**

Mesajın ekran görüntüsünü alıp Carin'e yolladım.

Ben: **Bu iyi mi?**

Carin: **Bir fotoğraf alabilir miyim?**

Tuck'a mesaj attım, **bir fotoğraf alabilir mi?**

O: **Neyin?**

Yüce Tanrım. Bu cidden saçma bir oyundu.

Ben: **Tucker neyin diye soruyor?**

Carin: **Yüz, karın kası, kıç. Sik istemez.**

Yine ekran görüntüsü alıp Tucker'a yolladım. O bu isteği değerlendirirken yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Yatağa girdiğimde beni bekleyen bir mesaj vardı. Tucker'a orta parmağını gösteren muhteşem, siyah saçlı birinin fotoğrafı ekranımı doldurdu.

Vay anasını. Bu Briar hokeycilerinin bu kadar ateşli olması inanılmazdı. Takım oluşturmak için bir koşul muydu? Paka saatte yüz elli kilometre hızla vurmak ve manken gibi görünmek?

Fotoğrafı Carin'e yolladım, karşılık olarak başparmak emojisi yolladı. Sonra yine Tucker'a mesaj attım.

Ben: **Her şey yolunda.**

O: **Zaman/yer? Cidden, bu şeyi okuyamıyorum.**

Ben: **Yarın akşam sekizde. Carin içki de var diyor.**

O: **Tmm.**

Tam telefonumu bırakmak üzereydim ki üç nokta belirdi. Sonra yok oldu. Sonra yine belirdi. En sonunda mesaj geldi.

O: **Sik fotoğrafı yollamak cidden o kadar kötü mü?**

Gülmemi bastırdım. Sorusu bu muydu?

Ben: **Niye? Bana gönderecek misin?**

O: **Bu tuzak soru olabilir gibi bir hisse kapıldım. İster misin ki?**

Ben: **İçeriğine bağlı. Gelişigüzel penis fotoğrafları = hayır. Diğer türlü? Bilmem. Gerçekten hoşuma giden bir fotoğraf almadım hiç. Sen hiç yolladın mı? Birden fazla mı yolladın yoksa?**

O: **Parmaklarım yoruldu. Bekle.**

Bir saniye sonra elimdeki telefon titredi.

"Selam," diye cevapladım.

"Selam." Duraksadı. "Randevu konusunda fikrini değiştiren ne oldu?"

"Arkadaşlarım benim için iyi olacağını söyledi," diye itiraf ettim.

"Arkadaşların haklı." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Neyse, bu sohbeti yüz yüze yapmalıymışız gibi hissediyorum, böylece yüzünü görebilirim. Patlıcan emojileri gerekeni vermiyor."

Bu beni güldürdü. "Doğru."

"Fakat sen Boston'dasın, Ben Hastings'te, o yüzden telefon üzerinden yapacağız. Bir keresinde aletimin fotoğrafını göndermiş olabilirim ama karşılıklıydı. Önce o bana yolladı."

"Gerçekten mi? Ben o kadar da hayranı değilim. İnternet, intikam için koyulan fotoğraflarla dolu." Ayrıca, hiçbir erkekle ona fotoğraf yollamak isteyecek kadar uzun süre takılmamıştım ama bunu Tucker'la paylaşmayacaktım. "Yani internette Tucker'ın ihtişamlı malının fotoğrafları dolanıyor olabilir."

"Henüz Instagram'da bir şeye etiketlenmedim, o yüzden düşmediklerini umuyorum. Fakat aletime ihtişamlı dediğin için teşekkürler. Minnettarız." Sesi keyifle renklendi.

"Biz derken? Sen ve penisin mi?"

"Aynen," dedi neşeyle.

Yorganın altına daha çok sokuldum. "Penisine verdiğin bir isim var mı?"

"Herkesin yok mudur? Erkekler kendileri için önemli olan her şeye bir isim verirler... arabalara, aletlerine. Küçükler hokeyindeki arkadaşlarımdan biri sopasına isim vermişti, çok gerzekçeydi çünkü sopalar sürekli kırılır. Sezonun sonuna kadar on iki tane sopası oldu."

"Adları neydi?"

"Sorun da o. Sonuna rakam ekleyip durdu sadece, iPhone 6, iPhone 7 gibi. Ancak onun durumunda Henrietta 1, Henrietta 2 falandı."

Güldüm. "Kasırgaya isim verme kuralını da kullanabilirdi."

"Tatlım, bırak on ikiyi, iki tane isim uyduracak kadar akıllı değildi."

Tatlım. Sevgi sözcüğüyle kalbim titredi. Daha önce kullandığında öylesine söylenmiş gibi geliyordu. Fakat şimdi? Erkeklerin kendileri için önemli olan şeylere isim verdiklerini söylemesinden sonra?

Beni tehlikeli bir yere götürmeden önce fantastik yöne kayan yaklaşımlarımı değiştirdim. *Flört ediyoruz. Hafif konularda kal.* "Aletinin adı ne?"

"I ıh," dedi. "O karımın bileceği bilgi. Balayına kadar sana söyleyemem."

Kaçınılmaz rahatsızlık hissinin ensemi gıdıklamasını bekledim ama gelmedi. Görünüşe göre evlilik hakkında yapılan şakalar artık canımı sıkmıyordu.

"Peki güzel bir penis fotoğrafı için ne gerekiyor?" diye sordu. "Sana bir tane yollayacağımdan değil."

"O da mı karının bileceği şey?" diyerek takıldım.

"Nişanlıya uygun derdim sanırım."

Düşünceyi bir kenara itip sorusunu düşündüm. "Tamamen, tek başına olması hoşuma gitmiyor. Daha önce de dediğim gibi, içeriğe ihtiyacım var. Elini etrafına sarman ateşli olurdu. Çok güzel ellerin var."

Bu hışırtı sesi geldi, ardından ayak sesleri ve bir kapının kapanma sesi. Mahremiyet içinde olacağı bir yere gitmişti ve bunu bilmek bedenimdeki belli yerlerin heyecanla zonklamasına sebep oldu.

"Oturma odasından çıkmam gerekti. Gelen insanlar var ve senin aletimi düşünüyor olman acayip seksi. İnsan içinde olamayacak kadar sertim."

Göğüslerim ağırlaştı, nefes alırken zorlandığımı fark ettim. Yorganın altında kıpırdanırken nefesinin kesildiğini duydum.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

Aniden sönen ciğerlerimi biraz havayla doldurdum. Bunun nereye gittiğini biliyordum. Eğer telefonda kalırsam, bitirdiğimde mastürbasyon yapmak zorunda kalacağım bir raddeye kadar birbirimizi azdıracaktık. Tucker sessiz kaldı, kararı bana bırakı-

yordu. Baskı sızıyı alıp götürebilir mi diye elimi bacaklarımın arasına soktum, fakat temas sadece arzumu daha da artırdı.

Konuşmaya başladığımda sesim boğuktu. "Aletini tutma görüntüne takıldım. Fakat şimdi elini hareket ettirerek kendini okşuyorsun."

Hemen cevap gelmediğinde kızardım, onun için çok ileri gittiğimi falan düşündüm. Ancak sonraki sözleri tam da benimle olduğunu söyledi.

"Beni öldürüyorsun."

Dudağımı ısırdım ve daha sert dokundum. "Ben de o raddeye geliyorum."

"Bu yardımcı olmuyor çünkü şimdi de ben seni kıpkırmızı ve muhtaç halde hayal ediyorum. Islandın mı Sabrina?"

Parmaklarımı vajinamda kaydırdım. "Hem de çok."

"Siktir. Orada olsaydım ne yapıyor olurdum?"

"Beni yalardın," dedim anında. Harika bir dili vardı.

Onun tarafından daha fazla hışırtı sesi geldi, sonra da boğuk bir sesle, "Oyuncağa ihtiyacın var mı?" dedi.

"Evet, bana bir saniye ver." Çekmecemi karıştırdım ve Ray'den sakladığım şeyleri koyduğum tampon kutumu buldum. Kutunun içinde biraz para ve vibratörüm vardı. İkincisini çıkarıp açtım.

"Hazırım," diyerek titreyen oyuncağı klitorisime bastırdım. Kalçalarım yukarı doğru fırladı ve ufak bir inilti kaçıverdi.

"Siktir," diye inledi. "İçine kaydır, yavaş ve ağır ağır. Elim o vibratörde ve dilim de klitorisinde."

O emirler verip erotik bir resim çizerken, ben oyuncağı içeri dışarı hareket ettirdim. Bir şey düşünmek zorunda olmamak, kendimi ona tamamen bırakmak öyle büyük bir rahatlıktı ki. Daha fazla bir şey söylemedim. Aslında söyleyemedim. Dinlemeye, o Güneyli aksanının ılık bir şurup gibi üzerime dökülmesine izin vermeye, vibratörümü daha sertçe sokmamı, vajinamı yaladığını hayal etmemi, ne kadar muhteşem ve seksi olduğumu ve hayatında hiç bu kadar sertleşmediğini söyleyen boğuk sesin verdiği edepsiz talimatları dinlemeye odaklandım.

Onun, kendi zevk dolu soluklarıma karışan aletini sıvazlama sesleri arasında boşaldım. Sesi dünyamı doldurdu.

Nefes alıp verişim yavaşladığında, "İyi geceler tatlım," dedi.

"İyi geceler," demeyi başardım. Sonra uykuya daldım, derin, uzun ve tamamen tatmin olmuş bir halde.

14

Sabrina

"Çıplak resim mi?" Wine and Brush'ın kapısını açarken içim şüpheyle doldu. Tabela, iğrenç bir biçimde birbirine sarılır şekilde ayarlanmış oyuncak bebekleri arsızca gösteriyordu. Ben şarap veren bir üniversite barına tavdım. "O fotoğrafı bilerek bulanık çektin," diyerek suçladım arkadaşımı.

Carin kendini beğenmişçe, "Herhalde yani," dedi. "Hayır demek için bir bahane yaratmanı istemedim." İçeri girdikten sonra eşikten iki adım ötede durdu, bakışlarını karşıdaki bara dikti. "Güzel." Soluğunun ardından bir ıslık çaldı. "İyi iş çıkardın B."

Sırıttım. "Hakkım olmasa da övgüyü seve seve kabul edeceğim."

İlerlemeden önce masadaki tepsiden birer şarap bardağı aldık. Erkeklerimiz bara yaslanarak birbiriyle konuşuyordu. Eğilerek durmalarına rağmen mekândaki herkesten en az bir baş daha uzunlardı. Kızların önce kendi erkeklerine, daha sonra da Tucker ve Fitzy'ye attıkları bakışları fark ettim.

İşte o bakışlar yüzünden oraya kadar yürüyüp parmaklarımın ucuna kalkarak Tucker'ın dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi seksi ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Seni görmek güzel tatlım. Dün gece iyi uyudun mu?"

"Uyudum. Sen?"

"Bebek gibi."

Carin hiçbir şeyi kaçırmazdı. "Sen dün gece Boston'da mı uyudun?" diyerek takıldı.

Tucker başını iki yana salladı. "Sadece iyi bir hikâye duydum."

Tucker arkadaşlarımızı tanıştırırken gülümsememi şarap bardağımın arkasına gizledim. "Carin, bu Colin ama herkes ona Fitzy der."

"Böylesi daha çok hoşuma gitti," diye duyurdu Carin. "Carin ve Colin kulağa fazla sevimli geliyor."

Bir seksenin üzerindeki adam utangaç bir şekilde gülümseyerek Carin'in elini tuttu ve sanki onu incitmekten korkuyormuş gibi dikkatlice sıktı. Endişelenmesine gerek yoktu gerçi. Carin minyon ama sertti.

"Oda arkadaşı mısınız?" diye sordu Carin, çocuğu baştan aşağı süzdüğünü gizlemedi bile.

Benim de aynı şeyi yaptığımı inkâr edemezdim. Fitzy inanılmaz çekiciydi. Parmaklarınızı arasından geçirmek isteyeceğiniz dağınık, siyah saçları vardı. Hele o dövmeler... vay canına. Tişört giydiği için kollarındaki karışık tasarımlar ve bir sürü fantezi tarzı hayali şeyler görünüyordu. Birkaç ejderha ve en az bir tane de kılıç gördüm. Ayrıca tişörtünün yakasından da dövme görünüyordu. Carin genelde dövmeli adamlara düşkün falan değildi ama gözleri buna odaklanmıştı.

"Hayır. Ben yalnız yaşıyorum," dedi Fitzy. "Tuck havalı oğlanlarla yaşıyor."

"Havalı oğlanlar mı?" diye tekrarladım ama sanırım cevabı biliyordum.

Tucker'ın ifadesi keyifli bir hal aldı. "Garrett ve Logan yıldızlar. İkisi de profesyonel olacak. Dean'i zaten biliyorsun."

Adının anılmasıyla burnumu kırıştırdım.

"Başlatma sakın," diye uyardı Carin.

Fitzy çarpık bir şekilde sırıttı. "Dean'i sevmeyen bir kız mı? Var olduklarını bilmiyordum."

"Asistanla yattığı için A aldı!" diye hırladım.

Carin elini ağzıma koydu. "Seni uyardım. Hadi Fitzy." Elini indirip parmağını iri hokeyciye doğru kıvırdı. "Gidip oturacak bir yer bulalım. Bu hikâyeyi daha önce dinledim ve iyi bir hikâye değil." Fitzy'yi götürürken *Frozen*'dan birkaç sıra mırıldandı.

Boğazımın gerisinden bezgin bir ses çıkardım fakat dinleyicilerimin yarısı gittiği için, kalan tek insana döndüm. "Sen de bana bırak gitsin mi diyeceksin?"

"Yoo, istediğin kadar tutun. Neye kızıp neye kızmayacağını sana söylemek bana düşmez." Geniş ellerinden biriyle ensemi kavradı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Fakat bu gece neler yapacağını söylemekten mutlu olacağım."

Vücudum anında kasıldı. Tucker'la seks yapmak hayatımdaki en stressiz, en keyifli şeydi ve sağlam tutuşuna doğru eğilirken artık aramızdaki çekimle savaşmak istemediğimi fark ettim. Arkadaşlarım haklıydı. Buna ihtiyacım vardı. Sadece sekse değil, biriyle olmaya. Olabildiği herhangi bir şekilde benimle olmak isteyeni, akıllı, sevimli bir erkekle takılmaya.

Sanırım her şeyi akışına bırakıp neler olacağını görecektim.

"Anlaştık."

Göz kırptı. "Aklıma şimdi bir şeyler geldi."

"Sanki önceden yoktu," diyerek ses çıkardım.

"Daha fazla fikir geldi. İlham veriyorsun."

Ateşli bakışı yüzünden ilerleyip elimi göğsüne koymak için kaldırdım. Çok kaslı, fazlasıyla yalamalık, acayip muhteşem göğsüne. Avucumun altındaki kasları kasıldı ve kalp atışı hızlandı. Parmaklarımın ucuna kalktım...

Tam arkamızdan gelen gürültülü öksürük bırakmama sebep oldu.

"Evet?" Tucker gözlerini benimkilerden ayırmadan Fitzy'yle konuştu.

"Bir yere oturmak ister misiniz? Herkes sizi bekliyor."

Arkamı dönüp baktığımda odadaki çoğu kişinin sandalyelerinde döndüğünü, yarısının oturmamızı ve diğer yarısınınsa

onların önünde birbirimize atılmamızı umarak beklediğini gördüm. Uzun masalar C şeklinde dizilmişti ve ortada modelin duracağını varsaydığım küçük bir yükselti vardı. Hepimizin kendi şövalesi, kanvası, fırçaları ve akrilik boyası vardı. Epey hoştu.

"Soyunup modelimiz olarak görev yapmayacaksanız gelip oturun," diye emretti Carin.

Tucker'ın eli aşağı doğru inerken belime kadar giden yolda her yerimi ürpertti. Elini tuttum, sandalyelerin arasından giderek Carin'in yanına kadar ilerledik.

Ben otururken Carin, "Adamın üstüne atlamadan önce randevu bitene kadar beklemen gerekiyordu," diye fısıldadı.

Şarap bardağını kenara koyup bir fırça aldım. "Kurallar ezikler ve sıkıcı insanlar içindir, dikkatli kız."

Alaycı bir tiksintiyle fırçasını burnuma sürdü fakat eğitmen konuşmaya başladığında alışkanlıkla çenemizi kapadık.

"Selam millet! Ben Aria ve bu gece eğitmeniniz ben olacağım. Gelenler beni çok heyecanlandırdı!"

Aman aman. Öğretmenimiz tam bir enerji topuydu, odaya seslenirken ayaklarıyla yaylanıyordu. Yaylanarak konuştukça tepesindeki saçlar Medusa'nın yılandan bukleleri gibi delice hareket ediyordu.

"Öncelikle size modelimizi tanıştırarak başlayayım! Bu Spector..."

Spector mı?

Tucker sandalyesinde kıvrandı, döndüğümde onu kahkaha atmamak için savaşırken buldum. Onu sakinleştirmek için tek elimi dizine koydum.

"Uslu dur," diye tısladım.

"Deniyorum." Kendi kendine "Spector" diye homurdanırken gülüyordu.

Beyaz bornozlu uzun bir adam içeri gelip gruba el salladı. Siyah saçları benimkinden daha uzundu, onu tam anlamıyla uçmuş gösteren, James Francovari kısık gözleri vardı.

Tek dediği, "Selam," oldu.

Sonra bornozunu çıkardı.

Nefesim boğazımda tıkandı kaldı, çünkü penisi *tam karşımızdaydı*. Oldukça da etkileyiciydi.

Yanımdaki Carin de inceleme konusunda hızlıydı. "İşte ben *bundan* söz ediyorum! Vay, sana da selam Erkekonda!" diyerek modele seslendikten sonra bakışlarını diğer kadınların üzerinde gezdirdi. "Hanımlar, sanırım Spector yavaş bir alkışı hak ediyor değil mi?"

Şimdiyse kahkaha atmamak için savaş veren bendim çünkü kadınlar yavaş, ağır bir alkışla başlayarak ıslıklara ve laf atmalara kadar gittiler. Zavallı Spector'ın teni öyle kızardı ki önümdeki palete ait gibiydi.

Tucker yanımdaki sandalyede yüksek sesle gülerken Fitzy, Carin'in yanından eğilip bana, "Her zaman böyle midir?" diye sordu.

Neşeyle, "Genelde daha kötüdür," dedim.

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmedi. Bu sırada eğitmenimiz kızmaya başlıyordu.

"Millet!" Ellerini birbirine vurdu. "Odaklanın! Yapılacak muhteşem bir sanat var burada!" Ters ifadesi çatladı, yerine sırıtması geldi. "Bu da elbette Spector'ın paketi oluyor."

Bu çıktığım en acayip randevuydu.

Aria, nasıl olacağını çabucak anlattı. Pek karışık değildi. Şarap içip Spector'ın penisini resmedecektik. Şaşırtıcı bir şekilde Tuck, Fitz ve diğer adamlar anında işe koyuldular. Boya tüpleri açıldı, fırçalar kaldırıldı ve sonra güzel bir resim yapmaya başladık.

Yani güzel sayılırdı.

Fırçamı garip bir şekilde kanvasa sürdüm. Sarı, beyaz ve kahverengiyi karıştırarak resmettiğim Spector için şeftali rengi bir ten rengi elde etmeye çalıştım fakat berbat bir bronzlaştırıcı sürmüş gibi göründü.

Tucker kuru fırçalarından birini elinin üzerindeki bir morarıklığın üzerine sürdü. "Bunlardan birini kullanabileceğim bir düzine yer düşünebiliyorum. Eve götürebilirim."

Gözlerimi devirdim. "Boya fırçaları seks oyuncağı değildir."

"Kim demiş?"

Sonraki saati düzgünce çalışarak geçirdik. Carin bu konuda muhteşemdi. Tuck'ın dediğine göre kendi video oyunlarını tasarlayan Fitzy de öyleydi. Tucker şaşırtıcı şekilde uyumluydu, gerçi kanvasındaki penis bölgesinden kaçınıyor gibiydi.

"Eninde sonunda aletini çizmen gerekecek," diyerek takıldım.

Göz kırptı. "En iyisini sona saklıyorum."

Masaların diğer tarafındaki kabarık sarı saçlı ve Red Sox tişörtü giyen bir çocuk elini kaldırdı. "Hanımefendi, kasık kıllarını yapamıyorum! Küçücük karıncalar gibi görünüyorlar!"

Bir kahkaha patlaması odada yankılandı. Sanırım Red Sox da çifte randevudaydı çünkü o ve çıktığı kadın başka bir çiftin yanında oturuyordu, onlar da gülmekten iki büklümdü.

Red Sox'ın arkadaşı en sonunda, "Cidden Spec," diye seslendi. "Bu akşam buraya gelmeden önce biraz çimlerini biçemez miydin?"

Spector taburesinden, "Yapamam," diye yanıtladı, sıkılmış gibiydi. "Sözleşmem izin vermiyor."

Sözleşmesi mi vardı? Üniversite barında akşamları çıplak poz vermek için?

"Kasık kılları resimlere bir doku katar," diyerek gruba açıkladı Aria. "Fakat sanat katılan yorumla ilgilidir, unutmayın. Burada gördüğünüzü resmedin..." Elini kalbinin üzerine koydu, "... burada gördüğünüzü değil." Gözlerini işaret etti.

"Bu da ne anlama geliyor?" diye fısıldadım Tucker'a, kahkaha atmaktan yüzü kızarmıştı.

"*Bunun* gibi!" diye duyurdu Aria aniden. "İşte *bu* yorumlamadır!"

Bakınca Aria'nın Fitzy'nin kanvasını şövalesinden alırken buldum. İri çocuk karşı çıkarak söylense de kız onu dikkate almadı ve abartıyla resmi yukarı kaldırdı.

Tucker'ın arkadaşının resmettiği şeyi görünce ağzım açık kaldı. Spector'dı ama kask ve kalkanla çok daha belalı haliydi.

Çok konuşulan penisi yerineyse, Fitzy adamın kasığından çıkan ayrıntılı bir kılıç resmetmişti. *Taht Oyunları*'na yakışacak türden bir kılıçtı.

"*Dostum*," diye bağırdı Tucker, acayip etkilenmişti.

Gözleri kocaman olmuş Carin, "Bu harika!" diyerek övdü.

Fitzy omzunu silkti. "Fena değil işte."

Alçakgönüllülüğü beni gülümsetti. Aria kanvası ona verdikten sonra eve götürmeyip ona bırakması için yalvardığında daha çok sırıttım.

Şakalar yapıp şarabımızı içerek resim yapmayı sürdürdük. Tucker arada bir yanındaki yaşlı beye doğru eğilip zavallı adama yardım ediyordu.

"Bakın şimdi, *buranın* altına gölge koymak isteyebilirsiniz," diye tavsiye verdi. "Kolunun bu tarafından ışık çarptığını hayal edin. Yani gölge buraya düşecektir."

Yaşlı adam yüksek sesle gürledi. "Bu tam bir zaman kaybı."

"Hiram!" diye azarladı karısı.

"Ne? Doğru," dedi çatlak sesle. Sonra Tucker ve bana aksi bir bakışla baktı. "Bu *onun* fikriydi."

"Çünkü keyif alacağını düşündüm," diyerek karşı çıktı gri saçlı kadın. "Sanatçı yeteneklerime nasıl gıpta ettiğini söylerdin hep."

Çift altmışlarının sonlarında görünüyordu. Hatta yetmişlerinin sonu bile olabilirdi. Yaş konusunda tahminlerim hiç iyi olmazdı. Ayrıca, artık yaşlılar bugünlerde genç görünüyordu. Büyükannem kendini ablam diye tanıtabilirdi.

"Tanrım, üzgünüm Doris ama çıplak adamları nasıl çizeceğimi hiç öğrenmedim çünkü Vietnam'da vuruluyordum!"

Doris fırçasını masaya çarptı. "Bunu konuşmuştuk! Dr. Phillips artık Vietnam'dan konuşmaya iznin olmadığını söyledi. İlişkimiz için yıkıcı."

Adam inatla, "Hayatımın en zor zamanıydı," dedi.

"Benim için kolay mıydı sanıyorsun?" diyerek karşı çıktı karısı. "Evde olmak ve sen savaşa gitmişken bezli iki çocuğu büyütmek?"

Adam hiddetle kükredi. "Sen kız temizliyordun! Ben adam öldürüyordum!"

Gülmemek için dudağımı ısırdım, gerçi tüm bu sohbetin komik bir yanı yoktu. Belki de şarap çarpmıştı.

"Bak şimdi," dedi Tucker ağır ağır. "Hiram, adamım, karın muhteşem ve resmen sana kendini adamış. Doris, Hiram seni ve çocuklarınızı güvende tutmak için ülkesi adına savaştı. Böyle bir şeyi yapmak için seni ne kadar sevmiş olması gerekir bir düşün. Yani kavga etmeyelim ha? Neden şimdi bu iyi adamı resmetmeye ve aletine gereken adaleti vermeye odaklanmıyoruz?"

Fitzy, Carin'in diğer yanından alayla güldü.

Hiram da öyle, karısıyla konuşurken sesi hırıltılıydı. "Üzgünüm Dorrie. Haklısın. Bu çok güzel bir fikirdi."

"Sen de savaşta çok cesurdun," dedi cömertçe.

Hiram uzanıp Tucker'ın omzuna vurdu. "Tamam. Şu gölge numarasını göster bakalım."

Tucker'ın yaşlı adama yardım etmesini izlerken kalbim eridi. Bu sırada Doris hoş bir şekilde kızarıyordu, herhalde ona muhteşem dediğini hatırlamıştı.

Hiram çıktığım adama, "Senden hoşlandım evlat," dedi.

Aynen. Ben de ondan hoşlanıyordum.

Tucker

Kaplanmış kanvaslarımızı kolumuzun altına almış bir halde bardan çıkarken hepimiz kendimizi aptal ve sersem gibi hissediyorduk. Fitzy'nin kolunun altı boştu tabii, eğitmenimiz sonraki derslerde gösterebilmek için onun şaheserini bırakmasını istemişti.

Dışarıdaki hava buz gibiydi ama bu, Hiram'ı söyleyeceği şeyden caydırmadı, "Yolun sonunda bir dondurmacı gördüm. Hâlâ açık mı bakalım."

Aynen öyle, ikili randevumuz üçlü randevuya dönüştü ve bir bakmışız, eski bir savaş gazisi ve şeker gibi tatlı karısıyla dondurma yiyorduk.

Kaldırımda yürürken Sabrina'nın elini tuttum. Bu akşamın bu kadar eğlenceli olmasını gerçekten beklemiyordum. Yani resim dersi mi? Yapmayı tercih edeceğim milyonlarca, edepsiz, şey vardı ama bu da o kadar kötü değildi. Fitzy bile geçmişte güldüğünü gördüğümden daha çok gülmüştü.

Biz gittiğimizde dondurmacı kapanmak üzereydi ama kapıyı kilitlemek üzere olan çocuk bize acıdı ve kasayı açtı. Ona teşekkür ederek waffle külahları sipariş verdik, ardından barın park alanına geri döndük.

Artık didişmedikleri için Hiram ve Doris bizi kırk altı yıllık birlikteliklerinin hikâyelerini anlattı. Epey kötü zamanlar da atlatmışlardı ama ben daha çok tarif ettikleri mutlu anılarla ilgileniyordum.

Kırk altı yıl. Biriyle o kadar uzun süre birlikte olmayı düşünmek acayip gerçeküstüydü. Bunu istediğim için deli miydim acaba?

Sabrina da onların hikâyelerinden aynı şekilde büyülenmiş görünüyordu, yaşlı çift küçük arabalarına binip uzaklaştığında, gitmelerine samimi bir şekilde üzüldü.

"Biz dondurmalarımızı arabamda bitireceğiz," diye duyurdu Carin, söyleyişinde gizli kapaklı hiçbir şey yoktu. Yaramaz bir gülümsemeyle Fitzy'nin elini çekti ve park alanının karşısındaki mavi arabaya doğru sürükledi.

Fitzy omzunun üzerinden dönüp bana sırıttı.

"Kesinlikle yiyişecekler," dedi Sabrina.

"Aynen."

Onu kendi arabama doğru çektim. Ön koltuklara oturduğumuzda arabayı çalıştırıp ısıtıcıyı kökledim. Muhtemelen don-

durma kötü bir fikirdi, kamyonetin ısınmasını beklerken Sabrina gözle görülür şekilde titriyordu.

"Ee," dedim.

"Ee."

"Bu eğlenceliydi."

"Hangi kısmı? Red Sox'ın kasık kılı yerine karınca çizdiği zaman mı? Yoksa Hiram ve Doris'in seksenlerde herkesin göğüs ameliyatı yaptırdığı çılgınlıkta yaşamanın nasıl olduğunu anlattığı zaman mı?"

"Siktir. Kendine 'silikon taktırmayı' düşündüğünü söylediği zaman peki?"

"Aman Tanrım. Orada *öldüm*!" Sabrina yanımda gülüyordu, yüksek perdeden kıkırtılarının sesi göğsümü bir sıcaklık dalgasıyla doldurdu.

Vay. Bu kızdan gerçekten hoşlanıyordum. O... inanılmazdı. Dean'in ısrarla söylediği buzlar kraliçesi değildi o, hem de birazcık bile. O akıllı, komik, ilgiliydi ve...

Ve ona âşık oluyor olabilirdim.

Kahkaham dindi.

Sabrine anında, "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. Çünkü ya böyle diyecektim ya da aklımdakini söyleyecektim, onu duymak istemediğinden epey emindim.

Ona âşık olduğumu itiraf edecek olsam cevabının ne olacağını hayal bile etmek istemiyordum. İki kere düzüşmüştük ve *bir* randevuya çıkmıştık. S'li sözcüğü sohbete katmak için fazlasıyla erkendi.

"Emin misin?" Sesi endişeliydi. "Gerçekten derin bir çizgi oluştu, tam... burada." İki parmağını alnıma sürdü.

"Yok, iyiyim." Koltuğumda kıpırdanıp ona yaklaştım. "Harika vakit geçiriyorum."

"Ben de." Alt dudağını biraz öne çıkardı. "İsterdim ki..."

"Ne isterdin?"

İç geçirdi. "Evime gidebilmemizi isterdim ama sabah dörtte

kalkmam gerekiyor. Bu, benim geç saate kadar ayakta kalabileceğim bir gece değil."

"Aynen. Yedide antrenmanım var."

"Yani seks yok," dedi somurtkan bir şekilde.

"Tabii yine kamyonette yapmak istemezsen."

Kara gözleri ilgiyle aydınlandı, ardından bir şeyi hatırlayınca soldu. "Baştan çıkarıcı ama Carin birkaç metre ötedeyken seks yaparsam garip hissederim."

"Şu anda Carin'in bize dikkat etmediğinden oldukça eminim."

Sabrina başını iki yana salladı. "Güven bana, orada uzun süre kalmayacaklar. İlk randevuda seks yok diye çok katı bir kuralı var. Fitzy'nin alacağı tek şey yiyişmek olacak." Kıs kıs güldü. "Tabii bir de mosmor hayalar."

"Peki ya ben? Eve gittiğimde hayalarım benden nefret edecek mi?"

"Bilmem. Sen söyle." Sonra konsolun üstünden kayarak beni öptü.

Dili baştan çıkarıcı bir şekilde benimkiyle kıvrılınca doğruca hayalarına şehvet kıvılcımı yolladı. Yumuşak dudaklarına doğru inledim. "Evet," dedim çatlak sesle. "Bu akşam çocukları kesinlikle buza yatıracağım."

"Yaa. Zavallı bebek," diye fısıldadıktan sonra aç öpücüklerle ve kasığımdaki elinin tembel hareketleriyle bana işkence etti.

Bir müddet öpüştük, ikimiz de ileri gitme konusunda endişeli değildik. Fakat yine de cehennem gibi ateşliydi. Kamyonetimin pencereleri buğulandı, ayrıldığımızda kale direği gibi serttim.

"Eve gitmeliyim," dedi pişmanlıkla.

Hafifçe gülümseyerek onayladım. "Pencerelerine kimin vuracağına karar vermek için Taş, Kâğıt, Makas oynamak ister misin?"

Bu gerekli olmadı gerçi çünkü aniden *benim* pencerem tıklatıldı. Pencereyi açtığımda Carin'in kızarmış yüzünü bana bakarken buldum. Dudakları şişmiş, saçları kızıl buklelerden bir karmaşa halindeydi.

"Üzgünüm," dedi omzunu silkerek. "Fakat B on buçukta gitmesi gerektiğini söyledi. Çoktan o saati geçti."

Çok ama çok isteksizce dışarı çıktım ve Sabrina'nın kapısını açmak için hızla etrafından dolandım. Onun ifadesi de benimki kadar isteksizdi.

Saçları karmakarışık olmuş bir Fitzy kamyonetimin yanına yaslandı, Carin kendi arabasına gitmeden önce Fitzy'nin kıçına vurdu.

"Bunu tekrar yapacak mıyız?" diye mırıldandım Sabrina'ya.

"Çıplak adam resmi yapmayı mı? Bilmem. Bir kere yeterli olabilir."

"Başka bir randevuya daha," diye düzelttim. "Boş zamanın olduğunda beni arayacak mısın?"

İçten içe bir tartışma bekledim ama Sabrina parmaklarının ucuna kalkıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve geri çekildiğinde tek bir kelime söyledi. "Kesinlikle."

15

Tucker

Aralık

Ben: **Seni özledim.**

O: **Ben de seni özledim.**

Ben: **Buluşarak bunu değiştirme şansımız var mı? Sikimi getiririm…**

O: **Hahaha, o zaten dahil değil mi? İkiniz paket anlaşmasınız.**

Ben: **Paket çok doğru kelime. Gerçekten kocaman bir paket ;)**

Tamam, biraz abartıyordum ama lanet olsun, bu kızı özlüyordum. Bir haftadır onu görmüyordum, bu da tam yedi uzun gün demekti. Geçen ayki çifte randevumuzdan bu yana birbirimizi haftada en az iki veya üç defa görmeye çalışıyorduk. Dolu programımızda zaman bulmayı başarmamız bir mucizeydi, o yüzden programlarımızın peşimize düşmesi an meselesiydi zaten.

Şu son iki haftadır ikimiz de okulla meşguldük. Benim acayip acımasız antrenmanlarım ve maçlarım vardı, sonra Şükran Günü gelip çattı ve tatili Hollis'in ailesiyle geçireceğime çoktan söz vermiştim. İçimden onu ekip Sabrina'yı görmek gelse de, Sabrina çalışıyordu ve o masalara bakarken striptiz kulübünde takılmamı istemediğini itiraf etti. Görünüşe göre tatillerde Boots & Chutes serseri merkezi haline geliyordu.

Onu görmek için ölüyordum, o yüzden sonraki mesajını okuduğumda zihnimde resmen yumruk tokuşturdum.

O: **Eğer araba sürmeye aldırmazsan bu akşam Boston'a gelsen olur mu? Anayasal Hukuk sınavıma çalışıyorum ama eğer bana eşlik etmek istersen birkaç mola verebilirim.**

Tereddüt bile etmedim.

Ben: **Yoldayım.**

Bu akşam onu görme ihtimalimin beklentisiyle zaten duş alıp üzerimi değiştirmiştim. Aceleyle aşağı indim, evden fark edilmeden tüymeyi umuyordum.

"Tuck, buraya gel! Bir yetişkinin fikrine ihtiyacımız var."

Lanet olsun. Çok yaklaşmıştım.

Garrett'ın sesini oturma odasına kadar takip ettim, Hannah ile onu tekli koltukta otururken buldum. Hannah kucağında oturuyordu, Garrett kollarını ona dolamıştı ve ikisi de öyle mutlu ve rahat görünüyorlardı ki biraz kıskançlık hissetmeden edemedim. Yalnız değillerdi gerçi. Logan, Fitzy ve Logan'ın arkadaşı Morris kanepedeydi, ellerinde konsol kolları vardı. Oynadıkları bir silah oyunu televizyon ekranında donmuştu.

"Ne var ne yok?" derken sabırsızlığımı gizlemeye çalıştım. "Tam da çıkıyordum."

Kanepedeki Logan tek kaşını kaldırdı. "Son zamanlarda çok fazla çıkıyorsun."

Omzumu silktim. "Gidilecek yerler görülecek insanlar var."

"Bize kızın adını hiç söyleyecek misin?" Hannah neşeli bir sesle sordu.

Masumca, "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum," diye cevapladım.

Garrett tek elini salladı. "Şu anda Tuck'ın gizemli kızı umurumda değil. Bana arka çıkacak birine ihtiyacım var, derhal."

Sırıttım. "Hangi konuda arka çıkılacak?"

"Dean ve Allie."

Ah. Bu konuşmayı ne zaman yapacağımızı merak ediyordum. Hepimiz çeşitli yerlere gittiğimiz Şükran Günü tatilinden döndüğümüzde Dean ve Allie'yi resmen bir çift olarak bulmuştuk.

Ben duyduğuma şaşırmamıştım çünkü zaten takıldıklarından şüpheleniyordum, fakat gerçekten çıktıklarını öğrenince biraz afallamıştım. Dean'i tanıdığımdan beri bir tane bile sevgilisi olmamıştı.

"Görünüşe göre bunun atlardan beri gelmiş geçmiş en kötü fikir olduğunu düşünen tek kişi benim."

Logan ve Fitzy aynı anda, "Atlar mı?" diye tekrarladı.

Morris kafası karışarak, "Yani genel anlamda atlar mı?" diye sordu.

"Onları evcilleştirmekten bahsediyorum," diye homurdandı. "Onlar vahşi doğaya ait."

"Bebeğim," diye araya girdi Hannah, "bunu sadece atlardan korktuğun için mi söylüyorsun?"

Garrett'ın ağzı açık kaldı. "Ben atlardan korkmuyorum."

Hannah onun inkârını dikkate almadı. "Aman Tanrım, tüm noktalar birleşiyor. O yüzden Philly'deki Şükran Günü fuarına gitmek istemedin." Hepimize göz gezdirdi. "Teyzem ve eniştem bizi havalı kabinlerin ve sevebileceğin hayvanların olduğu bir festivale götürmek istedi. Tabii at binme de vardı. Garrett *karnının ağrıdığını* söyledi."

Garrett dişlerini gözle görülür şekilde sıktı. "Karnım *ağrıyordu* çünkü. Çok fazla hindi yemiştim Wellsy. Her neyse, bu hoşuma gitmiyor. Ayrıldıklarında boku fena halde yiyeceğim."

"Ayrılmayabilirler," dedi Hannah.

Alnım kırıştı. "Bu seni nasıl etkileyecek ki?"

Mantığını görmediğim için Garrett bana yavaş yavaş anlattı. "Taraflar dostum. İnsanlar ayrıldığında arkadaşları taraf seçer. Dean dostum, yani kanka kanununa göre onun tarafını tutmak zorundayım. Fakat o..." Başparmağıyla Hannah'yı işaret etti, "sevgilim oluyor. Sevgililer dostları aşar. Wellsy, Allie'nin tarafını tutacak ve ben de Wellsy'nin tarafını tutmak zorunda kalacağım, buradan karşı karşıya getirirsek, Allie'nin tarafını tutacağım."

Morris, "Sanırım karşı karşıya getirmek doğru kullanım değil," diye araya girdi.

"Evet, aradığı kelime *bu nedenle* olacaktı sanırım." Logan'ın dudakları fena halde seğiriyordu.

"Senden benim için Allie'nin tarafını tutmanı beklemezdim," diye karşı çıktı Hannah. "Ayrıca bu konuda götlük ediyorsun. Yetişkin insanlarız. Eğer ayrılırlarsa yine huzurlu bir şekilde var olmayı sürdüreceğiz."

Logan, "Ross ve Rachel var olmayı sürdürdü," diyerek hemfikir oldu.

Fitzy alayla güldü.

Garrett, Hannah'ya dik dik bakmakla meşguldü. "Bu konuda sorunun olmamasına inanamıyorum. O senin en yakın arkadaşın. Dean bunu batıracak, bunu *biliyorsun*."

Sevgilisi omzunu silkti. "Tek bildiğim Allie'nin mutlu olduğu. Eğer o mutluysa ben de mutluyum."

Garrett, "Tuck?" diye üsteledi.

Tereddütte kaldım. Bir yandan Dean, Allie'yle gerçekten ilgileniyor gibiydi, en azından aralarındaki tanık olduğum sınırlı etkileşimlere dayanarak. Öte yandan, herifin vücudunda bir tane bile ciddi kemik yoktu. Allie iyi bir kızdı. Onun incindiğini görmek istemiyordum.

İki türlüsü de beni alakadar etmiyordu.

"Wellsy haklı. Yetişkinler. Eğer birlikte olmak istiyorlarsa kimin umurunda?"

Garrett bana dik dik baktı. "Hain."

Logan sırıtarak, "Dostum, kız dün onu resmen bayıltı," dedi. "Dean'in egosu nasıl büyüktür bilirsin, eğer öyle bir darbeyi alıp da hâlâ onunla olmak istiyorsa ortada gerçek bir şeyler var demektir."

Kendime engel olamadan kahkaha atmaya başladım. Siktir. Keşke diğerleri de dün geceki kaos sırasında burada olsaydı. Takımın Scranton'daki deplasman maçından sonra, Dean ve ben, Allie ve Dean'in kız kardeşinin korku filmi izlediği karanlık eve girmiştik. Kızlar korkudan kafayı yemişti, Allie bir kâğıt ağırlığıyla yanlışlıkla Dean'i bayıltmıştı ve şimdi ona hayatının geri kalanı boyunca işkence edecek kadar mühimmatım vardı.

"Ah hey, dün geceden bahsetmişken," dedi Hannah. "Dean'in kız kardeşi Brown'a sağ salim ulaştı mı? Keşke onunla tanışabilseydim."

Kanepedeki Fitzy, "Güven bana," diye homurdandı. "Tanışmadığın için şanslısın."

Logan kıs kıs güldü. "Seni zavallı şey, ateşli bir sarışın kendini sana attı. Ne cüret!"

Fitzy kızardı. "Aletimi görmek istedi!"

"Bu bir sorun çünkü?"

Morris ve Garrett yarılana kadar gülerken, Fitzy sadece omzunu silkti. "Agresif kızlar pek hoşlandığım bir şey değil. Ben kendi hızımda gitmekten hoşlanırım, tamam mı?"

Ona saçmalık demek istedim çünkü Sabrina'nın arkadaşı Carin onu takılmak için arabasına sürüklediğinde pek de aldırıyor gibi görünmüyordu. Fakat Fitz ve ben o gece hakkında hiç konuşmamıştık, o yüzden sessiz kaldım. Ayrıca çifte randevudan bahsedersem herkes *benim* kiminle olduğumu öğrenmek isteyecekti.

Birbirimizi son gördüğümüzde Sabrina ondan utandığım için insanlara söylemediğim konusunda bana takılmıştı. Mesele kesinlikle o değildi. Arkadaşlarımın burunlarını başkalarının aşk hayatına sokmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı, mesela Garrett'ın Dean ve Allie takıntısı gibi. O yüzden evet, Sabrina'yla ilişkimin herkes tarafından kurcalanmasını tercih etmiyordum, en azından hâlâ çok yeniyken.

Zaten içten içe gizli kalmamızdan mutlu olduğunu biliyordum. Bir kere bizi anlatmak için *ilişki* kelimesini kullandığımda garipleşmiş ve kıpırdanıp durmuştu.

"Tamam, kaçmam gerek," dedim millete. "Tartışmamız gereken başka yetişkin meselesi var mı, yoksa gidebilir miyim?"

"Git," diye homurdandı Garrett, eliyle kışkışlama hareketi yapıyordu. "Zaten bir işe yaradığın yok."

Sabrina

Daha ön kapıyı kapayamadan Tucker'ın dili ağzımdaydı. Vücuduma saldıran sıcaklık dalgalarına rağmen, kendimi öpücüğünden ayrılmaya zorladım. Büyükannem mutfaktaydı ve dışarı çıkıp da buna şahit olmasına ihtiyacım yoktu.

"Büyükannem evde," diye mırıldandım.

Hayal kırıklığı görmeyi bekledim ama sadece başını salladı. "Tamam. Beni tanıştırmak ister misin?"

Bu geçtiğimiz ayda Tucker'la çıkarken öğrendiğim bir şey vardı, o da bu adamı hiçbir şeyin şaşırtmadığıydı. Her şeyi kabul ediyor, ayak uyduruyor ve gerektiği gibi uyum sağlıyordu. Kızdığında nasıl göründüğünü bilmiyordum bile.

"Seni uyarmalıyım. Büyükannem biraz... yersiz konuşur." Bu da benim *kaba bir kaltak* dememin diğer yoluydu. Mutfağa doğru giderken büyükannemin Tucker'a karşı pislik yapmaması için dua ettim.

İçeri girdiğimizde masada oturuyor, *US Weekly*'nin bir sayısını karıştırıyordu. "Ray yine anahtarını mı unutmuş?" diye sordu başını kaldırıp bakmadan.

"I, hayır." Garip hissederek kıpırdandım. "Büyükanne, bu Tucker."

Başını kaldırdı. Gözleri anında ilgiyle doldu. Tucker'ı baştan aşağı inceledi, onu öyle açıkça dikizliyordu ki yanaklarımı ateş bastığını hissettim.

"Büyükanne," dedim.

Transtan çıktı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Tucker." *Çok* kelimesini vurguyla söyledi.

Harika. Büyükannem asılıyordu, hem de benim... şey, neyim olduğundan emin değildim. Fakat büyükannemin baştan çıkarıcı ses tonu hiç hoş değildi.

"Ben Joy, Sabrina'nın büyükannesiyim."

"Sizinle tanıştığımıza sevindim hanımefendi." Elini sıkmak için uzattı ve büyükannem biraz uzun süre tuttu. Tucker geri çekildiğinde rahatsız görünecek kadar uzundu.

"Sabrina sevgilisi olduğundan bahsetmedi."

"Sadece arkadaşız," diye cevapladım.

Tucker'ın omuzları gerildi.

Ah siktir. Onun hislerini incitmeye çalışmıyordum. Sadece büyükannem burnunu sokmasın, düğün ne zaman falan gibi salakça şeyler sormasın istiyordum.

"Arkadaş edinemeyecek kadar meşgulsün sanıyordum." Tek kaşını alayla kaldırdı.

Dişlerimi sıktım. "Arkadaş edinemeyecek kadar meşgul falan değilim. Hope ve Carin'le takılıyorum değil mi?"

Cevap vermektense Tucker'a döndü. "Peki siz iki arkadaş bu akşam ne yapacaksınız?"

Tucker'a fırsat bırakmadan konuştum. "Bir süre odamda takılacağız. Belki film falan izleriz."

Büyükannemin dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tamam o zaman. Sesi kısık tutmaya çalışın, tamam mı?"

Hepimiz televizyonun sesinden bahsetmediğini biliyorduk.

Yanaklarım alev alev yanarken Tucker'ı mutfaktan çekip çıkardım. Koridora çıktığımızda, "Üzgünüm," dedim. "Uygunsuz konuşabiliyor."

Sabit bakışları benimkileri buldu. "Neden birbirimiz için ne olduğumuzu sorması uygunsuz olsun ki?"

Gözlerimi kaçırdım. Beni yakalamıştı.

İşin gerçeği, büyükannemin sorular sormasını istemiyordum çünkü cevabım yoktu. Tucker'la birbirimiz için ne anlama geldiğimizi bilmiyordum. Sadece etrafımda olmadığında onu özlediğimi biliyordum. Ne zaman telefonuma ondan bir mesaj gelse, kalbim helyumla dolu balonlar gibi süzülüyordu. O yarı kapalı gözleriyle bana baktığımda kendi adımı unutuyordum.

Yatak odama gittik, ben kapıyı kapayıp kilitlerken o da yata-

ğın kenarına oturdu. Birkaç saniye geçti. Sonra kucağına vurup, "Buraya gel tatlım," dedi.

Bir kalp atışı kadar sürdü ona gitmem, bacaklarımı beline, parmaklarımı saçlarına doladım. "Seni gerçekten özledim," diye fısıldarken dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Tucker'ı öpmek sıcak bir küvete girmek gibiydi. Derimi karıncalandırıyor ve uzuvlarımı jöleye dönüştürüyordu, beni hiç çıkmak istemediğim bir sıcaklık kozasıyla sarmalıyordu. Dilini alt dudağımda gezdirdikten sonra ağzıma soktu. Sıcak ve sert elleri tişörtümün altına kayıp çıplak kalçalarımı okşadı.

Ne olduğunu anlamadan yatağa yuvarlandık, ağızlarımızı ayırmadan birbirimizin kıyafetlerini parçalarcasına çıkarıyorduk. Soyunduğumuzda vücudum onunkine dayandı, rahatlamak için sızlıyordu. Tucker da aynı şekilde aceleciydi. Ön sevişme yoktu, konuşmalar yoktu. Şifoniyerimden bir kondom kapıp ona attım ve o da geciktirmeden taktı.

Yaptığımız en hızlı seksti. Öyle olması gerekiyordu çünkü büyükannem hemen koridorun sonundaydı. Düzüşmemizdeki sessizliğin de çok ateşli ve edepsiz bir yanı vardı. Beni tamamen doldurdu, içime beni deliye çeviren yavaş, tatlı bir hızla girip çıkıyordu.

"Yakında boşalacağım," diye fısıldadı kulağıma.

Gözlerimi açtığımda yakışıklı yüzünün gergince kasıldığını, sessiz kalmaya uğraşarak dişlerini alt dudağına geçirdiğini gördüm.

Bu muhteşem manzara içimde gittikçe artan gerilimi parçalamayı başardı. Orgazm yüzeye çıktı, nefes nefese kalarak geniş omuzlarına tutundum ve üstümde titrerken ona sıkıca sarıldım.

Sonrasında yana yuvarlanıp beni de beraberinde çekti. Tek bacağımı onun altına doğru kıvırdığımda parmakları saçlarımdaydı. Bir süre konuşmadan sarıldık, ta ki en sonunda Tucker son zamanlarda neler yaptığını anlatarak sessizliği bozana kadar. Düzenli olarak mesajlaşıyorduk, o yüzden hikâyelerin çoğunu zaten biliyordum fakat bu herifin sesi öyle seksiydi ki, o

Güneyli aksanının kulağımda konuştuğunu duymak için bir restoran menüsünü tekrar tekrar okumasını dinlerdim.

Dean'in sevgilisinin –duy da inanma– dün gece bir kâğıt ağırlığıyla onu nasıl bayılttığını anlatırken gülmemi elimle durdurmaya çalıştım. Yaklaşan tatilde annesini görmek için nasıl sabırsızlandığını itiraf ettiğinde omzunu öptüm. Sonra ben finallerim için stresli olduğumu itiraf ettiğimde sırtımı okşadı ve kıçlarını tekmeleyeceğimi garanti etti.

En sonunda kıyafetlerimizi giyip bir film açtık ama tek izleyen oydu. Ben bir çalışma kitabı açtım ve makalemde kaynak olarak kullanacağım pasajları işaretledim. Tuck, duvarımdaki ufak televizyonda oynayan bir komediye hafifçe güldü.

Arada sırada uzanıp şakağımı öpüyor, yanağımı okşuyor, meme ucumu sıkıyordu.

Arada sırada ben uzanıp boynunu emiyor, sakalını okşuyor, kıçını çimdikliyordum.

Hayal bile edemeyeceğim kadar mükemmel bir geceydi. Aklımın gerisinde, küçük bir ses fısıldayıp duruyordu: *Buna alışabilirim...*

16

Tucker

Dallas'ta uçaktan indiğimde, annem asansörün kapısında üç balonla bekliyordu. Gören de şatafatlı bir doğu üniversitesinden değil de savaş alanından eve geliyorum zannederdi.

"Kendine bir bak!" diye bağırdı.

Onu kaldırıp döndürdükten sonra ayaklarının üzerine bıraktım. Eğildiğinde saç spreyi ve amonyağın tanıdık kokusu yayıldı.

"Tam olarak neye bakmalıyım?" diyerek ona takıldım.

Bana enerjik bir anne gülümsemesi yolladıktan sonra ince kollarından birini belime dolayıp sıktı. "Ne kadar yakışıklı olduğuna. Harika görünüyorsun."

Çıkışa doğru gitmeye başladığımızda omzumu silktim. "Oldukça iyi hissediyorum."

"Tanrıya şükür. Sezonun gidişi yüzünden depresyonda falansındır diye düşünüyordum." Maçlarımız sıklıkla televizyonda verilmiyordu ama annem sonuçları internetten takip ediyordu.

"Balonların sebebi ne?"

"Balonlar senin için mi sandın? Çünkü değiller."

"O yüzden mi gri olanın üstünde 'evine hoş geldin oğlum' yazıyor?"

"İndirimdeydi. 'Ben dünyanın en iyi annesiyim' yazanı alırdım ama beş dolar daha fazlaydı."

"Vay be, ataerkillik balon satışlarını bile mi mahvediyor?"

Balonlara bağlı ipleri bana doğru uzatırken kahkaha attı. "Korkunç bir dünya, işte o yüzden balonlara ihtiyacımız var."

"Bu şüphe uyandırıcı bir şekilde pembe mutfak önlüğü olayına benziyor," dedim yalandan karşı çıkarak ama yine de balonları aldım ve başının tepesine bir öpücük kondurmak için eğildim. Ev arkadaşlarımın bana verdiği pembe mutfak önlüğü gibi, havaalanında birkaç balon taşımak da egomu zedelemeyecekti.

"Eğer senin yerinde olsaydım onlara karşılık olarak pembe bir şeyler verirdim."

Dean'in banyo yaparken yanına almaktan hoşlandığı pembe dildoyu düşündüm. "Bu fena bir fikir değil. Dönmeden önce birkaç hediye alırım. Aldığım her şeyin pembe ya da simle dolu olduğundan emin olacağım. Mümkünse ikisi de olacak." Garrett ve Logan, Dean'e pembe, parıl parıl bir dildo vermeyi düşününce kahkahalara boğulurdu. Çocuklara daha sonra mesaj atmayı kafama not ettim.

Bagaj kısmının yanından geçerken, "Bavulun yok mu?" diye sordu.

"Yok hanımefendi." Hayal kırıklığına uğradığını görmek için yüzüne bakmama gerek yoktu. "Antrenman için geri dönmem gerektiğini biliyorsun. Bu sezon berbat gidiyor olsa da yine de onlara katılmam gerekiyor. Okul bursumun bedeli bu."

Tatillerdeki yoğun programım annem için her zaman keder kaynağıydı çünkü kutlamalara bayılırdı. Noel'i çok severdi, o yüzden çoğu kişi Briar'da kalmış olsa bile ben eve gelmiştim.

"Bu son senen olduğu için ve pek de iyi gitmediğiniz için bütün tatili benimle geçirmene izin verilir diye düşünmüştüm."

"Öyle işlemiyor. Ayrıca yakında sürekli ayak altında olacağım ve gitmem için bana yalvarıyor olacaksın," diyerek onu uyardım.

Fakat daha söylerken bile aklım Sabrina'ya kaydı. Önümüzdeki üç yıl daha Boston'da olacaktı. Nasıl yürüteceğimizi merak ettim.

Yürütmek isteyecek miydi tabii, onu da merak ettim.

Geçen yıl tanışmış olsaydık çok daha kolay olacaktı. Lanet olsun, hatta son sömestrde tanışmış olsaydık bile, fakat aynı posta kodunu taşıyan yerde sadece birkaç ay daha birlikte olacaktık ve henüz araştırmaya tam olarak hazır olmadığım sebeplerden ötürü, özellikle de annem yanımdayken, aramıza mesafe girecek olması canımı çok sıkıyordu.

Uçağa binip Boston'a geri dönme dürtümle savaştım. Fakat mesajlaşmaya, telefon konuşmalarına ve eğer şansım yaver giderse belki görüntülü konuşmaya da razıydım. Ben yanında değilken o oyuncağı nasıl kullandığını görmek isterdim.

Sabrina ve vibratörüyle ilgili düşüncelerde kendimi kaybetmişken annemin arabasına doğru neredeyse koşturdum. Boğazımı temizledim. "Ben kullansam olur mu?"

Anahtarları bana attı. "Etrafta olduğun için asla şikâyet etmedim. Geri dönüp benimle yaşasan ne kadar mutlu olurdum biliyorsun."

"Evet ama o dediğin olmayacak. Hiçbir kadın, annesiyle yaşayan bir erkekle çıkmak istemez," derken kapıyı onun için açık tuttum.

Kaşlarını çatarak bindi. "Annenle yaşamanda ne varmış?"

"Bir sürü şey var. Sen de bunu biliyorsun." Sonra eğilip acısını almak için alnına bir öpücük kondurdum.

Dallas'tan eve kadar dört saat yol giderken, yerel Patterson dedikodularını bana aktardı. "Maria Solis'in kızı Teksas Üniversitesi'nden eve döndü. Saçını artık Austin'de kestiriyor ama hâlâ en terbiyelisi o. Önceki gün sadece selam vermek için uğradı."

Boş boş başımı salladım, Sabrina'yı tatilde benimle eve gelmesi için davet etmiş olsaydım evet der miydi diye merak ediyordum. Davetimi hoş karşılamayacağını düşünmüştüm, sadece fazla hızlı ilerlediğimizi gösteren bir işaret olacağından da değildi, işten gelecek paraya ihtiyacı vardı. Ben ayrılmadan önce, fazladan kazanacağı parayla ilgili neredeyse mutluluktan uçacaktı.

"Ona çıkma teklifi etmelisin." Annemin sesi yine gündüz düşüme işledi.

"Kime?" diye sordum.

"Maria Solis'in kızına," dedi sabırsızlıkla.

Gözlerimi yoldan ayırıp inanamayarak ona baktım. "Daniela Solis'le çıkmamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın? Kız muhteşem ve akıllı." Annem koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ayrıca eşcinsel."

Annemin ağzı açıldı. "Dani Solis eşcinsel mi?"

Cinsiyetle ilgili dersimi hatırlayarak, "Sanırım doğru terim *lezbiyen* oluyor," dedim.

"Hayır," diye karşı çıktı. "Bunun için fazla güzel."

"Anne, güzel kızlar da lezbiyen olabilir."

"Emin misin? Belki biseksüeldir? Çocukların üniversitede bir şeyler denediğini söylediklerini biliyorum."

"Baloya Cassie Carter'ı götürdü! İkisinin de saçını yaptın."

"Arkadaş olduklarını sanıyordum."

"Arkadaş olarak gitmek zorunda kaldılar çünkü baloyu düzenleyenler onların çift olarak katılmasına izin vermezdi."

İçinde büyüdüğüm küçük Batı Teksas kasabası biraz tutucu tarafta kalıyordu. Dani ve Cassie arkadaşlardı, sadece koridorda öpüşüp birbirlerini mıncıklayan cinsten. Ayrıca uzaktan bakan her ergen delikanlıya o güzel akıllarını kaçırtıyorlardı. Ergenliğimin çoğunda gecelerimi o ikisinin yalnız kaldıklarında neler yaptıklarını hayal ederek geçirirdim. Muhtemelen uygunsuzdu ama on ile on yedi yaşlarımın arasındaki düşüncelerimin büyük çoğunluğu uygunsuzdu.

Annem koltuğuna çöktü. Muhtemelen Dani ve beni bir araya getirmek için aklında güzel bir plan kurmuştu.

"Hani sana bir kızla tanıştığımı söylemiştim ya?" dedim yavaşça. Beni Patterson'daki her bekâr kızla tanıştırmaya başlamadan önce bunu söylememin daha iyi olacağına karar verdim.

"Ah?" Sesi gardını almış gibiydi. "Önemli bir şey değil sanıyordum?"

"Artık öyle. Bak, ondan hoşlanırdın. Notları muhteşem, iki işte birden çalışıyor ve Harvard Hukuk'a kabul edildi."

"Harvard mı? O Boston'da değil mi?"

Sesi endişeyle yoğundu. Anlıyordum. Eğer Boston'daki bir kıza âşık olursam eve geri dönmezdim, o yüzden daha eve dönüş yolundayken bu Dani Solis olayını açmıştı.

"Evet. Cambridge." Ona garanti bile veremedim çünkü şu noktada Boston, Patterson ya da herhangi bir şey konusunda ne yapacağımı bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, Sabrina'yla birlikte olmak istediğimdi.

"Hukuk fakültesi ne kadar sürüyor?"

"Üç yıl." Yani ayrı olamayacak kadar uzun süre.

"Planın hâlâ eve dönüp bir iş kurmak değil mi? Önceki gün Stewart Randolph'la konuşuyordum. Onu hatırlıyor musun? Pleasant'ta bir emlakçı dükkânı var. Emekli olmayı düşünüyor, oğlu da Austin'den taşınmak istemiyor. Yani Randy ilginç tekliflere açık olacaktır gibi geliyor."

Direksiyonu biraz daha sıkı tuttum. Sabrina beni etkileyen herhangi bir şey olup olmadığını sormuştu. Pekâlâ, annemin mutsuz olması o listenin en başındaydı. Fakat Stewart Randolph'un emlak şirketini satın alma düşüncesi de ona son derece yakındı. Aslında, Randolph'un ofisinde oturduğumu, her gün kravat taktığımı düşünmek derimi kaşındırıyordu. Mezun olduğumda yapacağım şeyler konusunda bazı fikirlerim vardı ve emlakçı olmak onlardan biri değildi. Hele de nüfusu 10,000 olan Patterson'da.

Kendimi, "Onunla konuşacağım," derken buldum.

"Güzel." En azından birimiz memnunduk. "Ah, bu arada, bu akşam Solisler yemeğe geliyor."

"Yüce İsa aşkına anne."

"İsa'nın adını boşa kullanma John."

Derin bir nefes alıp sabır için dua ettim. Sabrina'ya ne zaman mesaj atabileceğimi merak ediyordum.

"Annem seni resmen 'kapılacak adam' diye mimlemiş." Dani, hayatım boyunca yaşadığım ufak, iki katlı evin arka basamaklarında yanıma oturdu.

Sangria bardağımı onunkine tokuşturdum. "Sağlammış. Tinder profilime koyacağım."

"Ayrıca sana mecburi ilk çocuğumu verdiğimde, gizli zulandaki paralarınla beni yıkayacağını da söyledi." Dani'nin sırıtışı kulaklarına kadar varıyordu. Buna bayıldığı belliydi.

"Annem de senin muhteşem ve akıllı olduğunu söyledi." Saatler önce *indiğimi* haber verdiğimden beri mesaj almadığım diğer muhteşem ve akıllı kızı düşününce iç çekmemeye çalıştım.

Oley! Duyduğuma sevindim, mesajı günlük Sabrina kotamı doldurmaya yetmezdi. Sanırım ayrılık kalbi daha da sevgiyle dolduruyordu çünkü onu acayip çok özlemiştim.

"Sen ne dedin?"

Dikkatimi arkadaşıma çevirdim. "Senin lezbiyen olduğunu düşündüğümü, annem de belki biseksüeldir dedi."

Bu Dani'yi kopardı. İki büklüm oldu, öyle çok gülüyordu ki sangriası bardağın kenarından döküldü.

İçkiyle banyo yapmamak için bardağı elinden aldım ve diğer yanıma bıraktım. Dani'nin kendini toplaması birkaç dakika sürdü, o yüzden içkimi bitirdikten sonra onunkinin kalanını da içtim.

"Tuck, üzgünüm," diye solurken, şaraplı elini yüzüne sürdü. "Anne Tucker'ın, biz çift olabilelim diye benim biseksüel olduğumu umması çok komik."

"Dış görünüşüm konusunda güvenimin olması iyi bir şey," dedim kuru kuru. "Yoksa bütün bu kahkahalar hayalarımı büzüştürürdü."

Dani anında ayıldı. "Ah kahretsin, seni kırdım mı? Bana... bana karşı hislerin mi var?"

"Hayır, güzel olmadığını falan söylemiyorum çünkü öylesin ama liseden beri senin belli bir yolda gittiğini biliyordum."

"Evet, hep biliyordun." Dudağını ısırdı. "Annen üzüldü mü?"

"Senin hakkında kötü bir şey düşünmedi, eğer sorduğun şey buysa. Sadece hayal kırıklığına uğradı."

Dalgın bir şekilde başını salladı. "Patterson dar kafalı bir yer, biliyorsun. Ziyaret etmekle sorunum yok ama burada asla yaşayamazdım." Sözlerini hoşnutsuzlukla ürpererek vurguladı. "Senin geri dönüyor olmana şaşırdım."

"Neden?"

"Tuck, sen hokey oynuyorsun." Hokeyi sanki fazladan bir anlamı varmış gibi söyledi ama ben aptalın tekiydim, o yüzden açıklama istemem gerekiyordu.

"Dallas'ta hokey takımı var," diye hatırlattım ona. "O kadar da görülmedik bir şey değil."

"Öyle ama. Burası bir futbol eyaleti ama hayır, sen, Teksaslı bir oğlan, buzu ve soğuğu seviyorsun. Boston'da kalmayacak olmana şaşırdım."

Bacaklarımı uzatıp kararan göğe baktım. Patterson şu eski kasabalardan biriydi, bir zamanlar kendi kendini geçindiren bir yerdi fakat neredeyse bütün küçük işletmeler, daha ucuz fiyatlar ve daha fazla seçenek sunan dükkânlar tarafından bitirilmişti. Burada yaşayan halkın çoğu ya çiftçilik yapıyordu ya da iki kasaba ötedeki traktör tesisinde çalışıyorlardı. Boston'da yaşamak düşündüğüm bir şeydi ama geçtiğimiz dört yıl içinde anneme ne zaman bu konuyu açsam reddetmişti.

"Annem burada yaşamayı seviyor. Burası evlendiklerinde babamın satın aldığı ev." Basamaklara vurdum. "Bırakmak istemiyor."

"Yani Briar'da tanıştığın kimse yok mu? Dört yılını orada geçirdin, şimdi eve dönüp yerleşerek Patterson'ın bir numaralı emlakçısı mı olacaksın?" İşaret parmağını kaldırarak sesini kalınlaştırdı.

İtiraf etmeliyim, bu kulağa iyi gelmiyordu. "O planlardan da mı haberin var?"

"Evet, satış konuşmasının bir parçasıydı. Devasa banka hesa-

bınla birlikte, burada evler satarak hayatımızın kalanında beni lüks içinde yaşatabilecektin. Annen için iyi haber şu ki, John Tucker'ın kadını olmak için Patterson'daki her bir bekâr kız sol memesini bile verir."

O etiketi yapıştırmak istediğim sadece tek bir kız vardı, onun da istediğinden tam olarak emin değildim.

"Briar'da bir kız var," diye itiraf ettim. Sabrina hakkında konuştuğumda kendimi ona biraz daha yakın hissettim. İyice bayığın biri oluyordum. Sanırım olsam da umurumda değildi çünkü telefonumu çıkardım. "Görmek ister misin?"

Dani hevesle başını salladı.

Sabrina'yı görmek için gittiğim son seferde, akşam yemeği yediğimiz barda çektiğim fotoğrafını açtım. Siyah saçları açıktı ve omuzlarına dökülüyordu, gözleri yaramaz bir şekilde parlıyordu çünkü oradan çıkarken kıçıma bir şaplak atmıştı.

"Tanrım, acayip ateşli!" Dani telefonumu alıp fotoğrafı yakınlaştırdı, önce Sabrina'nın yüzüne, ardından vücudunun kalanına. "Biseksüel falan olmadığından emin misin? Çünkü hayatını bir erkekle harcamak zorunda olması bir suç."

"Hey, dilimle çok iyi iş çıkarıyorum."

Dani bana küçümseyici bir bakış attı. "Hiçbir erkek oral sekste bir lezbiyen kadar iyi olamaz. Bu bilimsel bir gerçek."

"Öyle mi? O zaman dökül sırlarını Solis. Benim için olmasa bile zavallı Sabrina için."

Dani'nin dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şöyle bir düşündüm de var ya? Yapacağım."

Sonrasında bana iyi bir oral seksin nasıl olacağını oldukça ayrıntılı bir dersle anlatmaya koyuldu.

17

Sabrina

Liseden eski bir arkadaşa rastladım. Kendisi lez. Hiçbir erkeğin bir kadın gibi yalayamayacağını söyledi. Onu sangriayla sarhoş edip sırlarını açıklamaya zorladım. Kendini hazırla. Seni mahvedeceğim.

Kulüpteki molam sırasında Tucker'ın mesajı geldi. Tam on santimlik topuklu ayakkabılarımı çıkarırken ona bir cevap yazdım:

Boş laflar.

Hemen bir cevap gelmeyince telefonumu kaldırdım ve hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım. Sanırım annesi ve eski arkadaşlarıyla meşguldü.

Bugün o giderken mideme yerleşen kaya biraz daha büyüdü. Onu özlüyordum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, sanırım ona âşık oluyordum. John Tucker hayatıma süzülüvermiş, varlığından haberim bile olmayan boşlukları dolduruyordu.

Ayrıca olacağını düşündüğüm gibi bir dikkat dağınıklığı değildi. Sessizliğe ihtiyacım olduğunda bana bunu veriyordu. Eğlenmeye ihtiyacım olduğunda hazır bir gülümsemeyle oradaydı. Bütün vücudum sızladığında ben kemiksiz bir harabe halini alana dek beni becermekte hiçbir sorun yaşamıyordu. Benimle olmaktan hoşlanıyordu. Ben de onunla olmaktan hoşlanıyordum.

Ensemi sıktım. Şimdiden çok derine mi batmıştım? Artık çıkmalı mıydım? İkimizden biri incinmeden buna devam edebilir miydim?

Tucker bütün hayatımı planladığımı tahmin etmişti ve planlamıştım da. Planımda dört yıllık bir üniversiteyi hukuk fakültesi, onu iyi para veren bir yaz stajı, onu da altı büyük hukuk şirketinden birinde kusursuz bir iş ve güneşli bir kumsalda geçireceğim bir emeklilik takip ediyordu. Bu içinde bir erkeği dahi barındırmayan bir plandı. Neden öyleydi bilmiyordum. Barındırmıyordu işte.

Erkekler... seks içindi. Elde etmesi kolay olunca bırakması da kolay oluyordu. Ya da en azından, bırakması *kolaydı*. Şimdi pek öyle değildi çünkü Tucker'a sahip olmama düşüncesi karnımdaki taşı kocaman bir kaya parçasına dönüştürüyordu. Aslında o taş başımı da döndürüyordu. Birkaç derin nefes alıp en son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamaya çalıştım.

"Sen iyi misin tatlım?" Kitty Thompson endişeyle sordu. Kitty, Boots & Chutes'un sahiplerinden biriydi. O ve üç eski striptizci kulübü işletiyordu ve bugüne kadar çalıştığım en iyi yerlerden biriydi.

Cevap vermeden önce şakağımı ovaladım. "Sadece bitkin düştüm."

"Sadece birkaç saat daha." Anlayışlı bir ses çıkardı. "Bu akşam o kadar yoğun değil. Muhtemelen seni erken bırakırım."

İkimiz de dolu masalardan bir avuç para aldık.

Başını sallayarak, "Evet, çıkabilirsin istersen. Yirmi dolardan fazla kazanmayacaksın zaten. Evine gidip biraz dinlen."

Söylediğini ikiletmeye niyetim yoktu. Postaları düzenlemek için posta ofisine gitmeden önce fazladan birkaç saat daha uyumak rüya gibi geliyordu. O yüzden aceleyle eve gidip telefonumu tekrar kontrol etmeden kendimi yatağa attım. Sonuçta sabah telefonum hâlâ aynı yerde olacaktı.

Dörde yirmi varken alarmım çaldı. Yataktan kalkıp oturduğumda başımın dönmesiyle neredeyse bayılıyordum. Dün gece kulüpte aceleyle yediğim şeyler yeniden dışarı çıkmakla tehdit ediyordu.

Gözlerimi kapayıp birkaç derin nefes aldım. Kusmadan ayağa kalkabileceğimi hissettiğimde telefonumu almak için eğildim.

Bu çok büyük bir hataydı.

Midem ayaklandı. Banyoya varmadan kusmuk ağzıma dolmuştu bile, daha tuvaletin kapağını kaldıramadan kusmaya başladım. Geçen haftadan beri yediğim her şey çıkıp porselene çarpıyormuş gibi görünürken dizlerimin üzerine çöktüm.

Ah Tanrım. Korkunç hissediyordum.

Geriye şeffaf safradan başka bir şey kalmayana kadar öğürdüm. Hâlâ dizlerimin üzerindeyken havluya uzanıp yüzümü sildim. Terlediğimi fark ettim. Titriyordum, terliyordum ve köpek gibi hastaydım. Güçsüzce sifonu iki defa çektim, kendimi doğrulmaya zorladım.

Lavaboda ağzımı suyla çalkaladım, sonra aynadaki soluk yansımama baktım. İşe gitmem gerekiyordu. Tatil sezonunda çalışanlarda azalma oluyordu, tam zamanlı çalışanlara bir buçuk katı mesai parası veriliyordu. Evde kalmayı karşılayamazdım.

Odama doğru ayaklarımı sürüyerek gittim fakat kapıda duruverdim. Ahh. İçtiğim su midemde durmuyordu. Alnımda ter damlaları belirdi, beni yeniden tuvalete dönmeye zorladı.

Sifonla ortalığı temizlerken bir şeyi fark ettim.

Arayıp hasta olduğumu söylemek zorundaydım. Böyle gidebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Yatağımın yanındaki saat beşi dört geçiyordu. Zaten geç kalmıştım. Telefonu alıp aradım. Müdürüm Kam hemen açtı.

"Kam, ben Sabrina. Durmadan kusuyorum..."

"Doktor raporun var mı?" diye sordu.

"Hayır ama..."

"Üzgünüm Sabrina, gelmen gerekiyor. Herkes iş başına. Bu mesaileri sen istedin."

"Biliyorum ama..."

"Aması falan yok. Üzgünüm."

"Durmadan kusuyorum..."

"Bak, gitmem gerekiyor ama iyilik olsun diye gidip giriş kartını basacağım, böylece geç kaldığın fark edilmeyecek. Fakat buraya gelmen lazım. Düzenlenecek bir sürü kutu var, odanın diğer tarafını bile göremiyorum. Artık kimse dükkânlardan alışveriş yapmıyor mu?"

Görünüşe göre öylesine sorulmuş bir soruydu çünkü sonrasında hemen telefonu kapadı.

Telefonuma gözlerimi dikip baktım, ardından ayağa kalktım. Sanırım işe gidiyordum.

Yirmi dakika sonra kapıdan içeri girdiğimde geçici elemanlardan biri, "Korkunç görünüyorsun," yorumunda bulundu. "Yanımda durma. Hasta olmak istemiyorum."

Kısık gözlerle ona baktım ve üniformasının her yanına kusma isteğiyle savaştım. "Ben de öyle," dedim kısaca.

Kam kaşları çatılı bir halde, eline iPad'iyle geldi. "Dördüncü bölmeye gidip düzenlemeye başla. O kadar gerideyiz ki komik bile değil."

Asker selamı verme dürtüme direndim. Onunla hemfikirdim gerçi, bu durumla ilgili hiçbir şey komik değildi. Korkunç hissediyordum.

Bütün sabah sürüp gitti. Sanki katranla kaplıymışım gibi hissediyordum, vücudumun her hareketi çok fazla çaba istiyordu. Grip falan kapmıştım herhalde. Kendimi yormuştum, tam da Hope'un uyardığı gibi. İki işte birden çalışmak, tamamen dolu olmak, Harvard konusunda endişelenmek. Bu sömestr kendimi çok fazla zorlamıştım ve şimdi sonuçlarına katlanıyordum.

Mesaim sona erdiğinde kendimi arabama atacak enerjiyi zor buldum ve park alanından çıktım. Eve kadar gittim ama mutfağa girdiğim anda bir mide bulantısı dalgasıyla daha savaştım. Elimle ağzımı kapatıp tuvalete doğru koşturdum.

Açık kapının önünde dikilen Ray, "İkinizin ne sorunu var böyle?" diye homurdandı. Lekeli, beyaz sıfır kollularından birini giyiyordu, gri eşofmanının içine sokmamıştı. Tek elinde de bira vardı.

Sensin. İkimizin sorunu sensin.

Sonra sözlerinin anlamını fark ettim. "İkiniz derken ne demek istiyorsun? Büyükannem de mi hasta?"

"Dediğine göre öyle. Kahvaltımı hazırlamayı bitirmedi. Hastalandı, gidip yatak odasına yatmak zorunda kaldı." Başıyla büyükannemin odasını işaret etti.

Kendimi ayağa kalkıp onun odasına gitmeye zorladım. "Büyükanne hasta mısın?" diye sordum.

Odası karanlıktı ve yüzünde göz maskesiyle yatakta uzanıyordu. "Evet. Sanırım grip oldum."

"Kahretsin. Ben de kaptım."

"Bu sabah kustuğunu duydum."

"Üzgünüm."

Yatağa vurdu. "Buraya gelip yanıma uzan bebeğim. İşin bitti mi?"

Beni göremiyor olsa da başımı salladım. "Evet, yarın sabaha kadar işim yok. Bu akşam kulüp yok."

"İyi olmuş. Çok fazla çalışıyorsun."

Benim için açtığı boşluğa kıvrıldım. Küçükken büyükannemle uyurdum. Korkardım ve beni battaniyenin altına kıvrılmış, yastığıma sarılıp ağlarken bulurdu. Annem Ray'le ya da Ray'den önce tanıştığı adamlardan biriyle gitmişti. Büyükannem beni odasına taşır, birbirimize sarıldığımız sürece canavarların beni alamayacağını söylerdi.

Büyükannemin elini bulup parmaklarımı parmaklarına geçirdim. "Sadece birkaç ay daha."

"O zamana kadar kendini öldürme de."

"Öldürmem."

Parmaklarımı sıktı. "Söylediğim şey için üzgünüm."

"Ne için?"

"Kibirli olduğunu söylediğim için. Annenin seni aldırmayı düşündüğünü söylediğim için. Yapmadığına memnunum. Seni seviyorum küçük kızım."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ben de seni seviyorum."

"Senin için daha iyi bir ebeveyn olmadığım için üzgünüm."

"İyi bir iş çıkardın," diye karşı çıktım. "Harvard'a gideceğim, unuttun mu?"

"Evet. Harvard." Sesi inanamazlık ve hayretle doluydu.

"Peki ya ben?" diye sızlandı Ray kapıdan. "Kahvaltıyı hazırlamayı bitiremedin, şimdi de siktiğimin öğle yemeği vakti geldi."

Yanımdaki büyükannemin hafifçe titrediğini hissettim, öfkeden mi yoksa hastalıktan mı bilmiyordum. Kendimi kalkıp oturmaya zorladım. "Sen burada kal büyükanne. Ben hallederim."

Kapıya, Ray'e ve bana arkasını döndü. Sanırım gizliden gizliye, onun Ray'e gidip kendini becermesini söylemesini istiyordum.

Mutfağa geçmek için yanından geçtiğimde Ray homurdandı.

"Ne istiyorsun?" Buzdolabını açtığımda şaşırtıcı şekilde boş buldum. Büyükannem epeydir hastaydı da ben mi fark etmedim diye merak ettim.

"Kızarmış peynir ve domates çorbası," dedi. Mutfak masasındaki sandalyeye çekip sıska kıçını ona bıraktı.

"Gidip televizyon izle," derken çedar peynirini, katı yağı ve sütü çıkardım.

"Yok ya, götünü mutfakta görmek hoşuma gidiyor. Bütün şovlar kadar iyi." Kollarını başının arkasına bağlayıp geriye yaslandı. Pörtlek gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissedebiliyordum.

Ekmek şaşırtıcı şekilde davetkar görünüyordu, ufak bir parça koparıp çiğneyerek içimde tutup tutamayacağıma baktım. Midem anında ses çıkarmayınca küçük bir parça daha yedim. Birkaç kere daha yedikten sonra baş dönmesi ve mide bulantısı dindi.

Dökme demir tavayı ocağa koymuştum, sandviçi anında hazır ettim.

"Çorbayı unutma küçük hanım."

Boynumun yanını orta parmağımla ovaladıktan sonra bir kutu konserve çorba almak için mutfağın diğer tarafına geçtim.

Çekmecede konserve açacağını ararken sohbet eder gibi, "Niçin böyle pisliğin tekisin?" diye sordum. "Değersiz bok çuvalının teki olduğundan aynada kendine bakmaya katlanamadığın için mi? Yoksa bugünlerde yatağına alabildiğin tek kadının Amerikan Emekliler Cemiyeti üyesi olması mı?"

"Ben amdan payımı fazlasıyla alıyorum, benim için endişelenme. Bir gün o burnun havadan inecek ve sürünerek bana geleceksin." Ağzıyla iğrenç bir şaklama sesi çıkardı. "Belki seni becermeyi kabul ederim, ya da belki canım isterse beni ağzına almana izin veririm."

Kendimi öldürmeyi tercih ederdim.

Hayır, düzeltiyorum, önce onu öldürürdüm.

Konserve kutusunu açarken keskin kapağının fırlayıp odayı aştığını ve Ray'in çükünü kesip kopardığını hayal ettim. Sonra domatesin asitli kokusu burnuma çarptı ve kusma dürtüsü beni yıkayıp geçti.

Her şeyi bırakıp banyoya doğru koştum ve bugün üçüncü defa kustum.

18

Tucker

Yeni Yıl Arifesi

Saat ikiyi çeyrek geçerken Sabrina kulübün girişinde belirdi. Kahverengi saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı ve dar garson üniformasının üzerine uzun bir palto giymişti. Arkasından yaşlıca bir kadın çıktı. İkisi lafladı, loşça aydınlatılan girişin altında duruyorlardı.

Kalbim düzensizce çarpmaya başladı. Bu gece saat gece yarısını vurup da yeni yıla girdiğimizde onu öpememiştim, fakat bütün gece onu öperek bunu telafi etmeyi planlıyordum. Teksas'tayken onu deli gibi özlemiştim, annem beni köpek gibi çalıştırmış olsa da Sabrina hep aklımdaydı.

Verandanın korkuluğunu düzelttim, annemin garajda tuttuğu çiçeklerden bazılarını yeniden saksılara dikmesine yardım ettim, beş lamba değiştirdim, duman detektörlerinin pillerini değiştirdim, bacayı temizledim. Uyandığım andan yatmaya gittiğim ana kadar ev işleriyle uğraştım. Ayrıca Bay Bir Numaralı Emlakçı ile tanıştım ve tüm doğru sesleri çıkardım fakat Sabrina'yı Patterson'da hayal etmek için ne kadar uğraşsam da görüntü kafamda hiç belirmedi.

"Selam yakışıklı," diye karşıladı beni. "Buraya geldiğini bilmiyordum. Yarın buluşacağız sanıyordum."

"Bekleyemedim," dedim dürüstçe. "Yeni yılın kutlu olsun tatlım."

"Yeni yılın kutlu olsun Tuck."

Onu kendime doğru çekip yüzümü açıkta kalan boynuna gömdüm. Hafif okşayışıma yanıt olarak titredi, pantolonumun içinde yarı kalkık vaziyette olan aletim tamamen dimdik oldu.

Onu isteksizce bırakıp arabanın kapısını açtım. "Gitsek iyi olur, yoksa bütün iyi niyetim boka saracak."

"İyi niyetinin beni yarın becermek olduğunu sanıyordum," diyerek takıldı, annemin verdiği görevlerin arasında ona atmayı başardığım mesajlardan birine atıfta bulunuyordu.

Sabrina'yı neredeyse yere yatıracaktım fakat canlı sözlerine rağmen, muhteşem yüzünün her yanındaki yorgunluğu görebiliyordum.

Onun yerine başımla arabalarına gitmekte olan diğer insanları gösterdim. "Niye bu insanlara bedava şov verelim?"

"İyi noktaya değindin." Anahtarlığın halkasını parmağında çevirdi. "Küçük bir sorun var. Üvey babam evde ve son gelişinde olanları tekrarlamak ister miyiz bilmiyorum."

Nedenini hayal bile edemiyordum. O siktiğimin sapık piç kurusu suratına bir yumruk, kıçına da bir tekme istiyordu fakat onu buna sokmak istemiyordum. Planladığım bir sürü şey vardı ve hiçbiri o sik kafalıya bir saniye bile ayırmayı içermiyordu.

"Üvey baban umurumda bile değil," diye itiraf ettim, "ama tatilde olduğumuzdan ve sana hediye almadığımdan, farklı bir şey yaparız dedim. Neden binmiyorsun?"

Anahtarlarını tekrar parmağında çevirdi, sonra bana doğru attı. "Sen sür. Yorgunum."

Anahtarını kolayca yakalayıp kapıları açtım. İçeri uzanıp koltuğu geriye ittim ki dizlerim ağzımda araba sürmeyeyim.

Sabrina yolcu koltuğuna bindi. "Nereye gidiyoruz?"

"Şehir merkezine."

"Vayyy, gizemli gibi. Gizemleri severim."

Ben de seni yiyip bitirmeyi seviyorum. Ağzına öyle uzun süre baktım ki en sonunda kendime zihinsel bir şamar attım ve arabayı çalıştırdım.

"Her şey nasıl gidiyor? Daha iyi hissediyor musun?"

"İyiyim. Gelip gidiyor. Büyükannem daha iyi gerçi, o yüzden sadece birkaç gün daha terleyip virüsü sistemimden atmak için uğraşmam gerekecek herhalde."

Kolumu uzatıp elimi başının arkasına kaydırdım. Ona dokunalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bu ufak temasa ihtiyacım vardı.

"Seni bir doktora götürmemi ister misin?" diye önerdim.

"O kadar korkunç mu görünüyorum?"

"Hayır, sen muhteşemsin ama hasta olduğunu söyledin," *ve elimin altında cam gibi kırılgan hissettiriyorsun,* "ve seninle ilgilenmek istiyorum."

"Hayır, doktora gitmek istemiyorum."

"Parası yüzünden mi? Çünkü eğer benim ödememi istemiyorsan Hastings'teki üniversite kliniğine gidebiliriz."

Başını iki yana salladı, başı avucumda ağır bir şekilde sağa sola sallandı. Ensesine masaj yapmak için elimi biraz aşağı kaydırdım, inledi. Sesi doğruca ihmal ettiğim aletime gitti.

"Sigortam var. Sadece dinlenmem gerekiyor," diye ısrar etti. "Ayrıca yarın pazar, yani bütün günü oturup hiçbir şey yapmadan geçireceğim."

Meseleyi üstelememeye karar verdim. "Ne tesadüf. Benim de planım o."

Bu defa gözlerimiz buluştuğunda bakışları benimki gibi yanıyordu. Gaza niyetlendiğimden biraz daha sert bastım.

On dakika sonra Fairmont'un girişine çektiğimde, "Otel mi?" diye ciyakladı.

Sırıttım. "Geçmiş Noel'in kutlu olsun."

Vale onun tarafına geçip kapısını açtı. Dışarı çıkıp arabanın ön tarafından dolandım, anahtarları verirken ona teşekkür ettim. Bu bana epey tuzluya mal olmuştu ama umurumda bile değildi.

Kapıcının Sabrina'nın kıyafetine ya da arabamıza pis pis gülümsemesi de umurumda değildi. Muhtemelen odama bir fahişe götürdüğüm için dolandırılacağımı düşünüyordu.

Kaldırımda yanına çıktığımda Sabrina üzüntüyle, "Senin hediyen benim evimde," dedi.

Kolumu sırtına dolayarak onu nazikçe ilerlettim. "Yarın boş boş takılma zamanımızda bana verebilirsin."

"Anlaştık."

Onu doğruca asansörlere yönlendirdim, sonra bu havalı otelin lobisinde ona saldırmamak için dijital panele baktım.

"Buradaki herkesin beni bir fahişe sandığına eminim," dedi kuru kuru.

"Eğer öyle düşünüyorlarsa bile bunun tek sebebi var, o da senin gibi ateşli birinin kirli pençelerimi vücuduna dokundurmama izin vermesinin tek yolunun bu olmasıdır."

"Bu saçmalık ama güzel bir iltifat."

"Şu anda seni öperdim ama seni on gündür görmedim, muhtemelen kontrolümü kaybedip lobide sana sürtünmeye çalışırım."

"Bekleyebilirim." İmalı bir şekilde pantolonumdaki çıkıntıya baktı. "Ancak canavarına bakınca kimse şaşırmazdı diye tahmin ediyorum."

Asansörlerden gelen ses hırlamamı bastırdı ama Sabrina'nın yüzüne yayılan gülümsemeye bakınca, duyduğunu gördüm.

Dördüncü katta indik. Daha odanın içine girdiğimiz anda onu kapıya dayadım, dilim ağzındaydı ve ellerim memelerini avuçlamak için paltosunu açıyordu.

İnledi ama çıkardığı ses tutku çığlığı değildi.

Ellerimi anında indirdim. "Canını mı yaktım?"

"Hayır." Beni çabucak kendine çekti. "Nedense göğüslerim fazla hassas."

Ellerimi yanlarında gezdirdim. "Öyleyse bu akşam ekstra hassas olacağım." Beni başka bir öpücük için kendine çekmesine izin verdikten sonra geri çekildim. Aşağı uzanıp aletimi düzelt-

tim. "Bana bir dakika ver tatlım. Seni gördüğüm anda saldırmayı planlamıyordum ama kahretsin, beni deliye çevirdiğini biliyorsun."

"Aynı şekilde." Avucunu alnında gezdirdi, eli gözüme epey titrek göründü.

Bir kısmı açlıktan mı diye merak ettim. "Neden oturmuyorsun?" Duvara dayalı ufak kanepeyi gösterdim.

Sabrina başını sallayıp odada ilerledi. Bu sırada ben de avucumu aletime bastırdım ve kendime daha önce seks yapmış gibi davranmayı emrettim.

"Bu sana kaça patladı?" Koltuğa kendini bırakıp sıkıntıyla etrafına bakındı.

"Hiçbir şeye," diyerek onu temin ettim. "Buranın sahibi Briar mezunu. Bize özel bir tarife uyguladı. Üniversite Spor Birliği'ne söyleme."

"Bu ihlal sayılır mı ki?"

"Bilmiyorum. Sorma söyleme politikası uyguluyorum."

"Anladım." Ayakkabılarını çıkardı ve paltosunu katlayıp kanepenin koluna koydu, sadece ufak şortu ve sütyeni içinde kaldı.

Tanrım, gezegendeki en ateşli şeydi.

"O ne?" diye sordu, bakışları yatağın ortasında duran hediye paketine odaklandı.

"Hediyen." Ben otele önceden giriş yapıp hediyesini odaya bırakmıştım. Uzanıp paketi yatak örtüsünün üzerinden alarak kanepede ona katıldım. "Mutlu Noeller."

Kutuyu benden alırken yüzü aydınlandı. Geriye yaslanıp onu izledim. Açtığında yüzünün alacağı hali görmek için sabırsızlanıyordum.

"Bu ne?" dedi tedbirli bir şekilde. "Pahalı gibi."

Kıs kıs güldüm. "Bir şeyin ağırlığına bakarak pahalı olup olmadığını söyleyebiliyor musun?"

"Elbette. Ne kadar ağırsa o kadar pahalıdır." Dudağını ısırdı. "Umarım benim için bir servet harcamamışsındır."

"Söz veriyorum harcamadım." Yalan söylüyordum. Bugüne kadar bir kız için harcadığım en fazla miktardı ama direnememiştim.

Annemin müşterilerinden biri deri ürünler yapıp internetten satıyordu ve deride bir kusur var diye Sabrina'nın hediyesini indirimli almama izin vermişti. Defosu içindeydi ama görünüşe göre aldığı para için o bile indirim gerektiriyordu. Almak için ellerim kaşınmıştı resmen. Annem? O kadar da heyecanlı değildi. Çok tanımadığım bir kıza almak için fazla pahalı olduğunu düşünüyordu ama bunun her yerinde Sabrina yazıyordu.

Yanımda paketi yırttıktan sonra kapağını kaldırdı. Havaya zengin deri kokusu yayılınca ağzı şaşkınlıktan kusursuz bir daire şeklini aldı.

"Ne aldın?" diye sordu ama cevaplamamı gerektiren bir soru değildi. Kâğıtları kenara ittiğinde pirinçten tokası olan, parlak deriden bir evrak çantasını ortaya çıkardı.

"Aman Tanrım, bu muhteşem!"

Sevip sevmediğini sormak zorunda bile kalmadım. Her nefesinde, deriyi her okşayışında yazıyordu. Ah evet, on ikiden vurmuştum.

"Seçimim iyi mi?" Her bölmeyi kaldırıp, her fermuarı açışını izlerken gülümsedim. İnceliyor, tekrar tekrar açıp kapatıyordu. Hatta çantayla poz vermek için ayağa bile kalktı.

"*Harika.*" En sonunda çantayı kenara bırakıp kendini bana attı. "Harika," diye tekrarladı, sözünü bir öpücükle vurguladı. "Şimdi hediye verme sırası bende."

Dudaklarını yalayarak aşağı doğru hareket edip pantolonumun fermuarını açtı.

Aletim yaylı gibi fırladı. Eliyle sardıktan sonra bana en edepsiz, en şeytani sırıtışla gülümsedi ve boğazının gerisine kadar alıverdi.

Hassiktir, bu iyiydi. O beni ağzına alırken başını kavradım, daha fazlasını almak için öne doğru eğildiğinde havaya kalkan kıçına hayran olmamak elde değildi. Uzanıp elimi saten şortu-

nun altına soktum, ta ki parmaklarım sırılsıklam vajinasına ulaşana kadar.

Birdenbire aletimin ağzında olması yeterli değildi. İçinde olmaya ihtiyacım vardı.

Onu kaldırıp üç adımda yatağa bıraktım. Kıyafetlerimi tırmalar gibi çıkardı. Ben de onunkileri parçalarcasına çıkardım. Aceleciydi, elimiz ayağımıza dolaşıyordu ve acayip ihtiyaç içindeydik.

Kotumdan kondomu aldım ve saniyesinde onun içindeydim. Üç hamle sonrasında boşalıyordu.

"Epey zaman oldu," diye soludu.

Yavaşlarken alnımda ter birikti, olabildiğince zevki ertelemeye çalışıyordum.

Fakat her zamanki gibi Sabrina'nın başka fikirleri vardı.

"Hadi Tuck. Beni sertçe becer."

Tırnaklarını kıçıma sapladığında işim bitti.

İçine öyle sert girdim ki onu yatağın bir ucundan diğerine kadar ilerletmeye yetti. Yeniden boşaldı ve en sonunda kendimi bıraktım.

Bu kızı seviyordum. Ölümüne seviyordum. Sözcükler dilimin ucundaydı ve onları yutmayı zorlukla başardım. Henüz benden emin değildi. Uygun zamanı kollamalıydım fakat oyunda olduğum sürece sonuç hakkında endişelenmiyordum.

"Kondomun icabına bakmam lazım," diye mırıldandım. Uykulu bir şekilde başını salladı.

Banyodan çıktığımda onu yorganın altına mışıl mışıl uyurken buldum.

Gülümseyerek yanına kıvrıldım, dirseğime dayanarak güzel yüzüne baktım. Gür kirpikleri yanaklarına değiyordu ve dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme vardı. Sabrina James dış dünyaya kendini sert ve dayanıklı göstermek için iyi bir şov yapıyordu, fakat gerçekte kırılgan, tatlı ve çok kıymetliydi.

Tek kolumu boynunun altına kaydırdım. Uykusunda bile bana doğru döndü, bacaklarını benimkilerin arasında soktu.

Birbirimize sarılarak uyuduk. Çok daha büyük, daha iyi bir bütünün iki parçasıydık.

Öğürme sesi beni uyandırdı. Birisi banyoda içi dışına çıkar gibi kusuyordu. Saate göz attım, altı bile değildi.

Yataktan sendeleyerek çıktım, çıplaktım ve henüz tam olarak uyanmamıştım.

Sabrina'yı banyoda dizlerinin üzerine eğilmiş, tuvalete öğürürken buldum.

Anında ayıldım. Raftan bir havlu alıp omuzlarına doladım. "Neye ihtiyacın var?" diye sordum nazik bir sesle.

Tek kelime etmeden başını iki yana salladıktan sonra bacaklarıma doğru kendini bıraktı. Saçlarını başından geriye doğru çekmek için aşağı uzandım, endişe damarlarıma sızıyordu. Ne bok yemeliydim?

Onu kıpırdatmadan arkama uzanıp bir bardağa su doldurdum, sonra çömelerek bardağı ona uzattım.

"Teşekkürler." Titreyen bir elle bardağı aldı.

Tedbirli bir şekilde bir yudum alırken sırtını sıvazladım. "Yavaş yavaş iç."

Kafamın içinde çoktan doktorları arıyor, onu acilden içeri sedyeyle taşıtıyordum ama doğru düzgün yapmam gerekiyordu, yoksa karşı çıkacağını biliyordum. Daha konuyu ona açamadan yeniden öne doğru atıldı ve az önce içtiği suyu çıkardı.

Tekrar toparlanana kadar bekledikten sonra onu kollarıma alıp kaldırdım ve yatağa taşıdım. "Seni doktora götürüyorum," dedim.

"Hayır." Bileğimi kavradı ama tutuşu güçsüzdü. "Birkaç saate düzelirim. Bu hafta biraz fazla yüklendim." Yüzü gözyaşlarıyla lekelendi. "Tanrım, bu iğrençti. Üzgünüm."

"Siktir bebeğim, kimin umurunda?" Çarşafı kaldırıp ondan uzaklaştırırken onu göğsüme dayalı tuttum.

Onu güzelce yatırdıktan sonra bir bezi ıslattım ve bir bardak su daha getirdim. Yatağa doğru gelirken çöp kutusunu alıp yatağın yanına yere bıraktım.

Bu kadar sefil halde görünmesinden nefret ettim, bezi alnına koyarken evcimen tarafım ortaya çıktı. "Ne kadar süredir böyle her gün kusuyorsun?"

"Bilmem. Bir süredir. Virüs kaptım. Önce büyükannemde vardı, o en sonunda atlattı. Sadece biraz beklemem lazım. Birkaç saat içinde daha iyi hissedeceğim."

"Ateşin var mıydı? Aspirin getirmeli miyim?" Elimin tersini yüzüne bastırdım. Ateş hissetmedim.

"Ateşim yok," diye mırıldandı. "Sadece bulantım var ve yorgunum."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı.

Yanağımın içini ısırıp aklımdan semptomlarını geçirdim. Sabah bulantıları vardı, öğlenleri gittikçe azalıyordu, gerçekten hassas göğüsler, yorgunluk hissi. Ateşi yoktu. Bir kere bile regl olmamış olduğu gerçeği de vardı, en azından hiç bahsetmemişti. Takıldığımız iki garip aydır hem de.

"Hamile misin?" deyiverdim.

Göz kapakları açılıverdi. "Ne?"

"Hamile." Semptomlarını parmaklarımla göstererek söyledim, en son da regl olmadığını söyledim.

"Hayır. Değilim. Daha yeni regl oldum..." Duraksadı ve düşündü. Yüzü bembeyaz oldu. "Neredeyse üç ay kadar önce," diye fısıldadı. "Fakat... ben hep hafif regl olurdum, hap kullanırken bile. Son birkaç aydır lekelenme oluyordu. Düşündüm ki..."

Ayağa kalkıp kıyafetlerimi aramaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sızlandı.

"Bir gebelik testi almaya." Ya da beş. Minibardan bir paket kraker alıp ona doğru attım. "Yemeye çalış olur mu? Hemen döneceğim."

Ben odadan çıkarken hâlâ karşı çıkıyordu.

Sekiz sokak ötede yirmi dört saat açık bir eczane vardı. Olimpiyatlara hazırlanıyormuşum gibi oraya doğru koştum, paltomu otelde unutmuş olmam umurumda bile değildi.

Eczanede üç farklı test buldum. Hepsini aldım.

Çalışan bana anlayışlı bir bakış attı, aptalca bir şey söylemek için ağzını açtı. Yüzümdeki ölümcül bakışı görünce dudaklarını yapıştırıp çenesini kapadı.

Geri döndüğümde Sabrina'yı yatağın kenarında oturmuş kraker yerken buldum. Şu anda testlerin tamamen gereksiz olduğunu hissediyordum. Hamile hatunlar için bir reklam filmi bile olabilirdi.

Her kutuyu açarken şaşırtıcı şekilde sakindim. "İşte al. Üç farklı marka."

"Korunduk," dedi, benden ziyade kendisiyle konuşuyormuş gibiyken sesi uzaklardan geliyordu. "Hap kullanıyorum."

"İlk seferimiz hariç."

İrkildi. "Sadece başı girmişti."

İstemsizce kahkaha attım. "O zaman şu çubuklara işemek içimize huzur verecek, değil mi?"

Krakerini sessizlik içinde bitirdi. Yanına mı oturayım, yoksa koltuğa mı bilmiyordum. Ona alan vermek için kanepeyi seçtim. Bazen Sabrina okuması zor biri olabiliyordu. Şu anda aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Yavaşça doğruldu, masanın üstündeki küçük karton kutuya sanki içinde zehirli yılanlar varmış gibi yaklaştı. Ancak en sonunda oraya ulaştı, kutuları kolunun altına alıp banyoda kayboldu.

Elime bir bardak alıp duvara dayayarak kapıda dikilmedim, gerçi yapmak istediğim şey tam olarak buydu. Onun yerine televizyonu açtım ve birkaç kadının üzerinde hayvan baskıları olan kadife eşofmanları bana satmaya çalışmalarını izledim. Hem de sadece 69,99'a.

Sonsuzluk gibi gelen on dakika boyunca bu zihin uyuşturan reklamı izledim, sonra banyonun kapısı açıldı. Sabrina'nın yüzü üzerinde otel bornozunun beyazıyla aynı tondaydı.

Gereksiz olmasına rağmen, "Pozitif mi?" diye sordum.

Boş kutuyu kaldırdı. "Gidip bunlardan on tane daha alman lazım."

Kanepenin minderine vurdum. "Daha fazla almayacağım. Gelip otur."

Kavgaya hazır bir çocuk gibi ayaklarını vurarak yürüdü. Sonra kendini yanıma bıraktı ve yüzünü elleriyle kapadı. "Bebeğim olamaz Tucker. Olamaz."

Hasta edici bir his mideme çöreklendi. Rahatlama ve hayal kırıklığının garip bir karışımıydı. *Seni seviyorum* sözleri, içine gömülüyken söylemek istediğim sözler, boğazıma tıkanıp kaldı. Artık onları söyleyemezdim.

"Neye ihtiyacın varsa onu yap," diye fısıldadım saçına doğru. "Ben yanındayım."

Şu noktada söyleyebileceğim tek şey bu gibi hissettim ve yeterli olmadığını biliyordum.

19

Tucker

Hep eğer birini hamile bırakırsam bu konuyu arkadaşlarımla konuşabilirim diye düşünüyordum. Fakat kız arkadaşımın hamile olduğunu öğreneli neredeyse bir hafta olmuştu ve ben kimseye tek bir kelime bile söylememiştim.

Aslında bir kız arkadaşım *olduğunu* bile kimse bilmiyordu.

Aslına bakılırsa ben de bilmiyordum.

Sabrina o üç çubuğa işeyip de üç pozitif sonuç aldığından beri benimle yüz yüze görüşmekten kaçıyordu. Her gün mesajlaşıyorduk ama yeni sömestre hazırlanmak istediği için benimle buluşamayacak kadar meşgul olduğu konusunda ısrar ediyordu. Açıkça ihtiyaç duyduğu alanı ona vermeye çalışıyordum ama sabrım gittikçe azalıyordu.

Oturup bunu konuşmamız gerekiyordu. Yani burada bir bebek ihtimalinden bahsediyorduk. Bir *bebek*. İsa aşkına. Burada kafayı yiyordum. Ben sarsılmaz adamdım, her türlü yalamayı, tekmeyi, tıklamayı alır sesimi bile çıkarmazdım ama şu anda tıklayan tek şey kalbimdi, hem de çifte atış yapıyordu.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sabrina bir çocuk sahibi olamayacağını söylemişti ve ben de kararı ne olursa desteklemeyi planlıyordum ama beni de dahil etmesini istiyordum, kahretsin. Bununla yalnız yüzleştiğini düşünmek beni paramparça ediyordu.

Bana *ihtiyacı vardı.*

"Yiyecek bir şey yapacak mısın, yoksa sadece ocağa mı bakacaksın?"

Garrett'ın sesi beni sefaletimden çıkardı. Ev arkadaşım peşinde Logan'la mutfağa girdi. İkisi de doğruca buzdolabına doğru gitti.

Logan buzdolabına bakarken, "Cidden," diye yakındı. "Besle bizi Tuck. Burada yenilebilir hiçbir şey yok."

Doğrudur, bir haftadır markete gitmemiştim. Bir ev dolusu hokeyciyle birlikte yaşadığınızda, alışverişi atlamak kötü haberdi.

Ocağın üzerine koyduğum boş tencereye gözlerimi diktim. Mutfakta dolanırken aklımda bir menü yoktu ve elimizdeki acınası malzemelerle yapabileceğim pek fazla bir şey yoktu.

"Sanırım makarna yapacağım," dedim kara kara. Bu saatte karbonhidrat almak akıllıca bir fikir değildi ama dilencinin seçeneği olmazdı.

"Teşekkürler anne."

Kelimeyi duyunca irkildim. *Anne. Baba* dese de olurdu. Sonuçta, kahrolası bir baba olabilirdim.

Sakinleştirici bir nefes alıp tencereyi suyla doldurdum.

Logan bana ışık saçarcasına baktı. "Önlüğünü takmayı unutma."

Kilere giderken ona orta parmağımı gösterdim. "Siz tembellerden biri bir işe yarasın ve biraz soğan doğrasın," diye homurdandım.

Garrett, "Bende," dedi.

Logan mutfak masasına kuruldu ve biz akşam yemeğini izlerken pislik gibi bizi izledi. "Beş kişiye yetecek kadar yapın," dedi. "Dean bu akşam Hunter'la bire bir çalışıyor. Çocuk da onunla birlikte gelir belki."

Garrett eğlenircesine bana baktı. "Yoo, sanırım sadece dört kişilik yapacağız, değil mi Tuck? Eğer Hunter gelirse Logan'ın hakkını alabilir."

"Süper fikir."

Ev arkadaşımız gözlerini devirdi. "Koça beni açlıktan öldürmeye çalıştığınızı söylerim."

Garrett cana yakın bir şekilde, "Aynen öyle yap," dedi.

Tencereyi ocağın üstüne yerleştirdim. Suyun kaynamasını beklerken sebzelikte yeşil bir şeyler aramaya koyuldum. Bir biber ve iki havuç buldum. Neyse ne. Onları da doğrayıp sosa atabilirdim.

Akşam yemeğimizi hazırlarken havadan sudan muhabbet ettik. Daha doğrusu onlar muhabbet etti. Ben Sabrina konusunda içten içe kafayı yemekle fazla meşguldüm. Sanırım bu oyunculuk yeteneklerimin zirvesiydi, çünkü ev arkadaşlarım olağandışı bir şey fark etmemiş gibiydi.

Tam iki paket makarnayı kaynayan suya atmak üzereydim ki Garrett'ın telefonu çaldı.

"Koç arıyor," derken biraz kafası karışmış gibiydi.

Makarnayı tencereye atmayıp tezgâha bıraktım ve Garrett'ın telefonu açmasını izledim. Neden bilmiyorum ama endişe veren bir his omurgamdan yukarı tırmanıyordu sanki. Koç Jensen sebepsiz yere bu saatte aramazdı. Garrett takım kaptanıydı ama adamdan sürekli gece aramaları alıyor değildi.

"Selam Koç. Ne var ne yok?" Garrett bir an için dinledi. Siyah kaşları birleşti, sonra tekrar konuştu. Tedbirli bir şekilde. "Anlamıyorum. Pat neden senden beni aramanı istedi?"

Tekrar dinledi. Bu defa daha uzun süre.

Koç Jensen ne anlatıyordu bilmiyordum ama Garrett'ın rengi gittikçe atmaya başladı. Telefonu kapadığında arkasındaki duvar kadar beyazdı.

Logan, "Sorun ne?" dedi. Garrett'ın değişimini o da kaçırmamıştı.

Garrett başını iki yana salladı, afallamış görünüyordu. "Beau Maxwell ölmüş."

Ne?

Logan donakaldı.

Tuttuğum spatulayı düşürdüm. Yere çarptı, mutfağın sessizliğinde savaş filminden bir patlama gibi ses çıkardı. Sesle birlikte irkildik.

Spatulayı almadım. Sadece öylece Garrett'a bakıp aptalca, "Ne?" diye sordum.

"Beau Maxwell ölmüş." Başını iki yana sallamaya devam etti, tekrar tekrar, sanki kendi ağzından çıkan sözlerden bir anlam çıkaramıyordu.

"*Ölmüş* diyerek ne demek istiyorsun?" Logan öfkeyle hırladı. "Bu bir çeşit hastalıklı şaka mı?"

Takım kaptanımız ellerini tezgâha yasladı. Aslında titriyordu. Garrett'ı hiç bu kadar kendini kaybetmiş halde görmemiştim sanırım.

"Koç, Pat Deluca'yla telefonda konuşmuş. Beau'nun koçu. Pat, Beau'nun öldüğünü söylemiş."

Tek kelime etmeden ocağı kapadım ve sendeleyerek mutfak masasına gittim. Bulduğum ilk sandalyeye çöktüm ve yumruklarımı alnıma dayadım. Bu olmuyordu.

"Nasıl?" diye bağırdı Logan. "Ne zaman?"

Sesi öfkeli geliyordu ama şoktan olduğunu biliyordum. Logan ve Beau yakındı. Dean ve Beau'nun olduğu kadar yakın değillerdi ama... ah Tanrım. Dean. Birinin Dean'e söylemesi gerekiyordu.

"Dün gece." Garrett'ın sesi fısıltıdan ibaretti. "Trafik kazası. Büyükannesinin doğum günü için Wisconsin'deydi. Koçun dediğine göre yollar buzluymuş. Arabayı babası kullanıyormuş ve bir geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırmış. Araba takla atıp yoldan fırlamış ve..." Artık sözleri boğuktu. "Beau'nun boynu kırılmış ve ölmüş."

Ah yüce Tanrım.

Korku, midemde zehir gibi dönüyordu. Karşımdaki Logan gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Hepimiz öylece oturuyorduk. Sessizce. Şokta. Ben hiç... daha önce bir arkadaşım ölmemişti. Akrabalarım da. Babam ben çok küçükken ölmüştü, onun için

gerçekten yas tutamayacak kadar küçüktüm. O da trafik kazasıydı. Tanrım. Ne bok yemeye araba sürüyorduk ki?

Aklımın gerisinde, bir şeyler yapmam gerektiğini söyleyen dırdırcı bir düşünce vardı. Tek elimi yanan gözlerimin üzerine sürüp kendimi odaklanmaya zorladım.

Sabrina.

Siktir, yapmam gereken şey buydu. Sabrina'yı arayıp haberi vermem gerekiyordu. Eskiden Beau'yla çıkıyordu. Ona önem veriyordu.

Ben sandalyemden kalkamadan önce kapı açıldı. Üçümüz de gerildik.

Dean eve gelmişti.

"Siktir," diye fısıldadı Logan.

Garrett boğuk bir sesle, "Ona ben söylerim," dedi.

Mutfağa girerken Dean'in sarı kafası eğikti. Telefonuyla meşguldü, parmakları hızla bir mesaj yazıyordu. Muhtemelen Allie'ye. Başta bizi fark etmedi ama fark ettiğinde, yüz ifademizi kavramadı sanırım.

"Ne var ne yok?" dedi dalgın bir tonla.

Hiçbirimiz tek kelime etmeyince kaşlarını çatıp telefonunu kaldırdı. Bakışları Logan'ı buldu ve onun gözlerindeki yaşları görünce kasıldı.

"Neler oluyor?" diye üsteledi.

Logan gözlerini sildi.

Ben dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ciddiyim, eğer birisi tam şu siktiğimin saniyesinde bana anlatmazsa..."

Garrett alçak bir sesle, "Koç aradı," diye araya girdi. "Az önce Patrick Deluca'dan bir telefon almış ve ah..."

Dean kafası karışmış göründü.

Garrett konuşmaya devam etti, gerçi etmemiş olmasını diledim. Keşke Dean'e Beau'dan bahsetmek zorunda kalmasaydık. Keşke Beau meselesini hiç bilmeseydik.

Birçok şey diledim. Ama şu anda dilekler bir boka yaramıyordu.

"Sanırım Deluca onu aradı çünkü Beau'yla arkadaş olduğumuzu biliyordu..."

"Bu Maxwell'le ilgili mi? Ne olmuş ona?"

Logan'la birlikte ellerimize baktık.

Garrett'ta bizden daha fazla cesaret vardı çünkü Dean'in endişeli bakışlarından gözlerini kaçırmadı. "O... ah... ölmüş."

Ve birden Dean transa girdi. İzlemesi acı vericiydi, onu nasıl çekip çıkaracağımı hiç bilmiyordum. Garrett, Logan ve bana anlattığı şeyi tekrarladı fakat Dean'in dinlemediği belliydi. Yeşil gözleri parladı, düzensiz nefesler alırken ağzı aralandı.

Garrett, Beau'nun çarpma anında öldüğünü söylediğinde Dean gözlerini kırpıştırarak gerçekliğe döndü. "Bana tekrar anlatabilir misin?" dedi çatlak sesle. "Neler olduğunu yani."

"Kahretsin, neden?"

"Çünkü tekrar duymam lazım." Dean çok sertti.

Rafa doğru gidip üstten bir şişe viski alışını izledik. Şişeden büyük bir yudum aldıktan sonra ayaklarını sürüyerek gelip yanıma oturdu.

Garrett tekrar konuşmaya başladı. Tanrım. Bu korkunç hikâyeyi tekrar dinleyebilir miydim bilmiyordum. Dean bana viskiyi uzattı, küçük bir yudum alıp Logan'a verdim. Şu anda kendimi dağıtamazdım. Bu akşam araba sürmeyi planlıyordum.

Garrett bitirdiğinde Dean sandalyesini geriye doğru itip doğruldu. Jack Daniel's şişesine güvenilir battaniyesiymiş gibi iki eliyle birden sarılıyordu. "Yukarı gidiyorum," diye mırıldandı.

"Dean..." diyecek oldum ama takım arkadaşımız gitmişti bile. Basamaklardan çıkan ayak seslerini dinledik. Bir patırtı. Kapatılan bir kapı.

Mutfağa sessizlik çöktü.

Garrett ve Logan'a, "Gitmem gerek," diye homurdandım, dengesizce ayağa kalktım.

İkisi de nereye gittiğimi sormadı.

Tucker'a öylece baktım, ne dediğini anlamaktan acizdim. Bu akşam beni görmek için Boston'a geldiğini söyleyen bir mesaj attığında, plansız hamileliğimiz hakkında ciddi bir tartışma bekliyordum. Paniklemiştim, ona ders çalıştığımı söylediğimde **şansına küs** demişti. Sanırım mesajı tam olarak şöyleydi: **Geliyorum. Konuşacağız.**

Onu beklerken kendime durmadan moral konuşması yapmıştım. Kendime yetişkin gibi davranmayı ve bu hamilelikle de hayattaki her şeyle nasıl yüzleşiyorsam öyle yüzleşmeyi emretmiştim. Yani bodoslama. Kendime Tuck'ın, *ben yanındayım* dediğini, ne yapmayı seçersem seçeyim destekleyeceğini hatırlattım.

Fakat hiçbiri beni boğazıma tutunan korkudan kurtarmayı başaramamıştı.

Şimdi korkum daha da kötüydü, bambaşka bir sebepten ötürü.

"Beau öldü mü?" Kalbim tehlikeli şekilde hızlı atıyordu. Yüreğim beni yarı yolda bırakacak diye korkuyordum.

Tucker'ın gözlerinde gördüğüm kederden korkuyordum.

"Evet. O gitti ttatlım."

Anlayamıyordum. *Anlayamıyorum.* Beau, Briar'ın yıldız oyun kurucusuydu. Beau benim arkadaşımdı. Size özellikle edepsiz şekilde sırıtıyorsa her zaman gamzeleri ortaya çıkardı. Beau...

Ölmüştü.

Bir trafik kazasıydı görünüşe göre. Babası kurtulmuştu ama Beau ölmüştü.

Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım döküldü ve yanaklarımdan aşağı tuzlu damlalar yuvarlandı. Hıçkırıkların arasında nefes almaya çalışıyordum ama zordu. En sonunda soluksuz kaldım. İşte o zaman Tucker beni sıcak, sıkı bir sarılmayla sarmaladı.

"Nefes al," diye fısıldadı saçlarıma doğru.

Denedim, gerçekten denedim ama oksijen içeri girmiyordu.

"Nefes al." Bu defa daha sertçe söyledi ve elleri rahatlatıcı bir şekilde sırtımda hareket etti.

Bir soluk almayı başardım, sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki artık o kadar da başım dönmeyene kadar. Gözyaşlarım akmaya devam etti gerçi. Göğsüm sanki birisi kesip açmış da sıcak bir bıçakla dürtüyormuş gibi acıyordu.

"O..." Yutkundum. "O çok iyi biriydi Tuck."

"Biliyorum."

"Çok iyiydi, *gençti*, ölmemeliydi," dedim öfkeyle.

"Biliyorum."

"Bu adil değil."

"Biliyorum."

Tucker bana daha sıkı sarıldı. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar ona yaslandım. Güçlü, sağlam bedeni şu anda ihtiyaç duyduğum çapaydı. Ağlamama, küfretmeme, dünyaya sövmeme izin veriyordu çünkü Tucker'ın burada olduğunu, beni dinlediğini, sakinleştirdiğini ve nefes almamı hatırlattığını biliyordum.

Kapının gürültüyle vurulması ikimizi de sıçrattı.

"Azıcık sesini kıssan," dedi Ray'in korkunç sesi. "Ta oturma odasından zırlamanı duyarken maçı nasıl izleyeceğim? Âdet falan mı oldun?"

Ağzımdan boğuluyormuş gibi bir hıçkırık sesi çıktı. Tanrım. Nasıl bir duygusal harabe halinde olduğumu vurgulamak için Ray'in araya girmesi gibisi yoktu. Âdet *olmayan* bir duygusal harabeydim. Çünkü lanet olsun ki hamileydim.

Nefes alıp verişim yine düzensiz bir hal aldı.

Tucker sırtımı okşamayı sürdürürken üvey babama cevap verdi. "Eğer televizyonu duyamıyorsan sesini aç," dedi gergin bir şekilde.

Bir duraksamanın ardından, "Sen misin sporcu velet? Rina'nın misafiri olduğunu fark etmedim," dedi.

Tucker, "Beni içeri aldığında yanından geçtik," diye homurdandı.

Evet, geçmiştik. Fakat Ray bu akşam normalden daha sarhoştu. Bütün günü arkadaşlarıyla bir spor barında geçirmişti, öğlen futbol maçlarını izlerken içip durmuşlardı.

"Bu akşam eve geldiğinde düz yürüyemiyordu bile," diyerek homurtuyla karşılık verdim.

Ray yine çenesini tutamadı, deli gibi dili dolanıyordu. "Sürtüğü ağlatıyosan iyi düzüyossundur o zaman!"

Tucker kalkamadan kolunu yakaladım. "Duymazdan gel," diye fısıldadım. Sonra sesimi yükselterek Ray'e seslendim. "Gidip maçını izle. Ses çıkarmayacağız."

Bir saniye sonra ayak sesleri uzaklaştı.

Tekrar Tucker'a sokulurken yaşlar yüzümü lekeliyordu. "Bubu akşam..." Acıyan boğazımı temizledim. "Bu akşam benimle kalacak mısın?"

"Sormana bile gerek yok," diye mırıldandıktan sonra alnıma bir öpücük kondurdu. "Sen bana ihtiyaç duyduğun müddetçe buradayım bebeğim."

20

Tucker

Stadyum siyah ve gümüş renginden bir deniz gibiydi. Binlerce insan vardı, çoğu önü açık paltolarının içine Briar futbol takımının formasını giymişti. Giymeyenlerse okulun renklerini giymişti.

Sahada geniş bir sahne kurulmuştu, Beau'nun takım arkadaşları ve ailesi oturuyordu. Ülkenin dört bir yanından mezunlar, yitip giden oyun kurucumuzu onurlandırmak için gelmişlerdi. Beau'yu tanımayan çocuklar bile buradaydı. Yüzler üzgün, mod düşüktü.

Berbat ötesiydi.

Ev sahibi takımın kulübesinin arkasındaki sıralarda oturuyordum, solumda Garrett vardı. Hannah onun yanındaydı, sonra Logan ve Grace, sonra da Allie. Yalnızdı.

Dean bu hafta tam anlamıyla berbat haldeydi. Yıkıcı bir sarmalın içindeydi, antrenmanları kaçırıyordu ve kendini odasına kilitlemişti. Çoğu zaman aklını yitirecek kadar sarhoştu. Önceki gece öyle uçmuştu ki oturma odasındaki kanepede sızdı. Vücudunun yarısı minderlerde yarısı yere serilmiş haldeydi. Logan onu yukarı taşırken Allie de her an ağlayacak gibi peşlerinden gitmişti.

Allie'ye Dean'in bunun üstesinden geleceğini garanti etmek isteyip duruyordum ama dürüst olmam gerekirse, aklım bu hafta darmadumandı.

Kederimin sebebi diğer yanımda oturuyordu. Garrett'ın ya da diğerlerinin Sabrina'nın burada olduğunu fark ettiklerini bile sanmıyordum. Bakışları sahaya odaklanmıştı, Beau'nun Briar Üniversitesi'ndeki dört yılının gösterildiği devasa bir projeksiyon ekranı vardı. Aslında, şunu beş yıl yapalım. Beau ilk yılında yetenekleri gelişsin diye takıma alınmamıştı, yani teknik olarak bu beşinci yılıydı. Yani beşinci yılı *olacaktı*. Tanrım, gerçekten gittiğini hatırlamak çok zordu.

Dışarısı soğuktu, o yüzden kabarık kabanımın kolu Sabrina'nın elini tuttuğumu gizliyordu. Kolumu ona dolayıp yanağını öpmek, iyice sarılmak istiyordum ama Beau'nun anma töreninin ilişkimizi dünyaya açıklamak için doğru yer olduğunu sanmıyordum. Gerçi benim için gerçeküstüydü, yanımdaki kız benim çocuğuma hamileydi ve kimse bir şey bilmiyordu.

Bebek hakkında hiç konuşmamıştık. Sabrina'nın operasyon için tarihi planlayıp planlamadığını bilmiyordum. Lanet olsun, belki de gitmişti bile. Zamanı gelirse, geldiğinde, beni de dahil edeceğini düşünmek istiyordum ama bu hafta çok mesafeliydi. Beau'nun ölümü onun için çok zordu. Dean'e neler yaptığını gördükçe Sabrina'yla konuşmayı üsteleme konusunda beni daha çok tereddüde düşürmüştü. Bir arkadaşının kaybıyla başa çıkarken olmazdı.

Birkaç sıra öteden sessiz bir hıçkırık sesi geldi. Hannah'ydı. Boğuk ses, Beau'nun hayatını gösteren slaytın sona erdiğini fark etmemi sağladı. Ablası Joanna yerinden kalktı.

Gerildim çünkü işlerin daha da yürek burkan bir hal alacağını biliyordum.

Joanna çenesine kadar gelen siyah saçları ve Beau'nunkilere benzeyen mavi gözleriyle güzel bir kadındı. O gözler artık hayat dolu değildi. Kadının yüzü hortlak görmüş gibiydi. Ailesinin yüzleri de öyleydi.

Sadece siyah elbisesinin içinde, sahnenin diğer yanındaki büyük bir siyah piyanonun bankına oturdu. Piyanoyu merak etmiştim, şimdi cevabını almıştım. Joanna Maxwell, Briar'da müzik bölümünde okuyordu, mezuniyetten hemen sonra Broadway'de

bir iş almıştı. Hannah onun inanılmaz bir şarkıcı olduğunu söylüyordu.

Mikrofondan tiz bir ses çıkıp stadyumda yankılanınca irkildim.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Joanna, sonra mikrofonu ayarlayıp yaklaştı. "Çoğunuzun bunu bildiğini sanmıyorum ama kardeşim aslında çok iyi bir şarkıcıydı. İnsan içinde şarkı söylemeye cesaret etmezdi elbette. Sonuçta koruyacak bir kötü çocuk imajı vardı."

Sıralardan gülme sesleri geldi. Üzerimizdeki keder dalgasıyla esrarengiz bir karışımdı.

"Her neyse, Beau büyük bir müzik meraklısıydı. Küçükken babamın hobi odasına gizlice girer pikabını kurcalardık." Babasına süklüm püklüm baktı. "Bunu şu anda öğrendiğin için üzgünüm baba. Ama yemin ederim içki dolabını patlatmadık." Duraksadı. "En azından biraz daha büyüyene kadar."

Bay Maxwell kederli bir şekilde başını iki yana salladı. Tribünlerde yine kahkaha sesleri çınladı.

"Beatles'ı dinlemeye bayılırdık." Mikrofonu tekrar düzeltti, parmaklarını fildişi tuşların üzerine yerleştirdi. "Bu Beau'nun en sevdiği şarkıydı, o yüzden..." Sesi çatladı. "...bugün onun için söylerim diye düşündüm."

Let It Be şarkısının ilk notaları stadyumu doldurduğunda yüreğim sıkıştı. Sabrina elimi daha sıkı tuttu. Parmakları buz gibiydi. Onları sıkıp onu ısıtmayı umdum ama benimkilerinde aynı şekilde soğuk olduğunu biliyordum.

Joanna şarkıyı bitirdiğinde tribünlerde tek bir kuru göz bile yoktu. Ben durmadan gözlerimi kırpıştırarak yaşları geri gönderiyordum ama en sonunda pes ettim ve silmeden yanaklarımdan aşağı akmalarına izin verdim.

Sonrasında Joanna zarifçe piyanonun başından kalkıp ailesine katıldı. Ardından konuşmalar yapıldı, daha çok gözyaşı döküldü. Koç Deluca podyumun arkasına geçip Beau'nun ne kadar yetenekli bir oyuncu olduğundan, kendini adamasından,

karakterinin gücünden bahsetti. Takım arkadaşlarından birkaçı konuştu, Beau'nun soyunma odasındaki soytarılık hikâyeleriyle bizi yine güldürdüler. Beau'nun annesi herkese geldikleri, oğlunu desteklediklerini ve sevdikleri için teşekkür etti.

Anma töreni sona erdiğinde kendimi harabe gibi hissediyordum.

İnsanlar koltuklarından kalkıp koridorlara doğru giderken havada keder vardı. Sabrina elimi bırakıp benden önde yürüdü. Hope ve Carin anne tavuklar gibi onu iki yandan sardılar, üçlü merdivenlerden inerken ikisi kollarını onun omuzlarına doladı.

İnerken arkasından yaklaştım ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Bu akşam Boston'a gelmemi ister misin?"

Başını hafifçe iki yana salladı, hayal kırıklığı ve hüsran mideme hücum etti. Gözlerimden görmüş olmalıydı çünkü dudağını ısırıp fısıldadı, "Yakında konuşuruz, olur mu?"

"Tamam," diye fısıldadım.

Yüreğim ağzımdayken onun uzaklaşmasını izledim.

"Bu da neydi?" Garrett yanımda belirdi, uzaklaşan Sabrina'ya odaklanmıştı.

"Sadece üzgün olduğumu söylüyordum," diye yalan söyledim. "O Sabrina James, eskiden Beau'yla çıkıyordu."

"Ah." Alnı kırıştı. "Dean'in Sabrina'sı mı?"

Benim Sabrina'm.

Başka bir hüsran dalgasını daha yuttum ve omzumu silktim. "Sanırım."

Bundan bıkmıştım. Siktiğimin şeyinden bıkmıştım. Arkadaşlarıma Sabrina'yı anlatmak istiyordum. Onlara bebekten bahsetmek ve tavsiyelerini almak istiyordum ama bir karar verene kadar tek kelime etmeyeceğime söz verdirmişti. Öte yandan, eğer bebeği tutmama kararı alırsa onlara söylemenin hiçbir manası olmayacaktı. Ne diyecektim ki? *Birini hamile bıraktım ama kürtaj yaptırdı, yani konuşacak hiçbir şey yok?*

Birden kuruyan ağzımla yutkundum. Buraya nasıl geldiğimi hiç bilmiyordum. Arkadaşlarım bana tam bir izci gibi davrandı-

ğım için takılıyordu, dürüst olmak gerekirse "hazırlıklı olma" kısmını sular seller gibi bildiğimi sanıyordum. Fakat tek bir dikkatsizce yapılan hata yüzünden baba olabilirdim. Daha yirmi iki yaşındaydım Tanrı aşkına.

Bunu yapabilir miydim bilmiyordum.

Boğazım panikle doldu. Sabırlı bir adamdım. Kaya gibi sağlamdım. Omuzlarımın üzerinde iyi bir kafa taşıyordum. Günün birinde bir ailem olsun istiyordum. Çocuklarım, bir karım, bir köpeğim ve kahrolası bir evim olsun istiyordum. Hepsini istiyordum... *günün birinde.*

Bugün değil. Dokuz ay sonra değildi. Değil...

Bir seçim şansın olmayabilir.

Tanrım.

"Hadi," dedi Garrett, beni nazikçe ileri itti. "Hepimiz eve dönüyoruz."

Paniğimi yutup arkadaşlarımla birlikte stadyumdan çıkıp park alanına gittim. Kampüse Garrett ve Hannah'yla gelmiştim, o yüzden Garrett'ın cipinin arka koltuğuna geçtim. Allie yanıma oturdu. Dördümüz eve dönene kadar tek kelime etmedik.

Ön kapıdan girdiğimiz anda Allie koşarcasına Dean'in odasına gitti. Beau'nun anma törenini kaçırdığına hâlâ inanamıyordum ama Dean'in hayatında fazla kayıp yaşamadığına dair bir his vardı içimde. Nasıl başa çıkılacağını bildiğini sanmıyordum, kendimi Allie'nin onu bundan çıkarabilmesi için dua ederken buldum.

Bizse paltolarımızı, botlarımızı çıkarıp oturma odasına geçtik. Hannah ve Grace kahve yaptı ve bir müddet sessizlik içinde oturduk. Hepimizde travma sonrası stres bozukluğu falan vardı sanki. Bir arkadaşımızı kaybetmiştik ve mantıklı düşünemiyorduk.

En sonunda Garrett kravatını gevşetip çıkardı, koltuğun koluna attı. Bitap bir iç çekişle, "Mezuniyet birkaç ay sonra," dedi.

Herkes başını salladı, gerçi hemfikir olduğumuz için mi, yoksa duyduğumuzu göstermek için miydi emin değildim.

Oturma odasına şöyle bir bakındı, ifadesi gittikçe hüzünlü bir hal aldı. "Bu evi özleyeceğim."

Evet, ben de. Mayıs ayında nerede olacağım konusunda hâlâ bir fikrim yoktu. Planım Teksas'a geri taşınmaktı fakat Sabrina'yla aramızda bu kadar belirsizlik varken bunu yapabilmemin imkânı yoktu. Mayısa kadar bebekle ilgili bir cevabım olacağını varsayarsak tabii. İnternetten bakmıştım, o yüzden eğer Sabrina kürtaj yaptırmayı seçerse bu seçeneğinin sadece mart ayının başına kadar olduğunu biliyordum.

Boğuk bir inilti yuttum. Tanrım. Durduğum yeri bilmemekten nefret ediyordum. Nerede *durduğumuzu* bilmemekten.

"Daire bakmaya gideceğimiz için heyecanlıyım," dedi Hannah. Fakat sözlerine rağmen sesinde heyecandan iz yoktu.

Garrett, "Harika bir şeyler bulacağız," diyerek ona garanti verdi.

Hannah, Grace'e göz attı. "Siz hâlâ Hastings ve Providence arasında bir yer mi bakıyorsunuz?"

Grace başını sallayıp Logan'a biraz daha sokuldu, Logan parmaklarını hassasiyetle onun uzun saçlarının arasından geçiriyordu.

İçim kıskançlıkla doldu. Gelecekleri için planlar yapabildikleri için ne kadar şanslı olduklarını hiç bilmiyorlardı. Garrett'ın menajeri Bruins'le pazarlık yapıyordu, yani takımla imzayı attığı anda Garrett ve Wellsy, Boston'da yaşıyor olacaklardı. Grace'in Briar'da iki yılı daha vardı ama Logan çoktan Bruins'in pilot takımıyla imzaları atmıştı, yani profesyoneller için çağrılana kadar Providence'ta oynuyor olacaktı.

Ben mi? Hangi sikim bilirdi.

"Teksas'a mezuniyetten hemen sonra mı gideceksin, yoksa yazın buralarda mı olacaksın?"

Logan'ın sorusu göğsümde bir düğüm oluşturdu. "Henüz emin değilim. Hepsi ne çeşit iş seçenekleri olduğuna bağlı."

Hayır, hepsi kız arkadaşımın bebeği doğurmak isteyip istememesine bağlı.

Fakat diğeri de doğruydu sanırım.

"Ben hâlâ bir restoran açman gerektiğini düşünüyorum," diyerek takıldı Hannah. "Bütün yemeklerin için Tucker'la kafiyeli eğlenceli yemek adları uydurabilirdin."

Omzumu silktim. "Yok ya. Şef olmak istemiyorum. Öyle yüksek baskısı olan işe sahip olmanın stresini istemiyorum. Restoranlar durmadan kapanıyor, çok büyük riski var."

Babamın sigorta parası konusunda dikkatli olmayı planlıyordum. Yıllardır saklıyordum ve bir restoranla kumar oynamak istediğimden emin değildim. Fakat başka bir fikrim de yoktu.

Bir şeyler bulsam iyi olurdu gerçi. Çabucak. Mezuniyet yaklaşıyordu. Gerçek hayat kapıdaydı. Sevgilim hamileydi. Verilecek bir milyon karar vardı ama şu anda araftaydım.

Tek bir karar veremiyordum. Sabrina en önemli kararı verene kadar mümkün değildi.

21

Sabrina

Şubat

Boston Common'da karla kaplı yoldan yürürken havada ısıran bir soğuk vardı. Eldivenli ellerim paltomun ceplerine gömülüydü ve kırmızı örgü beremi alnımda öyle aşağı çekmiştim ki neredeyse gözlerimi bile kapatıyordu.

Bugün çok soğuktu. Tucker'la parkta buluşmayı önerdiğim için pişman oldum. O benim evde buluşmak istemişti ama hem büyükannem hem de Ray evdeydi ve onların kulak kabartıp hamilelik meselesini öğrenmesini riskini alamazdım. Onlara henüz söylememiştim. Kimseye söylememiştim.

Daha oraya vardığım anda Tucker'ın bebek meselesini gündeme getireceğini düşünüyordum ama beş dakika sonra Brewer Çeşmesi'ne vardığımda bana söylediği ilk şey, "Süs çeşmelerinden nefret ediyorum," oldu.

"Şey. Tamam. Tam olarak bir sebebi var mı?"

"Herhangi bir amaçları yok." Sonra uzun uzun sarılmak için beni kollarına çekti ve kendimi yine onun sıcak, sağlam vücuduna yaslanırken buldum.

Beau'nun anma töreninden beri onu görmemiştim. İki hafta önceydi. *İki hafta*. Yemin ederim, John Tucker'da benim sadece hayal edebileceğim bir düzeyde sabır vardı. Görüşmek için başımın etini yememişti. Durumumuzu konuşmak için üstele-

memişti. Yanımda durup önderliğimi izlemekten başka bir şey yapmıyordu.

Söylediğine cevap olarak, "Ama güzeller," diye mırıldandım.

Dudaklarını kısa bir öpücükle benimkilere dokundurdu. "Senin kadar güzel değiller." Sonra daha sıkıca sarıldı ve ben gözyaşlarına boğulmamaya çalıştım.

Son zamanlarda hormonal yönden harabeydim. Durmadan hıçkırıklara boğulmanın eşiğindeydim ve bunun sebebi hamilelik miydi, yoksa Tuck'ı özlemem miydi bilmiyordum.

Onu öyle çok özlemiştim ki kalbimi acıtıyordu ama onunlayken ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ne bok yiyeceğimi bilmiyordum.

Kucaklaşmamız en sonunda sona erdiğinde ikimiz de garip bir şekilde geri çekildik. Yüzünden bir düzüne soru geçti ama tekini bile dillendirmedi. Tüm onların yerine, "Hadi yürüyelim," dedi. "Eğer hareket edersek belki donarak ölmeyiz."

Tekrar kahkaha atarak kolunu etrafıma dolamasına izin verdim ve yoldan aşağı yürüdük, botlarımız altındaki ince kar katmanını eziyordu.

"Dersler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi sanırım." Yalan söylüyordum. Hiç iyi değildi. Bedenimdeki belirgin değişimler dışında herhangi bir şeye odaklanmam imkânsız gibi geliyordu. "Senin?"

Omzunu silkti. "Harika değil. Şeyden beri odaklanmak zor..." Sesi azaldı.

"Bundan beri mi?" Karnımı işaret ettim.

"Evet. Beau da var. Dean pek iyi durumda değil, ev çok gergin."

"Üzgünüm."

"İyileşecek," söylediği tek şey oldu.

Tanrım, keşke ondaki inanç bende de olsaydı. Direnci. Cesareti. Şu anda bende hepsi eksikti. Sadece ağzımı açarak aramızdaki pembe mi yoksa mavi mi olduğunu bilmediğim bebek filin mevzusunu açma düşüncesi bile kusmak istememe sebep oluyordu. Ya da sadece sabah bulantısıydı.

Fakat Tucker her zamanki gibi konunun üstüne gitmedi. Basitçe değiştirdi. "Büyürken buraya çok geldin mi?" Etrafımızdaki güzel doğa manzarasını işaret etti.

"Ben küçükken," diye itirafa başladım, "sadece ben, annem ve büyükannem varken, her hafta sonu buraya gelirdik. Buz pateni yapmayı kurbağalı gölette öğrendim."

Bana yandan bir bakış attı. "Annen hakkında fazla konuşmuyorsun."

"Konuşacak pek bir şey yok." Kırgınlık boğazımdan yukarı tırmandı. "Fazla yanımda olmadı. Yani, ben çok küçükken çaba harcardı. Ben altı yaşına gelene kadar falan sanırım. Fakat sonra hayatına giren erkekler benden daha önemli oldu."

Tucker'ın eldivenli eli omzumu sıktı. "Üzgünüm tatlım."

"Olan oldu." Ona baktım. "Sen annenle yakınsın değil mi?"

Başıyla onayladı. "Tanıdığım en iyi kadın o."

Duygularım boğazımı tıkadı. Babasını çok küçük bir yaşta kaybetmiş olabilirdi ama annesinin bunu telafi etmek için her şeyi yaptığı barizdi. Tucker'ın bana anlattıklarına bakılırsa, oğlunun iyi bir hayatı olabilsin diye kadın canla başla çalışmıştı. Benim annem de Bayan Tucker'dan birkaç ders alabilirdi. Büyükannem de öyle.

"Çocukluklarımız çok farklıymış," derken buldum kendimi.

"Yine de ikimiz de büyüyüp muhteşem insanlar olduk."

O, belki. Ben, şu anda o kadar harika hissetmiyordum. Fakat bu düşüncemi kendime sakladım. "Annen üniversiteden sonra Teksas'a geri dönmeni istiyor mu?"

"Evet." Yolun ortasında durdu, kulağa yorgun gibi gelen bir nefes verdi.

"Peki sen geri dönmek istiyor musun?" diye sordum, sonra cevabını beklerken nefesimi tuttum.

"Bilmiyorum."

Kestane rengi saçlarının arasından elini geçirdi, elinin hareketini izledim. Saçları tam dokunmalık, yumuşacık görünüyordu. Zaten öyleydi. Bunu biliyordum çünkü parmaklarımı defalarca

arasından geçirmiştim. Şimdi yine yapmak istiyordum ama eğer ona dokunursam duramam diye korkuyordum.

"Planım hep mezuniyetten sonra geri dönmekti. Anneme yakın olup onunla ilgilenmek istiyordum. Fakat tatil için oraya gittiğimde..." Hafifçe inledi. "Patterson'da hiç seçenek yok. Hiç. Yüz yıldır hiç gelişmeyen ufak bir kasaba. Ayrıca Dallas'a bile gidip gelemem çünkü dört saatlik yol. Normalde hafta içi Dallas'ta yaşamayı ve hafta sonları Patterson'da kalmayı düşünüyordum ama bu da düşündükçe daha da yorucu geliyor."

"Peki ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok."

Konuyu bana çevirmesi için bekledim. *Benim* bu bebekle ilgili ne yapacağımı *bana* sormasını bekledim ama yapmadı.

"Biraz paten kayanları izlemek ister misin?" diye önerdi.

"Tabii."

Yine yürümeye başladık. Kolu hâlâ bana dolanmış vaziyetteydi. Tanıdık kokusu burnuma sürünüyor ve sızlamasına sebep oluyordu. Onu öpmek istiyordum. Hayır, kamyonetini her nereye bıraktıysa oraya sürükleyip onu *yağmalamak* istiyordum. Dudaklarını benimkilerde, ellerini göğüslerimde ve aletinin içimde hareket ettiğini hissetmek istiyordum.

Daha gölete ulaşmadan çocukların mutlu çığlıkları bizi karşıladı. Tırabzanlara doğru yaklaşırken acı tatlı bir his üzerimden geçip gitti. Düzinelerce insan buz pistinin parlak yüzeyinde kayarak önümüzden geçiyordu. Çocuklar rengârenk montlarını, atkılarını ve eldivenlerini giymişlerdi. Aileler birlikte kayıyordu. Çiftler el ele süzülüyordu.

Tucker elime uzanıp eldivenli parmaklarımızı birbirine geçirdi ve bir süre orada durup pisti izledik. Kalbim ritmini kaçırdı çünkü gerçek bir çiftmişiz gibi hissettiriyordu. Öğleden sonralarını parkta geçiren iki mutlu insan, birbirinin eşliğinden keyif alıyordu.

"Ah siktir, şuradaki adamı görüyor musun?" dedi aniden.

Bakışlarını takip edince mavi bir parka ve siyah paten leri içindeki uzun, gri saçlı bir adam gördüm. "Evet... Onu tanıyor musun?"

Gözlerini kıstı. "Hayır. Bir saniye için o sandım ama sadece benziyormuş."

"Kime?" diye sordum merakla.

"Koç Death'e."

Neredeyse dilimi yutacaktım. "Tamam. Geri saralım. Sen *Koç Death* mi dedin?"

Patlayan kahkahası yüzümün yan tarafını karıncalandırdı. "Evet. Şaka falan değil tatlım. İlk hokey koçumun adı Paul Death'ti. Görünüşe göre eski bir İngiliz adı. Ya da belki Galce? Şimdi hatırlayamadım."

Arkamı dönüp sırtımı korkuluğa yasladım. "İsmi gibi kötü müydü bari?"

Tucker, "Tanışıp tanışabileceğin en iyi herifti," dedi.

"Ciddi misin?"

"Hem de nasıl. Bana potansiyelim olduğunu söyleyen ilk insandı. O sırada yaşım beşti. Anneme hokey dersleri için yalvarmıştım, beni bir saatlik mesafedeki bir arenaya götürdü çünkü Patterson'da buz pisti yoktu. Koç Death oturdu, elimi sıktı ve 'vet, vet, görüyorum evlat, sende potansiyel var' dedi." Tucker güldü. "Bu onun lafıydı: *vet-vet*. Evde durmadan söyleyip annemi deliye döndürmeye başlamıştım."

Kahkaha attım. "Yani büyürken idolün Koç Death miydi?"

"Aşağı yukarı." Başını eğdi. "Peki ya senin? Senin idolün kimdi?"

"Benim beş tane vardı." Ona sırıttım. "Onlara NSYNC deniyordu."

Ağzı açık kaldı. "Ah hayır hayatım, öyle olmadığını söyle. Erkek şarkıcı gruplarına mı meraklıydın?"

"Onlara öyle meraklıydım ki komik bile değil. On iki yaşımdayken büyükannem beni bir NSYNC konserine götürdü. Yemin ederim ilk orgazmı o gece yaşadım."

Başını geriye yatırıp kahkaha attı.

"Sana söyledim, komik değil," diye homurdandım. "Takıntılıydım. Eskiden bütün okul defterlerime *Sabrina Timberlake* yazardım."

"Ciddiyim bunu gözümde canlandıramıyorum."

"Niye ki?"

"Çünkü her zaman çok ciddisin. Seni çocukken gözümde canlandırdığımda eğlenmek için ders kitabı okuduğunu ve dört yıl önceden SAT sınavlarına hazırlandığını görüyorum."

Dudaklarımda kuru bir gülümseme belirdi. "Evet, o dediklerini de yaptım. Fakat Justin için her zaman vakit yarattım. Derse ara verip fotoğrafını öperdim. Hem de dilli falan."

Tucker yuhaladı. "Tanrım Sabrina. Artık seninle birlikte olabilir miyim bilmiyorum."

İşte öylece, iyi ruh halim yitip gitti. Söylediği şey yüzünden değildi, şaka yaptığını biliyordum. Sebebi... sebebi pembe mi yoksa mavi mi olduğunu bilmediğim bebek fildi.

Bu bebek bombasından önce Tucker'la sadece birkaç aydır çıkıyorduk. Bir geleceğimiz olacak mıydı ki? Onunla olmayı seviyordum. Onunla olmak *kolaydı*, herhangi biriyle bugüne kadar olduğumdan daha kolaydı. Bizim için bir gelecek görmeye *başlıyordum* ama peki ya o? Ya benden bıkarsa ve beni terk etmek isterse ne olacaktı?

Eğer bu bebeğe sahip olmaya karar verirsek geleceğimiz belliydi. Birbirimizin hayatının bir parçası olacaktık, istesek de istemesek de. O istese de istemese de.

"Sorun ne?" diye sordu kaygıyla.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Ben..." Yüzüm buruştu. "Ben henüz bir karar vermedim."

Sesi boğuklaştı. "Biliyorum."

"Ben... korkuyorum." Botlarıma diktim gözlerimi. "Gerçekten korkuyorum Tuck."

"Biliyorum," dedi tekrar. Sonra yüzünü sıvazladı. "Ben de öyle."

Bakışlarım onunkilere çevrildi. "Öyle mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Ödüm patlıyor." Bir inilti koyuverdi. "Burada senin için güçlü olmaya çalışıyorum Sabrina. Gerçekten çok çabalıyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdım. "Genelde ben güçlü olan benim. Fakat şu anda hiç de güçlü hissetmiyorum."

Beni kollarının arasına çektiğinde yine birbirimize tutunuyorduk. Buz pistindeki herkesin bize baktığından, neden bir çift manyak gibi güç alırcasına birbirimize sarıldığımızı merak ettiklerinden emindim ama umursamadım. Duygusal olarak aşırı yüklenmiştim ve belki de beni söylemeye iten şey buydu. "Sanırım onu doğurmak istemiyorum."

Tucker hafifçe geriye çekildi. İfadesi hüzünlüydü. "Emin misin?"

"Hayır."

"Öyleyse düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacın var," dedi yumuşak bir şekilde. "Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım.

Uzun bir müddetin ardından yine elime uzandı. "Hadi yürümeye devam edelim. Ben sana Koç Death hakkında daha fazla şey anlatacağım, sen de bana Timberlake posterlerine nasıl Fransız öpücüğü verdiğini anlatabilirsin."

Bir kahkaha patlattım. Tanrım. Bu adam... ah... bu adam. Ona teşekkür etmek istedim. Öpmek istedim. Ne kadar harika olduğunu söylemek istedim.

Fakat tek yaptığım parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmek ve yol boyunca beni yönlendirmesine izin vermek oldu.

22

Sabrina

Elimdeki telefon tuğla gibi ağır geliyordu. Kürtaj için yakında randevu almam gerekiyordu, yoksa zamanı geçirecektim. Bir ay önce yaptırmam gerekiyordu, kahretsin. Neredeyse şubatın sonuna gelmiştik ve on beş haftalık hamileydim. Neden bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiğimi bilmiyordum.

Şey, nedenini biliyordum. Çünkü aklımı yoluna koyamıyordum. Zamanın yarısında çocuksuz daha iyi olacağımı düşünerek geçiriyordum. Diğer yarısında da Beau'nun tabutunun görüntüsünü aklımdan çıkaramyordum.

Yanaklarımdan aşağı bir ıslaklık damladı ve öfkeyle yaşları elimle sildim. Harika. İnsanların arasında ağlıyordum. Beau'nun anma töreninde bütün gözyaşlarımı akıttığımı zannederdiniz. O korkunç şekilde acımasızcaydı.

Bugün Starbucks'ta ders çalışmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum, hele de son zamanlardaki hormonal durumum göz önüne alındığında, fakat kliniği aramak için cesaretimi toplayabilirsem evde olmak istemiyordum. Büyükanneme hâlâ hamilelikten bahsetmemiştim ve yanlışlıkla öğrenmesini istemiyordum.

Hayatımda ilk defa gidecek bir yönüm yokmuş gibi hissediyordum. Parktaki o günden beri Tucker'ı görmemiştim ve bir hafta kadar önce de mesajlarına cevap vermeyi bırakmıştım. Şu günlerde tepemde sallanan karardan başka bir şeye odaklanamıyordum.

Saklandığım kişi sadece Tucker değildi. Beau'nun ölümünden beri Hope ve Carin'le sadece bir defa öğle yemeği yemiştim. Suçu, artan mesai saatlerine atıyordum ama yediklerini sanmıyordum.

"Sabrina?"

Başımı kaldırdım. Masamın önünde Joanna Maxwell duruyordu. Bir elinde kahve bardağı vardı, diğerinde havalı, beyaz bir el çantası tutuyordu. Lacivert, yün bir paltoya sarınmıştı, her santimiyle Broadway yıldızı olduğunu gösteriyordu.

"Joanna." Ayağa fırlayıp ona sarıldım. "Nasılsın?" Onu kucaklarken kemikleri birer dal parçası gibi bana batıyordu. Bir kez daha sıktıktan sonra onu bıraktım.

Ruhsuz bir şekilde gülümsedi. "İyiyim."

"Boston'da ne yapıyorsun? Oyunun başka şehirleri mi geziyor?"

"Hayır, hâlâ Manhattan'da oynuyor." Yanakları hafifçe kızardı. "Ben... şey... ayrıldım."

Şok beni bir saniyeliğine susturdu. "Ayrıldın mı?"

"Evet. Başka bir şey yapmak için bir fırsat buldum ve kullandım." Sözleri savunma ve utanç karışımıyla doluydu, sanki seçimlerini savunmaktan yorulmuş gibiydi. Benimleyken bunu yapmak zorunda değildi.

"Pekâlâ, aferin sana." Fakat kafam karışıktı çünkü Beau'yla takılırken bana Broadway'in Joanna'nın rüyası olduğunu söylemişti.

"Öyle değil mi? Gencim, yani eğer yeni bir şeyler denemek için zamanım varsa o da şu andır."

Yeni şeyler denemek beni korkutuyordu fakat başımla onayladım çünkü çok sevdiği kardeşini kaybeden kız ben değildim.

Ben sadece hamile kalmış kızdım.

"Kesinlikle. Ne yapıyorsun?"

"Bir demo yapıyorum," diye itiraf etti.

Briar'ın sanat cemiyetinin bir parçası değildim, o yüzden neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Ah. Güzel."

Şaşkınlığımı yüzümden görmüş olmalıydı çünkü eklemede bulundu, "Aslında sektörde müzikten anlayan birkaç insana yollayabilmem için bir örnek gibi düşün. Dinleyecekler ve umut ediyorum ki birisi benimle anlaşma imzalayacak, albüm anlaşmam olacak. Eğer işe yaramazsa şarkılara uyarlama yapıp YouTube'da paylaşırım, belki tanınırlık kazanmak için öyle bir şeyler denerim. Şu anda her şey havada."

"Harika," dedim ona ama zihnimde hâlâ oturtamamıştım.

Niçin birisi şarkı söylediği için para aldığı şovundan ayrılıp acayip riskli görünen bir işe soyunurdu ki? Eğer şu anda iyi bir işim olsaydı belki de bu bebeği doğururdum. Eğer hukuk fakültesinin başı yerine sonunda hamile kalmış olsaydım olayları çok farklı şekilde görürdüm sanırım.

"Aslında korkutucu. Garsonluk işi bulmak zorunda kaldım, daha önce hiç yapmamıştım. Fakat faturalarımı ödememin başka bir yolu yoktu. Broadway'den şu anda ayrıldığım için bir daha asla geri dönemeyebilirim."

"Ben, ah, ben..." Kekeledim. Bu hamilelik yüzünden hayatım için planladığım her şeyi kaybetme ihtimalim beni felç etti. Joanna sanki kasten güvenlik ağı olmayan bir uçurumdan atlıyormuş gibi geliyordu. "Hayallerini gerçekleştirirsin umarım," diye bitirdim yavan bir şekilde.

"Tam olarak onu yapıyorum." İç geçirdi. "Ailem neye inanırsa inansın, Beau öldüğü için varoluşsal bir kriz yaşamıyorum. Aslında, bu konuda tamamen benim yanımda olurdu. Sence de öyle değil mi?"

Beau ablasını seviyordu, yani evet, eğer bu Joanna'yı mutlu edecekse Beau onu desteklerdi. "Senin mutlu olmanı isterdi," dedim.

Joanna alt dudağını ısırdı. "Beau'nun aslında profesyonel olmak istemediğini biliyor muydun? Yani, takım geçen yıl berbattı ve diğer okullardan teklifler aldı, belki başka bir şampiyonluk kazanabilirdi. Profesyonel takımlar tarafından seçilmek için iyi bir pozisyonda olurdu, fakat o takımını seviyordu ve sonraki

seviyede oynamakla ilgilenmiyordu. Beau'nun tüm olayı mutlu olmaktı." Tıkanmaya başladı ve gözyaşları dökülmesin diye Tanrı'ya dua ettim. Çünkü eğer o ağlarsa ben de hıçkırmaya başlardım.

Hamilelik beni ağlak bir sürtüğe dönüştürüyordu.

"O zaman bunu yapmalısın," dedim kesin bir şekilde.

"Biliyorum."

Koluyla yüzünü silerken ben de peçete bulabilecek miyim diye çantamı karıştırıyordum. Sonra köşede buruşmuş bir tane buldum ve temizdi, Joanna da minnetle aldı.

"Senden gerçekten hoşlanıyordu," dedi yumuşak bir sesle. "Harika bir çift olabilirdiniz ama belki de ona âşık olmaman daha iyi olmuştur." Kıyıda tuttuğu kederi üstüne çullanırken yüzü düştü. "Sonra sen de benim gibi bir harabe olurdun."

Tek kelime etmeden onu masaya yönlendirdim, yanıma boş bir sandalye çektim ve sonra o ağlarken yanında oturdum. Müşterilerden birkaçı bize garip bakışlar atıyordu. Burunlarını sokmalarına ölümcül bakışlarla karşılık verdim.

Neyse ki Joanna kısa sürede kendini topladı. Çok geçmeden sümkürüyor ve saçlarının oluşturduğu perdenin ardından üzgün gözlerle bana bakıyordu. "Siktir. Bütün gün ağlamamıştım," diye mırıldandı. "Yeni bir rekor."

"Eğer senin yerinde olsaydım yataktan bile çıkamazdım."

"İlk birkaç hafta onu da yaptım, sonra uyandım ve hayatımı bok gibi harcadığım için Beau kıçımı tekmelerdi diye düşündüm. O yüzden buradayım, aptalca ve yeni bir şey deniyorum."

"Bana o kadar aptalca gelmiyor." Artık gelmiyordu. Joanna gençti. Eğer müzik alanında farklı bir kariyer sahibi olmak hayaliyse, şimdi peşine düşmesi daha iyiydi.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Elbette inanıyorum."

Peçeteyi paltosunun cebine tıkıştırdı. "Beau senin hep çok kararlı olduğunu söylerdi. Bunun, senin hor göreceğin tarzda bir şey olacağını düşünürdüm."

Kaşlarımı çattım. "Sanki duygusuz piçin tekiymişim gibi söyledin."

"Hayır. O şekilde demek istemedim. Bu bir iltifattı." Duraksadı. "Ben de aynıydım. Her şeyimi planlamıştım. Sahne sanatlarından mezun olup bir Broadway oyununda fantastik bir rol alacaktım, adım yazılarla anılacaktı. Sonra Beau öldü ve şimdi her şey önemsiz görünüyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Sanırım anlıyordum.

"Neyse, gitsem iyi olacak." Eğilip bana sarıldı. Bu defa tutuşu şaşırtıcı şekilde güçlüydü. "Kendine dikkat et Sabrina. Umarım hayatını kendini mutlu ederek yaşarsın."

Evet. Keşke o yol için ne gerektiğini bilebilseydim.

Ertesi gün kendimi danışmanımın odasında buldum. Profesör Gibson başını masasına doğru eğmiş, sınav kâğıtlarını okuyordu. Onu korkutmamak için kapıyı hafifçe tıklattım.

"Sabrina, içeri gel." Davetkâr bir gülümsemeyle elini sallayarak beni çağırdı. "Son sömestrın nasıl gidiyor?"

"Basit. Artık sınavı nasıl vereceğimi biliyorum."

"Ya da kendini, son derece ciddi olarak düşünmek için eğittin ve bir sürü bilginin arasından bütün o teorilerin temelini oluşturan basit prensipleri bulup çıkarabiliyorsun?"

"Ya da o dediğinizden." Otururken güldüm.

"Bu sonbaharda Harvard'a gideceğin için heyecanlı mısın, yoksa yaz tatilini dört gözle bekliyor musun?"

"Kesinlikle Harvard için heyecanlıyım. Burayı özleyeceğim." Profesör Gibson'ın ufak ofisine bakındım. Dört yılda bir yenilediği fazlasıyla dolu koltukları ve her an devrilecekmiş gibi duran ama asla devrilmeyen kitap yığınlarından kuleleri vardı. Her yerde fotoğraflar vardı: öğrencileriyle, kocasıyla.

Sonra bir şey kafama dank etti. Çocuk sahibi olma konusunu hiç düşünmememin sebebi, Profesör Gibson'ı gördüğüm anda onun gibi olmak istememdendi. Akıllıydı, başarılıydı, kalbi

temizdi ve çok saygı görüyordu. Gittiği her yerde insanlar gözünün içine bakıyordu. Güney Boston'un gecekondularından çıkma benim gibi bir çocuk için, öylesi bir takdir hayalden ibaretti. Briar'dayken bıkıp usanmadan peşine düştüğüm bir hayaldi.

Profesör Gibson kadar başarılı olan çocuklu bir kadın tanımıyordum. Mantıken bunun yanlış olduğunu biliyordum çünkü doktor, avukat, bankacı ve bilim insanı olan binlerce anne vardı. Hatta Hope ve Carin bile bir gün anne olmaktan bahsediyordu. Fakat o "bir gün" onlar için belirsiz bir gündü, ancak şu saniyede benim karnımdaydı.

Kocasıyla ikisinin tarihi bir kalenin önünde dururken çektirdiği fotoğrafa bakarken, "Hiç çocuğunuz olmasını dilediniz mi?" deyiverdim.

Profesör Gibson gözlerini kıstı ve nasıl oldu bilmiyorum ama anladı. Yüzünden görebiliyordum.

"Ah Sabrina." Sesinde örtülü bir soru vardı.

Başımla onayladım.

Gözlerini kapadı ve açtığında bütün yargılama belirtileri gitmişti. Fakat içlerindeki ufacık hayal kırıklığı parçasını gördüm ve canımı yaktı.

"Bazen," diye cevapladı sorumu. "Bazen diliyorum ve bazen olmadığı için memnun oluyorum. Erkek kardeşimin çocuklarına halalık yapıyorum ve annelik içgüdülerimin çoğunu dolduruyor. Öğrencilerim var, olağanüstü şekilde doyurucu ama yalan söylemeyeceğim. Kendime ait bir çocuğun nasıl olacağını hiç merak etmedim diyemem."

"Sizce ben yapabilir miyim? Çocuk sahibi olup Harvard'a gidebilir miyim?"

Boğazının gerisinden küçük, hüzünlü bir ses çıkardı. "Bilmiyorum. İlk yılın vakit alıcı ve boğucu olacak, fakat sen çok akıllısın Sabrina. Eğer bunu yapabilecek biri varsa bu sen olurdun. Ancak bu fedakârlık yapmak anlamına gelebilir. Belki *summa cum laude* ile mezun olmazsın..."

İrkildim çünkü hukuk fakültesini sınıfımın birincisi olarak bitirmek hedeflerimden biriydi.

"Ya da Law Review olmayabilir..."

Dehşetle inlememek için kendimi durdurdum.

"... fakat yine de bir Harvard mezunu olacaksın. Bundan hiç şüphem yok." Duraksadı. "Babası ne diyor?"

"Kararı bana bırakıyor. Her türlü beni destekliyor."

Yüzüne yayılan gülümsemesi samimiydi. "Ah, iyi birini bulmuşsun o zaman."

Öyleydi. Tucker bana karşı çok iyiydi ve sorunun bir parçası da buydu. Eğer bebeği doğurmaya karar verirsem Tucker'ın hayatını bin farklı şekilde etkileyecektim ve hiçbirisi iyi değildi.

"Her ne olursa olsun doğru kararı vereceğinden eminim."

"Teşekkürler." Ayağa kalktım. "Bunun garip olduğunu biliyorum, size gelmemin ama annem..." Sesim azalarak kayboldu.

Profesör Gibson kararlılıkla, "Bana geldiğine memnunum," dedi.

Ona tekrar teşekkür edip ofisinden çıktım. Kızlarla konuşmam gerektiğini biliyordum ama Profesör Gibson'ın dediği şeylerin aynısını söyleyeceklerdi. Aslında ona gitmemin asıl sebebi, kürtaj yaptırmamı söyleyeceğini düşünmemdi.

Beş dakika sonra arabamda oturmuş, görmeyen gözlerle gösterge paneline bakıyordum. Şu anda annemi özlüyordum. Pek yanımda olmamıştı ve yakın değildi ama yine de annemdi ve keşke burada olsaydı. Beni hayatında istemediği bu kadar açıkken neden doğurduğunu bilmek istiyordum.

Eve geldiğimde bir kâğıt çıkarıp artıları ve eksileri listelemeye başladım. Eksilerin yarısındayken kâğıdı ikiye ayırıp fırlattım.

Cevabım başından beri belliydi. Joanna'yı ya da Profesör Gibson'ı görmem veya olmayan annemle konuşmam gerekmiyordu. Gerçek şuydu ki, kürtaj için tarih almamıştım çünkü yaptırmak istemiyordum. En iyi seçenek o olabilirdi ama ben bütün hayatımı istenmediğim hissiyle geçirmiştim.

Hâlâ dümdüz olan karnımı koruyucu bir şekilde sardım. Benden daha akıllı bir kız işlemi yaptırırdı ama ben o akıllı kız değildim. Bugün değildim.

Bugün, onu aldırmayacaktım.

23

Sabrina

Tucker'ın on birdeki dersinin bitmesini dışarıda bekledim. Ona ne zaman buluşabileceğimizi sormak yerine, internetten sapık gibi takip ettim ve Briar'ın sitesinde bütün oyuncuların programlarını gösteren bir paylaşım buldum. Hiç de korkutucu değildim.

Öğrenciler sarmaşıkla kaplı binadan dışarı akın ederken, otuz kişinin içinde belki bir kişiyi tanıdım. Briar'daki vaktim sona eriyordu ve adıma gösterebileceğim pek bir şeyim yoktu. Bazı çocuklar mezuniyet sonrası hayatlarına da taşıyacakları tonla arkadaş sahibi oluyordu. Ben mi? Elimde diplomam, Carin ve Hope vardı. Şimdi de bir bebek. Sanırım bebek, kız cemiyeti kardeşliğinden ağır basardı.

Tucker, Garrett Graham'la birlikte çıktı. İkisi de muhteşemdi ama dikkatimi çeken tek kişi Tucker'dı. Graham yakışıklı olmadığından değildi ama tek görebildiğim Tucker'dı. Sakalını kesmişti. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum, sakalı hoşuma gidiyordu ama sinek kaydı tıraşının da aynı şekilde çekici olduğunu inkâr edemezdim. Çenesinde tüm o sakalın altında gizlenen bir gamzesi vardı. Tanrım, o gamzeyi dilimle keşfetmek istiyordum.

Diğer her yeri de aynı şekilde baştan çıkarıcıydı. Dar, uzun kollu, örgü bir kazak giyiyordu, tek tarafı pantolonunun içindeydi. Kestane rengi saçlarının tepesinde bir güneş gözlüğü vardı,

Garrett'ın mırıldandığı bir şeye gülerken başını geriye doğru yatırmıştı. Arkalarında bu adamların dikkatini çaresizce çekmek isteyen aç kızlardan bir sıra vardı. Fakat ikisi de kadınlarla konuşmaktansa şakalaşmakla daha ilgili görünüyorlardı.

Bir rahatlama dalgası üzerimi kapladı. Oteldeki o geceden beri birlikte olmamıştık. Hamileliğin ortaya çıkışı, Beau'nun ölümü, Beau'nun anma töreni derken... sonrası hiçti gerçekten. Yeni yıldan beri aklım yerinde değildi.

Dudağımı ısırdım. Onu kendimle birlikte sürüklemek istemiyordum ama yaptığım tam olarak buydu.

Gözleri benimkilerle buluşunca kahkahasının ortasında durdu. Dudakları kıpırdadı, sanki "Sonra görüşürüz adamım. İlgilenmem gereken bir şey var," diyor gibiydi.

Garrett'ın bakışları bana kaydı ve muhtemelen şöyle dedi, "Ruhunu emip alacak. Ondan uzak dur."

Tucker'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Ya benimle başa çıkabileceğini söylüyordu, ya emişimi sevdiğini ya da belki "çok geç" bile diyor olabilirdi. Bana doğru gelirken Garrett'ın dik bakışları Tucker'ın sırtından benim yüzüme kaydı.

Genişçe gülümsedim.

Tucker yanıma geldiğinde, "Benden kaçıyordun," diye mırıldandı.

Dikkatimi ona çevirdim. Garrett'ı, hayran hayran bakan kızları ve sınıf arkadaşlarımızın kalanını dışarıda bıraktım. Onlar birer dikkat dağınıklığıydı ve Tucker'a, ona odaklanmayı borçluydum.

"Aklımda çok şey vardı," diye itirafta bulundum.

"Evet. Benim de."

Tek kaşını kaldırdığında başımla kalabalığı işaret ettim. "Bir dakikan var mı?"

"Senin için her zaman."

Kalbim sıkıştı. Haftalardır kaçaktım ve hâlâ bana yörüngesindeki tek kızmışım gibi bakmanın bir yolunu buluyordu. Onu hiç hak etmiyordum.

Dirseğimi tuttu ve avludaki birkaç bankı geçerek onu takip ettim. "Biriyle görüşüyor musun?" Toplayabildiğim en sıradan sesimle sordum.

Öyle ani durdu ki neredeyse kaldırıma balıklama dalıyordum. Beni tutup düzeltti, dengemi sağlamam için iki elini de omuzlarıma koydu. Bu şekilde ona bakıyordum.

"Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Bana mesaj atmayı bıraktın." Sesimdeki belirsizlikten nefret ettim.

İfadesi yumuşadı. "Seni rahat bırakmaya çalışıyordum."

Kendimi omzumu silkmeye zorladım. "Görüşseydin benim için sorun olmazdı."

Çenesindeki bir kas seğirdi ve omuzlarımı tutuşu rahatsız edecek bir sıkılığa ulaştı. Tamam. Yanlış şeyi seçmiştim.

En sonunda iç geçirdi ve güneş gözlüğünü taktı. "Hayır, kimseyle görüşmüyorum." Soluğunun altından homurdandığını duydum, "Anlaşılan seninle bile görüşmüyorum."

"Üzgünüm," deyiverdim. "Hakaret olarak söylemek niyetinde değildim. Sadece bunun..." Parmaklarımla karnımda bir daire çizdim "...seni geride tutmaması gerektiğini bilmeni istedim."

Yüzü yine gerildi. "Bu sohbete devam etmeden önce biraz yemeğe ihtiyacım var. Hadi."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yalnız kalacağımız bir yere." Bizi yeniden amfinin yanından geçirip binanın arkasındaki park yerine giderken bile adımları yavaşlamadı.

Yanından geçtiğimiz birkaç kişi ona el salladı ama ne onlardan biri için durdu ne de benimle konuştu. Kamyonetine vardığımızda beni yolcu kısmına yönlendirdi ve beklentiyle yüzüme baktı.

"Ne?" diye homurdandım.

"Kemer."

"Sen bindiğinde takarım."

"Şimdi."

"Biriyle görüşüp görüşmediğini sorduğum için mi?"

Çenesindeki kas yine seğirdi. "Hayır. Hamile olduğun için." Gözlüğünün üst kenarından tek kaşı yukarı çıktı. "Hâlâ öylesin değil mi?"

Kızardım. Fakat sanırım bunu hak etmiştim. "Evet. Önce sana söylemeden hiçbir şey yapmazdım."

"Güzel. Emniyet kemerini tak."

Dediği gibi yaptım çünkü klik sesini duyana kadar tek santim ilerlemeyeceğimiz açıktı. Sonra ellerimi kaldırdım. "Tamam mı?" dedim.

Başıyla onaylayıp kapıyı kapadı.

Motoru çalıştırıp alandan ayrılırken tek kelime etmedik. Bizi beş kilometre öteye götürdü, küçük bir açık hava buz pistinin önünde durduk. Buz erimişti ve pist, patenciler yerine piknik masalarıyla doluydu. Masalarda sadece birkaç kişi vardı, onlar da öğrenci değildi.

"Neden gidip bir yere oturmuyorsun?" derken arabadan çıkmama yardım etti. "Yiyecek bir şey ister misin? İçecek?"

"Su alacağım."

Ben en uzak köşedeki masaya otururken o, yiyecek standına doğru gitti, Tucker'ın kaldırımda yürüyüşünü izleyebileceğim bir şekilde oturdum.

Eğer çocuğumun babasını seçmek zorunda olsaydım John Tucker'dan daha iyi birini seçemezdim. Muhteşem, uzun, atletik olarak yetenekli ve akıllıydı. Ama hepsinden de ötesi, düzgün bir insandı. Gelecekte ne olursa olsun asla çocuğuna arkasını dönmeyecekti. Ona asla istenmediğini hissettirmeyecekti. Hiçbir şekilde onun hayatını asla tehlikeye atmayacaktı. Ne olursa olsun, hatta ben batırsam bile, ki batıracağımı biliyordum, Tucker benim dağınıklığımı toplamak için orada olacaktı.

O çok iyi ve düzgün olduğu için bu bebeği tutma kararı çok zordu. Eğer kürtaj yaptırsaydım sanırım yas tutardı fakat artık doğuracağım için hayatı sonsuza kadar değişecekti. Hepsi de benim yüzümdendi.

Kendime bunu hatırlatmak zorunda kalıp duruyordum. Ona çok fazla yaslanamaz ya da ondan çok fazla şey isteyemezdim, çünkü hiç şikâyet etmeden bana her şeyini verirdi. Fakat ben alıcı ve kullanıcı değildim. Tucker'a âşık olmak ve her şeyle ilgilenmesine izin vermek çok kolay olurdu.

Kolay olurdu. Ancak adil olmazdı.

Bir dakika sonra yerine kuruldu ve masanın karşısından bana bir su şişesi uzattı. Kendine bir sosisli ve kahve almıştı, o çabucak yemeğine yumulurken ikimiz de konuşmadık. Bitirdiğinde peçetesini top yaptı ve boş sosisli kartonuna itti. Güneş gözlüğünü yakasına taktı, geniş, işten anlayan ellerini kahve bardağına sarmaladı ve bekledi. Şov zamanı.

Dudaklarımı bir kere yaladım, iki kere ve sonra balıklama daldım. "Bebeği doğuracağım."

Göz kapakları titreyerek kapandı, nasıl bir duyguyla dolduysa onu saklıyordu. Rahatlama? Korku? Mutsuzluk? Gözlerini geri açtığında bakışları berrak ve ifadesizdi. "Nasıl yardım edebilirim?"

İstemsizce gülümsedim. Tam da Tucker'ın söyleyeceği bir şeydi. Bu da onun neredeyse hiç yük almamasından ve geleceğinde kimi ya da neyi isterse bulması için özgür olmasından emin olma kararımı pekiştiriyordu. Gitmek istediği saniyede, karşı çıkmayacaktım.

"Şimdilik iyiyim. Aslında posta ofisindeki işimden sigortam var. Liseden mezun olduğumdan beri orada çalışıyorum. Eskiden hiç kullanmadığımdan sağlık kesintim için homurdanıp dururdum ama artık işe yarayacak."

"Pekâlâ. Öyleyse sağlık hizmetinde sorun yok. Peki ya bebeği doğurduktan sonra? Hukuk fakültesine gidecek misin?"

"Evet, kesinlikle." Bırakmak aklımın ucundan bile geçmemişti. "Üniversite gibi. Günde üç ya da dört saat ders var. Geri kalan zamanda evde ders çalışacağım."

Herhangi bir duygu göstermesinin ilk işareti dudaklarının incelmesiydi. "Üvey babanla birlikte?"

Utançtan kızarmamak zordu. "Götün teki ama bana hiç elini sürmedi."

"Bu tam olarak bir açıklama sayılmaz."

Su şişemi birkaç defa elimde çevirdim. Tucker beni bekledi. Bir azizden daha sabırlıydı.

"Kulüpteki işimden ayrılmam gerekti," dedim sessizce. "Hukuk fakültesinin okul ücretine yardım etmesi için o parayı biriktiriyordum. Şu anda yaşadığım yerden başka bir yerde yaşamayı karşılayamam. Artı, ben okuldayken bebeğe büyükannemin bakmasını umuyorum."

"Peki ya ben? Bana güveniyor musun?"

Başımı kaldırdığımda onun hafiften bozulmuş ifadesiyle karşılaştım. "Elbette."

"O zaman neden sen dersteyken bebekle ben ilgilenmiyorum?"

"Çünkü bir işe gitmen gerek değil mi? Büyükannem çalışmıyor. Sosyal yardım parasıyla yaşıyor."

Tucker tek eliyle alnını ovaladı, sanki omuzlarımıza alacağımız görevin yükü en sonunda kendini hissettiriyordu. "Haklısın. İş bulmam gerek."

"Henüz bir iş alanı bulmadın mı?"

"Düzinelerce var ama iş yönetimiyle ilgili öğrendiğim bir şey varsa, o da sevmeden yaptığın bir iş başarısız olmaya mahkûmdur." Kahvesinden bir yudum aldı. "Yazın çalışmak için bir inşaat ekibiyle anlaşacağım. Geçmişte yapmıştım, iyi para var. Boş zamanımda da doğru olanı bulana kadar farklı fırsatlara göz atacağım."

"Yani o zamana kadar büyükannemin yardım etmesi mantıklı."

Şöyle bir düşündü ve daha iyi bir çözüm bulamadı. "Şimdilik. Daha iyi bir şey bulana kadar." Duraksadı. "Anneme söylemem lazım. Takım arkadaşlarıma da."

Karnımda başlayan çalkalanma hissinin hamilelikle hiçbir alakası yoktu, daha çok utançla ilgiliydi. Bu da kendime yön-

lendirdiğim kızgınlık kıvılcımını tetikledi çünkü hamile kalmak öyle korkunç, utanılacak bir durum değildi. Ben bir yetişkindim. Bebeğim olacaktı. Büyük bir olay değildi.

"Biraz daha bekler misin? Yani annene söylemenle sorunum yok ama arkadaşlarına şimdilik söylemesen?" Tereddüt ettikten sonra itiraf ettim, "Ben daha kimseye söylemedim."

"Kimseye mi?" dedi inanamayarak.

Sefil bir halde onayladım. "Saklandığım tek kişi sen değildin. Carin ile Hope'u doğru düzgün görmedim."

"Yani benden saklandığını kabul ediyorsun."

Gözlerine bakamadım. Onun yerine piknik masasındaki ahşabın damarlarına odaklanmışım gibi davrandım. Ona, onu ne kadar çok özlediğimi söylemeyi öyle fena istiyordum ki. Çünkü özlemiştim. Onu öpmeyi, onunla şakalaşmayı ve o Güneyli aksanıyla bana "tatlım" deyişini duymayı özlüyordum.

Hayatım boyunca hep kendi başıma olmuştum, yapabildiğimde büyükannemden ve Ray'den kaçınmıştım. Briar'da Carin ve Hope'la arkadaş olmuştum ama daha büyük, daha geniş bir çevreye dahil olmak istememiştim. O yüzden Tucker'ı görmemenin sebep olduğu ileri yalnızlık hissi beni şaşırtmıştı.

Bütün dünyasını tepetaklak eden kişinin ben olduğumu bilerek nasıl onunla olabilirdim? Suçluluğun ağırlığı beni yalnızlığın ağırlığından daha çok ezerdi.

Derin bir nefes alıp söylemek istemediğim sözleri söylemeye zorladım. "Eğer başka insanlarla görüşmek istersen... görüşebilirsin. Ben görüşmeyeceğim. Ona zamanım olmayacak ama eğer sen istersen, benim için sorun olmaz."

Aramıza sessizlik çöktü.

Uzun bir parmak çenemin altına yerleşiverdi ve başımı yukarı doğru kaldırdı. Ya gözlerimi yumacaktım ya da Tucker'ın gözlerine bakacaktım. İkincisini seçtim ama yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

Bana uzun, düşünceli bir bakış attıktan sonra konuştu. "Şuna ne dersin? Eğer yeni birini bulursam sana söyleyeceğim. Sen ve

ben, sadece arkadaş olabiliriz." Ses tonunu yumuşattı. "Eğer daha fazlasını istediğine karar verirsen bunu o zaman konuşabiliriz."

"Arkadaş mı?" diye tekrarladım kısık sesle. "Arkadaşı alayım." Sonra da, o çok düzgün biri olduğu için ağzımdan çıkana mani olmadım, "Benim hiç sevgilim olmadı. Sadece takılmayı ve batırmayı biliyorum."

"Tatlım..."

O yumuşacık heceleri duymak sadece paniğimi artırdı. "Anne olacağıma inanamıyorum. Tanrım Tuck. Hayatım boyunca sadece tek bir şeyi düşündüm. Cehennem deliğimden çıkmayı. Şimdi yanımda birini daha sürüklemek zorundayım ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Haftalardır tuttuğum yaşlar dökülüyordu. Tucker sıcak ellerinden biriyle yüzümü avuçladı ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Yalnız değilsin," derken sesi kararlı ve alçaktı. "Ayrıca kimseyi aşağı sürüklemiyorsun. Ben seninle buradayım Sabrina. Bu yolda attığın her adımda."

Benim de korktuğum buydu zaten.

Tucker

Hokeyde neredeyse herkes bir partnerle oynardı. Hücum forvet hattı bir sol kanat, bir orta ve bir sağ kanattan oluşuyordu. Savunma patencileri çiftler halinde olurdu. Sadece kaleci yalnızdı ve o da her zaman garip olurdu. Her zaman.

Geçen yıl mezun olan Kenny Simms, Briar'ın en iyi kalecilerinden biriydi ve muhtemelen üç yıl peş peşe Frozen Four kazanmamızın sebebiydi, ama herifin gelmiş geçmiş en garip alış-

kanlıkları vardı. Kendisiyle başka herkesle konuştuğundan daha çok konuşurdu, otobüsün arkasında otururdu, yemeğini yalnız yemeyi tercih ederdi. Nadir durumlarda bizimle birlikte dışarı çıktığında durmadan tartışırdı. Bir keresinde çocukların ulaşımı için çok fazla teknoloji var mı yok mu diye onunla bir tartışmaya girmiştim. Barda biraları devirirken tam üç saat boyunca o konu hakkında konuşmuştuk.

Sabrina bana Simms'i hatırlatıyordu. Garip değildi ama onun gibi kapalıydı. Yalnız olduğunu düşünüyordu. Temel olarak, daha önce onunla birlikte kayacak biri hiç olmamıştı. Arkadaşları Carin ve Hope bile. Bunu anlayabiliyordum. Hokey takımının dışındaki arkadaşlarımla düzgün bir arkadaşlığım vardı ama onlarla kan akıtmamıştım, onlarla birlikte ağlamamış, galibiyet kazanmamıştım. Arkamda olup olmayacaklarını bilmiyordum çünkü hiç sadakatin sınandığı bir pozisyonda olmamıştık.

Sabrina bırakın arkasını, yanında birinin olmasının bile nasıl olduğunu bilmiyordu. O yüzden başka kadınlarla görüşmekte özgür olduğum gibi saçmalıklar söylediği zaman onu bir piñata gibi sarsma dürtüme karşı koymamın tek sebebi buydu. Gözlerindeki korku dokunulacak gibiydi ve buradaki anahtarın sabır olduğunu kendime hatırlattım.

Kampüsün park yerinde bıraktığı arabasına yanaşırken, "Seni eve kadar takip etmemi ister misin?" diye teklifte bulundum. "Biraz takılıp plan yapabiliriz."

Başını iki yana salladı. Tabii ki hayır diyecekti. Gözyaşlarına boğulduğundan beri bana bakmıyordu bile. Önümde ağlamaktan nefret ediyordu. Lanet olsun, genel olarak ağlamaktan nefret ediyordu herhalde. Sabrina'ya göre gözyaşı zayıflığın işaretiydi ve o, bir Amazon kadını dışında bir şey olarak görülmeye dayanamazdı.

İç çekecekken kendimi durdurdum ve kamyonetten çıktım. Onunla arabasına kadar yürüdükten sonra gergin bedenini kendiminkine doğru çektim. Donmuş bir kütüğe sarılmak gibiydi.

"Sonraki doktor randevusuna seninle gelmek istiyorum," dedim.

"Tamam."

"Bu konuda bu kadar heyecan yapma. Bebeği uyandıracaksın," dedim kuru kuru.

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Bu garip değil mi? Bebeğimiz olacağını söylemek?"

"Daha garip şeyler var. Eski kalecimiz Simmsy her maçtan önce fıstıklı şeker yerdi. O epey garipti. Bir kadının bebek sahibi olması oldukça sıradan bir kategoriye giriyor sanki."

Kulakları pembeleşti. "Ben *bizi* kastediyorum." İşaret parmağını aramızda salladı. "Bizim bebek sahibi olmamız garip."

"Yoo. Onun da garip olduğunu düşünmüyorum. Gençsin ve görünüşe göre oldukça doğurgansın, ben de ellerimi senden uzak tutamıyorum." Eğilip şaşkın ağzına sert bir öpücük kondurdum. "Eve gidip dinlen. Sonraki randevunun ne zaman olduğunu öğrenince bana mesaj at. Sonra görüşeceğiz."

Sonra benimle tartışma fırsatı bulamadan oradan ayrıldım. Garip miydi? Garip değildi. Aynı anda hem korkutucu hem de muhteşemdi ama garip değildi.

Eve gittiğimde evi boş buldum ve bu iyi bir şeydi. Eğer ev arkadaşlarım burada olsaydı ağzımdan baklayı çıkarabilirdim ama Sabrina'nın dileklerine saygı duymam gerekiyordu. Beğensin ya da beğenmesin, artık bir takımdık. Aklını kaybedecek gibi korkuyordu, suçlulukla doluydu ve sonrasında olacaklar üstüne çullanıyordu. Şu noktada yapabileceğim tek şeyin onun yanında olmak olduğunu anlıyordum.

Yeni bir takım arkadaşınız olduğunda size anında güvenmezdi. Pakla bencil oynarlardı çünkü eskiden gol atmalarının, başarı kazanmalarının yolu oydu. Çocuk yetiştirmek takım işiydi. Sabrina'nın bana güvenmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Fakat o hazır olana kadar ev arkadaşlarıma söylemeyecek olsam da, bilmesi gereken biri vardı.

O yüzden üst kata çıkıp yatağımın kenarına oturdum ve anneme mesaj attım.

Ben: **Bir dakikan var mı?**

O: **Yirmi dakika içinde bebeğim! Bayan Nelson'ın boyasını bitiriyorum.**

Yirmi dakikayı internetten bebeklerle ilgili şeyler okuyarak geçirdim. Daha önce kendime bunu yapma izni vermemiştim. Sabrina'nın bebeği doğurup doğurmayacağını bilmiyordum ve eğer kürtaj yaptırmaya karar verirse bebeğe bağlanmış olmayı ve kalbimin kırılmasını istememiştim.

Şimdi kendimi babalığa vermekte özgürdüm. Sabrina'nın aksine ben artık eskisi kadar korku hissetmiyordum. Hep bir aileye sahip olduğumu hayal ederdim. Gerçi bir süre daha bunun olacağını düşünmüyordum, en azından üniversiteyi bitirene, iyi bir iş sahibi olana ve adamakıllı para kazanana kadar. Fakat hayat hep değişiyordu ve sizin de uyum sağlamanız gerekiyordu.

Boston'dan bir ev alabilir miyim diye gelişigüzel bir hesap yaptım ve babamdan kalan parayla hem bir iş kurup hem de bir ev almayı karşılayamayacağımı fark ettim. Ev almak Boston'da acayip pahalıydı. Sanırım bir süre daha kirada oturmam gerekecekti.

Tamam. Pekâlâ. Yaşayacak bir yere, bir işe ihtiyacım vardı ve üniversiteden sonraki siktiğim hayatımla ilgili neler yapacağımı çözmem gerekiyordu. İş kurma konusunda yarım yamalak uğraşıyordum çünkü acelesi yoktu fakat yolda bir çocuk varken ve Sabrina da o boktan evde yaşarken, kendimi yola sokmam gerekiyordu.

Amazon'dan hamilelik ve ebeveynlikle ilgili birkaç kitap sipariş veriyordum ki annem aradı.

"Bebeğim! Her şey nasıl gidiyor? Sadece birkaç ay sonra evde olacaksın!" diye şakıdı kulağıma.

Mideme kramp girdi. Eğer hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ettiğim bir insan varsa, o da annemdi ve Teksas'a geri dönmeyecek olmam onu yıkacaktı. Fakat dürüst olmam gerekirse bir süredir Teksas'a dönme konusunda tereddütteydim. Birçok yönden bebek beni bundan kurtarıyordu.

Sabrina'ya bunu söylemeyi kafama not ettim çünkü aklında hayatımı mahvettiğini düşündüğünü biliyordum.

"Aslında, o konuya gelirsek. Benim..." Tereddüt ettim çünkü bu sabahki küçük konuşmamızdan sonra ne olduğumuzu bilmiyordum. Başka bir şey bulamayarak, "Kız arkadaşım," diye bitirdim. İlişkimiz şu anda annemle fazla derinlerine inemeyeceğim kadar karmaşıktı. Ayrıca şimdi onu da katamazdım çünkü annem zaten üzülecekti. "Noel'de sana bir kızla tanıştığımı anlattığımı hatırlıyor musun?"

"Evet..." Sesi tedbirli geliyordu.

Bandajı söker gibi konuştum. "O hamile."

"Bebek senin mi?" diye sordu anında. Sesinde bir umut tınısı vardı, çabucak ezdim.

"Evet anne, o yüzden seni aradım."

Uzun, çok uzun bir sessizlik ânı oldu. Öyle uzundu ki yüzüme mi kapadı diye merak edecektim artık.

En sonunda, "Doğuracak mı?" dedi.

"Evet. On altı haftalık." Hesabı çabucak yaptım. Hamileliğin olduğu tarih muhtemelen ilk seks yaptığımız zamandı. O daracık kanalına girmek için öyle acele ediyordum ki kondomu unutmuştum.

Sabrina James bana aklımı kaybettiriyordu, birden fazla şekilde.

"On altı hafta!" diye bağırdı annem. "Noel'de biliyordun ve bana söylemedin mi?"

"Hayır, elbette bilmiyordum. Daha sonra öğrendim."

"Ah John. Ne yapacaksın?"

Ağır, düz bir nefes verdim. "Ne gerekirse onu."

24

Sabrina

Üç Hafta Sonra

Dellas'a geldiğimde köşedeki masa boştu. Bu iyiye işaretti. Kabanımın kenarını karnımın üzerine çektim. Artık havalar, uzun paltolarımı giyemeyecek kadar ısınmıştı ama karnım belirginleşmeye başlıyordu. Yoga taytlarına şükürler olsun. Normal kıyafetler giyerek ne kadar süre daha kaçacağımı bilmiyordum.

Hamilelik hakkında bulabildiğim her şeyi araştırıyordum ve bulduğum üzücü bir gerçek şuydu ki, kimsenin deneyimi diğerininkine benzemiyordu. Sadece bebeğin kilosuyla birlikte birkaç kilo aldığını söyleyen her kadına karşılık, bütün bir karpuz tarlasını yediğine yemin eden beş kadın vardı. Birçoğu, bir müddet sonra araba sürmeyi bırakmak zorunda kaldıklarını, çünkü direksiyonun karınlarına baskı yaptığını itiraf etmişlerdi. Emniyet kemerlerinin hamile kadınlara göre yapılmadığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Ben bunu şimdiden onaylayabilirdim.

Benim için her şey değişiyordu ve ödüm bokuma karışıyordu. Hâlâ büyükanneme ya da arkadaşlarıma söylememiştim. Tucker da hâlâ *kendi* arkadaşlarına söylememişti çünkü ona yapmamasını söylemiştim. Mantıksız olduğunu biliyordum ama bir parçam, eğer kimseye söylemezsek hayat değişmek zorunda kalmaz gibi geliyordu. Dün gece Tucker'a telefonda bunu söylediğimde kibar bir şekilde gülmüş, "Çoktan değişti bile tatlım," demişti.

Ardından bu sabah uyandığımda ve pantolonuma sığamadığımda, gerçeklik Thor'un çekici gibi beni eziverdi. Artık bu hamileliği gizleyemezdim. Bu şey gerçekti.

Yani bugün bebek bombasını patlatma günüydü. Saklamayı bıraktığımda hayatımın kontrolünü yeniden elime alabilmeyi ve gemimi tekrar yola koyabilmeyi umuyordum. Belki de soğuk terler dökerek uyanmadan bütün bir gece uyuyabilirdim artık.

Yerime geçip oturduğumda, "Arkadaşlarını beklemek ister misin, yoksa sana bir şey getireyim mi?" diye sordu Hannah.

Bakışlarım istemsizce ince beline indi ve bir kıskançlık hissi üstüme çarpıverdi. Benimki bir daha ayrı olacak mı acaba diye merak ettim. Vücudum yabancı gelmeye başlıyordu. Karnımdaki sert şişkinlik diyetle yok edebileceğim bir şey değildi. Orada bir *insan* vardı. Ayrıca o tümsek gittikçe büyüyecekti.

İsteksizce de olsa, "Süt," dedim. Kola, sistemim için kötü olan şeyler listesindeydi, ayrıca bu dünyadaki iyi ve harika olan ne varsa o listedeydi.

Hannah uzaklaşırken Hope geldi. "Naber? Mesajın endişelendirdi." Omuzlarını silkip trençkotunu çıkardı ve karşıma oturdu. "Harvard'la ilgili her şey hâlâ yolunda değil mi?"

"Carin'in gelmesini bekleyelim."

Kaşını çattı. "Sen iyi misin? Büyükannen hasta değil, değil mi?"

"Hayır, o iyi. Harvard da hâlâ yolunda." Carin'in gelmesini dileyerek kapıya baktım.

Hope beni sorgulamaya devam etti. "Ray uçurumdan mı düştü? Hayır, bu iyi haber olurdu. Ah Tanrım, bacağını kırdı ve şimdi ellerin önünde onu beklemek zorundasın?"

"Kapa çeneni. Kaderi böyle önerilerle kışkırtmak istemeyiz."

"Ah, hâlâ şaka da yapabiliyor. Dünya sona ermiyormuş." Hope, Hannah'ya işaret verdikten sonra bakışlarını yüzüme odakladı. "Tamam, yani konu büyükannen ve yaklaşan Harvard değil, Ray hâlâ her zamanki pisliğin teki, öyleyse ne? Seni haftalardır görmedik."

"Carin buraya geldiğinde söyleyeceğim."

Ellerini bezginlikle havaya kaldırdı. "Carin her zaman geç kalır!"

"Sen de hep sabırsızsın." Benim çocuğumun nasıl olacağını merak ettim. Geciken, sabırsız, kararlı, sakin? Umarım sakin olurdu. Ben her zaman çok gergindim. Keşke Tucker bana sperm yerine sabrından biraz verseydi. Ne yazık ki işler öyle yürümüyordu.

"Doğru." Yerinde kıpırdandı. "Tucker nasıl? İlişkiniz artık kesinleşti mi?"

"Bir şey oldu işte," diye homurdandım.

"Bu da ne demek oluyor? Ekimin sonundan beri onunla görüşüyorsun. Dört aydan fazla oldu. Sabrina Diyarı'nda bu neredeyse nişanlanmakla eşdeğer olabilir."

Aslında on sekiz hafta ve üç gündür görüşüyorduk ama benim ve doktorumun dışında kim sayıyordu ki?

Hope beni daha fazlası için sıkıştıramadan Carin, "Üzgünüm, geciktim," diyerek rüzgâr gibi giriverdi, tek koluyla ikimize de sarıldı.

Hannah geldi, sütümü getirip iki menü verdikten sonra yandaki masayla ilgilenmeye gitti.

Hope, Carin'i bileğinden yakalayıp onu koltuğa çekti. "Seni bağışlıyoruz." Sonra sert bir bakışla bana döndü. "Dökül."

"Carin montunu bile çıkarmadı," diye karşı çıktım, gerçi kaçınılmazı geciktirdiğimi biliyordum. Doğum kontrolünü doğru şekilde nasıl kullanacağımı bilmemem utanç vericiydi ama bebek sahibi olmak normal bir şeydi. En azından şu andaki kafa yapıma göre.

"Carin'i de, montunu da siktirtme. Burada işte. Konuşmaya başla."

Derin bir nefes aldım çünkü bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. O yüzden pat diye söyledim. "Ben hamileyim."

Carin montu kollarının yarısındayken donakaldı.

Hope'un ağzı açık kaldı.

Tek kolu montunun içinde sıkışan Carin, Hope'u dürttü. Gözlerini benden ayırmadan, "Nisanın biri mi bugün?" diye sordu.

Hope, Carin'e cevap verirken bile gözlerini üzerimden ayırmadı. "Sanmıyorum ama benim de şüphelerim var."

"Şaka değil." Sütümü yudumladım. "Neredeyse beş ay olacak."

"*Beş ay mı?*" Hope öyle yüksek sesle bağırdı ki lokantadaki bütün başlar bize doğru döndü. Masanın üzerinden eğilerek aynı şeyi tekrarladı, bu defa fısıltıyla. "Beş ay mı?"

Başımla onayladım ama başka bir şey daha ekleyemeden Hannah siparişlerimizi almaya geldi. Anlaşılan verdiğim haber yüzünden iştahları kaçmıştı ama ben açtım, o yüzden hindili sandviç siparişi verdim.

"Gösteriyor musun peki?" Hope hâlâ biraz sersemlemiş görünüyordu.

"Birazcık. Hâlâ likralı pantolon giyebiliyorum. Dar kota giremiyorum gerçi."

"Doktora gittin mi?" diye sordu. Yanındaki Carin sessizliğini korudu.

"Evet. İş dolayısıyla sigortam var. Her şey yolunda görünüyor."

"Bebeği doğurduktan sonra mı bize söylemeyi düşünüyordun?" deyiverdi Carin, sözlerinden kırıldığı belli oluyordu.

"Doğuracağımdan emin bile değildim," diye itiraf ettim. "Kararımı verdikten sonra da... utandım. Size nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Hope cesaret veren bir gülümsemeyle, "Biliyorsun, çok geç değil," dedi.

Carin bu düşünceyle ışık saçtı. "Doğru. Üçüncü trimestre kadar kürtaj yaptırabilirsin."

Destek olmamaları canımı yaktı ama bir şekilde beni daha kararlı yaptı. Bütün hayatım, şüphe duyanlara başarabildiğimi göstermekten ibaretti.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "İstediğim şey bu."

"Harvard ne olacak?" dedi Hope.

"Gideceğim tabii. Hiçbir şey değişmedi."

Arkadaşlarım yanlış düşündüğümü ve haberi bana hangisinin vereceğini söyleyen bir bakış paylaştı. Sanırım Hope kazanmıştı çünkü konuşan o oldu. "Gerçekten hiçbir şeyin değişmeyeceğini mi düşünüyorsun? Bir *bebeğin* olacak."

"Biliyorum. Fakat her gün bebek sahibi olan ve işe yarar yetişkinler olarak hayatlarını sürdüren milyonlarca kadın var."

"Senin için zor olacak. Sen dersteyken bebekle kim ilgilenecek? Nasıl ders çalışacaksın?" Masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Sadece hata yapıyormuşsun gibi hissetmeni istemiyorum."

Yüzüm taş gibi oldu. "Harvard'a gideceğim."

Onları kararımı verdiğime ikna eden şey ses tonum mu, yoksa ifadem mi bilmiyordum ama mesajı aldılar. İfadelerinden atamadıkları şüpheye rağmen devam ettiler.

"Kız mı erkek mi?" diye sordu Carin. "Bekle... babası Tucker, değil mi?"

"Elbette babası Tucker ve bilmiyorum. Henüz ultrasona girmedik."

Hope, "Ona söylediğinde ne dedi?" diye araya girdi.

Yalnız olmadığımı. "Sorunu yok. Gözyaşlarına boğulmadı ya da öfkeyle bağırmadı. Masayı fırlatmadı ya da ne kadar adaletsiz olduğuyla ilgili sinirlenmedi. Sadece bana sarılıp yalnız olmadığımı söyledi. Sanırım biraz korkuyor ama her adımda benimle birlikte olacak." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Onu korumayı ne kadar istesem de mümkün olduğu sürece eline tutunacağım. Çok büyük bencillik yapıyorum ama şu anda gelecekle yalnız yüzleşme düşüncesi geceleri beni uyutmuyor."

Carin nazikçe, "En azından bu iyi," dedi.

"O harika. Onu hak etmiyorum." Tanrım, eğer benim en yakın arkadaşlarım bununla savaşıyorsa, Tucker'ın aklından geçenleri hayal bile edemiyordum.

Hope kaşlarını çattı. "Sana bunu söyleten de ne? Tek başına hamile kalmadın ya."

"Seçim şansı yoktu."

"Saçmalık. Her seks yaptığınızda bir risk var. Hiçbir korunma yöntemi yüzde yüz etkili değil, vasektomi bile. Sürüşe çıkmak istiyorsan bedelini de ödeyeceksin."

"Bu bedel biraz fazla."

Elini salladı. "Aynısını sen de ödüyorsun."

"Bu kadar depresif olmayı bırakabilir miyiz?" dedi Carin. "Hadi önemli meselelerden konuşalım. Ultrason ne zaman? Bebek eşyaları almaya başlamak istiyorum."

Tam, ne zaman olacağını bilmediğimi söylemek için ağzımı açmak üzereydim ki Carin'in çalan telefonu bizi böldü. "Siktir." Çıkarıp yerinden kalktı. "Danışmanım arıyor. Bunu açmam gerek."

O tuvalete doğru kaybolurken Hope endişeli bakışlarını bana çevirdi. "Kahretsin B. Umarım ne yaptığını gerçekten biliyorsundur."

"Ben de öyle." Beni sevdiğini ve o yüzden bu kadar endişelendiğini biliyordum ama Carin gibi, ben de negatif şeylere yüklenmek istemiyordum. Kararımı vermiştim ve şüpheye düşmek beni sadece daha da kötü hissettirecekti.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," dedi yumuşak bir şekilde.

"Biliyorum." Bu defa masanın üzerinden uzanma sırası bendeydi. "Korkuyorum ama istediğim şey bu. Yemin ederim."

Elimi sıkıca tuttu. "Tamam. O zaman senin yanındayım. Neye ihtiyacın olursa."

Carin gelince Hope'u kenara itti. "Örgü örmeyi öğreneceğim," diye duyurdu.

"Örgü mü?" diye tekrarladım.

"Evet, bebek botları. Beş aylıksın. Yani bu nasıl örüleceğini öğrenmem için dört ay veriyor, o yüzden yeni yeteneğimle etkilenip büyülenmeye hazırlan."

En sonunda gülümsedim. "Etkilendim say."

Birden fazla yolu vardı ama arkadaşlarım ve Tucker yanımdaydı. Bu da sahip olacağımı düşündüğümden ve muhtemelen hak ettiğimden daha fazlasıydı.

Fakat kabul edecektim.

25

Tucker

Mutfak öyle sessizdi ki kendimi kilisede gibi hissediyordum. Kiliseye çok sık gittiğimden değildi. Çocukken annem beni birkaç pazar ayinine götürmüştü, ta ki hafta sonlarını uyuyarak geçirmeyi tercih edeceğini itiraf edene kadar. O plan tamamen kabulümdü.

Fakat şu anda, beni yargılayan Tanrı ya da Rahip Dave değildi. En yakın arkadaşlarımdı.

"Ne bok yemeye bize daha önce söylemedin?" Garrett.

"Cidden bu çocuk doğacak mı?" Logan.

"Siktiğimin Sabrina James'i?" Dean.

Bira şişemi daha sıkı tutarak Dean'e kaşlarımı çattım. Bu küçük kargaşa için *onu* suçluyordum. Ona ve Allie'ye haber vermemden iki saniye sonra Garrett ve Logan'a ACİL mesajları yollayarak eve gelmelerini emretmişti. Kız arkadaşlarıyla birlikte yurttaydılar, şimdi gecelerini mahvettiğim için pislik gibi hissediyordum.

"Çocuklar, neden sorular sormak yerine onu dinlemiyorsunuz?" Allie tereddütlü bir tonla konuştu.

Burada olmak istemediği belliydi ama Dean onu peşimizden mutfağa sürüklemişti, elini kavramış ve o zamandan beri de bırakmamıştı. Neden bu konuda bu kadar kızdığını anlamıyordum. Baba olmak üzere olan *o* değildi ya. Ayrıca hâlâ Sabrina'ya ilgisi olmadığını da biliyordum çünkü Allie'ye sanki kahrolası

ayı göğe o asmış gibi bakıyordu. Beau'nun ölümünden sonra ikisi zorlu bir yoldan geçmişti ama son birkaç aydır mide bulandıracak şekilde âşıklardı.

"Tuck?" diye üsteledi Allie, sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Biramdan öfkeyle bir yudum aldım. "Söyleyecek çok bir şeyim yok. Sabrina ve benim bir çocuğumuz olacak. Bitti."

"Onunla ne kadar zamandır görüşüyordun?" diye sordu Logan.

"Bir süredir." Kaşlarını çatmaları cevabımdan hoşlanmadıklarını gösteriyordu, o yüzden ekledim. "Kasımın başından beri."

Logan afallamış göründü. Garrett şaşkın değildi, bu da gözlerimi soru sorarcasına kısmama neden oldu.

"Şüpheleniyordum," diye itirafta bulundu.

Diğerleri başlarını suçlarcasına ona çevirdi. "Şüpheleniyordum derken ne demek istiyorsun?" diye tekrarladı Logan.

"Şüpheleniyordum demek istiyorum." Garrett masanın karşısından bana baktı. "Beau'nun anma töreninde onun elini tuttuğunu gördüm."

Dean'in gözlerinden bir suçluluk parıltısı geçip gittiğinde, en iyi arkadaşlarından birinin anma törenine katılmak yerine odasında bayılana kadar içip sızdığını düşündüğünü biliyordum.

Logan tekrar bana döndü. "Yani ikiniz ciddisiniz?"

Kahkaha attım. "Bir bebeğimiz oluyor. Elbette ciddiyiz."

Ya da en azından ben öyle olmayı planlıyordum. Gerçi Sabrina'nın zamana ihtiyacı vardı. Bu hamilelik meselesini tamamen ele almak için zaman gerekiyordu. Gardını indirmesi ve bana güvenebileceğini fark etmesi için. Gardını biraz daha düşürüp beni sevdiğini fark etmesi için zaman gerekiyordu. Çünkü sevdiğini biliyordum. Sadece kabul edemeyecek ya da ne bana ne de kendine itiraf edemeyecek kadar çok korkuyordu.

"Neden kürtaj yaptırmadı?"

Dean'in sorusuyla Allie'nin nefesi kesildi, çocuklar kaşlarını çattı ve ben de öfkeyle ters ters baktım.

"Çünkü aldırmamaya karar verdik," dedim sertçe.

Herkes irkildi. Eminim daha önce hiçbiri beni bağırırken duymamıştı. Genelde bağırmazdım ama Dean "bayılana kadar pataklayacağım" bölgeme tehlikeli biçimde yaklaşıyordu. Sabrina'dan hoşlanmadığını anlıyordum ama ona kahrolası saygısını gösterecekti. O odada yokken bile.

"Hey. Rahatlayalım tamam mı?" Garrett sakin, rahatlatıcı bir sesle konuşarak neden takım kaptanımız olduğunu kanıtladı.

Gerçi artık Dean'in kaptanı değildi çünkü ocak ayında Dean takımdan atılmıştı. Sanırım uyuşturucu testinden kalması kendini ayıklar diyarına geri çıkarması için bir etken olmuştu. O olay ve Allie.

"Bu Tuck'ın hayatı," diye devam etti Garrett. "Kararını yargılamaya hiç hakkımız yok. Eğer istediği şey buysa onu destekleyeceğiz. Değil mi?"

Bir saniye sonra Logan onayladı. "Öyle."

Dean'in çenesi kasıldı. "Bu hayatını mahvedecek adamım."

İçimde çalkalanan öfkeyi kontrol etmek gittikçe zorlaşıyordu. "Pekâlâ, mahvolacak hayat benim," dedim soğukça. "Senin söz hakkın yok."

"Peki ya Harvard?" diye üsteledi. "Yine de gidecek mi?"

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Hukuk fakültesinin ne kadar zaman tüketen bir yer olduğunu biliyor mu?"

"Elbette."

Bir kez daha başını salladı. "Yani bütün sorumlulukları senin üstüne mi yıkacak?"

Anında Sabrina'yı savunmaya geçtim. "Hayır, sorumlulukları paylaşacağız."

Yine başını salladı.

Yemin ederim şunu yapmayı kesmezse o sarı kafasını boynundan ayıracaktım.

Allie, "Dean," diye uyardı.

"Üzgünüm ama bence bu delilik," diye duyurdu. "O kız buzdan daha soğuk. Yargılayıcı. O..."

"Çocuğumun annesi," diye hırladım.

Dean de hırlar gibi cevap verdi. "Tamam, pekâlâ. Durma git ve hayatını mahvet. Niye umursuyorum ki?"

O mutfaktan çıkıp giderken ağzım açık kaldı. Cidden mi?

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Allie de ayağa kalktı. "Onunla konuşacağım," dedi iç geçirerek. "Onu dikkate alma Tuck. Sadece ot kafalılık yapıyor."

Cevap vermedim. Konuşamayacak kadar kızgındım.

"Ne olursa olsun benim desteğim seninle. Bence harika bir baba olacaksın." Allie omzuma hafifçe dokunduktan sonra kapıya yöneldi.

O gittiği anda geride kalan arkadaşlarıma baktım. "Dediğinizde ciddi misiniz? Bu konuda desteğinize güvenebilir miyim?"

İkisi de başıyla onayladı. Logan'ın dudakları seğiriyordu gerçi, sanki gülmemeye çalışıyordu.

Temkinli bir şekilde, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Dostum. Başına gelmek üzere olan tonla iğrenç şeyin farkında mısın?"

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırdım.

"YouTube'dan çocuk doğumları videolarını izle," diye tavsiyede bulundu. "İlk yılımda aldığım kadın çalışmaları dersi için birkaç tane izlemek zorunda kalmıştık." Logan titredi. "Kadınların yüzde sekseninin o masada sıçtığını biliyor muydun?"

Garrett alayla güldü. "O istatistiği kesinlikle uyduruyorsun."

"Tamam, belki yüzde sekseni değildi. Ama oluyor ahbap ve *iğrenç*. Ayrıca o plasenta var ya? Çocuk doğduktan sonra yere düşen kocaman, kanlı kese? Onu gördükten sonra sana garanti ediyorum, aletini oraya bir daha asla sokmak istemeyeceksin."

Garrett, "Birdenbire Grace için gerçekten üzüldüm," dedi.

Logan kibirle, "Planlı sezaryen için baskı yapacağım," dedi ama gözlerindeki parıltı bana sadece şaka yaptığını söylüyordu. Logan'ın ortamı canlandıracağına her zaman güvenebilirdiniz.

"Bakın," dedim. "Bunun büyük bir şok olduğunu biliyorum. Bana güvenin, ben de hâlâ tam kavrayamadım. Ama Sabrina'yı se... ona değer veriyorum." Ağzımdan sevgi sözü çıkmadan önce kendimi düzelttim. Ona söylemeden arkadaşlarıma söylememin imkânı yoktu. "Dean onun hakkında yanılıyor. Evet hırslı ama soğuk ya da yargılayıcı değil. Tanıştığım herkesten daha büyük bir kalbi var. O... acayip harika biri."

Boğazıma bir yumru oturdu. Kahretsin. Keşke Sabrina kendini benim gözümden görebilseydi. Beni kendisiyle birlikte bir çukura sürüklediğini düşünüyordu ama yanılıyordu. Bana her zaman istediğim bir şeyi veriyordu: bir aile. Elbette, planladığımdan biraz daha erken oluyordu ama hayat plana göre ilerlemezdi.

"Yani bunu gerçekten yapıyorsun ha?" Garrett biraz hayret ediyor gibiydi.

"Aynen."

"Vaftiz babası ben olabilir miyim?"

"Siktir git!" diyerek karşı çıktı Logan. "Beni seçiyor. Bu bariz."

"Saçmalık. Benim daha iyi bir seçenek olduğum gayet açık."

"Daha büyük egomanyak olduğun gayet açık, orası belli."

Kıs kıs güldüm. "Buna devam ederseniz ikinizi de seçmeyeceğim. Fakat iş için bu kadar hevesli olduğunuzu bilmek güzel. Sanırım bir çeşit yarışma bulup ikinizi kapıştıracağım."

Garrett anında, "Ben kazanacağım," dedi.

"Siktir git!"

Ben mutfaktan çıkarken hâlâ tartışıyorlardı. Dean büyük haberim konusunda pislik gibi davranmış olabilirdi ancak en azından G ve Logan'ın desteğini aldığımı bilmek rahatlatıcıydı.

İhtiyacım olacağı son derece kesindi.

Ben geldim. Neredesin?

Malone'un önüne park ederken Fitzy'den mesaj geldi. Evden doğruca buraya gelmiştim çünkü ev arkadaşlarıma bebeğim ola-

cağını söylemem bugünkü yapılacaklar listemdeki tek şey değildi. Hâlâ yaşayacak bir yer bulmam gerekiyordu ve Fitz'in bana yardım edebilmesini umuyordum.

Çabucak bir cevap yazdım.

Ben: **Şimdi geldim. İçeri giriyorum.**

O: **Arkadaki köşe masadayım.**

Telefonumu kaldırıp kamyoneti kilitledim ve bara yöneldim. Masada karşısındaki koltuğa geçtiğimde o birasını yudumluyordu. Benim için de bir tane sipariş etti, minnettarlıkla kabul ettim.

"Hey. Buluşma için teşekkürler."

Omzunu silkti. "Sorun değil. Delirmek üzereydim zaten. Sikik dairem ufacık."

Hah. Sohbete böyle erken bir giriş beklemiyordum ama kaçırırsam lanetlenirdim. "Aslında benim de seninle konuşmak istediğim konu buydu."

Fitzy tek kaşını kaldırdı. "Ufak dairem mi?"

"Sayılır." Parmağımla biramın üzerindeki etiketi takip ettim. "Kira sözleşmenin mayısın sonunda biteceğini söylemiştin değil mi?"

"Evet. Neden?"

"O konuda ne yapacağını hiç düşündün mü? Başka bir sözleşme yapacak mısın? Başka yere mi taşınacaksın?"

Ağzının kenarları bir sırıtmayla yukarı doğru kıvrıldı. "Bu yirmi soru oyununun sebebi ne?"

"Sadece aklının nerede olduğunu çözmeye çalışıyorum." Bir yudum daha aldım. "Mezuniyetten sonra Teksas'a dönmeyeceğim."

Şişesinin üstünden bana baktı. "Bu kararı ne zaman verdin?"

"Ağustosta çocuğum olacağından beri."

Masada onun tarafından gürültülü öksürme sesleri geldi. Muhtemelen tam içtiği anda söylememeliydim. Vahşice öksürmesini izlerken kötü hissettim.

"S-sen..." Yine öksürdü. Boğazını temizledi. "Senin çocuğun mu olacak?"

"Evet. Sabrina hamile."

"Ah." Dövmeli kollarından birini kaldırıp şakağını ovaladı. "Siktir. Pekâlâ. Tebrikler sanırım?"

İstemsizce gülümsedim. "Teşekkürler."

Beni dikkatle inceledi. "Bu konuda rahat görünüyorsun."

"Çünkü rahatım," dedim basitçe. "Fakat evet, kesinlikle Boston'da bir yer bulmam gerekiyor. Senin şehirde yaşamaya karşı olmadığından bahsettiğini hatırlıyorum, o yüzden..." Omzumu silktim. "Ev arkadaşı olmak ister misin diye sormaktan zarar gelmez diye düşündüm."

"Ah." İfadesi pişmanlıkla doldu. "Onu yapmamaya karar verdim. Gidip gelmek iyi olur diye düşünüyordum ama Hollis'le konuştum ve bana kışın Boston'dan Hastings'e araba sürmenin ne kötü olduğunu hatırlattı, o yüzden son sınıfta da burada kalacağım."

Hayal kırıklığımı yuttum. "Ah tamam. Bu mantıklı."

"Aptalca bir soru ama... neden Sabrina'yla eve çıkmıyorsunuz?"

Aptalca soru muydu? Hayır. İyi bir soru muydu? Hem de nasıl.

"Henüz o noktada değiliz," diye cevapladım çünkü alternatifi acayip utanç vericiydi. *Çünkü benimle olmak istemiyor.*

"Tamam. Pekâlâ. Eğer Boston'da yaşama konusunda ciddiysen ev arkadaşına ihtiyacı olan birini tanıyorum."

Işık saçtım resmen. "Kim?"

"Hoşuna gitmeyecek," diye uyardı.

"Kim?" diye bastırdım.

"Hollis'in ağabeyi. Ev sahibi kirasını artırmış, evi kendi başına tutabileceğinden emin değil."

Ah siktir. Brody Hollis, puştların kralı mı? Brody'yi kankasız söyleyemeyen adam mı? Tercihim... hayır. *Tercihim* falan yoktu. Şu anda seçenekler arasında yüzmüyordum. Brody biraz... gürültücü olabilirdi ama dairesi büyüktü, temizdi ve iki yatak odası vardı.

Ayrıca Sabrina'nın evine arabayla beş dakika mesafedeydi.

Bu fikirden her ne kadar nefret etsem de, iyi ve elverişli bir seçenek olduğunu inkâr edemezdim.

Biramdan bir yudum daha aldım. "Numarasını alabilir miyim?"

26

Sabrina

"Gerginim." Sözcükleri Tucker'ın kulağına fısıldayarak söyledim, böylece bekleme odasındaki diğer anneler beni duymazdı. Hepsinin yüzünde şu mutluluk heyecanının parıltısı vardı ve onlar için bunu mahvetmek istemiyordum. Ben çıldırdım diye milleti de delirtmenin alemi yoktu.

Fakat ben delirmiştim. Bu Tuck'ın geldiği ilk randevuydu ve bebeğin cinsiyetinin belli olacaktı. Tabii bir karara varabilirsek. Ben öğrenmek istiyordum. O sürpriz olsun istiyordu. Bu nasıl insanlar olduğumuzu gösteren kusursuz bir örnekti.

Ben kontrol sahibi olmayı seven kişiydim. Eğer bebeğin cinsiyetini öğrenirsem ona göre plan yapabilirdim. Ya ufacık, tatlı kız kıyafetleri ya da ufacık, tatlı erkek kıyafetleri alırdım. İsim arardım.

Tucker akışına bırakan tipte bir adamdı. Sadece sarı kıyafetler alıp halletmemiz gerektiğini düşünüyordu.

"Gerilecek hiçbir şey yok." Elimi sıktı ve yanağımı öpmek için eğildi.

İstemsizce titredim. Dudakları yumuşacık ve sıcaktı, yanağımda değil, dudaklarımda hissetmek istiyordum. Boynunu öpmeyi, o inleyene kadar emmeyi istiyordum. Elimi pantolonunun içine sokup aletini kavramak ve elimin her yanına boşalana kadar onu sıvazlamak istiyordum.

Acayip azdığımdan bahsetmiş miydim?

Tüm bunlar artan duyarlılığım yüzünden mi, yoksa üç aydan fazladır cinsel uyku hali miydi bilmiyordum ama acayip şekilde yatmam gerekiyordu. Göğüslerime yanlışlıkla kendi elim bile sürtünse ateşli ve bunalmış bir hal alıyordum. İlk üç ayda kadınların genellikle acayip tahrik olduğunu okumuştum ama benim cinsellik isteğim ikinci üç aya kadar kendini göstermemişti. Ne zaman Tucker'ı görsem kıyafetlerini parçalamak istiyordum.

Ayrıca kendisi de bunu biliyordu.

"Arkadaştan daha fazlası olmaya hazır değil misin hâlâ?" diye mırıldandı.

Ona dik dik baktım. "Sana gergin olduğumu söylüyorum ve sen seks mi düşünüyorsun?"

"Hayır, *sen* seks hakkında düşünüyorsun." Sırıttı. "Gözlerin seni becermem için bana yalvarıyor."

Kimsenin duymadığından emin olmak için hızlıca etrafıma bakındım ama diğer hamile kadınlar ya eşleriyle konuşuyorlardı ya da yüzlerini bebek dergilerine gömmüşlerdi.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Gözlerim ultrasonda göreceği şey için endişelenmekle meşgul. Yüzünü, el ve ayak parmaklarını görebilme ihtimalimizin olduğunu okudum." Karnımda panik dalgalandı. "Ya sadece üç parmağı varsa Tuck? Ya burnu yoksa?" Nefesim tıkandı. "Aman Tanrım, ya mutant bir bebeğimiz olursa?"

Tucker iki büklüm oldu ve titremeye başladı. Sessiz, histerik kahkahalarla titrediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Harika. Çocuğumun babası bana gülüyordu.

"Hadi be. Kahretsin tatlım." Başını kaldırırken nefes nefeseydi. "Dün gece *Tepenin Gözleri*'ni izlemene izin vermemem gerektiğini biliyordum."

"Başka bir şey yoktu," diye karşı çıktım. *Hem gitmeni istemedim.*

Çok acınasıydım. Bu hafta boyunca Tucker'ı yanımda tutmak için sebepler buldum. Mesela, "soluk alıp verme sınıfları için araştırma yapmamız gerek," ve "sırtım beni öldürüyor, gelip masaj yapabilir misin?" ve "belki suda doğum yapmalıyım" tarzı şeylerdi. Sonuncusunu yeniden düşünmem için beni zorlamıştı

ama zaten baştan ciddi değildim ki. Hamile kıçımı suyla dolu bir küvete soktuğumu ve doğumla gelen sıvıları düşündükçe kusmak istiyordum.

Fakat o Tucker olduğu için ne zaman arasam Boston'a geliyordu. Aklımın gerisinde, ondan yararlanıyorum diye korkuyordum fakat kabul ettiği şeyin bu olduğu konusunda beni temin edip duruyordu.

"Bebeğimiz mutant falan olmayacak." Gülüşü azaldı ve tekrar elimi tuttu. "Erkek ya da kız, o kusursuz olacak. Söz veriyorum."

Güçsüzce onayladım.

Kapıdan bir ses, "Sabrina James?" diye seslendi.

"Benim." Ayağa öyle hızlı fırladım ki bir an için sendeledim. Tucker kaslı kollarından birini omuzlarıma dolayarak dengemi sağladı.

"Biziz," diye düzeltti.

Pembe formalı hemşireyi geniş, iyi aydınlatılmış koridorda takip ettik. Bizi bir muayene odasına aldı ve masaya oturmamı söyledi. Ultrason makinesi yanında duruyordu, kalbim heyecanlı, küçük bir takla atıverdi.

Hemşire odadan çıkar çıkmaz, "Gerçekten bilmek istiyorum," deyiverdim.

Tucker somurttu. "Fakat doktor 'bir oğlan' ya da 'bir kız' diye bağırdığında ne kadar heyecan verici olacağını düşünsene."

Bu onun her zamanki argümanıydı. Fakat şu anda hayatımda daha fazla heyecana ihtiyacım yoktu. Evdeki durumum zaten yeterince doluydu. Büyükannem hamile kaldığım için her gün nutuk çekiyordu, bebeği doğurmayı seçtiğim için beni azarlıyordu ve sırf torunuyum diye bedavaya çocuk bakmayacağını sürekli hatırlatıyordu. Elbette bir de Ray vardı, önüme gelenle yattığıma, şişman karnıma ve kondomun nasıl kullanıldığını bilmediğim için aptallığıma dair küçümseyen yorumlar yapıyordu.

Ray'i götüme bile takmıyordum. Büyükannem... şey, torununun çocuğunu kollarında tuttuğunda yola geleceğinden emindim. Her zaman bebeklere bir zaafı olmuştur.

"Ben *şimdi* öğrenmek istiyorum," diye sızlandım, sinir krizi geçiren beş yaşında bir çocuk gibi davranıyor olmam umurumda değildi.

"Şuna ne dersin? Taş, Kâğıt, Makas oynayalım."

Evet, harika ebeveynler olacaktık, orası kesin.

"Tamam." Eklemlerimi çıtırdattım, bu da onu kıs kıs güldürdü. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Beraber saydık. Üçte ellerimizi gösterdik. O kâğıt yaptı. Ben taş.

"Kazandım," dedi kendini beğenmişçe.

"Üzgünüm bebeğim ama kaybettin."

"Kâğıt taşı sarar!"

Alayla gülümsedim. "Taş kâğıda ağırlık yapacağından, kâğıt uçup gidemez. Onu hapseder."

Odayı gürültülü iç geçirişi doldurdu. "Bunu kazanamayacağım değil mi?"

"Hayır." Fakat şu anda öyle tatlı görünüyordu ki bir uzlaşma sundum. "Şuna ne dersin? Doktor bana söylerken odadan çıkabilirsin, yemin ederim açık etmeyeceğim. Aldıklarımı görme diye bebeğin kıyafetlerini kendi dolabımda saklayacağım."

"Anlaştık."

Bir teknisyenin gelişiyle konuşmamız yarım kaldı, kadın sıcak bir selam verdi ve sonra karnıma soğuk jelden dökebilmek için bluzumu yukarı çekmemi söyledi.

"Mesaneniz dolu mu?" diye sordu.

Kuru kuru, "Mesanem her zaman dolu," diye cevapladım.

Bu bana bir kahkaha kazandırdı. "Endişelenmeyin. Bu uzun sürmeyecek. Kısa süre sonra canınızın istediği gibi çişinizi yapabileceksiniz."

"Harika. Rüyada yaşıyorum."

Bir kere ultrasona girmiştim zaten, o yüzden başladığımız anda teknisyen susunca endişelenmedim. Arada sırada bir şeyleri işaret ediyordu, bebeğin omurgasının ince bir sıra inci gibi

olduğunu göstermek ya da –Tanrı'ya şükür– on el ve on ayak parmağı olduğunu söylemek gibi.

Tucker hayretten sessizce orada duruyor, ekrandaki bulanık görüntüleri izliyordu. Bir ara eğilip alnımı öptü, vücudumun içine sıcaklık dalgaları salındı. Burada olduğuna memnundum. Gerçekten öyleydim.

"Tamam. Bitirdik." Karnımdaki jeli sildikten sonra teknisyen bir tuşa bastı ve makine dönme sesi çıkardıktan sonra ultrasonun bir fotoğrafını verdi. Bana vermek yerine konuşmaya başladı. "Doktor kısa süre sonra sizinle konuşmak için gelecek. Eğer mesanenizi boşaltmanız gerekiyorsa iki kapı aşağıda, solda tuvalet var."

Ben hemen masadan fırlayınca Tucker güldü. Odadan çıkarken, "Hemen döneceğim," dedim ona.

İşimi halledip ellerimi yıkadım ve muayene odasına girdiğimde Doktor Laura'yı içeride Tuck'la konuşurken buldum. Doktorla ilk tanıştığımda ne düşüneceğimden emin değildim. Bir doktora ilk adıyla hitap etmek benim için garipti. Sanırım profesyonellik dışı bir yaklaşımın işareti gibi falan düşünmüştüm, fakat kadın işini biliyor gibiydi. Otuzlarının ortasındaydı ve takdir ettiğim bir şekilde saçmalamadan konuşuyordu.

"Babamız da bebeğin cinsiyetini öğrenme konusunda tartıştığınızı söylüyordu," diye takıldı içeri girdiğimde.

"Babamız inatçılık ediyor," diye söylendim.

Tucker'ın ağzı açık kaldı. "I ıh. Sürprizlerden hoşlanmayan annemiz inatçılık ediyor."

Tek elimi son ayda daha da büyüyen karnımın üzerinde gezdirdim. "Bu senin için yeterli bir sürpriz değil mi?" diye sordum resmi bir şekilde.

Doktor Laura elindeki dosyaya bakmadan önce alayla güldü. "Pekâlâ, ultrasondan çok net bir görüntü aldık. Hastam Sabrina olduğuna ve sen olmadığına göre John, eğer istiyorsa ona bebeğin cinsiyetini söyleyeceğim."

Tuck sahte bir kötü bakışla, "Hain," dedi.

"Öğrenmek istiyorum," dedim doktora, başımla Tucker'a işaret verdim. "Odadan şimdi çıkabilirsin babacık."

"Yoo. Fikrimi değiştirdim. Bilmek istiyorum."

Ona endişeyle baktım. "Emin misin?"

Kararlılıkla onayladı.

"Tamam o zaman. Gönderin gelsin," dedim doktora.

Gözleri kıpır kıpırdı. "Tebrikler. Bir kızınız olacak."

Nefesim kesildi, bütün oksijen ciğerlerime girdi ve orada kapana kısıldı. Nabzım hızlandı, çevremdeki her şey, bütün dünya daha keskin bir odağa kavuştu. Renkler daha parlaktı, hava daha hafifti ve bütün bu deneyim, içimde büyüyen bu hayat birdenbire *gerçek* hissettirdi.

Tucker'a dönerek, "Bir kızımız olacak," diye soludum.

Bakışı neredeyse saygılıydı. "Bir kızımız olacak," diye fısıldadı.

Doktor Laura birkaç saniye sessizce şaşırmamıza izin verdikten sonra boğazını temizledi. "Neyse, her şey harika görünüyor. Bebek sağlıklı, kalp atışları güçlü ve düzenli. Doğum öncesi vitaminlerini almaya devam et, kendini çok zorlamamaya çalış. Dört hafta sonra tekrar görüşeceğiz."

Doktor kapıda durdu ve omzunun üstünden Tucker'a göz kırptı. "Sorduğun diğer meseleye gelince, her şey yolunda."

O gittikten sonra Tucker'a kaşlarımı çattım. "Diğer mesele ne?"

Omzunu silkti, resmen gizemin somut örneğiydi. "Sadece babaları ilgilendiren bir soru işte." Elime uzandı. "Hadi gel, gidelim. Seni eve bırakmadan önce bir şey göstermek istiyorum."

Alnım kırıştı. "Ne göstereceksin?"

"Sürpriz."

"Sürprizlerden hoşlanmadığımı kararlaştırmamış mıydık?"

Güldü. "Güven bana, bu hoşuna gidecek."

27

Sabrina

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordum on beş dakika sonra. Tucker'ın döndüğü sokağı inceliyordum. Bu mahalle oldukça baştan savmaydı. Yani arabayla beş dakikada benim evime gidilebiliyordu, elbette baştan savmaydı.

On katlı tuğla binanın önüne park ederken, "Sabret," diyerek payladı.

O sabrın birazını kullanarak kapımı açmasını bekledim. Adam kapıları açmama izin vermeyi reddediyordu. Sanki ellerim olduğunu anlamıyordu.

Ayaklarım kaldırıma değdiği anda Tucker elimi tuttu ve beni binanın girişine yönlendirdi. Bir milyon soruyu geri yuttum çünkü onları cevaplamayacağını biliyordum ve küçük bir lobide onu daha küçük bir asansöre kadar takip ettim. Onuncu kata kadar çıktık, kısa koridorda yürüdük ve 10C yazan dairenin önünde durduk.

Tucker cebinden bir anahtar çıkardı ve kapıyı açtı.

"Burada kim yaşıyor?" diye sordum.

"Ben yaşıyorum."

"Ne? Ne zamandan beri?"

"Üç gün öncesinden beri," diye itiraf etti. "Şey, teknik olarak hafta bitimine kadar taşınmayacağım ama üç gün önce anlaşmaya vardık."

"Vardık derken?"

"Ben ve Brody Hollis, takım arkadaşlarımdan birinin ağabeyi."

"Ah." Kafam çok karışıktı çünkü bu hafta bir defa bile Boston'a taşınmaktan söz etmemişti. "Hastings'teki evin ne olacak?"

"Kira sözleşmesi hazirana kadar. Zaten taşınmam gerekecekti." Omzunu silkti. "Boston'dan bir yer bulmak daha mantıklı geldi. Böylece sana ve bebeğe yakın olabilirim." Elini uzattı. "Sana evi göstermemi ister misin?"

"Şey. Tabii." Hâlâ biraz sersemlemiş vaziyetteydim.

Tucker parmaklarımızı birbirine geçirip beni dairede gezdirdi. Binanın dışı kötü gibi görünüyor olsa da içi şaşırtıcı şekilde güzeldi. Daire çok güzel ışık alıyordu, çam ağacından parkeleri ve açık bir düzeni vardı. Koridorun sonundaki üç kapı banyoya ve iki yatak odasına aitti.

"Henüz hiçbir haltımı buraya getirmedim," dedi.

Geniş, boş bir yatak odasında girdik, devasa bir penceresi vardı ve öyle çok güneş ışığı giriyordu ki keşke güneş gözlüğümü yanımda getirseydim dedim.

"Yok ya?" diyerek ona takılırken boş odada dolandım. Pencereye yaklaşıp dışarı göz attım. "Ah güzel. Odanda yangın merdiveni var."

"Daha da güzeli, doğruca çatıdaki terasa gidiyor. Sadece onuncu kattaki dairelerin ulaşımı var. Orada barbekü ve bir sürü bahçe mobilyası var."

"Ahh, muhteşem."

Mutfağa yöneldik, Tucker buzdolabını açık içindekilere baktı. "İçecek bir şey ister misin? Portakal suyu, süt ve su var. Ayrıca tonla bira var ama sen onu içemezsin."

"Su alacağım." O sürahiyi çıkarıp bir bardağı doldururken, ben de elimi lekesiz tezgâhın üzerinde gezdirdim. "Burası acayip temiz."

"Aynen. Brody'nin iyi taraflarından biri de ortalığı temiz sevmesi. Çünkü hatunlar yerde kıyafetler sevmez, bilirsin."

"Yanlış sayılmaz."

"Adamın bütün karar verme şeması 'bu yatağa atmamı sağlar mı?' sorusuna dayanıyor."

Sırıttım. "Öngörülebilir olmak iyi bir şey olabilir."

"Ben bir bira alsam sorun olur mu?"

"Keyfine bak. O nerede bu arada? İşte mi?"

"Evet. Morgan Stanley'de dokuzdan beşe kadar çalışıyor. Mali planlama işinde, benim anladığıma göre yaşlı insanlara gelir sigortası falan satıyor herhalde."

Suyumdan bir yudum aldığımda Tucker da kendisi için bir bira açtı. Tezgâhtaki mikrodalganın yanında, kalın dosyanın arasında bir sürü rengârenk broşür vardı.

"Bunlar ne?" Parmaklarımı "Fitness. Senin Zamanın. Onun Zamanı. Her Zaman" yazan en üsttekinin üstünde gezdirdim.

"Daha fazla broşür. Yoksa başka bir şey mi deniyordu? Önceki gün iş araştırması keşfim sırasında topladım." Yığını karıştırıp birini bana doğru gönderdi. "Bu kadınlar için ağda ve lazer tedavi işi. Hollis tıp fakültesine gitmeden jinekolog olmak gibi olduğunu söylüyor. Günlerce vajina."

Dudaklarım seğirdi. "Bir kadının özel bölgelerine ağda yapmasının onlara dokunabileceği anlamına gelmediğini biliyor değil mi?"

"Hayır, onları becermek için beleş geçiş kartı olduğunu düşündüğünden eminim."

"Ne sevimli."

Uzun, kılsız bacakların birkaç parlak fotoğrafını geçtim, yanında kalın harflerle bu lazerin en iyi şey olduğu yazıyordu. Hımmm. Eğer Tucker lazer yapılan bir salon alırsa belki bana bedava servis teklif ederdi. Büyüyen karnım şimdiden basit görevleri bile zorlaştırmaya başlıyordu. Tıraş etmek için oturmam gerekiyordu çünkü duşta tek ayağım havada, flamingo dansı yaparken takılıp düşmekten korkuyordum.

Tucker başka bir broşürün sayfalarını karıştırdı. "Bu kürek satıyor. Kapı kapı."

Yüzümü buruşturdum. "Bu kulağa korkunç geliyor. O işte para var mı?"

"Acenteye göre öyleymiş ama benim şüphelerim var."

"Elinde başka ne var?"

"Seks oyuncakları, çamaşırhane, spor salonları, bin tane yemek seçeneği. Fast casual olayı şu sıralar moda."

"Hiçbiriyle ilgili heyecan göstermiyorsun."

"Biliyorum." Kâğıtları bir yığın haline getirdikten sonra çöp kutusuna attı. "Belki de marka adını alma işi bana göre değildir."

Bir an için tereddütte kalarak alt dudağımı ısırdım. "Bu olmasaydı ne yapacaktın?" Elimle karnımı okşadım.

"Kendimi kravatımla asardım," dedi. "Annem yerel bir emlakçının işini almamı istedi..."

Dudağımı daha sert ısırdım.

"... ama Patterson'da ev satmaktansa bir adamın kıçının arasına ağda yapmayı tercih ederim, o yüzden yüzündeki o endişeli bakışı silebilirsin."

Bakışları yine karnıma çevrildi. Ultrasondan beri bakmadan duramıyordu. Ben de pek iyi durumda sayılmazdım. Ellerim sürekli ya karnımın üzerinde ya da altındaydı ve avucumun altında kızımın olduğunu bilmek daha da özel hissettiriyordu.

Tezgâhın yanındaki tabureye çıkıp oturdum ve yaklaşması için işaret ettim. "Dokunmak ister misin?"

"Her zaman." Tezgâhın etrafından dolanıp önümde çömeldi, karnımı elleriyle iki yandan sarmaladı. "Selam güzellik. Baban burada." Gözlerini bana doğru kaldırdı, kestane rengi saçları dağınıktı ve açık kahverengi gözleri sevgiyle doluydu. "Hiç tekmeliyor mu?"

"Bazen." Elini bebeğin genelde tekmelediği yere doğru çektim. "Burayı dene."

Nefesimizi tutarak bekledik. Tuck'ın eli sağlam bir şekilde beni tutuyordu, avucunun sıcaklığını tenimde hissediyordum. Sinir uçlarımı karıncalandırmaya başlayana kadar yayıldı.

Çok uygunsuz! Çocuğuyla iletişim kuruyor, seni mıncıklamaya çalışmıyor.

Ancak... çok iyi hissettiriyordu. Tucker'la aylardır yatmamıştık. Son zamanlarda tek düşünebildiğim onu becermekti.

Elbette ilk seferinde beni bu duruma getiren de oydu ama geceleri, bebek beni uyanık tuttuğunda, Tucker'ın bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. İçime gömülürken baldırlarındaki kıllar derimi çiziyordu. Aletinin kalınlığını ve girdiğinde beni nefis bir şekilde genişlettiğini hatırlıyordum. Göğsümdeki dişlerini, ağzına meme uçlarımdan birini alana kadar hafifçe çizerek aşağı inişini hatırlıyordum. Hepsini hatırlıyordum ve nefesimi kesik kesik, derimi aşırı duyarlı bir hale getiriyordu.

Karnımdaki parmaklar kasıldı. "Sabrina," dedi boğuk sesle. "Ne düşünüyorsun tatlım?"

Odağını yitirmiş bakışlarım yüzüne odaklandı. Dudaklarımı yalarken aletinin ağırlığını dilimde hissettim. "Seni."

Nefesi kesildi. "Arkadaşın olan beni mi, başka bir şey olan beni mi?"

"Başka bir şey," diye fısıldadım.

Ellerini ağır ağır karnımdan aşağı indirip bacaklarımın üstüne koydu. Bacaklarım istemsizce ayrıldı, başparmakları yoga taytımın beline sürtündü.

"Daha açık ol," diye fısıldadı.

Birdenbire birlikte geçirdiğimiz ilk geceye ışınlandım, kamyonetinin koltuğuna bir sultan gibi yayılıp bana ne istersem almamı söylediği, hayır, emrettiği zamana.

"Aletinin ağzımda olduğunu düşünüyorum."

Parmaklarını baldırlarıma geçirdi. "Gerçekten mi? Çünkü ben de taytını sıyırıp kafandaki bütün endişelerden kurtulana kadar amını nasıl yalamak istediğimi düşünüyordum."

Lafı geçen yerim sözleriyle birlikte kasıldı. "Ben... kahretsin, artık şişmanım."

"Hayır. Kusursuzsun." Sonra ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

"Bekle." Kollarında kıvrandım. "Çok ağırım."

"Saçmalıkla dolusun," diye karşı çıktı ve oturma odasına ilerledi. Beni bırakmadan siyah deri koltuğa yatırdı.

Ciyaklarcasına karşı çıktım. "Bu yeni ev arkadaşının kanepesi!"

"Yeni ev arkadaşımın bilmediği şey ona zarar vermez. Şimdi soyun. Karnım aç kadın."

Ateşli bakışının altında bütün vücudumdaki kan nabız gibi attı. Bir an için birbirimize bakmayı sürdürdük, sonra ikimiz de aceleyle kıyafetlerimizi çıkarmaya koyulduk. Önce tişörtü çıkıp odanın diğer tarafına fırlatıldı. Sonra benim tişörtüm ve taytım takip etti. Onun kotu ve boxerı çıktı. Sütyenimi çıkardığımda küfretti.

"Hassiktir." Kanepede bana katılmak için uzun adımlarla gelirken sesinde hayranlık vardı. Attığı her adımla sert aleti sallanıyordu.

"Biliyorum. Büyüdüler."

Bacaklarımın arasına diz çöküp ağır göğüslerimi kavramak için uzandı. "Muhteşemler."

Başparmaklarıyla dikilmiş meme uçlarımı okşadığında ürperdim. "Ve aşırı duyarlılar," diye soludum.

Gözlerinde şeytani bir parıltı oldu. "Eğer onları emersem boşalabilir misin sence?"

"Bilmem." Tek elimi saçlarının arasından geçirdim. "Hadi öğrenelim."

Bekletmeden ağzını göğsüme yapıştırdı, eliyle diğerini sıkıyordu. Ağzının sert çekişiyle sırtım yastıkların üzerinde yay gibi havalandı. Ah Tanrım. Sanki diliyle vajinam arasında doğrudan bir bağlantı vardı. İnlediğinde her yerimde hissettim. Kalçalarım kanepeden yukarı kalktı, sızıyı azaltmak için baskı arıyor ama hiçbir şey bulamıyordum.

"Becer beni," diye yalvardım.

Geriye doğru kalçasının üstüne oturdu ve beni de beraberinde

üzerine çekti, nasıl becerdiyse mememle temasını bir defa bile kaybetmedi. Bacaklarımı ayırıp üstüne çıktım ve ıslak aralığımı aletine sürmeye çalıştım fakat aptal karnım yoluma taş koyunca bezgin bir inilti ağzımdan kaçtı.

Cevabı aramıza tek elini sokuvermek oldu. Külotumu kenara sıyırdı, parmakları kaygan tenimi buldu ve ovalamaya başladı. İki parmağını açıklığım boyunca kaydırırken başparmağıyla klitorisimi bir gitar teli gibi oynatıyordu. Aniden neredeyse hepsi çok fazla geldi. Zevkten bir dalga halinde boşaldım, adını inliyordum ve hatta keyifli zirveden aşağı süzülürken bile yetmedi. Aşağı uzanıp penisini çaresizce sıvazladım.

"Bu," diye soludum. "Bunu istiyorum."

"Evet, hanımefendi."

Parıltılı, aç bakışlarla külotumu parçaladı ve beni sırtüstü uzanmaya zorladı. Sonra aletini kavrayıp içime yönlendirdi. İlk itişiyle, penisinin geniş başıyla beni ayırdığında nefesimi tuttum.

Darbenin ortasında aniden durdu. "Sen iyi misin?"

Hissettiği şehvet kontrolünü zorlarken kollarındaki kasların tel gibi gerildiğini görebiliyordum. Sertçe becerilmek istiyordum ama ben. Bana güzel olduğumu, şehvete değdiğimi, hâlâ dünyasını sarstığımı hatırlatmasını istiyordum.

Bacaklarımı kalçalarına dolayıp onu daha derine çekmeye çalıştım. "İyiden de öteyim. Beni becermene ihtiyacım var. Lütfen."

Yüzünden geçen vahşi ifade nefes kesiciydi. Derine, sertçe ve sıcak bir şekilde daldı ve bildiğim tek şey ondan ibaret olana kadar aletiyle doldurdu. Çok uzun zamandır onu bana bu kadar yakın hissetmemiştim. Sanki... eve geri dönmüşüm gibi bir histi.

Ağzı boynumdaydı, kulağımın arkasındaki hassas tenimdeydi. Omzumdan köprücük kemiğime kadar ıslak öpücükler kondurdu. Tekrar meme ucumu emdi ve kapalı göz kapaklarımın önünde yıldızlar parladı. Tek elini popomun altına kaydırdı, beni kanepeden hafifçe kaldırdı ve kalçalarını hareket ettirdi. Girdi çıktı, girdi çıktı, ta ki bana tekrar çığlık attıracak o noktaya gelene kadar.

Yorulmak bilmiyordu, tekrar tekrar kendini içime itiyordu. Aletinin başı içimdeki yumuşak sinir yumağına değiyor, beni nefes nefese, kıvranan bir karmaşa haline getiriyordu.

"Seni özledim," dedi boğulur gibi. "Hem de çok."

Karşılık vermedim çünkü konuşmayı unuttum. Haz öyle yoğundu ki zihnim sisle kaplıydı. Memelerimi talan etmeyi sürdürdü, birini, ardından diğerini. Sonra doğrulup oturdu, kalçalarımı sıkıca kavradı ve içime öncekinden daha hızlı, daha sert girmeye başladı.

Omuzlarımın altındaki deri tenime sürtünüyordu. Saçlarım yüzümün her yanına yapıştı ve her nefes alışımda zorlanıyordum ama hislerden bir girdabın içinde kaybolurken bunların hiçbiri önemli değildi. Farkında olduğum, bildiği tek şey *oydu*. Ne kadar iyi hissettirdiği, vücudumun ne kadar çok onu istediği, kalbimin onun için ne kadar sertçe attığı.

Ona ne kadar derinden âşık olduğum.

"Benim için boşal," diye soludu. "Sikimin her yerine boşal Sabrina."

İçimde büyüyen zevk en sonunda infilak etti, irademi paramparça etti, bedenimi eritti. Tucker başını geriye doğru atıp rahatlarken inledi, altında haşatı çıkmış bir harabe gibi uzanıyordum.

Ayağa kalkıp mutfağa gidecek gücü nasıl bulduğunu bilmiyordum. Islak kâğıt havluyla geri dönüp baldırımdan akan nemi nazikçe temizlediğinde teşekkür ederim diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamayacak haldeydim.

Ben karşı çıkamadan kanepede yeniden bana katıldı ve çıplak bedenlerimizi bir battaniyeyle örttü. Tek kolunu başımın altına sokup beni sıcaklığıyla sarmalarken, ben de Brody Hollis'in işten eve erken gelmeye karar verdiği gün bugün olmasın diye dua ettim.

Tucker saçımı sıvazlarken sevgiye dair sözcükler boğazımdaki yerinden çıkmam için savaş verdi ama onları geri yuttum. Bu sadece seksti. İkimizin de rahatlamaya ihtiyacı vardı, o kadar. Bundan daha fazla anlam çıkaramazdım ve kanımda bu kadar

hamilelik hormonu varken şu günlerde kendi hislerime bile güvenemezdim.

Terden nemlenmiş vücuduna sokuldum. Bu kadarı benim için yeterdi. Her ne verirse bana yeterdi. Fazlasını istemeyecektim.

En sonunda, "Doktorla ikiniz ne fısıldaşıyordunuz?" diye sordum.

Güldü. "Bunu."

"Bunu mu?"

"Evet, *bunu*." Battaniyenin altına uzanıp meme uçlarımdan birini sıktı. "Ona seks yapma iznimiz var mı diye sordum."

Ağzım açık kaldı. "Doktorumuza beni becerip beceremeyeceğini mi sordun?"

"Bebeğe zarar vermeyeceğinden emin olmak istedim," diye karşı çıktı. "Tanrım. Endişeli bir baba olduğum için kusura bakma."

Elimde olmadan kahkaha attım.

Telefon çalınca ikimiz de memnuniyetsizlikle homurdandık. Onun telefonu çalıyordu, isteksizce kanepenin yanındaki pantolonuna uzandı. Telefonu çıkardıktan sonra tekrar yanıma sokuldu, ardından parmağını ekranda kaydırdı.

Meraklanarak, burnumu sokarak, ekrana baktım.

Ve korkuyla çığlık attım.

Kalkıp otururken telefonu Tucker'ın elinden aldım. "Aman Tanrım!" diye ciyakladım. "Bu da *ne*?"

28

Tucker

Gülmemem gerektiğini biliyordum. Çocuğumun annesi altüst olmuştu. Yapacağım son şey ona gülmekti fakat yüzündeki korku dolu ifade paha biçilemezdi.

"Tucker!" Omzumu yumrukladı. "Gülmeyi bırak ve bana bunun ne halt olduğunu söyle."

Fotoğrafa göz atınca yine kendimi kaybettim. "Rahatlatma," dedim çatlak sesle.

Sabrina beni tekrar yumrukladı.

"Logan," dedim. "Bunu bebek için yaptı. Rahatlatma testi."

"Tanrıya yemin ediyorum Tuck, eğer mantıklı konuşmaya başlamazsan bu fotoğrafı polise gönderip onlara nefret suçunun kurbanı olduğumu söyleyeceğim."

Kontrolsüzce güldüm.

"Tucker!"

Nefes alarak kalkıp oturmayı başardım. Sistemimden atmak için bir dakika öksürdüm. Sonra ekrandaki doldurulmuş şeye baktım.

Sanırım oyuncak ayı olması gerekiyordu, fakat bu süreçte bir yerlerde, bir şeyler korkunç şekilde boka sarmıştı. Dikişler Tim Burton filminden fırlama gibiydi. Gözün biri düğmeyken, diğerine seri katil stilinde, siyah iplikle X işlenmişti. Kafasının yanında bir parça tüy eksikti ve kollarıyla bacakları tamamen farklı boyutlardaydı.

Fotoğrafın altına Logan şunu yazmıştı:

Grace bunun bebeği korkutacağını düşünüyor. Yanılıyor, değil mi?

Yanılmıyordu.

Sabrina, "Neden Logan bize bunu yaptı ki?" diye sordu.

Alayla güldüm. "Vaftiz baba olmak için rekabet ediyor."

"Mantıklı konuşmaya başla!"

Başka bir kahkahayı yutarak çabucak açıkladım. "Garrett'la ikisi bebeğimizin vaftiz babası olmak istiyor. Onları bunun için kapıştıracağımı söyleyerek aptalca bir şaka yaptım, onlar da bunun harika bir fikir olduğuna karar verdi. Şimdi yarışıyorlar."

Tek kaşını kaldırdı. "Belki ikisinin de bebeğin vaftiz babası olmasını istemeyeceğim hiç aklına geldi mi peki?"

"Elbette. Bir ara konuşuruz diye düşündüm ama dürüst olmam gerekirse bence Garrett ve Hannah çok iyi vaftiz aile olurlardı."

"Hope ve Carin'le savaşmaları gerekir. Fakat Logan'ı daha baştan eliyor musun?"

Bakışlarım telefona kaydı. "Şey. Evet."

En sonunda gülümsedi. "Tamam. Yarışmaları nasıl gidiyor?"

İç geçirdim. "Karmaşık. Aptalca ve karmaşık."

Neşeyle, "Bu beni hiç şaşırtmadı," dedi.

"Beş tane kategorileri var. Her biri önemli bir ebeveynlik yeteneğini göstermek için tasarlandı." Tanrım. Şu anda söylediğim şeye kendim bile inanamıyordum. Zaten Logan'ın saçma açıklamasını oturup dinlemek zorunda kalmıştım. Tekrarladığım için deliliği teyit ediyormuş gibi hissediyordum.

Ancak Sabrina etkilenmiş göründü. "Kategoriler ne?"

Zihnimi kurcaladım. "Rahatlatma. Baskı altında sakinlik. Sağlam destek sistemi. Ah... mali durum. Siktir... sonuncuyu hatırlayamıyorum."

"Doldurulmuş hayvan almak nasıl oluyor da rahatlatma işareti oluyor?"

"Almak mı? Tatlım o yaratık el yapımı. Kendi doldurulmuş hayvanını dik seti aldılar."

Çenesi yere yapıştı. "Aman Tanrım. Gerçekten... bu işe kendini adamış."

"Onlar hokeyci. Kendini adamak bizim genlerimizde var."

"Kimin kazanacağını nasıl bilecekler? Puan alıyorlar mı?"

"Her kategoride bir galip seçmem gerekiyor." Çünkü belli ki arkadaşlarım benden nefret ediyordu.

"Mali durum kategorisinde kazanana karar vermen için sana vergi beyannamelerinin kopyalarını gösterdiler mi?" diye sordu kuru kuru.

"Yoo. Fakat o berabere çünkü ikisi de profesyoneller liginde oynayacak. Destek sistemi için de aynısı geçerli... Hannah ve Grace arasında seçim yapmamın imkânı yok. Hayalarımı oldukları yerde seviyorum."

Kıs kıs güldü. "Peki rahatlatma etabını kim kazanıyor?"

"Garrett bu kâbus üreten şeyden..." Parmağımla telefonumu gösterdim, "... daha korkunç bir şey dikmezse bu turu onun kazanacağından eminim."

"Arkadaşların çok acayip Tucker. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Farkındayım." Bir an için tereddüt ettim. "Hey, yarın öğleden sonra posta ofisinde çalışıyor musun?"

"Hayır. Neden?"

"Belki evime gelip eşyalarımı toplamama yardım edersin diye umuyordum. Çocuklar orada olacak. Hannah, Grace, belki Allie bile. Kamyonet kiraladım, o yüzden herkes yanıma alacağım eşyaları taşımama yardım edecek." Aceleyle ekledim, "Elbette senin ağır bir şey kaldırmana izin vermeyeceğim ama hafif şeylerde yardım edebilirsin diye düşündüm, kıyafetler falan gibi. Pizza sipariş ederiz, yani yemek de olacak..." Yemek sözcüğünün ayartıcı bir şekilde havada kalmasına izin verdim çünkü son zamanlarda iştahının nasıl açık olduğunu biliyordum.

Ancak Sabrina'nın alnı isteksizce kırıştı. "Benim orada olmama aldırmayacaklarından emin misin?"

"Tabii ki sorun etmeyecekler. Seni tanımayı gerçekten istiyor-

lar. Geçen gün Wellsy hiç gelmemenin ne kadar kötü olduğunu söylüyordu."

"Wellsy?" dedi boş bir şekilde.

"Hannah. Soyadı Wells. Garrett da ona Wellsy lakabını taktı." Birdenbire kıştan beri Sabrina'yla birlikte olduğum halde en yakın arkadaşlarım hakkında ne kadar az şey bildiğini fark edip afalladım.

"Bilmiyorum Tuck..."

"Lütfen?" Ona en iyi "hadi ama" gülümsememi yolladım. "Benim için çok anlamı olacak."

"Ah." Yüz ifadesi güneşte kalan katı yağ gibi eriyiverdi. "Tamam. Geleceğim."

Sabrina sözüne sadık kaldı ve ertesi gün öğlen iki gibi evime geldi. Geldiğinde, neredeyse Logan ve Fitzy'nin kamyonete taşıdığı yatak yandan çarpıyordu. Burası tam kaos ortamıydı.

Onu çekip zarar alanından çıkardım ve tam dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Selam tatlım. Geldiğin için teşekkürler."

Hannah ve Grace'in tam arkamda durduğunu ve öpüşmemize şahit olduğunu fark ettiğinde yanakları pembeleşti. Öte yandan ben, kahrolası duvara dayanarak düzüştüğümüze tanık olsalar bile umursamazdım. Sabrina çiçek baskılı, mavi yazlık elbisesiyle, siyah saçları aşağıdan atkuyruğu yapılmışken öyle güzel görünüyordu ki. Şu son birkaç aydır yanakları özellikle pembemsiydi, hamilelik ışıltısıyla ilgili şeyleri doğruluyordu resmen.

"Selam," derken sesi garip biçimde utangaçtı.

Onu kızlarla tanıştırdım. Kızlar sıcak bir şekilde karşıladılar ve Sabrina da onlara çabucak ısındı. Görünüşe göre Hannah'yı zaten lokantadan tanıyordu ve Grace'in de gerilince boş boş konuşmak gibi sevimli bir alışkanlığı vardı, o yüzden daha tanıştırma faslı bitmeden Sabrina'nın kulağını koparana kadar konuşmaya başladı.

"İçecek bir şey ister misin?" teklifinde bulundum. Onu mutfağa yönlendirirken Hannah ve Grace de hemen peşimizdeydi.

"Hayır, gerek yok. Sadece bana iş ver."

"Zaten mola verecektik. Fitzy planlanandan erken geldi ve bir saat içinde gitmesi gerekiyor, o yüzden mobilyaların çoğunu odamdan çıkardık. Sadece dolabımı ve çekmecelerimi boşaltmak kaldı." Onu bir sandalyeye doğru ittim. "Otursana. Su olur mu?"

"Tabii."

Hannah ve Grace ona masada katıldığında ikisinin de gözlerinin durmadan Sabrina'nın karnına kaydığını kaçırmadım. Hamile olduğu belliydi ama daha karpuz kadar falan değildi. Belki futbol topu kadardı?

Nasıl olursa olsun, oradaki benim kızımdı ve bunu ne zaman düşünsem göğsüm gururla doluyordu. Kızım. Tanrım. Hayat garip, ön görülemez ve acayip harikaydı.

Hannah, Sabrina'ya, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Hâlâ sabah bulantıların oluyor mu?"

"Hayır, o birkaç ay önce sona erdi. Şu günlerde sadece yorgunum, açım ve durmadan tuvalete gitmem gerekiyor. Ah, ayaklarımı görmek gittikçe zorlaşıyor. Belki de bu iyi bir şeydir çünkü sanırım onlar da şişip iki katı oldular."

Grace anlayışlı bir şekilde, "Ah, bu berbat," dedi. "Ama en azından bütün acı ve ağrılarının sonunda sevimli, tombik yanaklı bir mucizen olacak. Uygun bir takas, değil mi?"

"Ha!" Sabrina sırıttı. "Tombik yanaklı mucizem gecenin üçünde ciğerleri patlarcasına ağladığında seni arasam, *o zaman* bana bunun uygun bir takas olup olmadığını söylesen nasıl olur?"

Hannah kıs kıs güldü. "Seni o konuda alt etti Gracie."

Sabrina'ya su bardağını verdim ve sonra tezgâha yaslandım. Kızların Sabrina ve benim sabırsızlıkla bekleyebileceğimiz "harika" şeylerle ilgili şakalar yapmaya devam etmelerine gülümsedim: uykusuzluk, bez değiştirme, gaz sancıları, diş çıkarma.

Doğruyu söylemem gerekirse bunların hiçbiri beni korkutmuyordu. Eğer bir şey için sıkı çalışmazsanız nasıl gerçekten cazip olabilirdi ki?

Ayak sesleri yaklaştı. Garrett alnındaki teri silerek içeri girdi. Sabrina'yı fark edince ışık saçtı. "Ah güzel. Buradasın. Bekle, bir şey almam lazım."

Sabrina *"benimle mi konuşuyor?"* dercesine bana döndü.

Garrett çoktan gitmişti, ayak sesleri merdivenden yukarı çıkıyordu.

Masadaki Hannah tek elini saçından geçirdi ve bana yalvaran bir bakışla baktı. "Onun en iyi arkadaşın olduğunu unutma, tamam mı?"

Bu kulağa hiç kaygı verici gelmiyordu doğrusu.

Garrett geri döndüğünde elinde bir not defteri ve bir de tükenmez kalem vardı. Masaya koyarak Sabrina'nın karşısına yerleştirdi. "Tuck," dedi. "Otur. Bu önemli."

Şu anda iyice mallamıştım. Hannah'nın kaderine boyun eğmiş tavırları da kafa karışıklığımı azaltmaya yardım etmiyordu.

Sabrina'nın yanına oturduğum anda Garrett not defterini açtı, tamamen iş odaklıydı. "Tamam. Hadi şu isimlerin üstünden geçelim."

Sabrina bana tek kaşını kaldırdı.

Omzumu silktim çünkü ne boktan bahsettiğini gerçekten bilmiyordum.

"Sağlam bir liste yaptım. Bunları seveceğinizden neredeyse eminim." Fakat sayfaya baktığında yüzü asıldı. "Ah lanet olsun. Erkek isimlerinden hiçbirini kullanamayız."

"Bekle." Sabrina alnı kırışmış vaziyette tek elini kaldırdı. "Bebeğimiz için isim mi seçiyorsun?"

Başıyla onayladı, sayfayı çevirmekle meşguldü.

Bebeğimin annesi ağzı açık kalarak bana baktı.

Yine omzumu silktim.

Grace gülümsememek için uğraş verdiği açık bir halde, "Sadece meraktan soruyorum, erkek isimleri neydi?" diye araya girdi.

Garrett yine neşelendi. "Şey, en baştaki Garrett'tı tabii."

Sabrina'nın su bardağını titretecek kadar gürültüyle güldüm. "Hı hı," dedim ayak uydurarak. "Onun peşinden ne geliyordu?"

"Graham."

Hannah iç geçirdi.

"Fakat sorun yok. Birkaç tane süper kız ismi de buldum." Kaleminin tepesine basıp gözlerimize baktı ve iki hece söyledi. "Gigi."

Ağzım açık kaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Kızıma Gigi adını vermiyorum."

Sabrina şaşırdı. "Neden Gigi?" diye sordu yavaşça.

Hannah yine iç geçirdi.

İsim aniden kafamda jetonu düşürdü. Ah Tanrı aşkına.

"G.G.," diye homurdandım Sabrina'ya. "Garrett Graham'ın baş harfleri."

Bir an için sessiz kaldı. Sonra kahkahalara boğuldu, Grace'in ve en sonunda da erkek arkadaşına başını sallayıp duran Hannah'yı kıkırdattı.

Garrett savunurcasına, "Ne?" dedi. "Vaftiz babanın da isimde söz hakkı olmalı. Kural kitabında var."

"Ne kural kitabı," diye patladı Hannah. "Kural kitabını kendine göre uyduruyorsun!"

"Yani?"

"Ayrıca henüz vaftiz babası ilan edilmedin," diye belirttim pis pis gülerek. Tam o sırada Fitzy ve Logan mutfağa girdi. "Bu aptal hâlâ yarışta."

"Aslında..." Garrett bize sevinçten parlayarak baktı. "Logan yarış dışı."

Takım arkadaşımıza bakmak için sandalyemde döndüm. "Ne zamandan beri?"

Logan'ın yüz ifadesi anında paramparça oldu. "Ben çekilmeye karar verdim," diye homurdandı. "Büyük sorumluluk."

Garrett'ın tarafından gürültülü bir gülme sesi geldi. "Çekilmeye mi karar verdin? Buna öyle mi diyoruz?"

Logan ona dik dik baktı. "Öyle diyoruz çünkü doğru."

"Öyle mi?" Garrett ayağa fırladı. "Hemen dönerim."

O mutfaktan çıkarken Sabrina ile birbirimize kafamız karışmış bir şekilde baktık. Oturma odasında dolandığını duyuyordum. Bir dakika sonra geri geldi ve ellerini Logan'ın suratında salladı.

"Öyleyse *bunu* nasıl açıklayacaksın?"

Sabrina korkuyla bağırdı.

Bense Garrett'ın neden küçük bir yeni doğan bebeği taşıdığını duymak için meraktan ölüyordum.

Ah, bu arada bebeğin kafası yoktu.

"Sikik şeyi eve mi getirdin?" Logan'ın sesi öfkeliydi.

"Herhalde getirdim. Orada ne olarak kullanacaklardı zaten? Kafası yok ahbap."

"Orada derken nereyi kastediyorsun?" diye sordum dikkatlice. Gerçi cevabı öğrenmek istediğimden emin değildim.

"Yeni doğan kalp masajına gittik," diye açıkladı Garrett. "Bu sabah kampüsteki sağlık merkezinde kursa katıldık."

Sabrina şaşkına dönmüş bir halde, "Yenidoğan kalp masajı mı?" diyerek başını iki yana salladı.

"Baskı altında sakin kalma testiydi." Garrett kendini beğenmişçe gülümsedi. "O başarısız oldu. Öte yandan ben başarıyla geçtim."

Logan, "Kendi gücümü bilmemem benim suçum mu?" diye karşı çıktı.

"Evet!" Garrett kahkahalara boğuldu. "Bu *kesinlikle* senin hatan." Bebeği havaya kaldırıp alayla salladı. "Beyninin nerede olduğunu bebeğin üzerinde göstersene. Ah doğru, yapamazsın. Çünkü siktiğimin şeyini kopardın."

Sabrina bana döndü. "Şimdi yukarı gidip toplanabilir miyiz?"

Hannah didişen salaklara, "Çocuklar Sabrina'yı korkutuyorsunuz," diye söylendi. "Bebeğim, şu oyuncağı kaldır. Logan, hatırlat da gelecekteki çocuklarıma bakıcılık yapmana asla izin vermeyeyim." Lafını bitirdikten sonra dikkatini Sabrina'ya çevirdi.

"Tamam, Gigi meselesini sonraya bıraktığımızı varsayarsak, başka hangi isimleri düşünüyorsunuz?"

Sabrina'yla yine bakıştık. "Henüz konuşmadık bile," diye itiraf etti.

"Genel olarak sevdiğiniz isimler var mı?"

Sabrina düşündü. "Charlotte ismini beğeniyorum."

"Ah, beğendim!" dedi Grace. "Charlotte Tucker. Kulakta hoş bir tını bırakıyor."

"Charlotte James," diye düzeltti Sabrina.

Ona dik dik baktım. "Soyadı Tucker olacak."

"Hayır olmayacak. James olacak."

Fitzy buzdolabından bir bira alırken, "Tucker-James'e ne dersiniz?" diye seslendi.

İkimiz aynı anda, "Hayır," dedik. İkili soyada karşı olduğumuzdan değil, ikimiz de inatçı pislik olduğumuz içindi.

Kızım benim soyadımı alması konusunda bu kadar güçlü duygularım olduğunu fark etmemiştim ama vardı. Lanet olsun, eğer bana kalsaydı Sabrina da benim soyadımı alırdı. Fakat bu bizim evlenmemizi gerektiriyordu, bu da benim teklif etmemi gerektiriyordu ve eğer öyle bir şey yaparsam başka bir kıtaya kaçacağından emindim. Tekrar seks yapmaya başlamış olabilirdik fakat gerçek bir ilişki yaşama fikrimizle hâlâ savaş verdiğini söyleyebiliyordum.

Neden bilmem ama aptal kız her şeyi tek başına yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Tamam." Hannah sırıttı. "Siz soyadı ikilemini çözene kadar ismini masaya yatırmamıza ne dersiniz?"

Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Sabrina'yla arkadaşlarımın önünde tartışmak yapmak istediğim son şeydi. "Hadi yukarı gidip toplamaya başlayalım," dedim Sabrina'ya.

Başıyla onayladı, sandalyesinden kalkmasına yardım etmeme izin verdi.

Garrett tezgâhın üstündeki tünediği yerde somurttu. "Taşındığına inanamıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Siz de taşınacaksınız."

"Evet ama iki hafta sonra."

Logan'ın da bugün ayrıldığım için aynı şekilde somurttuğunu fark ettim. Bana bir veda partisi vermek istemişlerdi ama hayır demiştim çünkü teknik olarak bu bir veda değildi. Sadece Boston'a taşınıyordum, birkaç ay sonra ikisi de orada olacaktı zaten.

Dean, New York'a gidiyordu gerçi. Hukuk fakültesinden vazgeçmiş ve ortaokulda öğretmenlik işi almıştı. Allie, Manhattan'da çekilen bir dizide rol aldığından ikisi birlikte taşınacaktı herhalde.

Dürüst olmam gerekirse, Dean'in başka bir eyalette yaşayacak olmasına hem üzülüyordum hem de rahatlamıştım. Baba olmamla ilgili pek destekleyici değildi ama en iyi arkadaşlarımdan biriydi hâlâ, kahretsin.

"Siz ana yatak odasını kimin alacağını kararlaştırdınız mı?"

Garrett, Fitzy'yle konuşuyordu, o da dövmeli omuzlarını silkti. "Ben tabii ki."

"Bilmiyorum," diye uyardı Logan. "Hollis ve çaylak onun için seninle savaşacaktır."

Fitzy tek kaşını kaldırdı, sonra da koca kol kaslarını kastı. "Gelsinler bakalım."

Kahkahamı bastırdım. Evet, Hollis ve Hunter'ın Colin Fitzgerald'a karşı ufacık bir şansı bile yoktu. Gerçi Fitzy'nin özeline ne kadar düşkün bir insan olduğunu düşününce, onlarla birlikte bizim kira sözleşmemizi almayı kabul etmesine hâlâ şaşkındım. Kendisi için başka bir yer bakacağını düşünmüştüm ama sanırım Hollis onu ikna etmişti.

Sabrina'yla üst kata çıktık, bakışlarımı boş odamda gezdirdim. Yatak gidince oturacak bir yer kalmamıştı. Sabrina'nın belini ovaladığını fark ettim, o yüzden uzun süre ayakta kalmasına izin vermemeyi aklıma not ettim.

Dolabın kapağını açarken kararlı bir sesle, "Tamam," dedi. "Güzelce katlamalı mıyız? Yoksa mecburen kutuların içine mi atacağız?"

"Ne kutusu?" Yerden çöp poşetlerinin olduğu bir kartonu aldım. "Kıyafetler buna girecek."

"Aman Tanrım. Tam bir erkeksin."

"Öyle miyim?" Pis bir gülüşle elimi karın kaslarımdan aşağı indirdim ve pantolonumun üstünden aletimi avuçladım. "Emin olmak için malzememi incelemek ister misin?"

"Beni buraya toplanmak için mi çağırdın, becermek için mi?"

"İkisi de?"

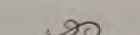
Eliyle odayı gösterdi. "Yatak yok."

"Kimin yatağa ihtiyacı var?"

Sabrina kendini olduğundan kötüymüş gibi göstererek, "Benim zavallı, hamile, şişman bedenimin," dedi.

"Şuna ne dersin?" diyerek karşı fikir sundum. "Toplayabildiğimiz kadar hızlı toplayalım, sonra Boston'a kadar seni takip edeyim ve büyük, rahat yatağında düzüşelim."

Parmak uçlarında yükselip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Anlaştık."

Sabrina

Tucker'ın arkadaşlarıyla vakit geçirme konusunda endişeliydim ama endişelenecek hiçbir şey yoktu çünkü hepsi epey harikaydı. Hannah ve Grace'le konuşmak çok rahattı. Garrett ve Logan komikti, beklediğimden daha rahat davranıyorlardı. Yani epey muhteşem hokeycilerdi. Hepsi ismi lazım değil gibi burnu büyük olamazdı...

"Konuşmamız gerek."

Bu adam gibi işte.

Dean Di Laurentis kapıda belirince kasıldım. Tucker, Fitzy'yle vedalaşmak için dışarı gitmiş, son çekmeceyi boşaltmam için

beni tek başıma bırakmıştı, fakat Dean içeri girip kapıyı arkasından kapayınca yaptığım işi bıraktım.

Sadece görüntüsü bile beni rahatsız ediyordu. Bu kadar pislik birinin bu kadar saçma şekilde çekici olması adil değildi. Objektif olmam gerekirse, Dean herhalde sinema ekranı dışında gördüğüm en yakışıklı adamdı. Sarı saçlar, erkek modellere benzeyen köşeli yüz hatları, nefes kesici bir vücut. Ayrıca acayip etkileyiciydi; beni de başta yatağa öyle atmıştı zaten. Şey, o ve içtiğim üç kadeh içki. Onunla bir daha görüşebilirdim, tabii iyi not almak için asistan öğretmenimizle yattığını öğrenmemiş olsaydım.

"Demek öyle hı?" dedim ağır ağır. "Tam olarak ne hakkında konuşmamız gerekiyor Richie?"

Onun için uydurduğum lakabı duyunca her zaman yaptığı gibi irkildi. Yolunu bulmak için parasını ve görünüşünü kullandığını keşfettiğimde ona Richie Rich lakabını takmıştım.

"Ne hakkında konuşmamız gerektiğini zaten biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Eğer *bunu* kastediyorsan..." Karnımı işaret ettim, "... o zaman konuşacak bir şey yok. Bebeğim ve ben seni alakadar etmiyoruz."

"Tucker beni alakadar ediyor," dedi soğukça, kollarını kaslı göğsünde bağladı. "Yani, kahretsin Sabrina, hırslı bir sürtük olduğunu hep biliyordum ama bencil olduğunu düşünmüyordum."

Öfke boğazıma doğru tırmandı. "Vay canına. Beau hep senin düzgün bir adam olduğuna beni ikna etmeye çalışırdı ama yanıldığı çok açık."

Dean tıslar gibi nefesini verdi. "Beau'yu bu işe karıştırma. Burada senden ve Tuck'tan bahsediyoruz."

"Gerçekten şu anda hamile bir kızla kavga etmek istiyor musun? Çünkü seni uyarıyorum, hormon patlaması yaşıyorum. Gözlerini oyabilirim."

Etkilenmemiş görünüyordu. "Adamımın hayatını mahvediyorsun. Gerçekten kenarda durup bunu yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Dişlerimi sıkarak çekmeceyi vurup kapadım ve duruşunu taklit ettim. Kollarımı şişmiş göğüslerimin üstünde sıkıca bağladım. "Tucker bir yetişkin. Ayrıca bu bebeğin babası da oluyor. Eğer kızımızı yetiştirmede söz sahibi olmak istiyorsa onu durduramam."

Yüz ifadesi bezginlikle gölgelendi. "Bu onun bütün hayatını mahvedecek. Anlamıyor musun? Uğruna çalıştığı her şeyden, onu sevmeyen bir hatun için vazgeçiyor."

Ağzım yere değecekti. Bu boktan şeyleri bana söyleme hakkını nereden buluyordu?

Savunurcasına, "Onu sevmediğimi düşündürten ne?" diye karşılık verdim.

"Çünkü eğer sevseydin, çoktan parmağına yüzüğü takardın. Tuck işleri yarım yamalak yapmaz. Seni seviyor, çocuğunu doğuracaksın... eğer ufacık bir an için bile onu sevdiğini düşünse bu çocuk doğmadan belediye binasından evlenmiş olarak çıkardınız. Onun yerine, birinci sınıftan beri anlatıp durduğu gibi Teksas'a dönmek yerine Boston'a yerleşiyor..."

Suçluluk boğazımı tırmaladı. Sertçe.

"Ayrıca gerçekten araştırmaya vakit ayırıp üzerine düşündüğü bir iş kurmak yerine, bulduğu ilk işi alacak." Dean başını iki yana salladı. "Bunu görmüyor musun?"

Bocaladım. Haklıydı. Tucker yarım yamalak iş yapmazdı. Fakat işte buradaydı, zar zor tanıdığı bir adamla eve çıkıyordu, tutku duymadığı boktan işlere girmeyi düşünüyordu ve hepsi de benim bir gece şehvetten gözümün dönmesi, "sadece başının girmesinin" de bir erkeğin tamamen boşalması kadar etkili olduğunu unuttuğum içindi.

Benim için bütün hayatını değiştiriyordu. Amaçlarını, planlarını ve hayat tarzını bu bebeğe uyum sağlamak için değiştiriyordu. Bunu yapmasına sebep olan kişi de *bendim*.

Dean'i gözlerini oyma konusunda tehdit etmiş olmama rağmen, artık öfkeli hissetmiyordum. Ben... yıkılmış hissediyordum.

Öyle yıkılmış haldeydim ki ağzımdan kaçan hıçkırığı tutmaktan acizdim. Öyle yıkılmıştım ki sikik Dean Di Laurentis'in önünde parçalara ayrıldım.

Yere çöküp yüzümü ellerime gömdüm, öyle kötü ağlıyordum ki nefes bile alamıyordum. Sıcak yaşlar yanaklarımdan kayıp avuçlarımı ıslatırken nefes almaya çalışıyordum. Titreyen, acınası, hamile bir kargaşaydım ve sert bir el omzumu tutana kadar Dean'in yerde benimle oturduğunu fark etmemiştim bile.

"Siktir," diye mırıldandı, benim hissettiğim kadar çaresiz geliyordu kulağa. "Seni ağlatmak istemedim."

Hıçkırıkların arasında, "Ağlamayı hak ediyorum," dedi.

"Sabrina..." Yine omzuma dokundu.

"Hayır!" Dokunuşundan kaçtım ve yaşlarla dolu gözlerimle ona baktım. "Sen haklısın tamam mı? Hayatını mahvediyorum! Bu konuda çok mutluyum mu sanıyorsun? Çünkü değilim!" Durmadan yutkunuyor, nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalışıyordum. "O nazik, tatlı ve acayip inanılmaz ve dünyasının bu şekilde tepetaklak olmasını hak etmiyor! Şu anda bütün planlarını yapıyor olmalı, üniversiteden mezun olacağı ve hayatında yeni bir bölüme başlayacağı için heyecanlı olmalı. Onun yerine *lanet olası hikâyenin sonu*. Bütün gezegendeki en iyi adam benimle kapana kısıldı, *sonsuza kadar*. Hepsi de tek seferlik olması gereken bir ilişki yüzünden!"

Soluk soluğayken bitirdim, gözyaşlarımı vahşice siliyordum. Yanımdaki Dean tam anlamıyla afallamış haldeydi.

"Ah lanet olsun," dedi en sonunda. "Sen onu seviyorsun."

Başımı öne eğdim. "Evet."

"Fakat ona söylemedin."

"Hayır."

"Ne demeye söylemiyorsun?"

"Çünkü..." Yüzüm yine buruştu. "Çünkü bunu onun için olabildiği kadar kolaylaştırmak istiyorum. Sevgi, işleri karmaşıklaştırır ve işler şu anda yeterince karışık. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?" diye sordu.

Ayrıca o da beni seviyor mu bilmiyorum.

Bazen sevdiğini düşünüyordum fakat aklımın gerisinde hep ufak bir şüphe kırıntısı vardı. Tucker beni sevdiği için mi, yoksa bebeğimizin iyiliği için birlikte olmamız gerektiğini düşündüğü için mi benimle olmak istiyordu emin değildim.

"Önemli değil," dedim boğuk sesle. "Sen haklısın. Bu bebek onun planlarını mahvediyor." Tekrar yüzümü sildim. "En azından olması gerekenden daha fazla mahvetmediğine emin olabilirim. Sorumluluğun büyük kısmını ben alacağım. Bu ona epey boş zaman bırakacak, böylece sevdiği bir işi kurabilir."

Dean tereddüde düştü. "Peki ya Harvard?"

"Yine de gideceğim." Boğazıma tutunan kedere acı bir tat da katıldı. "Endişelenme, benden nefret etmek ve bana sürtük demek için üç yılın daha olacak."

"Aslında ben orada olmayacağım," diye itiraf etti.

Kaşlarımı çattım. "Ne zamandan beri?"

"Manhattan'daki bir özel okulda öğretmenlik işini kabul ettim." Omzunu silkti. "Hukuk fakültesinin olmak istediğim yer olmadığını fark ettim."

"Ah." Tucker'ın neden bundan bahsetmediğini merak ettim ama sanırım bu beni şaşırtmamıştı. Dean'in bebek konusunda tam olarak Bay Destekleyici olmadığını itiraf etmişti zaten.

Dean, "Beau öldükten sonra," diye başladı ama sesi çatladı ve boğazını temizlemek için durdu. "O öldükten sonra, bir süre epey dağıttım. Fakat kendim için kazdığım o çukurdan emekleyerek çıktıktan sonra hayatımı enine boyuna düşündüm, anlıyor musun?"

Yavaşça onayladım. Joanna Maxwell de aynısını yapmıştı. Ben de öyle. Beau'nun ölümü hayatın ne kadar önemli, nasıl kısa olabildiğini fark etmemi sağlamıştı. Beau'yu kaybetmenin onu tanıyan ve önemseyen herkes için oyun değiştiren bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Benim için de bir şeyleri değiştirdi," itirafında bulundum.

Onaylama sırası Dean'deydi. "Fark ettim." Pişman bir şekilde

duraksadı. "Bazen ikimizin takıldığına inanamıyorum bile. Sanki bir milyon yıl öncesi gibi geliyor."

Kahkaha atmayı başardım. "Aynen."

"Tuck'ı gerçekten seviyorsun ha?"

"Seviyorum."

Ağır bir nefes verdi. "Ona söylemelisin."

"Hayır." Yutkundum. "Ayrıca sen de söylemeyeceksin."

"Bilmesi lazım..."

"Hayır," diye tekrarladım, bu defa daha sertçe. "Ciddiyim Dean. Ona hiçbir şey söyleme. Bana borçlusun."

Gözlerinde neşe parıltıları vardı. "Nasıl anladın?"

Çenemi öne doğru çıkardım. "İkinci sınıftayken İstatistik dersinden A'yı hak etmedin."

"Ah. Yani hak etmeden aldığım not için cezam çenemi kapalı tutmam mı?"

"Yani hak etmediğini kabul ediyorsun!"

"Elbette etmedim." Ses tonu acıyla doldu. "Güven bana, profesörün beni bırakmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Saçmalık."

"Bu doğru. Ekip olduğumuz o projeden ben tam not alırken sen sadece B aldığında, asistanın notlarımla oynadığını fark ettim. Profesörden bütün sınavlarıma bakmasını istedim, aslında kalmam gerektiği ortaya çıktı."

"Aman Tanrım. *Biliyordum.*" Gerçi olacağımı düşündüğüm kadar kendimi beğenmiş hissetmiyordum. Dean'le düşmanlığım birdenbire son derece önemsiz geldi. Onun da dediği gibi, sanki bir milyon yıl öncesindeydi.

"Şey, ben bilmiyordum," dedi dürüstçe. "Notlar için asistanla yattığımı düşündüğünü biliyorum..." Sırıttı, "... fakat onunla yatmamın tek sebebi harika göğüsleri ve tatlı bir kıçı olmasıydı."

Öğürüyormuş gibi yaptıktan sonra ciddileştim. "Neden bana bunların hiçbirinden bahsetmedin?"

Güldü. "Çünkü arkadaş değildik."

Gülerek karşılık verdim. "Doğru." Şöyle bir düşündüm. "Belki de ateşkes imzalamalıyız."

"Tanrım. Cehennem buz mu tuttu yoksa?"

Karnım utançla karıncalandı. "Sen Tucker'ın en iyi arkadaşlarından birisin. Ben de onun çocuğunu doğurmak üzereyim. Bir arada olmayı denememiz mantıklı."

"Mantıklı geliyor," diyerek kabul etti.

Dean yerden kalkıp elini uzattı.

Bir saniye için tereddüt ettikten sonra ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. "Teşekkürler."

Aramızda garip bir sessizlik oldu, konuşarak doldurmaya çalışmadım. Dean'in yüzeysel bir çapkın olmadığına hâlâ ikna olmamıştım, onun da bir parçasının beni sürtük olarak düşündüğüne emindim. Fakat düşmanlık gitmişti. Asla kanka olmayacak olsak bile, Dean'le anlaşmak için çaba harcarsam Tucker'ın hoşuna gideceğini biliyordum.

Tucker'ın *benim* için zaten ne kadar çok şeyi feda ettiğini öğrenince, yapabileceğimin en azı buydu.

29

Sabrina

Haziran

"Yok artık be, bebeklerin bir sürü şeye ihtiyacı var." Carin üç çantayı yüklenmiş halde yatak odama girdi. "Gelecek bebeğinin Hope'tan daha çok ıvır zıvırı var sanırım."

"Mümkün değil," dedi Hope'un sevgilisi. Dunham'daki bir garaj satışından bulduğum beşiği getirmişlerdi.

O ve Tucker parçaları içeri taşıyıp ufak alanda etraflarına bakındılar.

D'Andre şüpheyle, "Her şeyi buraya mı sığdıracaksın?" diye sordu.

Elimle karnımı ovaladım. Artık hiçbir şey sığıyor gibi görünmüyordu. Kıyafetlerim bile. Ayakkabılarım bile. Şimdi de beşik bile. Yatak odam bir masa ve yatak alacak kadar büyüktü, ama masa, yatak ve beşik alacak kadar büyük değildi.

İç geçirdim. "Sanırım masanın gitmesi gerekecek."

Tucker çenesini kapalı tuttu ama bir an için gözlerinde yanan kızgınlığı gördüm. Bunun üstünden geçmiştik. Benim taşınmamı istiyordu ama reddettim.

Geçtiğimiz ay güzel bir rutin tutturmuştuk, tam olarak Dean'e yapacağımı söylediğim şeyi yapıyordum; Tuck için hayatı mümkün olduğunca kolaylaştırmaya çalışıyordum.

Ondan hiçbir şey istemiyordum. Aldığım bebek eşyaları için ödemesine izin vermemiştim ya da hatta bölüşmemiştim bile. Bebek tekmeleyerek beni uyandırdığında ve sırtım ağrıdığında gecenin köründe onu aramıyordum. Ayrıca kesinlikle onunla birlikte eve çıkmayacaktım. Düzgün bir şeyi asla karşılayamazdım ve payımı ödemem gerekecekti, yoksa bu asla işe yaramazdı.

Yine de John Tucker'dan yardım istememek güneşten doğmamasını istemek gibiydi. Doktor randevularıma geliyordu, ne zaman kanepede birlikte otursak sırtımı ve ayaklarımı ovalıyordu, elimize geçen her bebek kitabını okuyordu ve her zaman bana ufak atıştırmalıklar alıyordu. Koca bir kutu kurabiye hamurlu dondurma, bir kutu çifte dolgulu Oreo, bir kavanoz zeytin. Sıradan aşermelerimi kendime saklamaya başlıyordum çünkü bir şeyin hoş geldiğini söylediğim anda Tucker kamyonetiyle marketin yolunu tutuyordu.

Carin alarma geçerek, "Nerede çalışacaksın?" diye sordu.

D'Andre homurdandı ve beşiği daha iyi tutmak için tutuşunu düzeltti.

"Mutfakta," diye cevap verdim. Dolabın kapağını işaret ederek çocuklara parçaları bırakacakları yeri gösterdim. "Şuraya, sonra sanırım masayı kaldırıma koyup birinin almasını umacağım."

İki adam beşiğin parçalarını odama taşırken, ben de masanın çekmecelerini boşaltmaya, kâğıtları yatağıma atmaya başladım. Carin yardım etmek için atıldı.

"Dunham'ı iyi düşündün," dedim Tucker'a. Boston'un yirmi dakika dışındaki o sosyetik muhite gitmek onun fikriydi.

Sanki önemli bir mesele değilmiş gibi omzunu silkti. "Orada bir şeyler bakmıştım ve en ucuz yer altı rakamlıydı. Bizim için iyi eşyaları olacağını düşündüm."

"Dunham'da ne yapıyorsun?" diye sordu D'Andre.

"Satılık iş yeri var mı diye bakıyordum. Babam sigorta parasıyla alacağım." Tucker yanıma eğildi ve beşiğin parçalarını karıştırmaya başladı.

"İlginç bir şey buldun mu?"

"Bir sürü bayilik var ama hiçbiri doğru hissettirmiyor. Kendimi hayatım boyunca sandviç yaparken gözümde canlandıramıyorum, kâr ve zarar oranları iyi görünüyor olsa bile. Birkaç küçük kiralık şey alabilirim. Onda iyi para oluyor."

D'Andre başıyla onayladı. "Evet. Çoğu onarımı da sen yapabilirsin. Başka ne var?"

"Benim fiyat aralığımda mı? Genelde ufak işletmeler. Birkaç spor salonu, bir sürü yemek dükkânı ve birkaç tane de para tuzağı olduğunu düşündüğüm şey."

"Hoşuna giden bir şey bulmalısın."

"Aynen öyle." Tucker ayağa fırladı. "Kalanları da kamyonetten indireceğim."

O çıkarken başımla boş boş onayladım. Hiç zaman kaybetmeden masamı boşalttık. Hope'la taşımaya başladık ama D'Andre öfkeyle yürüyüp beni kenara itti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Şuraya gidip otur." Başını iki yana salladı. "Aptal kız. Ev kadar olmuş, hâlâ hamile değilmiş gibi davranıyor," diye homurdandı ama odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu.

Azarı işitince yatağıma doğru gidip eşyaları düzenlemeye başladım. Dolabımı ve şifoniyerin çekmecelerini de boşaltmam gerekecekti çünkü Carin'in de dediği gibi, bebeğin bir ton şeye ihtiyacı vardı. Bezleri çoktan dolabımın köşesine depolanmıştı, Hope'tan bir hediyeydi. Kitaplar bezi günde altı ile on defa değiştirileceğini söylüyor olsa dahi, hepsini kullanacağımı hayal bile edemiyordum.

Kitapçıdan aldığım kitaplar eskiydi, yani bilgilerden bazılarının tarihinin geçtiğini tahmin ediyordum. Çünkü günde altı ile on defa mı? Onun için kimin vakti vardı? Tucker'ın kitapları benimkilerden daha yeniydi, o yüzden bir ara onunla karşılaştırabilirdim.

Hope yatakta bana katıldı. "'Muhtemelen Avukat Olacak Olan, 8. Sınıf'" Yüzünü buruşturdu. "Çocukken kahkaha küpüydün değil mi?"

Aptal sertifikayı elinden kaptım. "Fende kötüydüm ama insanlara onlarla ilgili ne düşündüğümü söylemekten çekinmezdim, o yüzden doktor çıktı avukat girdi."

"Sanırım o talk show sunucusu oluyor, avukat değil." Elini uzatıp karnıma koydu. "Bebeğimiz bugün nasıl?"

"Uyuyor."

"Tekmelediğini hissetmek istiyorum. Uyandırsana."

Hope bebek hastalığına yakalanmıştı. Onu ne zaman görsem, Çin restoranındaki şans veren Buda heykeliymişim gibi karnımı ovalamak istiyordu. Hope'un şanssızlığına, bebekle aynı programa göre hareket etmiyorduk. Ben hareket halindeyken o uyuyordu. Yatağa girdiğim anda uyanmaya karar veriyordu. Doktor Laura, hareketlerimin bebeği uyuması için yatıştırdığını söylemişti. Bu iyi ve güzeldi ama iyi bir gece uykusu çekmeme yardım etmiyordu, değil mi?

"Onu tam olarak nasıl yapacağım? Zıplayayım mı?"

"O bebeğin fırlamasına sebep olmaz mı? Doğum tarihin yakınsa çalkalayabilir misin ki?" Carin sanki Taylor Swift'in dans ekibindeymiş gibi kollarını salladı.

Ona öylece baktım. "Lütfen bana lisansüstü eğitimini hangi bilim alanında yaparsan yap, önemli bir şey olmayacağını söyle."

Carin orta parmağını gösterdi ve odada ilerleyip Goodwill'de doldurduğumuz çantalardan birini almak için eğildi. Onları yere döktü ve beyazları renklilerden ayırmaya başladı. Dükkândayken ürünlerin bazılarındaki kokulara bakarak onları mümkün olan en kaynar suyla yıkamaya karar vermiştik.

"Bebeğin hareket etmeye başladığı zamana hızlandırma dendiğini biliyor muydunuz?" dedi Hope.

Güldüm. "Yani karnımdan bir kılıçla fırlayıp sadece onun var olabileceğini ilân edeceğini mi söylüyorsun?"

"Muhtemelen. Kadınlar çocuk doğururken ölüyor biliyorsunuz. Bebek özünde bir parazittir. Senin besleyici öğelerinle yaşar, enerjini tüketir." Askının ucunu dudağına vurdu. "Yani evet, sanırım Dağlı ifadesi uyabilir."

Carin ile birbirimize korkuyla baktık. "Hopeless, istediğin zaman çeneni kapatabilirsin," diye emretti Carin.

"Sadece tıbbi bakış açısından bunun olası bir teori olduğunu söylüyordum. Burada değil, ama daha az gelişmiş uluslarda." Uzanıp karnımı okşadı. "Endişelenme. Sen güvendesin. Daha fazla hamile kıyafeti almalıydın," diyerek başka bir konuya geçse de, ben hâlâ bebeğimin bir parazit olmasını sindiriyordum.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. O şeyler korkunç. Zaten tekne gibi görünüyorum. Çirkin bir tekne gibi görünmeye ihtiyacım yok."

"Eğer ben hamile olsaydım, Lucille Ball gibi Hawaii elbiseleri ya da sabahlıklar giyerdim," dedi Carin.

"Öyle bir şey mi var?" diye sordu Hope.

"Olmalı."

Onaylayarak başımı salladım çünkü korkunç pantolonların, polyester kıyafetlerin ve genişleyebilen beyaz bel çantaların yerine öyle bir şeyi giyerdim. Birkaç hafta içinde bunlara minnettar kalacağımı biliyordum fakat şu anda daha da irileşmeyi dört gözle beklediğimi söyleyemezdim.

"Bu sabah eğilip ayak parmaklarıma dokunmayı denedim," dedim kızlara. "Takıldım, kafamı masaya çarptım ve sonra kalkmak için büyükannemi aramak zorunda kaldım. Cidden Umpa Lumpa'ya döndüm."

"Sen dünyadaki en güzel Umpa Lumpa'sın," dedi Hope.

"Çünkü turuncu değil."

"Umpa Lumpalar turuncu muydu?" Görüntülerini zihnimde canlandırmaya çalıştım fakat sadece beyaz tulumlarını hatırlayabildim.

Carin dudaklarını büzdü. "Onların şeker olmaları gerekmiyor muydu? Portakal dilimleri gibi? Ya da belki mısır şeker?"

Hope, "Onlar sincaptı," dedi.

İkimiz aynı anda, "Yok artık," dedik.

"Evet. On yaşındayken falan Laffy Taffy'nin arkasında okumuştum. Yarışma sorusuydu ve ben de filmi yeni izlemiştim. Ondan sonra yıllarca sincaplardan korkmuştum."

"Siktir. Her gün yeni bir şey öğreniyoruz." Üst bedenimi itip ayağa kalktım, şu günlerde üst bedenimden epeyce güç alarak yaptığım bir görevdi ve beşiği incelemeye gittim.

Carin, Hope'a, "Sana inanmıyorum," diyordu. "Film şeker hakkında. Adı *Çikolata Fabrikası*. Sincaplar ne zamandan beri şekerden yapılıyor? Tavşan desen yerdim, çünkü çikolatadan paskalya tavşanları oluyor ama sincap olmuyor."

"Bakarsan görürsün, Careful. Haklıyım."

"Çocukluğumu mahvediyorsun." Carin bana döndü. "Kızına bunu yapma."

"Onu Umpa Lumpaların sincap olduklarına inanarak büyütmeyeyim mi?"

"Evet."

Hope kahkaha attı. "İşte benim ebeveynlikle ilgili teorim şu. Hepimiz batıracağız. Hem de kötü şekilde. Çok defa. Çocuklarımızın terapiye ihtiyacı olacak. Amacımız ihtiyaç duyacakları terapiyi minimumda tutmak."

"Bu biraz karanlık bir bakış açısı," dedim. "Bu şeyler nasıl birleşiyor? Bir şeyler mi eksik?" İki tane uyumlu parçası vardı fakat panellerin kalanı talimatı olmayan Lego seti gibi yere seriliydi.

Carin omzunu silkti. "Ben bilim insanıyım. Parçaların hacimleri ve kütleleri ile ilgili tahmin yürütebilirim ama onları birleştirmeye çalışarak kendimi yaralamayacağım."

D'Andre kapıda belirdi, koyu teni terle parlıyordu. Üçümüz de yalvaran gözlerle ona döndük.

Şüpheyle, "Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Beşiği birleştirebilir misin?" diye sordum umutla.

"Eğer yaparsan, lütfen tişörtünü çıkarıp da yapar mısın?" diye yalvardı Carin.

D'Andre kaşlarını çattı. "Bana bir parça etmişim gibi davranmaktan vazgeçmelisin. Benim duygularım var."

Fakat yine de tişörtünü çıkardı ve hepimiz göğsü mermer-

den oyulmuş gibi görünen D'Andre gibi bir numune yarattı diye Tanrı'ya dua etmek için bir saniye durduk.

Alayla güldü. "Yetti mi?"

"Yok, pek olmadı." Carin çenesini eline dayadı. "Neden şu şortu da çıkarmıyorsun?"

Merak ettiğimi itiraf etmeliydim. D'Andre iri bir adamdı. Malzemesini görmeye karşı değildim.

Hope tek elini havaya kaldırdı. "Hayır, striptiz yok. Beşiği birleştirmek için buradayız. Bebeğim, ne yapabilirsin?"

"Ben muhasebe mezunuyum," diye hatırlattı Hope'a. "Unuttun mu? Rakamlarla ve kaldırmakla aram iyi. Tucker bir araya getirecek. Dışarıda yabancının biriyle masayı götürmesi için konuşuyor." Karnıma imalı bir bakış attı. "O yüzden erkeğini bekle."

"Erkeğe ihtiyacı yok," dedi Hope. "Biz varız."

"O zaman ben niye buradayım?"

"Çünkü beni seviyorsun ve kanepede yatmak istemiyorsun," dedi tatlılıkla.

"O kanepe değil Hope. Üzerinde azıcık köpük olan bir tahta parçası."

Kıkırdadım. Hope'un Boston'daki yeni evi büyükannesinin tavan arasından aldığı bir sürü şeyle doluydu, üç evi doldurmaya yetecek kadar mobilya vardı.

"O orijinal bir Saarinen."

"Yine de bu onu bir kanepe yapmıyor," diye bastırdı D'Andre.

"Üstüne oturuyorsun. Üç tane minderi var. Yani bir kanepe." Burnunu çekti. Konuşma bitmişti. "Mühendislikten bir arkadaşa ihtiyacımız var." Parmağıyla Carin'i gösterdi. "Briar'a dön ve mühendislik öğrencisiyle iş pişir."

"Tamam, fakat öncesinde onunla gerçekten seks yapmam gerekecek, yani ben..." Saatine bakıyormuş gibi yaptı, "ona kadar falan dönmem."

"Hepimiz üniversite mezunuyuz," diye duyurdum. "Bunu kendi başımıza birleştirebiliriz."

Ellerimi birbirine çarparak herkesi yerde bana katılması için çağırdım. Yere oturmak için üçüncü denememden ve Hope ile Carin'i donlarına işetecek kadar güldürdükten sonra, D'Andre halimize acıyıp dizlerimin üzerine çökmeme yardım etti. Tucker bizi tam da bu halde buldu.

Kapıdan ağır ağır, "Bu yeni bir doğurganlık ritüeli falan mı?" dedi, tek omzunu kirişe yasladı. "Çünkü o zaten hamile, biliyorsunuz."

"Kıçını buraya getir beyaz çocuk ve şu şeyi birleştir," diye patladı D'Andre. "Bu saçmalık."

"Saçma olan ne?" Tucker yanımda durunca fırsattan istifade edip bacaklarına yaslandım. Fazladan on üç kilo taşıyorsanız dizlerinizin üzerinde durmak bile zordu. "Biz parçalara ayırdık. Nasıl birleştireceğini nasıl bilmiyor olabilirsin?"

D'Andre önceki bahanesini tekrarladı. "Ben muhasebe bölümündeyim."

Tucker gözlerini devirdi. "Alyan anahtarın var mı?"

"Bizimle dalga mı geçiyorsun?" diye söylendim. "Bırak isimleri olanı, benim hiç anahtarım yok."

Sırıttı. "Bunu bana bırak tatlım. Ben düzeltip toparlarım."

Hope, "Ben yardım etmek istiyorum," diyerek gönüllü oldu. "Ameliyatmış gibi düşün ama insan yerine ahşap var."

D'Andre, "Tanrı yardımcımız olsun," diye mırıldandı.

"Hadi." Carin kolumdan çekti. "Aldığımız şu şeylerin birazını yıkamaya başlayalım."

Tucker'ın kıçımdan desteklemesiyle ayağa kalktım ve Carin'in arkasında paytak paytak yürüdüm.

Çamaşır odasına giderken, "Artık garsonluk yapmamak nasıl hissettiriyor?" diye sordu.

"Garip. Üç ay için ağır kaldırma işi gerektirmeyen iş bulmak zor. Benim için bir şeyleri var mı diye geçici eleman ayarlayan ajansa gittim ama umutları yoktu. Görünüşe göre hamile kadınlar aday listesinin tepesinde değildi."

"Demek Tucker gerçekten de Teksas'a dönmüyor?"

"Öyle. Bebeğe yakın olmak istiyor." Yüzümü buruşturdum. "Fakat annesi... Tuck onunla çok yakın. Sanırım o kısımda sorunlar var."

"Ah Tanrım. Güneyli bir oğlanın annesiyle bozuşmak istemezsin," diye uyardı. "Hope'tan yulaf unu hakkında sonu gelmez şikâyetler duydum."

Ben de öyle. Yine de seçeneklerim neydi ki? "Harvard'ı bırakıp Teksas'a mı taşınmalıyım?"

"Hayır. Sadece yulaf ununu ye. Sana ne zaman verirse. Seni ne kadar hasta ederse etsin."

"Bu korkunç."

Çamaşır makinesini doldururken, "Sen dersteyken bebeği ne yapacağını düşündün mü?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Harvard'da kreş yok. Sanırım bakıcı gibi birini bulmaya çalışacağım."

Bu meseleleri düşünmek beni strese sokuyordu ama fazla şikâyet etmek istemiyordum. Carin ve Hope zaten daha fazla yardım edemedikleri için suçluluk hissediyorlardı ama lanet olsun, onların endişelenecek kendi hayatları vardı.

"Peki ya büyükannen?"

"Tanrım. Sorduğumda yüzünü görecektin. Bana, zaten ona ait olmayan..." Başparmağımla kendimi işaret ettim, "... bir çocuk yetiştirdiğini ve bir tane daha büyütmeyeceğini söyledi."

"Sert olmuş."

Mutfağa geçip biberonlarla başladık. "Sert ama doğru. Bunu onun üstüne yıkamam."

"Peki ya Tucker?" Carin temiz biberonu silkeleyip bulaşıklığa koydu.

"Ne olmuş ona?"

"Babası o. Yardım etmesi gerekiyor. Onu mahkemeye verip sana nafaka vermeye zorlayabilirsin."

Çenem yere yapıştı. "Öyle bir şey yapmayacağım. Ayrıca yardım edecek." Duraksadım. "Benim ona izin verdiğim kadarıyla."

Carin tiksinir gibi bir ses çıkardı. "Çok inatçısın. Bunları kendi başına yapmak zorunda değilsin B. Sanki Tucker laf olsun diye varmış gibi konuşuyorsun. İkinizin arasında neler oluyor?"

Temiz biberonlardan birini alıp emziğini çevirdim, bebeği kucağımda tutup bunlardan biriyle beslediğimi hayal etmeye çalıştım. "Burada kalmayı hiç amaçlamamıştı. Sadece ben ve bebek yüzünden burada ve hayatını mahvediyormuşum gibi hissediyorum."

Ofladı. "O da bunun bir parçası. Bakire Meryem değilsin ya. Günahlardan arınmış doğum diye bir şey yok."

"Biliyorum. Fakat kürtaj yaptırabilirdim." Dürüst olmam gerekirse, tüm bunların üstesinden nasıl geleceğimi düşünmeye çalıştığım her saniye üstüme çullanan bir düşünceydi bu.

"Ama yapmadın, o yüzden arkana bakmayı kes."

"Biliyorum," dedim tekrar.

"Ona karşı hislerin var."

Kendimi temiz biberonlar ve diğer bebek eşyaları için bir yer bulmakla meşgul ettim. "Ondan hoşlanıyorum."

"S'li cümleyi söyleyebilirsin. Seni öldürmez."

Sinirlenerek Carin'e dik dik baktım. "Sanki sen çok iyi durumdasın Bayan Bağlılıktankorkan. Ne zamandan beri takıldığın adamlara onları sevdiğini söyleyerek dolaşıyorsun?"

"Hiç yapmadım ama bundan senin gibi de korkmuyorum."

"Ben korkmuyorum." Korkuyor muydum?

Gözlerini devirdi.

"Neyse. Zaten önemsiz. Tucker bu işin içinde çünkü bebeğe âşık ve bu benim için yeterli."

Carin bana karşı çıkmak için ağzını açtı ama o tek kelime edemeden Tucker mutfağa girdi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Mikrodalganın saatine bir göz attım. Kahretsin. Dersin başlamasına yirmi dakika vardı.

"Evet. Çocuklar gitmeniz gerekecek," dedim Carin'e. "Tuck'la nefes egzersizi dersine gideceğiz."

Tek kaşını kaldırdı. "Ne için?"

Peşinde D'Andre'yle mutfağa girmekte olan Hope, "Doğumdayken yardım etmesi için," diye açıkladı. Gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sonra bizi ara, tamam mı?"

"Ararım. Bugün yardım ettiğiniz için teşekkürler. Hepinize."

"Teşekkür gerekmez," dedi Hope. Carin ve D'Andre de ona katılarak onayladı. "Senin yanındayız B. Şimdi ve her zaman."

Boğazım düğümlendi. Nasıl böyle harika dostlar edindim bilmiyordum, şikâyetçi olduğumdan değildi tabii.

Yirmi dakika sonra Tucker, "Bu konuda o kadar da heyecanlı değil gibisin," yorumunda bulundu. Sosyal merkezin kapısını benim için açık tuttu.

"Sen heyecanlı mısın?" Balonlarla süslenen sarı bir tabela bizi karşıladı. "Yani bu süreç öyle zor ki nasıl nefes alınacağını mı öğrenmek zorundayım? Bu normal değil."

"YouTube videolarından birini izledin mi?"

"Tanrım hayır. Kendimi heyecanlandırmak istemedim. Sen izledin mi?"

"Birkaç tane."

"Ve?"

Başparmağını aşağı çevirdi. "Tavsiye etmiyorum. Neden birinin gerçekten güçlü olduğunu tarif etmek için *demirden taşağı* var diyoruz merak ediyorum çünkü ikinci videodan sonra taşaklarım vücudumun içine kaçmaya çalıştı. Artı, YouTube geçmişim resmi olarak boku yedi."

"Ha. İşte o yüzden hiç izlemedim." Uyarırcasına parmağımı salladım. "Doğum sırasında başımda duracaksın, yoksa benimle bir daha asla seks yapamazsın."

"Fark etmez, ben ikisini birbirinden ayırt edebiliyorum." Elini omurgamdan aşağı indirip popomun üstüne yerleştirdi, o da göğüslerim gibi iki katına çıkmıştı. "Bu kıç tam pompalık."

"Yani doğumdan sonra sadece anal mı olacak?"

Genişçe sırıttı. "Neden ikisi de olmasın?"

Ben cevap veremeden kıvırcık saçlı, yaşlı bir kadın gökkuşağı renklerinden eteğini uçura uçura bizi karşılamaya geldi. "Sevginin Doğumu'na hoş geldiniz! Ben Stacy!"

"John Tucker ve Sabrina James." Tuck ikimizi de tanıttı.

Stacy onun elini sıkmadı. Onun yerine dua eder gibi bir işaret yaptı. "Gidip yerde bir mat bulun."

"Bu benim için biraz fazla hippi kaçacak," diye mırıldandım. Yere serilmiş üç sıra yoga matlarının arasından geçtik. Oda neredeyse doluydu ama arkada boş bir mat bulduk.

"Bu nefes alma dersi. Sanırım hippiliğin açıklaması bu." Tucker oturmama yardım etti. "Bunun yerine sana enjeksiyon yapmaya çalışmamı mı istersin?"

"Belki?" Yarı yarıya şakaydı. İlaçlarla bazen sorunlar olduğunu okumuştum ve epidural isteyip istemediğime karar vermemiştim.

Işıklar loştu ve Stacy odada daha ileri yürüdü, elleri hâlâ dua eder gibi duruyordu.

Tucker kulağıma, "Sanırım bizim bilmediğimiz bir şey biliyor," diye mırıldandı. "O yüzden sürekli dua ediyor."

"Hiçbir meditasyonun seni doğum yapmanın acısından kurtaramayacağını biliyor."

Yanımızdaki adam boğazını temizledi. Tucker hafifçe güldü ama ikimiz de çenemizi kapadık.

Odanın önünde Stacy bir projektör açtı. "Sevginin Doğumu'na Hoş Geldiniz" yazısı belirdi. Sonra slaytı okudu.

"Doğum sürecinden daha kolay geçmenize yardım etmek için buradayız. Ana akım medya ve sağlık organizasyonları sizi sonu gelmez bir korku ve paranoya kaynağıyla besliyor, fakat işin aslı şu ki, çocuk doğurmak acı verici bir deneyim olmak zorunda değil. Bugün keyifli ve neşeli bir doğuma gidecek yolculuğumuza başlayacağız. Bu üç ders negatif hislerinizi yeniden odaklamanıza, sükuneti içinize çekmenize ve korkuyu dışarı itmenize yardım edecek."

"Nefes egzersizi dersinde miyiz, yoksa bir tarikata falan mı katıldık?" diye fısıldadı Tucker.

Tarikat. Kesinlikle tarikat.

"Partnerler, yardımcılar, annenin arkasında bir pozisyona geçin."

Tucker arkamda eğilirken, "Bu kadından şimdiden nefret ettim," diye tısladım.

"Sana *anne* dediği için mi, yoksa acı verici bir deneyim olmadığını söylediği için mi?"

Birkaç mat ilerideki bir adam elini kaldırdı. "Ellerimizi nereye koymalıyız?"

"Harika soru Mark."

Aman Tanrım, hepimizin adını hatırlıyordu.

"Doğum sırasında, doğru pozisyon beli olacaktır, fakat bugün rahatlamaya odaklanıyoruz, o yüzden lütfen ellerinizi partnerinizin omuzların koyun."

Yanımdaki hevesli annelerden biri not alıyordu, sanki basma eteği içindeki Stacy doğumun kâhiniydi ve doğum yapmanın on emrini söylüyordu.

"Eğer 'korkunun kendisinden başka korkacak bir şey yok,' derse buradan gidiyoruz," dedim biraz yüksek sesle.

Avcı ve ona benzeyen partneri bana dik dik bakmak için döndü. Bir kahkaha patlaması ağzımdan kaçmak üzereydi. Nefes egzersizi dersinde huzuru bozduğumuz için tutuklanabilir miydik?

Stacy elini projeksiyon ekranına doğru salladı. "Öncelikle doğru nefes alma düzenini gösteren kısa bir video izleyeceğiz, sonra da pratik yapacağız."

Videoda bir kadının beş dakika boyunca nefes alıp verişi vardı, partneri sayarken dudakları farklı şekiller alıyordu.

Tucker omuzlarımı hafifçe sıkarken, "Sence orada gerçekten bir bebek var mı, yoksa şu köpüklü sahte şeylerden mi takmış?" diye sordu.

"Köpük," dedim anında. "Terlemiyor bile. Ben ayakkabılarımı giymeye çalışırken bile terliyorum."

Video bitince Stacy odada dolanıp hepimizin nefes pozisyonlarını kontrol etti. "Derin nefesler Sabrina. John, lütfen biraz daha sert ovala. Parmaklarını ensesine yakın yerleştir. Boynu daha fazla dikkat istiyor."

Tuck'ın parmakları boynumun kenarından başlayıp uzun bir yol çizerek ovalamaya başladı, benden alçak sesli bir inilti kaçtı. Siktir, bu iyi hissettirmişti. Sanırım Stacy haklıydı. Boynumun daha fazla dikkate ihtiyacı vardı.

"İyi iş John," diyerek övdü Stacy. Doğrulup sınıfa seslendi. "Şimdi, hepinizin güzel bir anıyı gözünüzde canlandırmanızı istiyorum. Hayatınızdaki çok iyi bir şeyi. Gözlerinizi kapayın ve o hatırayı öne çıkarın."

"Birimizi Tepegöz olarak gözümde canlandırıyorum." Tucker'ın nefesi kulağımı gıdıkladı ve aşağılarda tamamen uygunsuz bir şeyler hissetmeye başladım.

"Belki de tek göz aletindir," diye karşılık verdim.

Yanımızdaki çift yüksek sesle ofladı. Bu defa onları dikkate almadık.

"Tüm bu şiştlemeler bana kütüphaneyi hatırlattı." Dudakları kulak mememe sürtündü. "Aslında kütüphaneden daha kötü çünkü burada elimi eteğinin altına soktuğumu saklamak için masa yok."

Kıvrandım. "Kapa çeneni."

"Bana en sevdiğim anımı düşünmemi söyledi. Çoğu büyük kafamın ya da küçük kafamın senin bacaklarının arasında olmasını içeriyor."

"Önemli olan," Stacy yüksek sesle ve bizden tarafa attığı imalı bir bakışla konuştu, "huzur bulmak. Şimdi gözlerinizi kapatın ve mutlu yerinizi hayal edin."

İtiraf etmeliyim, benim de son zamanlardaki güzel anlarım Tucker'ı içeriyordu fakat bu kesinlikle azgın olmanın ne yeri ne de zamanıydı. O yüzden kıpkırmızı bir kalkan çektim ve hukuk fakültesine kabul edilme haberimin coşkusunu hissetmeye çalıştım. O da güzel bir hatıraydı.

"Partnerler, anne nefes alırken, lütfen boynuna ve omuzlarına güzelce masaj yapın. Çoğu annenin orada gerginlikleri olur. Fazla nazik olmayın. Anneler gücün sütunudur. Sonraki videoda doğumu izleyeceğiz."

Stacy projektöre bağlı dizüstü bilgisayarında bir şeylere bastı. Ekranda kocaman kızartma maşası görüntüsü belirdi. Tamam, belki de *kızartma* maşası değildi ama acayip bir şekilde ona benziyordu. Kamera odağını geriye çektiğinde maşanın maskeli bir doktor tarafından tutulduğunu gördük. Sahne ilerledi odayı kesilen nefeslerin sesi doldurdu.

Bacakları ayrık bir kadın belirdi ve görüntü hoş değildi. Gözlerimi kapadım. Tucker'ın elleri boğazımda kasıldı.

Stacy'nin neşeli sesi sahneyi anlattı. "Bu birkaç videoyu izlerken mutlu olduğunuzu hatırlayın. Kullanılan alet bir işkence aleti değil, forseps. Eğer yeterli güçle ıkınamazsanız, doktorunuz bebeği rahminizden çıkarmak için bunlardan birini kullanmak zorunda kalacaktır. Çocuğunuzun kafasının şeklini etkileyebilir ve olası bir beyin hasarı yaratabilir. Nefes almaya devam edin anneler. Partnerler, masaja devam. Eğer acınıza hükmetmezseniz olacak olan bu. Olacakları aklınızın kontrol ettiğini unutmayın."

Bir neşterin kadının etini kestiğini gösteren bir görüntü ekrana gelince yine nefes sesleri yankılandı.

Tucker'ın tutuşu sıkılaştı.

"Beni boğuyorsun," diye homurdandım.

Beni bırakmadı. Hatta aksine baskısı artıyordu.

"Burada da sezaryeni görüyoruz. Karın boşluğu kesilip açıldığında bebek ışıktan kaçar. Doktor içeri uzanıp bebeği karnınızdan çıkarmak zorunda kalır. Tekrar söylüyorum, eğer bir anne olarak görevinizi yapamayıp bebeği vajinal kanalınızdan dışarı itemezseniz, doktorunuz keserek çıkarmak zorunda kalacaktır."

Tucker'ın parmaklarını çektim. "Beni boğuyorsun," diye tekrarladım.

Stacy başka bir sahneyi açtı. Masadaki kadından sıvılar, kan fışkırıyordu ve *o bok muydu?*

"Doğadaki doğumlarla kanıtlanacağı gibi, bu evrendeki en doğal şeydir," dedi hülyalı bir sesle.

Farklı memelerin kanlı doğum sahnelerinden bir montaj geldi peşinden.

Tucker'ın orta parmağını tutup yapabildiğim kadar sertçe kıvırdım.

Anında elini çekip, "Sorun ne?" diye sordu.

"Beni boğuyordun!" diye patladım.

"Şaka yapıyorsun sandım!"

Birbirimize bakakaldık, ikimiz de hem korkuyla hem de kahkahayla doluyduk.

Stacy ön taraftan, "İletişim her zaman önemlidir," diye şakıdı.

Kahkaha kazandı. Tucker'la birbirimizin üzerine yığıldık. Gülmeyi kesemiyorduk, birkaç saniye boyunca adımız söylendikten ve dikkat çekmek için çarpılan ellerden sonra, Stacy en sonunda bizden gitmemizi istedi.

30

Tucker

Dört Temmuz

"Bir ile 'hızla giden bu kamyonetten atlayabilirim' ölçeği arasında, endişeden delirme konusunda neredesin?"

Sabrina yüzünü arabanın penceresinden bana çevirdi. Bütün hayatı boyunca burada yaşamış olmasına rağmen sanki Boston manzarasını daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Endişeli olduğumu anlayabiliyor musun?" Yüzünü buruşturdu, dudakları ince bir çizgi halini aldı.

"Parmakların bembeyaz, yani ya acil tıbbi ilgi gerektiren ciddi bir durumdan muzdaripsin ya da onları bilerek sıkıp kansız bırakıyorsun."

Gözümün ucuyla parmaklarını yeniden düz ve pembe hale gelene kadar açtığını gördüm.

Radyoyu kurcalarken, "Daha önce hiç bir erkeğin ailesiyle tanışmadım," diye itiraf etti.

"Sadece bir kişi olması iyi bir şey," diye takıldım. Sonra sözlerini kavradım. "Bekle, hiç mi?"

Daha önce hiç sevgilisi olmadığını söylediğini hatırladım ama ben üniversiteyi kastediyor sanmıştım. Sabrina muhteşemdi. Eğer onu lisede görseydim benimle çıkmayı kabul edene kadar her gün dolabının önüne yatardım.

Şimdi her şey mantıklı geliyordu, annemin onunla tanışmak için geldiğini söylediğimden beri neden bu kadar endişeli olduğunu. Önce Sabrina ile birlikte Teksas'a uçmayı planlamaya çalıştık ancak iki uçak biletine ve kiralık arabaya para harcamak mantıklı gelmedi, annemin birkaç randevusunu yeniden düzenlemesi anlamına gelse bile. Ayrıca çoğu havayolunun hamile kadınların uçmasına karşı çıktığı ortaya çıkmıştı. Sanırım havada doğum yaptırma konusunda pek meraklı değillerdi.

Şehirde kalacak olmanın artı yanı da bu hafta sonu tatilinde çalışabilecektim ve böylece Sabrina'nın hep övüp durduğu gibi mesai için bir buçuk katı para kazanacaktım. Şehirdeki bir inşaat ekibiyle yarı zamanlı olarak çalışıyordum ve fena para kazanmıyordum, bu harikaydı çünkü gerçekten mecbur kalana kadar birikimimden yememeye çalışıyordum.

Sabrina yolcu koltuğundan, "Sana zaten söylemiştim," diye mırıldandı. "Erkek arkadaşım olmadı."

Radyoyla oynamayı bırakıp iç geçirerek arkasına yaslandı. Karnı öyle büyümüştü ki kollarını karnının üstüne koymadan bağlayamıyordu bile. Bana birden fazla kez hatırlattığı üzere, orası bir raf değildi.

"Ben üniversitede diyorsun sandım. Lisedeki çocuklar sağır, aptal ve kör müydü?"

"Hayır. Peşimde koştular ama onlar için zamanım yoktu." Boş boş uzanıp karnının kıvrımını okşadı.

Ne zaman ona baksam, küçük kızımın onun içinde olduğu gerçeğiyle yeni bir hayret yaşıyordum. Ayrıca beni acayip azdırıyordu. Tanrıya şükürler olsun ki yine düzenli seks yapıyorduk.

"Burs parası için durmadan uğraşıyordum," diye devam etti. "On altı yaşımdan beri posta ofisinde neredeyse tam zamanlı çalışıyorum. Yazları geceleri garsonluk yaptım, gündüzleri posta ofisinde çalıştım. Erkekler... önemsizdi. Şeyin dışında, biliyorsun işte," Eliyle belli belirsizce kasığını işaret etti. "Ayrıca lisede paketleriyle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Evde kendimle ilgilenmek yetiyordu."

Aletim fermuarıma dayandı. Onun kendisiyle oynadığını düşünmek sarhoş ediyordu ve kanın birazının beynime geri dönmesi için bir dakika beklemem gerekti.

"Peki sen? Lisede çok kızla çıktın mı? Balo kralı mıydın?" diye takıldı.

"Hayır. Üç kızla çıktım. Teksas'ta balo kralları her zaman futbolculardan olur."

"Futbol oynamadın mı?"

"Dokuzuncu sınıfa kadar oynamadım. Yıl boyunca hokey oynadım. Koç Death'in pisti bir saat kuzeydeydi ve neredeyse her gün oraya arabayla giderdim."

"Bana şu üç kızdan bahsetsene."

"Dikkatinin dağılması için o kadar mı çaresizsin?"

"Evet," dedi hevesle.

Parmaklarımı direksiyona vurdum, tozlu hatıralarımı çıkardım. "Yedinci sınıftayken Emma Hopkins'le çıktım, dokuzuncu sınıftan biri onu dansa davet etti. Ondan sonra sadece yaşı büyük erkeklerle ilgilendi."

"Bu nefes kesici. Daha fazla anlat."

Sırıttım. Eğer annemle tanışma konusunda endişesini azaltacaksa biraz kişisel utanca katlanabilirdim.

"June Anderson dokuzuncu sınıftaki aşkımdı. Neredeyse bütün dersleri beraber alıyorduk, fakat diliyle vişne sapını bağlayabiliyor olması son noktaydı. Dokuzuncu sınıftayken bu Büyük Kanyon'un karşısına ipin üzerinde yürümek gibiydi."

Sabrina kahkaha attı. "Sanırım bazı insanlar bunu hâlâ insanlığın en büyük başarısı olarak görüyordur. Bahse varım Brody onunla çıkabilmeleri için bir koşul olarak sunuyordur."

Küçümseyen ses tonu dikkatimden kaçmadı. Sabrina ve Brody'nin ilk tanışmaları iyi gitmemişti. Brody'nin Sabrina'ya çocuk doğurduktan sonra vajinasının mahvolacağını söylemesiyle başlamış, Sabrina'nın da hanımefendi bahçesinin durumu ne olursa olsun onun asla görmek için davet edilmeyeceğini söylemesiyle sona ermişti.

"O herif götün teki," diye homurdandı. "Onunla yaşamak korkunç mu?"

Evet.

"Daha iyi ev arkadaşlarım olmuştu." Kasvetli bir şekilde, üniversitedeyken Dean, Logan ve Garrett'la geçirdiğim muhteşem zamanı düşündüm.

Brody'yle sorunum, sabah kalktığı andan akşam sızana kadar kız peşinde koşan azgın köpeğin teki olması değildi. Yani, eski ev arkadaşlarım da düzenli olarak kızlarla yatardı. Lanet olsun, ben bile o tür şeylerden payımı almıştım. Çılgın yeni yıl partilerinin birinde sarhoş olup yaptığım dörtlü de buna dahildi. Bizim oynadığımız düzeyde hokey oynadığınızda biraz çıldırmak zor değildi. Evde durmaksızın bir kız geçidi vardı.

Yine de üç çift memenin bana sürtündüğünü ve üç dilin aletimi yaladığını tecrübe etmeme rağmen, Sabrina'yı her türlü sarhoşken yaptığım grup sekse tercih ederdim. Gerçi bu bir kıza söyleyebileceğim bir şey değildi. Meşhur Hallmark kartlarında bile, bir keresinde üç hatunu aynı anda götürdüğünü ama hiçbirinin onun kadar iyi olmadığını söyleyen bir teşekkür kartı yoktu.

Brody'nin sorunu karşı cinse karşı hiç saygısının olmamasıydı.

"Gerçekten bir kızla selfie yapmayı reddediyor mu, yoksa benimle kafa mı buluyordu?" diye sordu Sabrina.

"Hayır, gerçekten öyle. Yanına yapışmış bir kızla çektirdiği herhangi bir fotoğrafın olası seks partnerlerini uzaklaştıracağını düşünüyor. Selfieler bağlılık işareti." Bu konuyu bana Tinder hesabımı açık tutmamı ve bir çocuğum olduğunu kimseye söylemememi tavsiye ederken detayıyla açıklamıştı.

"Iyy. Herif çok iğrenç."

"Onunla kafa bulabilmek için sahte bir Instagram hesabı açtım. Bir fotoğraf paylaştığında bir gün falan bekliyorum, sonra da onun ve büyük babamın aynı tişörtü giymesinin ne kadar havalı olduğunu söyleyen bir yorum yazıyorum. Şimdiye kadar iki defa yaptım ve her seferinde tişörtü apartmanın çöp öğütücüsüne tıkıştırdığını gördüm."

Sabrina başını arkaya atıp güldü. "Yok artık."

"Hey, hepimizin farklı eğlenme yöntemi vardır değil mi? Benim için bu Brody'ye Instagram'da takılmak ve bebeğimin annesini nefes dersinde boğmak."

Daha da çok güldü, karnı yukarı aşağı sallanıyordu. Uzanıp karnını okşadım. Onu yine kahkaha atarken görmek güzel hissettirdi.

"Annem seni sevecek," diye güvence verdim. "Göreceksin."

Annem ondan nefret etti.

Ya da en azından ona olan sevgisini saklama konusunda iyi bir iş çıkarıyordu. İlk karşılaşmaları o kadar kötü değildi. Annemi Holiday Inn'den alıp daireme getirdik, neyse ki Brody yoktu. O ve Hollis tatili aileleriyle birlikte New Hampshire'da kutluyorlardı.

Eve gelirken Sabrina ve annem garip biçimde sohbet etmişlerdi ama gerginlik baş edilebilirdi.

Şimdiyse gerginlik beni neredeyse boğacaktı.

Annem iki yatak odalı dairemi araştırırken, "Nerede yaşıyorsun Sabrina?" diye sordu.

"Büyükannem ve üvey babamla."

"Hımmm."

Sabrina açıkça onaylanmayışıyla irkildi.

Anneme rahatsız bir bakış attım. "Sabrina para biriktiriyor, böylece hukuk fakültesini bitirdiğinde borcu çok fazla olmayacak."

Annem tek kaşını kaldırdı. "Peki o borç ne kadar olacak?"

Sabrina, "Çok fazla," diyerek şaka yaptı.

"Umarım John'un senin için ödemesini beklemiyorsundur."

Sabrina, "Elbette hayır," diye çıkıştı.

"Anne!" dedim ben de aynı anda.

"Ne? Sana göz kulak oluyorum bebeğim. Senin de kızına göz kulak olmakla yükümlü olacağın gibi." Başını Sabrina'nın karnına doğru eğerek işaret etti.

Sabrina gergin bir şekilde gülümsedi ve konuyu değiştirmeye karar verdi. "Keşke Patterson'a gelebilseydik. Bahse varım çocuk yetiştirmek için harika bir yerdir. Tucker'la kesinlikle muhteşem bir iş çıkarmışsınız."

Her kelimesinden samimiyet akıyordu ve annem bile bunu duyabilirdi. Neyse ki biraz yumuşadı. "Evet, harika bir yerdir. Ayrıca çok güzel bir 4 Temmuz piknikleri var. Bu yıl Emma Hopkins düzenledi."

Sabrina buzdolabına doğru giderken, "Eski sevgilin Tuck," diye takıldı. "Uçağa binmek için daha fazla uğraşmalıydık."

"Havayolu şirketi bize izin vermezdi. Ayrıca burada da sarhoş olup şişe vurabiliriz, tıpkı oradaymışız gibi olur," dedim kuru kuru. "İçmekten bahsetmişken, anne bir bardak şarap ister misin?"

"Kırmızı olsun lütfen," derken tezgâhın önündeki tabureye yerleşti.

Sabrina bu sabah dikkatle yaptığı köfteleri çıkardı. Yemek pişirmek elimden geldiği halde tek parmağımı kaldırmama bile izin vermemişti. Patates salatasından fırında fasulyeye kadar her şeyi o hazırlamıştı.

Yemeğin yarısına kadar düşmanca bir şey olmadan gelmeyi başardık, Sabrina anneme Patterson'la, annemin kuaför işiyle ve hatta babamla ilgili bir sürü soru soruyordu. Babamla ilgili şeyler annemi gerçekten konuşturan şeylerdi.

"Arabasının bozulduğunu söyledi ama ona inanmadım," dedi hamburgerinden aldığı lokmaların arasında.

Sabrina'nın gözleri büyüdü. "Orada kalıp sizi tanıyabilmek için uydurduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Annem gülümsedi. "Öyle düşünmüyorum. Öyle olduğunu biliyorum."

Bu hikâyeyi bin defa dinlemiştim ama bu defa da her seferinde olduğu gibi eğlendiriciydi. Aslında daha da eğlenceliydi çünkü bu kez dinleyici Sabrina'ydı ve aşka inanmıyordu. Fakat annemin babama içten bağlılığı aşikârdı.

"Büyük John, Tucker'ın babası, Tucker'a hamile kaldığımda bunu itiraf etti. Bujiyi çıkardığını ve o fikrin de annesiyle *Müziğin Sesi*'ni izlerken aklına geldiğini söyledi. Hatta her zaman gittiği tamirci Bill'e bile sordum, John'un arabasındaki tek sorunun eksik buji olduğunu doğruladı."

"Bu duyduğum en romantik hikâye."

Sabrina'nın tabağındaki salatayı bir o yana bir bu yana ittiği gözümden kaçmadı. Endişesini gizleme konusunda çoğunlukla iyi bir iş çıkarıyordu fakat iştah eksikliği bariz bir işaretti. Bulaşıkla ilgilendikten sonra onun için bir tabak hazırlamayı aklıma yazdım.

"Kaybınız için üzgünüm," diye ekledi Sabrina, sesi anlayışlıydı.

"Teşekkürler hayatım."

Kendi kendime gülümsedim. Annem kesinlikle erimişti.

Sabrina bana döndü. "Babanı kaybettiğinde kaç yaşındaydın? Üç mü, dört mü?"

"Üç," dedim, ağzıma bir parça patates attım.

"Çok küçükken." Farkına varmadan elini karnında gezdirdi.

Annem, "Bilmiyor muydun?" diye araya girdi, sesine soğukluk geri dönmüştü.

Sabrina, "Hayır, biliyordum," diyerek iyice batırdı. "Sadece tam yaşını unutmuştum."

"Siz ikiniz önemli bir şey hakkında konuştunuz mu, yoksa sadece fiziksel bir şey mi? Çünkü sadece şehvetle çocuk yetiştiremeyeceğiniz kesin."

"Anne," dedim sertçe. "Önemli şeyleri konuştuk."

"Birlikte mi yaşayacaksınız? Ödemeleri nasıl paylaşacaksınız? Sen dersteyken çocukla kim ilgilenecek?"

Sabrina'nın gözlerine yoğun bir bakış yerleşti. "Ben... Ben... Büyükannem yardım edecek."

"John onun isteksiz olduğunu söyledi. İsteksiz bir bakıcının iyi olacağından emin değilim."

Sabrina benden tarafa ihanete uğramış gibi baktı.

"Ne çeşit bir yardım önerdiğini bilmediğimizi söyledim." Çatalımı bıraktım. "Her şey yolunda gidecek." Bu ikisine de yöneltilmiş bir şeydi ama ikisi de iyi karşılamadı.

"Körlemesine çocuk yetiştiremezsin John. Doğru şeyi yapmak istediğini biliyorum. Hep öyle yaparsın ama bu durumda, eğer ikiniz de ilgilenemeyecekseniz başka seçenekleri düşünmelisiniz. Evlatlık vermeyi düşündünüz mü?"

İyi bir anne olamayacağına dair üstü kapalı hakaretle Sabrina'nın yüzü küle döndü.

Ona uzandım. "Sabrina, her şey yolunda gidecek..."

Fakat çoktan mutfaktan dışarı fırlamıştı, *banyo* ve *üzgünüm* gibi bir şeyler mırıldanırken boğazından bir hıçkırık kaçıverdi. Ayakları ahşap zemine çarparken, sekiz aylık hamile bir kadının gitmesi gerekenden daha hızlı hareket ediyordu.

Sandalyemden fırladım. "Sabrina..."

Annem arkamdan, "Ona zaman tanı," dedi.

Bir kapı çarptı ve sert sesle irkildim. Kapıya doğru gidiyordum, sonra mutfağın ortasında durup döndüm.

"Sabrina iyi bir insan," dedim sertçe. "Ayrıca iyi bir anne olacak. En kötüsü olsa bile onu kabul etmek zorundasın çünkü karnındaki çocuğun yarısı benim."

Bu defa annemin yüzünün rengi attı. "Bu bir tehdit mi?" Sesi titriyordu.

Tek elimi tedirgin bir şekilde saçlarımın arasından geçirdim. "Hayır. Fakat burada zıt taraflarda olmamıza hiç gerek yok. Hepimiz aynı takımdayız."

Annem savunmaya geçercesine çenesini havaya kaldırdı. "Onu zamanla göreceğiz."

Hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladıktan sonra Sabrina benimle hâlâ konuşuyor mu diye görmek için koridorda ilerledim.

Banyonun kapısını açtığında gözleri kızarmıştı. "Öyle kaçtığım için üzgünüm."

"Sorun yok tatlım." Onu içeri itip kapıyı arkamdan kapadım.

Onu yakınıma çekmeme izin verdi, aramızdaki bovling topuyla ne kadar yakına çekebildiysem artık. "Harika bir anne olacaksın. Sana inanıyorum."

Aldığı kilolara rağmen bedeni hafif hissettiriyordu. "Annene kızma," diye fısıldadı göğsüme doğru. "Sana göz kulak oluyor. Senin için en iyisini istiyor. Bunu biliyorum."

"Yola gelecek." Fakat kulağa hissettiğimden çok daha güvenilir geliyordum.

31

Tucker

Ağustos

"Aman Tanrım! Aman *Tanrım*! Brody! Evet! Evet, evet, *evet*! Tam orası bebeğim. *Aman Tanrıuuummmm!*"

Televizyonun sesini sonuna kadar açmış olmam bile Brody'nin odasından gelen seks seslerini bastıramıyordu. Eğer üzerimde kerpeten olsaydı onları daha fazla duymak zorunda kalmamak için kulaklarımı koparırdım. Ne yazık ki Brody'nin alet çantası yoktu. İlk taşındığımda damlayan mutfak musluğunu tamir etmek için aradığımda bunu öğrenmiştim. Brody omzunu silkip, "Her şey akar adamım. Hayat sana her zaman alet edevat vermez," demişti.

Ona, "Evet, hayat sana alet edevat veriyor," demek istedim. O yüzden siktiğimin Home Depot'su vardı. Fakat Brody'nin mantığıyla tartışmak boşa kürek çekmekti.

Buna daha fazla ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum. Hollis'in ağabeyiyle yaşamak imkânsızdı. Her gece başka bir kızla geliyordu ve kadınlar ya porno yıldızıydı ya da yatakta neyi sevdiklerini, *gerçekten* neyi sevdiklerini açık açık ifade etmekte çok iyilerdi. Banyoda yerde ıslak havlular bırakıyordu. Yemek pişirmekten anladığı fırına donmuş bir pizza atmaktı, sonra da doymadığını söyleyip gerçek pizza sipariş ediyordu.

"Aman Tanrım, evet! Daha sert bebeğim!"

"Bu sert mi?"

"Daha sert!"

"Ah evet, seni edepsiz kız!"

İsa aşkına. Bu daireden ölümüne nefret ediyordum.

Kanepeden kalkıp kapıya yöneldim, ayağıma parmak arası terlikleri geçirirken Sabrina'ya mesaj atıyordum.

Ben: **Selam bebeğim, gelip sırtını ovalamamı ister misin?**

Telefon elindeydi herhalde çünkü anında mesaj attı.

O: **Bu akşam olmaz. Ray'in poker arkadaşları burada ve hepsi sarhoş gibi.**

Ekrana kaşlarımı çatarak baktım. Kahretsin, hâlâ o ucubeyle aynı evde yaşamasına dayanamıyordum. Fakat beraber bir eve çıkma konusunu ne zaman açsam bir kenara itiyordu. Ayrıca annem Teksas'a döndüğünden beri Sabrina biraz daha mesafeliydi.

Annemi ölümüne seviyordum ama dürüst olmam gerekirse ona kızgındım. Benim için endişelendiğini ve benim yaşımdayken çocuk sahibi olmanın korkunç bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyordum fakat Sabrina'yı sorgulama şeklinden hoşlanmamıştım. Sadece o ilk gün de değildi. Tüm ziyareti pasif agresif yorumlarla ve örtülü eleştirilerle doluydu. Sanırım annem gittiğinde Sabrina kendini yenik hissetmişti ve onu suçladığımı sanmıyordum.

Bir mesaj daha yolladım.

Ben: **Ciddi misin? Sarhoş heriflerin etrafında olmasından hoşlanmıyorum. Dört gün içinde doğum yapacaksın. Etrafında sorumluluk sahibi yetişkinlerin olması lazım.**

O: **Endişelenme. Büyükannem hakem olduğu için ayık. O içmiyor, hatırladın mı?**

En azından bu da bir şeydir. Yine de onun yanında olmamaktan nefret ettim.

"Ahhhhh! Geliyorummmm!"

Tamam. Yeter. Burada bir saniye daha kalıp Brody Hollis'in dölünü fışkırttığını dinlemeyecektim.

Telefonumu ve cüzdanımı cebime soktum, daireden çıkıp asansörle lobiye indim. Saat dokuzu geçiyordu, o yüzden ağus-

tos güneşi daha yeni batmıştı ve dışarı çıktığımda hoş bir rüzgâr yüzümü gıdıkladı.

Aklımda bir rota olmadan kaldırımdan aşağı yürüdüm, sadece *dairem hariç her yer* diye düşünüyordum. Yarı zamanlı inşaat işleri, annemi ziyaret etmem ve Sabrina'nın evine gidip gelmem derken, henüz yeni mahallemi tam anlamıyla keşfetme fırsatı bulamamıştım. Şimdi yapmak için zamanım vardı ve başta düşündüğüm kadar baştan savma bir yer olmadığını keşfettim.

Çekici kaldırım üstü kafeler, güzel, düşük bütçeli ofis binaları, birkaç manikür salonu ve önümüzdeki günlerde ziyaret etmeyi kafama yazdığım bir berber. En sonunda kendimi köşedeki bir barın önünde buldum. Kaldırımdaki işli demirden tırabzanla yoldan ayrılmıştı ve kapının üzerinde yeşil bir tente vardı.

Tabela eski, vaktini doldurmuş ve hafif eğri duruyordu. Üstünde "Paddy's Dive" yazıyordu ve gıcırdayan ahşap kapıdan içeri adım attığımda içeride bir batakhane buldum. Bar dışarıdan göründüğünden daha büyüktü fakat buradaki her şey yetmişlerde inşa edilmiş, alınmış ve yapılmış gibi görünüyordu.

Uzun tezgâhın sonundaki bir bar kuşu dışında mekân boştu. Cuma gecesinde. Boston'da. Cuma gecesi ağzına kadar dolu olmayan bir barı hiçbir yerde görmemiştim.

Tezgâhın arkasındaki adam, "Sana ne getireyim?" diye sordu. Bembeyaz saçları, bronzlaşmış kırışık teni ve gözlerinde yorgunlukla altmışlarının sonunda gibi görünüyordu.

"Ben bir..." Duraksadım, alkol alacak halde değildim. "Kahve alayım," diye bitirdim.

Göz kırptı. "Hayatı sınırda yaşıyorsun demek ha evlat?"

Gülerek uzun, vinil taburelerden birine oturdum ve ellerimi tezgâhın üzerinde birleştirdim. Tamam, bekle, bu tezgâha dokunmak kötü fikirdi. Ahşap öyle yıpranmıştı ki elime kıymık girdiğinden emindim.

Barmenin içeceğimi getirmesini beklerken dalgın dalgın başparmağımdaki kıymığı çıkardım. Bir fincan kahveyi önüme koyduğunda minnettarlıkla kabul ettim ve etrafıma bakındım.

"Durgun akşam mı?"

Alayla gülümsedi. "Durgun on yıl."

"Ah. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Nedenini görebiliyordum gerçi. Bu bardaki her şeyin tarihi geçmişti. Şu müzik kutusu hâlâ çeyreklikle çalışıyor gibiydi, artık bozukluk kullanan var mıydı ki? Dart tahtalarının üstünde öyle büyük delikler vardı ki, eminim o tahtaya hiçbir dart saplanmazdı. Koltukların arkası yıpranmıştı. Masalar eğikti. Zemin her an çökebilirmiş gibi görünüyordu.

Ayrıca televizyonu yoktu. Ne çeşit bir barın televizyonu olmazdı?

Yine bariz kusurlara ve eksiklere rağmen bu yerdeki potansiyeli görüyordum. Mekân harikaydı ve içerideki yüksek tavan kirişleri ve duvarlardaki muhteşem ahşap panelleri gözler önüne seriyordu.

Kahvemden bir yudum alıp bardağın üzerinden barmeni inceledim. "Sahibi sen misin?"

"Öyleyim tabii."

Tereddütle bir saniye sessiz kaldım. Sonra bardağımı bırakıp sordum, "Satmayı hiç düşündün mü?"

"Aslında ben..."

O lafını bitiremeden telefonum çaldı. "Kusura bakma," dedim hemen, cebime uzandım. Sabrina'nın adını görünce hemen alarma geçtim. "Bunu açmam gerek. Kız arkadaşım arıyor."

Yaşlı adam bilmişçe gülümseyip geri çekildi. "Anladım."

AÇ yazan kısma bastım ve telefonu kulağıma tuttum. "Selam tatlım. Her şey yolunda mı?"

"Hayır! Değil!"

Bağırışı neredeyse kulak zarımı parçalıyordu. Sesindeki acı nabzımı panik düzeyine çıkardı.

"Sorun ne? Sen iyi misin?" O piç kurusu Ray ona dokunmuş muydu?

"Hayır," diye inledi ve acıyla soludu. "İyi değilim. Az önce suyum geldi!"

32

Tucker

Dünyada, sevdiğiniz kadını acı içinde görmekten ve bunun için tek bir lanet şey bile yapamamaktan daha kötü bir his yoktu.

Son sekiz saattir sudan çıkmış bir balık kadar yardımcıydım sadece. Ya da *sudaki* bir balık gibi, çünkü cidden siktiğimin balıklarının topluma sunduğu ne vardı?

Ne zaman Sabrina'yı nefes alıp vermesi için cesaretlendirmeye çalışsam bana çok sevdiği hayvanını öldürmüşüm gibi kötü kötü bakıyordu. Çiğnemesi için biraz buz parçası verdiğimde bana onları götüme sokmamı söyledi. Doktor Laura'nın omzunun üzerinden bir kerecik hanımefendi bölgesine baktım diye, eğer bir daha yaparsam hokey sopamı kırıp beni onunla öldüreceğini söyledi.

İşte çocuğumun annesi millet.

Doktor Laura son kontrolünde, "Dört santim açılmış," diye bildirdi. "Hâlâ gidilecek çok yolumuz var ama güzelce ilerliyoruz."

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye endişeyle sordum. "Suyu saatler önce geldi." Aslında sekiz saat ve altı dakika kadar önceydi.

"Bazı kadınlar bebeklerini suları geldikten saatler sonra doğurur. Kiminin kırk sekiz saat sonrasına kadar kasılmaları başlamaz. Her doğum farklıdır." Omzuma vurdu. "Endişelenme. Oraya geleceğiz. Sabrina, acı katlanılmaz olursa hemşireye söyle ve şu epidurali uygulayalım. Fakat çok fazla bekleme. Eğer be-

bek doğum kanalında fazla ilerlerse hiçbir işe yaramaz. Sonra gelip seni kontrol edeceğim."

"Teşekkürler doktor." Sabrina'nın sesi şeker gibi tatlıydı, herhalde Doktor Laura ilacı kontrol eden kişi olduğu içindi.

Doktor gittiği anda kadınımın gülümsemesi soldu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu bana *sen* yaptın," diye hırladı. "Sen!"

Gülmemek için savaş verdim. "Hamilelik için iki kişi gerekiyor tatlım. En azından bilime göre."

"Sakın bilimi buna karıştırmaya cesaret etme! Şu anda vücuduma ne olduğunu umursuyor musun ki? Ben..." Boğazından bir inilti çıktı. "Hayıırr! Ah, Tuck, bir kasılma daha."

Hemen harekete geçtim, Hippi Stacy'nin öğrettiği gibi belini ovaladım. Nefes almasını ve her nefesini saymasını emrettim, bir yandan da onu bağladıkları monitörü takip ediyordum. Kasılmaların süresini ve boyutunu ölçüyordu.

Hızla geçti ve sonraki bir müddet gelmedi, bu da benim hevesimi kırdı. Doğum sürecini okumuştum ve Sabrina hâlâ ilk safhalarında gibiydi. Henüz aktif doğuma bile geçmemişti ve bebeğin çıkmasının günler sürmemesi için Tanrı'ya dua ettim.

Başka bir kasılma daha sona erdiğinde, "Acıyor," diye inledi. Yüzü terle kaplıydı ve dudakları öyle kuruydu ki bembeyaz olmuştu.

Dudağının üstüne bir buz parçası sürdüm ve eğilip alnını öptüm. "Biliyorum tatlım. Yakında hepsi bitecek."

Yalan söylüyordum. Beş santim açıklığa ulaşması dört saat sonrasını buldu, sonraki üç saatte de altı santim oldu. Bu da neredeyse on beş saat demekti ve Sabrina'nın enerjisinin tükenmeye başladığını görebiliyordum. Ayrıca acısı da gittikçe kötüleşiyordu. En son kasılması sırasında elimi öyle sıkı tuttu ki kemiklerin yer değiştirdiğini hissettim.

Kasılma bittiğinde terli bir harabe gibi kendini yatağa bıraktı. "Epidural istiyorum. Siktir, kıyamet forsepsini bile alırım. Yeter ki bu bebeği içimden çıkarın!"

"Tamam." Islak saçını alnından çektim. "Doktor Laura gelince ona söyleyece..."

"Hemen!" Sabrina bağırdı. "Ona *hemen* söyle."

"Her an burada olabilir bebeğim. Kasılmaların üç dakika arayla geliyor. Hâlâ biraz vaktimiz var..."

Daha ben cümlemi bitiremeden, küçük bir ölümcül el tişörtümü kavradı. Sabrina köşeye kıstırılmış bir orman kedisi gibi tıslarken gözleriyle beni öldürüyordu.

"Tanrıya yemin ederim Tucker, eğer *şu anda* gidip onu bulmazsan, o aptal kafanı aptal boynundan ayırırım ve ONU BEBEĞE YEDİRİRİM!"

Sakince başımla onaylarken parmaklarını yakamdan ayırdım ve alnına bir öpücük kondurdum. Sonra oradan siktir olup doktoru aramaya koştum.

Skor durmadan yükseliyordu.

Sancıyla geçen süre: 19 saat.

Kasılmaların arası: 60 saniye.

Sabrina'nın beni öldürmekle tehdit ettiği sayı: 38

Elimdeki kırık kemiklerin sayısı: Tanrı bilir.

İşin iyi yanı şu ki, en sonunda bitiş çizgisine varmıştık. Epidurala rağmen Sabrina hâlâ acı çekiyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve Doktor Laura ıkınmaya başladığını söylediğinden beri gözyaşları içindeydi. Çığlık atmıyordu gerçi. Yatakta? Evet. Çocuk doğururken, hayır. Çıkardığı tek ses acılı iniltiler ve alçak sesli homurtulardı.

Kadınım bir askerdi.

Birkaç saat önce tuvalete gitmek için odadan çıkabilmiştim ve annem ile arkadaşlarıma mesaj atmıştım ama zor kısım başladığından beri Sabrina yanından ayrılmama izin vermiyordu. Sorun yoktu gerçi, ben de kızımızı güvenli bir şekilde kollarımıza alana kadar bir yere gitmeyecektim.

"Pekâlâ Sabrina, bir kez daha ıkın." Doktor Laura, Sabrina'nın

bacaklarının arasından emretti. "Başını görebiliyorum. Bir defa daha ıkındığında kızınla tanışacaksın."

"Yapamam," diye inledi Sabrina.

"Evet yapabilirsin," dedim nazikçe, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Bu iş sende. Bir kere daha ıkınacaksın, o kadar. Yapabilirsin."

Yine ağlamaya başladığında çenesini kavradım ve gözlerine baktım. "Bu iş sende," diye tekrarladım. "Sen tanıdığım en güçlü insansın. Üniversiteyi tırnaklarınla kazıyarak okudun, hukuk fakültesine girmek için canını dişine taktın ve şimdi azıcık daha uğraşıp bu bebeği doğuracaksın. Tamam mı?"

Derin bir nefes aldı, yüzü kararlılıkla sertleşti. "Tamam."

Sonra neredeyse yirmi saatlik oflayıp poflamanın ardından, Sabrina sağlıklı bir kız bebek dünyaya getirdi.

Ufacık, kaygan bebek Doktor Laura'nın eline indiğinde bir saniye sessizlik oldu, sonra yüksek perdeden bir ağlama sesi odayı doldurdu.

"Pekâlâ, ciğerleri sağlıklı görünüyor," derken doktor gülümsedi. Bana döndü. "Göbek bağını kesmek ister misin babası?"

"Sikerler, evet."

Sabrina, "Küfretme," diye azarlarken Doktor Laura güldü.

Kızımı annesine bağlayan kordonu keserken kalbim boğazımda atıyordu. Kırmızı, kaygan şeyi azıcık görmüştüm ki hemşirenin biri onu öyle çabuk alıp uzaklaştı ki karşı çıkarken sesim çatladı. Fakat sadece onu tartıyorlardı ve onlar tartarken de doktor Sabrina'nın bacaklarının arasına dikiş atıyordu.

Sabrina'nın yaşadığı her şey için ızdırap duyuyordum fakat Sabrina onu daha önce hiç görmediğim kadar dingin görünüyordu.

Hemşire bebeği nazikçe Sabrina'nın kollarına yerleştirirken, "Üç kilo iki yüz gram," dedi.

Kalbimin boyutu üç katına ulaştı.

Sabrina, "Aman Tanrım," diye fısıldarken kızımıza bakıyordu. "O mükemmel."

Öyleydi. Öyle kusursuzdu ki gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Gözlerimi ufacık yüzünden ve kafasının tepesindeki bir tutam kestane rengi saçtan ayıramıyordum. Artık ağlamıyordu, kocaman mavi gözleriyle bize bakıyordu, meraklıydı ve gözlerini kırpıştırmıyordu. Dudakları kırmızı, yanakları gül gibiydi. Parmakları da acayip küçüktü.

"İyi iş çıkardın tatlım." Uzanıp Sabrina'yı okşarken sesim boğuk çıktı.

Başını kaldırıp muhteşem bir gülümsemeyle bana baktı. "*Biz* iyi iş çıkardık."

Saatler sonrasında Sabrina'yla birlikte hastane yatağında uzanıyor, dünyaya getirdiğimiz küçük canlıya hayretle bakıyorduk. Sabrina doğumun başladığını haber vermek için beni aradığından bu yana yirmi dört saat olmuştu. İki gece burada kalması gerekiyordu, böylece doktorlar onu ve bebeği gözlemleyecekti, fakat ikisi de sağlıklı görünüyordu.

Bir saat önce bir emzirme uzmanı uğrayıp Sabrina'ya emzirmenin uygun tekniklerini öğretti ve kızımız diğer bütün bebeklerden daha iyi olduğunu kanıtladı. Çünkü anında meme ucunu kaptı ve annesini mutlulukla emdi, bizse saf bir şaşkınlıkla onu izledik.

Şimdiyse tok ve uykuluydu, yarısı Sabrina'nın yarısı benim kollarımda yatıyordu. Hayatımda hiç şu andakinden daha huzur hissetmemiştim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Sabrina hafifçe kasıldı. Cevap vermedi.

Bebekle konuştuğumu düşündüğünü fark ettim birden. O yüzden ekledim, "İkinizi de."

"Tucker..." Sesinde bir uyarı tınısı vardı.

Anında ağzımı açtığıma pişman oldum. O beni sevmediğini söylemeden ya da neden söyleyemeyeceğiyle ilgili bahaneler uydurmadan önce yüzüme neşeli bir gülümseme yapıştırdım ve konuyu değiştirdim.

"Gerçekten bir isim seçmemiz lazım."

Sabrina dudağını ısırdı. "Biliyorum."

Başparmağımı nazikçe kızımızın kusursuz, küçük ağzında gezdirdim. Burnunu çeker gibi ses çıkarıp kollarımızda titredi. "Adını mı, soyadını mı ele almalıyız?"

İlkini seçmesini umuyordum. Adını tartışmamıştık bile, çünkü James-Tucker ikilemi üzerine tartışmakla fazla meşguldük.

Sabrina, "Biliyor musun... Sanırım James-Tucker korkunç bir fikir değil," diyerek beni şaşırttı.

Nefesim kesildi. "James Tucker."

"Ben de öyle söyledim."

"Hayır, yani adı o olmalı... James Tucker."

"Kafayı mı yedin? Adının James olmasını mı istiyorsun?"

"Evet," dedim yavaşça. "Neden olmasın? Ona Jamie diyebiliriz. Fakat doğum belgesinde James Tucker yazar. Böyle ikimizden de eşit parça alır, hem de şu ikimizin de nefret ettiği ikili soyad olmadan."

Kahkaha attı ve bebeğimizin kusursuz yanağını öpmek için eğildi. "Jamie... hoşuma gitti."

İşte böyle.

33

Sabrina

Küçük James kamyonetin arkasındaydı. Hemşire girişten bize el sallıyordu. Ayağımın dibinde bir çanta dolusu eşya vardı. Tucker'ın elleri direksiyondaydı. Fakat hareket etmiyorduk.

"Neden hareket etmiyoruz?"

Tucker kan çanağı olmuş gözlerini arka koltuğa çevirdi. "Bu kamyonette bir bebek var Sabrina."

"Biliyorum."

Zorla yutkundu. "Bu çok boktan. Hastaneden bir çocukla ayrılmamıza izin vermemeliydiler. Benim daha önce evcil hayvanım bile olmadı."

Tucker'ın sefaletine gülemezdim. Aslında hareketsiz durmak ve hafif arkaya yaslanarak oturmak dışında bir şey yapmak canımı yakıyordu. Fakat bezgin, hatta dehşete düşmüş ifadesi ona o kadar ters bir haldi ki kaçan bir kıkırtıyı durduramadım. Sesi boğmak için elimle ağzımı kapadım, doğumdan bu yana geçen kırk sekiz saat içinde çabucak öğrendiğim bir şey varsa, o da yeni ebeveyn olmuşlar için uykunun ne kadar kıymetli ve nadir görülen bir şey olduğuydu.

"Çıldıran kişinin sen olması beni mutlu etti. Arabayı çalıştır Tuck. Arkamızdaki aile gitmek istiyor."

Arka camdan bakmak için döndü. "Zaten iki çocukları var. Hadi eve kadar onları takip edelim."

"Hadi etmeyelim."

Dikkatlice Jamie'nin araba koltuğuna uzanıp battaniyesini aşağı çektim, çünkü Jamie uyuyor olsa ve onu rahatsız etmeyi kesinlikle istemiyor olsam da, o güzel, buruşuk surata tekrar bakmak istemek elimde değildi. Küçük ağzı hafifçe aralıktı ve minicik yumruklarını sıkılmış bir halde yanında tutuyordu.

"Hadi eve gidelim," dedim kararlılıkla. "Ona sarılmak istiyorum."

Kollarım boş geliyordu. Evet, Tuck ve ben sadece yirmi iki yaşındaydık. İkimizin de düzenli bir işi yoktu. Ben öfkeli büyükannem ve göt üvey babamla aynı evde yaşıyordum. Tucker, *Entourage*'da figüran olarak çalışma hayalleri kuran bir adamla yaşıyordu. Şimdiyse bir çocuğumuz vardı.

Fakat Jamie'nin tatlı yüzüne baktığımda sadece onu ne kadar çok sevdiğimi düşünebiliyordum... ve Tucker'ı.

Koltuğumda arkama yaslandım ve Tucker'ın kamyonetin vitesini takıp yavaşça çıkmasını izledim. Onun gidişinden daha hızlı yürüyebilirdim ama en azından gidiyorduk. Yine de eve varmamız neredeyse kırk beş dakika sürdü çünkü Tucker hız limitinin beş mil altında, düzenli bir hızla gidiyordu.

"Boston polisinin bile sana ortaparmak göstermesi ve korna çalmasının daha hızlı gitmene sebep olmamasına şaşırdım."

"O göte tutanak yazılmalı," diye karşı çıktı. "Orada kal, ben gelip çıkmana yardım edeceğim."

Şu son on ayda Tucker'ın kamyonetten çıkmama yardım etmeyi gerçekten sevdiğini öğrenmiştim. Yalan söylemeyeceğim, ben de alışıyordum.

Saraylara layık tavırları vardı. Mesela, kapıları her zaman açıyordu. Arabayla kurşun yağdırırlar diye kaldırımın yola yakın kısmından yürümüyordum. Hatta paltomu bile tutuyordu.

Anne Tucker onu iyi yetiştirmişti. Ondan çok şey öğrenebilirdim. Bu çocuk ve oğlu vasıtasıyla bağlı olduğumuza göre, anlaşacağımıza karar vermiştim. Benden yana ne kadar ok savurduğu önemli değildi, hepsini kabul edecek ve torununa anne olmaya yetecek kadar iyi olduğumu ona kanıtlayacaktım.

"Şu 'arabada bebek var' işaretlerinden bir tane alsam mı diye düşünüyorum. Böylece arkamdaki piç kuruları alev almış gibi kornaya asılmak yerine biraz sabırlı olmayı öğrenebilirler." Tucker çıkmama yardım ederken homurdanıyordu.

"O pisliklerden biri kapına gelip Jamie'yi bir randevuya götürmek istediğinde ne olacak?"

Tucker aniden durunca sert sırtına çarpmama sebep oldu. "O kız okuluna gidecek."

"Tamam, peki o pisliklerden biri kızsa ve Jamie'yi dışarı çıkarmak isterse ne olacak?"

"Bunların hiçbiri sorun olmayacaktı," diye suçladı, "sana önerdiğim gibi hastanede kalsaydık."

Kıkırdadım ve kızımı alabilmek için yanından geçtim. "Hâlâ uyuyor."

İçeri bakmak için üzerimden eğildiğinde sağlam vücudu sırtıma dayandı. "Öyle muhteşem ki. Onu bizim yaptığımıza inanamıyorum," dedi kulağıma sessizce. "Bekâret kemeri alacağım."

"Henüz ihtiyacı olacağını sanmıyorum."

"Önden düşünüyorum." Beni nazikçe kenara itip puseti yerinden çıkardı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Bir keresinde üçlü yaptığını duydum."

Neredeyse kaldırımda var olmayan bir çatlağa takılıyordu. Hafif bir öksürükten sonra sorgusu başladı, "Üçlü mü? Bunu kimden duydun?"

Ha! İnkâr etmiyordu. Keyifle ona sürtünüp ön kapıya gittim. "Carin duymuş. Hep sessizlerden böyle şeyler çıktığını söyledi."

"Jamie için üçlü falan yok," diye duyurdu. "Belki de otuzuna gelene kadar ona evde eğitim verelim."

"Çok ikiyüzlü davranıyoruz."

Tucker coşkuyla onayladı. "Evet ve suçluluk duymuyorum." Tam eve girmeden önce mırıldandı, "Bu arada, üçlü değil dörtlüydü."

Nefesimi tuttum. "İki erkek iki kız mı?"

Pis pis güldü. "Üç kız ve ben."

"Vay." Öfkelenmekten çok etkilenmiştim. "Yürü be aygır."

Alayla gülerek koridora girdi ve parmak arası terliklerini çıkardı.

Evin içi şaşırtıcı şekilde sessizdi. Ray hâlâ yatakta olmalıydı çünkü televizyon açıktı ama sesi kısıktı ve ESPN yerine bir yarışma programı oynuyordu.

Büyükannem mutfaktan, "Sen misin Sabrina?" diye seslendi.

Tucker mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak, "Bebeği yatak odasına götürüyorum," dedi.

Ben mutfağa yöneldim. "Selam büyükanne. Ben, ah, hayatta kaldım." Zayıf bir zafer pozuyla ellerimi havaya kaldırdım.

Ellerini havluya sildi. Arkasındaki tavada pastırma cızırdıyordu ve yumurta ile vanilya kokusu havayı dolduruyordu. Karnım guruldadı. Hastane yemeği berbattı.

"Bebek uyuyor mu?"

"Evet." Fırının kapağını açtım. Altın gibi kızarmış tostun kalın dilimleri şeftali suyu şurubunda yatıyordu. Ağzım sulandı. "Bu çok güzel görünüyor."

"Yemeğini ye de git uzan. Bu ilk birkaç hafta kolay değil." Beni masaya doğru itti, ses tonu ve dokunuşu şaşırtıcı şekilde sevgi doluydu.

"Jamie'yi görmek ister misin?" diye sorarken sesimin fazla umut dolu çıkmamasına uğraşıyordum. Carin ve Hope dün ziyarete gelmişti fakat büyükannem gelmemişti. Kesinlikle duygularımı incitiyordu fakat büyükannem olası bakıcım olabileceğinden, bu konuda pislik yapmak istemiyordum.

Büyükannem başından savarcasına, "Uyuyor," dedi. "Ufaklık uyandığında tutmak için yeterince zaman olacak. Bebekler asla yeterince uzun uyumazlar, yapabiliyorken avantajdan yararlanmak zorundasın. Erkeğin burada mı?"

"Tam buradayım Bayan James. Nasıl yardım edebilirim?" Tucker kendinden emin adımlarla yürüyerek küçük mutfağı uzun boyu ve geniş omuzlarıyla doldurdu. Hastaneden çıkarken hissettiği kaygı neyse tamamen gitmiş gibiydi.

"Sen de otur. Kahvaltı edeceğiz. Tost ve pastırma."

"Keşke kalabilseydim ama gitmem gerek. Patronum aradı ve işte adamlardan biri merdivenden düşmüş. Kısa sürede gidersem fazladan ödeme yapacağını söyledi."

Büyükannem başını sallayarak, "Fazla ödeme iyidir," dedi.

Tucker eğilip yanağımdan öptü. "Benimle dışarı gelir misin?"

Soru sormadan kalkıp kamyonetine kadar onu takip ettim. Artık aramızda bebek karnım yokken garip hissediyordum. En kötü halimi görmüştü gerçi ve hâlâ yanımdaydı. "Her şey için teşekkürler."

"Ben fazla bir şey yapmadım."

"Orada benimleydin. Bu çok fazlaydı."

Başparmağını çene kemiğimde gezdirdi. "Hastanede kendinde değildin. Çok bir şey hatırlıyor musun?"

Bana beni sevdiğini söylemen gibi mi?

"Pek fazla hatırlamıyorum," diye yalan söyledim. "Yorgunluktan bitmiş haldeydim."

Yüzü hayal kırıklığıyla kasıldı. "Pekâlâ. Eğer bu şekilde oynamak istiyorsan şimdilik geçip gitmesine izin vereceğim." Sürücü kapısını açtı. "İşten sonra görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Ona acıdan kafamı uçuracak kadar bağırmıyorken ya da annelikten korktuğum için ağlamıyorken bana beni sevdiğini söylemesine ihtiyacım olduğunu söylemek istedim.

Öz kontrolümün ince zarının altından bir düzine duygu geçti ve nabız gibi attı. Kendimi savunmasız hissederek bir adım geri çekildim. "Biz iyiyiz. Gelebildiğinde gel."

Çenesinin granit gibi sertleşmesine bakınca, istediği cevabın bu olmadığını biliyordum.

Elimi sallayıp aceleyle içeri kaçtım, kızgınlıkla gidişini görmeyi beklemedim. Oturma odasına gittiğimde büyükannemi Jamie'yi tutarken buldum.

Büyükannem savunmaya geçerek, "Ağlıyordu," dedi.

Gülümsememeye uğraşarak, "Sorun değil," dedim. "İki dakika duşa girsem olur mu? İğrenç hissediyorum."

"Sen git gir." Bakışları Jamie'nin yüzüne odaklandı. "Bu ufaklık büyükannesini seviyor, değil mi? Seviyorsun değil mi?"

Hafifleyen bir yürekle duşa girdim. Büyükannem, Jamie'ye âşık olma yolunu yarılamıştı bile. Kim olmazdı ki gerçi? Dünyadaki en harika şeydi o.

Güzel, uzun, sıcak bir duş aldım, epidural yüzünden hastanede izin vermemişlerdi. Acıya rağmen hastane yatağının dışında olmak iyi hissettirdi. Kurulandıktan sonra eski bir eşofman ve tişört giyip aynadaki yansımamı inceledim.

Vücudum hâlâ garip ve bana ait değil gibi hissettiriyordu. Doğum sırasında gözlerimdeki kılcal damarlar çatlamıştı, o yüzden kıpkırmızı gözler ve vahşi saçlarla şeytani görünüyordum. Helena Bonham Carter'a gariplikte kök söktürebilirdim. Karnım hâlâ geniş ve yuvarlaktı, ancak artık vıcık vıcık ve yumuşaktı. Göğüslerim kocaman, komik boyutlara gelmişti.

Altı hafta seks yapamayacak olmam iyi bir şeydi. Ben bile doğum sonrası fiziğime irkilmeden bakamıyordum, *Tucker'ın* bakmasını istemek ihtimal dahilinde değildi.

"Emzirmeye devam edecek misin? Ben hep mama kullandım, hem sen hem de annen gayet iyiydiniz." Oturma odasında büyükanneme katıldığımda bana beklentiyle bakıyordu.

"En iyisi olduğunu söylediler."

"Hııh. *People'da* öyle bir şeyler okumuş olabilirim. Tamam, o zaman zavallı fırlamayı beslemelisin."

Bebeği bana verdi, Jamie'yi dikkatlice göğsüme dayayıp yatak odama taşıdım. Yatağın kenarına oturup tişörtümün tek tarafını kaldırdım, göğsümle çenem arasına sıkıştırdım ve sonra Jamie'yi göğsüme doğru tuttum. Meme ucumu bulana kadar küçük bir hayvan gibi arandı. Neyse ki tuttu.

Rahatlayarak iç geçirdim ve omuzlarım duvara değene kadar yatakta geriye doğru kaydım. Emzirme danışmanı bunun bok gibi zor olduğu konusunda beni uyarmıştı; şey, tam olarak bu

kelimeleri kullanmamıştı ama ana fikir buydu. O yüzden şimdilik iyi gittiği için minnettardım.

Telefonumu alıp tek elle birkaç mesaj yazdım.

Ben: **Evdeyim.**

Hope: **Ne zaman gelebilirim?**

Carin: **HAYIR!!!!!! Botları bitirmedim. Hastaneye geri dön!**

Ben: **Tucker gibisin. O da ayrılmak istemedi.**

Carin: **Bebeğinin babasını dinle.**

Hope: **Sen örmeyi bitirmedin diye hastaneye dönmeyecek. Normal doğumda hastanede sadece iki gün tutarlar. Nasıl hissediyorsun?**

Ben: **Yorgun. Korkmuş. Hastanedeyken Tucker beni sevdiğini söyledi.**

Hope: **AMAN TANRIM.**

Carin: **AMAN TANRIM.**

Hope: **Sen ne dedin?**

Carin: **Aşka inanmadığını söyledi tabii. Değil mi?**

Telefona dilimi çıkardım.

Ben: **Onu duymamışım gibi davrandım.**

Hope: **AMAN TANRIM.**

Carin: **Bak işte!**

Hope: **Bu en kötüsü.**

Öyle miydi ama? Gerçekten öyle miydi?

Ben: **Duygusal bir andı. Onu bundan sorumlu tutmayacağım.**

Hope: **Salaksın. Seninle arkadaşlığımı bitiriyorum.**

Carin: **Özverili davranıyor.**

Ben: **Tşk C.**

Hope: **Hâlâ salaksın.**

Ben: **Salak değilim. Annesi benden nefret ediyor. T, Bos'ta yaşamak zorunda kaldı. Ayağına bağ olmak istemiyorum. T dışarıda olmalı, barlara gidip kız tavlamalı.**

Carin: **Lafımı geri alıyorum. Sen salaksın.**

Hope: **Bak işte!**

Carin: **Ona bakan hatunu öldürürsün.**

Tucker'ın başka bir kadınla olduğu, Jamie'nin dışında başka bir bebeği tuttuğu bir görüntü kafamda şekillendi ve göğsüm-

de sıkıcı bir sancı başladı. Carin hiç de yanlış söylemiyordu. Tucker'ın hayatına devam etmesi için hazır değildim. Ne kadar kayıtsız ve umursamaz olmaya çalışırsam çalışayım.

Jamie keskin bir çığlık koyuverdi ve aşağı baktığımda o minik ağzının yine meme ucunun etrafında arandığını gördüm.

Ben: **Gitmeliyim, bebek ağlıyor.**

Hope: **İyi şanslar.**

Carin: **Ona iyi şans dileme. Spor müsabakası değil bu.**

Hope: **:P Seni seviyorum'a verilecek en kötü cevap ne?**

Carin: **Sessizlik ve sonra 'keşke ben de aynı şekilde hissetseydim.'**

Hope: **Ben 'Niye?' diye düşünüyorum.**

Carin: **Peki şuna ne dersin? 'Bu güzel.'**

Hope: **Acımasızca.**

Ben: **Ben gidiyorum.**

Jamie ağzını açtı ve ciğerlerinden çıkan ses düzeyi beni bile şaşırttı. Sanki boğazında hoparlör vardı.

"Şişşşt. Şişşşt." Dönüp pusetinden battaniyesini aldım. Onu dürüm gibi sarmak için birkaç defa denedim. Tüm bu süre boyunca onu pışpışlıyordum. İnternetteki bir ton insan Beşli dedikleri bir sistemin işe yaradığına yemin ediyordu. Şişt de, kundakla, salla, yan ya da karın üstü yatır ve... kahretsin, diğerini hatırlayamıyordum.

Jamie unutmuş olmamdan hoşlanmadı. Yüzü buruştu, annelik yeteneklerim hakkında fikrini verirken mutsuz gibiydi.

"Şişt de, kundakla, salla, yan ya da karın üstü ve şarkı mı?" Birkaç mısra mırıldandım.

Jamie feryat etti.

"Yüce İsa, orada ne bok oluyor öyle?" Ray kalkmıştı ve kapıma vuruyordu.

"Hadi küçük Jamie. Ağlamayı kes. Annen burada."

Küçük Jamie'nin götüne salladığı yoktu. Daha da yüksek sesle bağırdı.

"Emmek!" diye bağırdım coşkuyla. "Diğeri emmekti!"

Köşedeki şifoniyere koşturdum, Jamie'nin bütün eşyaları oradaydı. Kapı birden açıldı ve büyükannem içeri girdi.

"O çocuğa ne yapıyorsun?" diye bağırdı gürültünün üzerinden.

"Sana batıracağını söylemiştim." Ray arkasında duruyordu ve iki kuruşluk aklıyla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

"Ray, bu kadarı yeter. Gidip tostunu ye." Büyükannem beni kenara itti. "Ne arıyorsun?"

"Emziğini." Tulumları, battaniyeleri ve mama önlüklerini karıştırıp bir tane emzik buldum.

Ben emziği Jamie'nin ağzına itmeye çalışırken, "Emzireceğini sanıyordum," yorumunda bulundu. Jamie'nin dili Tucker'ın dokuzuncu sınıftaki sevgilisinden daha güçlüydü. Beşinci defa tükürdüğünde pes ettim.

Çaresizlik içinde büyükanneme, "Ne yapayım?" diye sordum.

Ray kapıdan, "Meme istiyor," dedi.

Haklı mıydı? Paniğe kapılarak tişörtümü kaldırdım, Ray'in çıplak göğsümü görmesini bile umursamıyordum. Jamie anında kaptı, bütün vücudu ağlamaktan titriyordu. Küçük hıçkırıklar emişini kesiyordu ama en azından ağlaması durmuştu. Rahatlayarak yatağa çöktüm.

Odanın ortasındaki büyükannem başını iki yana salladı. "Onu memeye hiç alıştırmamalıydın. Şimdi sadece onu isteyecek."

"Hoşuma gitti." Ray sırnaşık bir şekilde başparmağını kaldırdı. "Güzel memeler Rina."

Tişörtümü bırakıp, "Dışarı çık," diye bağırdım. Kumaş yüzüne düşünce Jamie biraz ağladı. "Ciddiyim, dışarı çık. Büyükanne, lütfen."

Büyükannem, "Biberon kullanmalıydın," diye azarladı.

Ray yardımsever bir öneriyle, "Tişörtünü kaldırmalısın," dedi.

Dişlerimi sıktım. "Biraz mahremiyete ihtiyacım var. Lütfen."

Büyükannem, "Dersteyken onu nasıl besleyeceksin?" diye sordu.

Jamie yine ağlamaya başladı. Ray bana pis pis bakıyor olsa da tişörtümü yukarı kaldırdım. Büyükanneme bir kez daha yalvaran bakışlarla baktım, en sonunda kapıya doğru gitti.

"Artık git Ray. Kahvaltın soğuyacak."

"Bu işe yaramayacak Joy," diye homurdandı. "Bu çocuk bütün gün Rina'nın memesine bağlı kalamaz."

"Onları yalnız bırak." Büyükannem ona kötü bir bakış attıktan sonra bana seslendi. "Bebekler ağlar."

Daha kapı kapanmadan tişörtümü çıkardım. Meme ucumu ağzına yönelttiğimde sustu. Yine emerken gerginliğim gitmeye başladı.

Hassiktir.

Bundan sağ kurtulabilir miydim bilmiyordum. Küçük başı koca mememin yanında ufacık kalıyordu ama gözlerini açtığında ve eliyle beni yoğurmaya başladığında, sistemimden öyle çok sevgi aktı ki güçsüz düştüm.

Tüm bu emzirme işlemi on beş dakikadan az sürdü. Sonraki iki saat boyunca huzurlu olduğum tek on beş dakikaydı. Onu bırakamadım bile. Ne zaman denesem ağlamaya başlıyordu, bu da Ray, büyükannem ve benim aramda bağrışmaları tetikliyordu. O yüzden onu etrafta gezdirdim, tek elle yemek yemeyi öğrendim ve bezini üç bez harcayarak değiştirdim çünkü ilk ikisinin bantlarını kopardım.

Tucker öğlen kontrol etmek için aradığında, yorgun bir karmaşadan ibarettim.

Bana aralık gözlerinden bakan Jamie'ye, "Baban arıyor," dedim. Yere oturdum, tortop halini de kollarımda tutuyordum.

Telefonu açtığımda, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Daha iyi günlerim oldu." Jamie'yi omzumda biraz daha yukarı kaldırdım. Yüzü boynuma gömüldü. "Fakat sanırım sen haklısın. Hastaneden ayrılmamalıydık."

"Artık geri dönüş yok."

"Hiçbir fikrin yok."

"Bana sabahını anlat."

Sakin sesini duyduğum için öyle minnettardım ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Nasıl olduysa kendimi tutmayı başardım, ona Jamie'nin halter kaldırmada Olimpiyat madalyası kazanacağını çünkü acayip güçlü olduğunu ya da bir sihirbaz olabileceğini çünkü onu sardığım her kundaktan kıvranarak nasıl kurtulduğunu anlattım.

Tucker kahkaha atıp beni cesaretlendirdi ve telefonu kapadığımda, bunu yapabileceğim ikna olmuştum.

34

Sabrina

Eylül

Annelik zordu. Herhangi bir şeyin olabileceğini düşündüğümden daha zordu. SAT'me, LSAT'me çalışmaktan daha zordu. İlk yılımda Kadın Çalışmaları dersi için yazmak zorunda olduğum, kelimelerimin üzerinde iki kırmızı kalem tarafından cinayet işlenmiş gibi görünen ödevimden daha zorlayıcıydı. Dört yıl boyunca iki işte çalışmaktan ve bütün dersleri almaktan daha yorucuydu.

Büyükanneme saygım arşa çıkmıştı. Eğer bir çocuktan sonra bir tane daha büyütmek zorunda kalsaydım ben de biraz bozuk olurdum. Fakat onun ve Tucker'ın yardımıyla işe yarıyormuş gibi görünen bir rutin tutturdum ve derslerin ikinci haftası geldiğinde bunu halledeceğime ikna olmuştum. Sonuçta günde sadece (en fazla) üç saat derste oluyordum. İki işte çalışmıyordum.

Bu kolaydı.

Kolay.

Ta ki biberonlarım, borularım, on kiloluk kitaplarım ve bilgisayarımla ikinci haftanın cuma günkü son dersinden çıkana kadar. O hafta sonu okumamız için bin sayfadan fazla ödev verilmişti. Gittikçe birikiyordu. Profesör Malcolm suç ve maksatla ilgili bütün bir bölümü okumamız gerektiğini duyurduğunda birinin itiraz etmesini bekledim. Fakat kimse etmedi.

Dersten sonra sınıf arkadaşlarımdan hiçbiri bir sömestrde yapılacak gibi görünen okumanın iki günde yapılmasının istenmesinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Onun yerine benimle aynı sırada oturan üç oğlan Harvard'ın not sistemi üzerine yoğun bir tartışmaya girmeye karar verdi, bunu kaydolmadan önce bilmeleri gerekiyordu zaten.

Konuşmalarını bitirmelerini sabırsızlıkla bekledim, böylece hepimiz sınıftan defolup gidebilirdik. Okumaya başlamam gerekiyordu ama daha da önemlisi, göğüslerim patlamak üzereydi sanki. Neredeyse üç saattir Jamie'yi emzirmemiştim ve eğer kütüphanedeki emzirme odasına gitmezsem kahrolası gömleğimin her yerine süt sızdıracaktım.

Yanımdaki keskin burunlu sarışın oğlan, "Harfsiz not olayı hoşuma gitmiyor. Yüksek, İyi, Geçer ve Başarısız mı?" dedi.

"Geçer notun gerçekten cesaret kırıcı olduğunu duydum. Ya Yüksek ya da İyi. Başarısız almak için gerçekten batırman lazım," dedi yanındaki kız. Elmacık kemikleri öyle sivriydi ki bütün çalışma kitabımı kesebilirdi.

Eşyalarımı toplayıp postacı çantama koyarken büyük bir gösteri yaptım ama kimse kıpırdamıyordu. Onun yerine bana Hippi Stacy'yle ilgili kötü anıları hatırlatan hippi eteği giymiş başka bir kız araya girdi.

"Kuzenim bir yıl önce buradan mezun oldu ve BigLaw'ın sizin Y, İ ve G notlarınıza bakarak kendi hesaplamalarını yaptığını söyledi, yani yine aynı hesap oluyor. Y, A oluyor. Azalarak gidiyor."

"Benim buradaki en büyük şikâyetim, sadece bir kişi *summa cum laude* ile mezun olacak. Başka bir hukuk fakültesinde, eğer notları alırsan unvanı alırsın. Sadece bir kişinin alacak olması boktan," dedi keskin elmacık kemikli.

Hippi etekli onu teselli etti. "Dekan Bursu alabilirsin ama."

"Dekan Bursu'nu da sadece birkaç kişi alıyor."

"Onur dereceleriyle konusunda çok cimriler," diye ekledi oğlan.

Boğazımı temizledim. Beni görmezden gelmeye devam ettiler.

"Fakat burası Harvard, büyük yerler her koşulda sana bakacak." Keskin çeneli mezuniyet sonrasını güvene almış birinin kayıtsızlığıyla konuşuyordu. "Erken Mülakat Programı'na ne zaman katılınabiliyor?"

"Erken Mülakat Programı mı?" Hippi etekli alayla güldü. "Yavaş gel şampiyon. Sadece ikinci yıl. Önce bildiri yazmayı öğren."

Keskin elmacık kemikli hafifçe kızarırken, kız oğlanla alaylı bir bakış paylaştı. Şakaların odağı olmak hiç eğlenceli değildi, bu da beni düşünmeden araya girmeye itti.

"Notlar konusunda okumak zorunda olduğumuz metin kadar endişeli değilim. Hemen bu öğleden sonra başlamak istiyorum." İpucu. İpucu. Kıpırdayın millet.

Elmacık kemikli çenesini havaya kaldırdı, hakaret gören değil de eden olacağı için mutluydu. "O zor değil ki. Hukuk Dergisi için doğru makale başlığı seçmek zor. Birkaç davayı okumak ve anlamak çocuk oyuncağı."

Havalı bir şekilde saçını savurarak döndü, kitaplarını topladı ve beni ağzım açık bir halde bıraktı. Diğer iki öğrenci onu takip etti. Çocuk hippi etekli kıza fısıldadı, "Hey, sadece davetle girilen bir çalışma grubu olduğunu duydum. İlgileniyorum. Nasıl girerim?"

Kız alayla burnunu çekti. "Eğer sormak zorunda kalıyorsan ait değilsindir."

Ne sevimli. En azından hareket ediyorduk.

Göğüslerim sanki vücudumdaki bütün sütü sağmaya hazırmış gibi sızladı. Aceleyle kapıya doğru ilerledim, başka bir öğrenciyle konuşmak için duran iki sınıf arkadaşıma sürtünüp geçtim. Bu çocukların ortalıkta durup salak salak konuşmaktan daha iyi bir işleri yok muydu?

Dışarıda bir öğrenci broşür dağıtıyordu. Birini alınca olduğum yerde durdum. Hukuk dergisine nasıl girileceğini bilgilendirme amaçlı bir derse katılım davetiyesiydi. Buluşma on beş dakika içinde başlayacaktı, göğsüm zonkladı.

Keyifli bir erkek sesi, "Üzerinde sızıntı var," dedi.

Neden bahsettiğini görmek için başımı eğdim ve meme uçlarımın çevresinde iki ıslak iz gördüm.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama belki de enfeksiyon için bir doktora falan görünmelisin. Bu pis bir şey."

Onu anında tanıdım. Hukuk kliniğindeki pislikti, adı Kale mi ne haltsa, işte o. Saçı Ken bebeğinki gibi düzgündü, yan yapıştırılmıştı. Onunla ilgili her şey pahalı ve ayrıcalıklı diye bağırıyordu. Yanındaki oğlanı dürttü, o da son derece tiksinmiş görünüyordu.

Broşürü göğsüne fırlattım. "Çocuk emziriyorum seni pislik."

Yemin ederim arkamdan möleme sesi duydum ama döndüğümde ikisi de uzaklaşıyordu.

Kampüsün öteki tarafına gitmek on beş dakikamı aldı. Her adımımla biraz daha damlatıyordum. Duygularım utanç, öfke ve bezginlik arasında gidip geliyordu. Her yana sızdırdığım için utanç. O bokların ne düşündüğünü umursadığım için öfke. Kıymetli sütüm sütyenimi doldurup gömleğimi lekelediği için bezginlik. Kollarımı göğsümde bağlamam da hiç iyi olmamıştı. Baskı sütün daha hızlı akmasına sebep oluyordu.

Kütüphaneye vardığımda bok gibiydim. Emzirme odasının anahtarını bulunduran görevli anahtarları dikkatlice verdi, bir yerime temas etmemeye dikkat ediyordu.

Tam ben gittiğimde bir kadın çıktı. "Tamamen senindir," dedi neşeyle.

Aksi bir şekilde, "Teşekkürler," dedim.

Ben içeri girerken kapıyı tuttu. "Kötü bir gün ha?"

Sesi öyle nazik ve anlayışlıydı ki neredeyse kendimi bırakacaktım. "Tahmin bile edemezsin," diye cevapladım ama sonra muhtemelen bütün insanların içinde onun anlayacağını fark ettim. "Ya da belki edersin. Ancak evet, bok gibi bir gün."

"Dur bir dakika." Çantasını karıştırdı. "Al bunu." Bana küçük bir plastik paket verdi. "Aslında yanımda iki set taşıyorum ve onları hiç kullanmadım."

"Bu nedir?" Paketi çevirip çiçek yaprağı şeklindeki silikonu inceledim.

"Onları meme ucuna yapıştırıyorsun, sızıntıyı durduruyor."

"Ciddi misin?" Ağzım açık bakakaldım.

"Evet. Kusursuz değiller ve eğer fazla uzun süre beklersen süt eninde sonunda yapışkanı açıyor ama işe yarıyorlar."

Paketi yumruğumun içinde sıktım, rahatlamayla dolup taşıyordum. Yine gözyaşlarımla savaşmak zorunda kaldım. "Eğer iğrenç halde olmasam şu an sana sarılırdım. Fakat çok teşekkür ederim." Çantasından ucu görünen siyah ve altın rengi yazılı, kırmızı renkli bilindik bir kitap gördüm. "Birinci sınıf mı?"

"Üçüncü yılım aslında. Tüm bunlar olmadan önce okul bitene kadar beklemeyi umuyordum." Elini taşıdığı yemek çantasına doğru salladı. Sütü orada olmalıydı. "Peki sen?"

"İlk yılım."

Yüzünü buruşturdu. "İyi şanslar tatlım. Sadece unutma, ilk yıldan sonra her yıl gittikçe kolaylaşıyor. İlk yılsa gerçekten savaş meydanı." Sırtıma vurdu. "İyi olacaksın."

İçeri girip kendimi tıbbi pompaya bağladım. Hukuk Fakültesi'nin kütüphanesine gelmek için epey yol alıyordum ama pompa makinesi buradaydı, yani sadece biberonları, boruları ve aparatları taşımam yetiyordu. Ayrıca pahalı taşınabilir pompa makinesi almak için servet dökmem gerekmemişti. Banka hesabım kitaplarımın yaptığı yağmalama yüzünden şimdiden ağlıyordu.

İpek gömleğimin düğmelerini açıp sütyenimi çıkardım. İğrenmeliydim ama acayip yorgundum. Aslında göğüslerimden Jamie'nin tüketmek bile istemediği altmış mililitrelik sütü çıkarması yirmi dakika süren aptal makineye kızgındım.

Sandalyede sallanırken telefonumu çıkarıp mesajlarımı okudum. Hope ve Carin mesaj atmıştı ama onları geçtim ve Tucker'ın adına tıkladım.

Tucker: **Öğlen J'yi görmeye gittim.**

Mesajının altında Jamie'nin onun kollarında uyuyan bir fotoğrafı vardı. Kalbim sıkıştı, tabii bacaklarımın arasındaki yer de vahşice zonkladı. Kendileri doğumdan beri ölüydü sanırım. Sevgi dolu bir babadan daha seksi bir şey yoktu.

Tucker hormonlarımı dans ettiriyordu.

Ben: **Tam bir melek.**

Tucker: **Onu bırakmaktan nefret ettim.**

Ben: **Gömleğimin her yerine sütüm aktı. Korkunç utandırıcıydı.**

Tucker: **Yaaa. Zavallı bebeğim. Daha sonra gelip sırtına masaj yapacağım.**

Ben: **Okunacak 1000 sayfam var ve azıcık bile abartmıyorum.**

Tucker: **Ben J'yle ilgilenirim. Sen çalış.**

Ben: **Bu sözünü hatırlatırım.**

Tucker: **Güzel. Bir şey yapmama hiç izin vermiyorsun.**

Çünkü seni kaçırmak istemiyorum.

Elbette bunu yazmadım.

Ben: **Sen J'yin isteyebileceği en iyi babasın.**

Tucker: **Standartların çok düşük bebeğim ama hoşuma gitti.**

Ben: **:)**

Ben: **Bütün yaşam sıvılarım içimden çekilirken biraz kestireceğim. Matrix'ten fırlamış gibi görünüyorum, makineye bağlıyım.**

Tucker: **Kırmızı hapı mı aldın, maviyi mi?**

Ben: **Hangisi Jamie'yi uyutur? Onu alıyorum.**

Tucker: **Sana bir kutu Ambien alacağım.**

Ben: **Kullanmaya iznimin olmaması ne kötü.**

Tucker: **Annem dedi ki, eskiden annesi uyusun diye onun diş etlerine brendi sürermiş.**

Ben: **Umarım İç Güvenlik bu mesajları gözetlemiyordur. İşe yaramış mı?**

Tucker: **Bilmem. Ambien'in yanına bir şişe brendi bırakırım.**

Ben: **Bak işte. Gelmiş geçmiş en iyi baba.**

Tucker: **Hahaha. Uyu tatlım.**

Hope ve Carin bana "*Siktir, Uyu Artık*" diye bir kitap almıştı. Jamie'ye yüz kere okudum. İşe yaramadı. O şey resmen çöptü. Hafta sonu boyunca Jamie uykuya alerjisi olduğuna karar verdi. Gözlerini kapadığı tek sefer benim hareket ettiğim andı.

Aynı anda okuyup yürüyebiliyor olsam da, aynı anda hem uyuyup hem yürümek yeteneklerim arasında değildi. Bu yüzden de okulun üçüncü haftasına sekiz yüz sayfa geriden başladım. Sınıfa kendimi sürükledim, sözleşmeler dersimle ilgili tek bir kelime bile okumamıştım. Ceza hukukuna kadar gelmiştim ama o kadardı.

Profesör Clive'ın bugün benim dışımda herhangi birini kaldırmasını umuyordum.

"Geçen hafta bir sözleşme oluşturmak için gereken öncelikli iki unsurun üstünden geçtik. Bay Bagliano, lütfen o iki unsuru ve 1898 yılındaki *Carlill* davasının kararını sınıfla paylaşın."

Soyadının belirttiği kadar İtalyan görünen Bay Bagliano itaatkârca önceki derste öğrendiğimiz iki ilkeyi söyledi. "İcap (teklif) ve kabul. 1898 *Carlill* davasında bir reklamın teklif olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceği tartışılmıştır. Davayı karara bağlayan İngiltere Temyiz Mahkemesi olmuştur, bunun reklama yanıt veren herhangi biri tarafından kabul edilebilecek, tek taraflı bağlayıcılığı olan bir teklif olduğu sonucuna varmıştır."

"Çok iyi Bay Bagliano." Profesör Clive hepimizin adının olduğunu tahmin ettiğim bir kâğıda baktı.

"Bayan James, bize bir sözleşmenin üçüncü unsurunu ve *Borden* davasının kararını söyleyin."

Kalbim karnımda atarken, cevabı sınıf arkadaşlarımın gözlerinden okuyabilir miyim diye çaresizce sınıfa bakındım. Kimsenin kafasında ampul yanmadı, özellikle de benim.

Yanımdaki adını bile öğrenmeye çaba harcamadığım bir oğlan çaktırmadan bir şeyler homurdandı. Sanki *ittifak* diyordu. Bu kulağa doğru gelmiyordu. Yine eline doğru öksürür gibi 'ittifak' dedi sanki. Yanaklarım alev alev yanarken sınıfta gergin kahkahalar yankılandı.

Aşağıdaki kürsüde bulunan Profesör Clive'ın dudakları incecikti. "Bay Gavriel *ivaz* diyor, Bayan James." Bakışlarını yanımdaki zavallı çocuğa çevirdi. "Bay Gavriel, cevabı bildiğinize göre belki de davanın nasıl sonuçlandığını paylaşabilirsiniz?"

Bay Gavriel bana anlayışlı bir bakış attıktan sonra son derece düzenli tuttuğu notlarını açtı ve benim hiçbir halt bilmediğim ivazlı ve ivazsız sözleşmelerle ilgili konuşmaya başladı.

Kargacık burgacık yazımın üzerini bir defterle kapadım, uykuya daldığımda üzerine salyam aktığı için mürekkep akıp aşağıya geçmişti, ayrıca üzerinde bir miktar süt ve bebek salyası da vardı.

Kulak zarlarımda kükreyen utançtan dolayı dersin kalanını duymak zordu ama bu saçmalığı daha sonra incelerken mantıklı geleceğini umarak not alıyordum.

Dersten sonra Profesör Clive ona katılmam için bana işaret verdi.

Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Bayan James, Profesör Fromm ev şartlarınızı benimle paylaştı ve ne kadar zor olabileceğini takdir edebilsem de, dersin standartları anneliğe göre değiştirilmez."

Kaskatı olarak cevapladım, "Öyle olacaklarını düşünmedim. Bugün için özür dilerim ve gelecekte herhangi bir eksiklik olmayacağına söz veriyorum."

"Kesinlikle olmayacağını umuyorum, öte yandan çan eğrisine göre not veriyoruz ve birilerinin en altta olması gerekiyor."

Ensemi kaşımak için elimi kaldırdım ama kaşındığım için değildi, herife orta parmağımı gösterme dürtüm fazla gelmişti.

"O ben olmayacağım," dedim.

Bana uzun, rahatsız edici bir dakika boyunca baktıktan sonra başının hafif onayıyla başından savdı. "Göreceğiz."

35

Tucker

Cuma günü öğleden sonra Sabrina bir bebek dükkânını dolduracak kadar eşya taşıyarak bana geldi. Jamie doğduğundan beri, artık evden sadece cüzdanım, telefonum ve anahtarımla çıkamayacağımı öğrenmiştim.

Hayır. Sadece kısa bir yürüyüşe giderken bile ıslak mendillerinden emziklere, ondan almaya çalıştığınızda bir tarafını kesiyorlarmış gibi bağırdığı küçük doldurulmuş oyuncak ördeğe kadar her şeyle dolu bir çanta gerekiyordu. Tabii bir de bebek arabası, şapkası, salya akıtması olasılığına karşı yedek giysileri vardı.

Elimde bu kadar malzeme varken, çoğu zaman bez ve biberon dışında hiçbir şeyi kullanmıyordum bile, geri kalanı taşımak işe yaramaz oluyordu.

Aldırmıyordum gerçi. Baba olmayı seviyordum. Keşke Sabrina'yı ve bebeği her gün, bütün gün görebilseydim fakat şimdilik sadece haftada bir tam gün alıyordum ve geceleri Sabrina'yı ziyaret ediyordum. Oraya her gidişimde gece kalmayı teklif ediyordum ve Sabrina başını nazikçe sallayarak reddediyordu. Sanırım üvey babasının etrafında olduğumda rahatsızlık hissediyordu ve Ray'i tanıdıkça ondan daha çok nefret ediyordum. Piç kurusu kabaydı, acımazdı ve şehvet düşkünüydü. İyi bir herif değildi. Aynen öyle, Dr. Seuss o ucubeyle ilgili yetişkin tekerlemelerinden bir seri yazabilirdi.

"Selam." Sabrina bebek arabasını dar kapıdan içeri itti ve gözlerinin altında koyu halkalar dikkatimden kaçmadı.

Bu sabah konuştuğumuzda gözüne bir damla bile uyku girmediğini çünkü Jamie'nin her saat başı onu uyandırdığını söylemişti. Kızımızın iştahı kabarıktı ve Sabrina'nın memelerini benim kadar çok sevdiğini biliyordum. Çünkü ne zaman anne sütünü biberonla vermeye çalışsak, memeden içtiğinden daha uzun sürüyordu.

"Selam. Bugün kızım nasıl bakalım?" diye sordum gülümseyerek.

"Beni bütün gece ayakta tuttuğu göz önüne alınırsa şaşırtıcı şekilde neşeli."

"Seni kastediyordum tatlım." Gözlerimi devirerek onu öpmek için eğildim.

Meyveli parlatıcı sürmüştü, sanırım çilekliydi. Öyle lezzetliydi ki bir kez daha tatmak için dalıverdim. Dilimi alt dudağında gezdirip hafifçe inledim.

Siktir, burada durup onu sonsuza kadar öpebilirdim. Ya da daha iyisi, kıyafetlerini parçalayıp bir hafta boyunca kendimi vücudunda kaybedebilirdim. Fakat altı haftamız dolmamıştı ve dolsaydı bile Sabrina'nın seksi isteyeceğini sanmıyordum. Hep çok yorgundu, yavaş adımlarla zombi olma yolunda ilerliyordu.

Derslere girmeyi, okumasını tamamlamayı, ödevleri yazmayı ve hâlâ kızımızın yanında olmayı nasıl başarıyordu bilmiyordum. Sanırım gücü ve kararlılığının bir göstergesiydi, gerçi keşke stresini azaltmak için daha fazla şey yapmama izin verseydi. Lanet olsun, bugün uğramayı, ben bebekle ilgilenirken sessizlik içinde çalışabilmeyi istemesi bile, en sonunda pes ettiği otuz dakikalık bir çekişmenin sonucuydu. Evde ders çalışmakta sıkıntı yaşıyordu, büyükannesi hiç durmadan Kardashianların neler yaptığıyla ilgili konuşup duruyordu ve Ray de bira almak için ikide bir mutfağa girip çıkıyordu.

Benimse burada gün içinde çalışan bir ev arkadaşım vardı, o yüzden güzel ve sessizdi. Ayrıca son zamanlardaki durmayan

yağmur yüzünden fazla inşaat işi almıyordum, o yüzden geçtiğimiz hafta evdeydim, boş boş dolanıp çeşitli iş alanlarını araştırmıştım.

Bebek arabasından huysuz bir ciyaklama sesi gelince yumuşak bir kahkaha attım.

"Küçük prenses görmezden gelinmekten hoşlanmıyor ha?" Arabanın önüne çömeldim ve Jamie'yi güvende tutan kemerleri dikkatlice açtım. Sonra onu kollarıma aldım, tek elimle küçük poposunu desteklerken diğeriyle de ensesini kavrayıp onu önümde tuttum.

Her zamanki gibi görüntüsü nefesimi kesti. Dünyadaki en güzel bebekti. Annem bile öyle diyordu. Ona her gün fotoğraflarını yolluyordum ve durmadan James Tucker'ın kusursuzluğuna hayret ediyordu. Annem Jamie'yle tanışmak için ölüyordu fakat tatile kadar gelemiyordu. Ona da hâlâ birkaç ay vardı. Şimdilik günlük fotoğraflar onu sakinleştiriyor gibiydi.

"Babasının küçük meleği bu sabah nasıl?"

Jamie agulayıp bana dişsiz bir gülümseme yolladı. Ve evet, o şey *tam olarak* bir gülümsemeydi. Sabrina gaz olduğunu söyleyip duruyordu ama kendi kızımın bana sırıtıp sırıtmadığını anlardım herhalde.

İnanılmaz yumuşak yanağını öptüğümde tatlı yüzünü göğsüme doğru sokuşturdu. Anında meme ucumdan acayip bir acı hissi geldi. Hevesli ağzı kavramaya çalışırken bağırdım.

Siktir, tişört giymeyi unutmuştum. Brody mecbur kalmadıkça klimayı açmamızdan hoşlanmıyordu, çoğu zaman pencereleri açık bırakıyorduk. Evde sadece basketbol şortuyla dolanıyordum.

Yüzünü uzaklaştırırken, "Sakin ol tatlım," diye payladım.

Havayı emmeye çalışırken ağzı durmadan açılıp kapanıyordu, bu da kalbimi eritti.

Sabrina'ya gülümsemek için başımı kaldırdım, fakat onu kara gözleri parlak ve ağzı beş karış açık halde buldum.

Alnım kırıştı. "Ne?"

Cevap vermesi bir saniyesini aldı. Verdiğindeyse sesi biraz boğuktu. "Az önce bana yüzlerce saat yetecek mastürbasyon malzemesi sağladın."

Gülerken boğulacaktım. "Tanrım Sabrina. Kızımızın benden süt emmeye çalışmasından mı etkileniyorsun?"

"Hayır, *şundan* etkileniyorum." Bizi işaret etti.

Hâlâ anlamıyordum.

"Muhteşem, üstsüz bir adamın ufacık bir bebeği tutmasından." diye belirtti. "Hayatım boyunca gördüğüm en ateşli şey."

Şortumun altındaki aletim sertleşmediyse ne olayım. "Öyle mi?" dedim ağır ağır.

"Ah hem de nasıl." İç geçirdi. "Lanet olsun sana Tuck. Artık bugün Sözleşmeler dersine hiç konsantre olamayabilirim."

Yüce gönüllü davranarak, "Üstüme bir tişört geçireyim," dedim.

"Aynen öyle yap." Sabrina bebeğin çantasını yere bıraktı ama diğer omzundan sarkan postacı çantasını tutuyordu. Oturma odasındaki masaya doğru gidip çantasını bıraktı ve kitaplarını çıkarmaya başladı.

Islık çaldım. Vay be, o ağır bebek çantasını bir elinde, şu kitapların olduğu çantayı da diğer elinde mi taşıyordu? Hatun resmen Hulk'tı.

"Bu sabahki ders nasıldı?"

"Bitmek bilmedi." Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Burada mı çalışayım senin odanda mı?"

"Burada da çalışabilirsin." Jamie'yi diğer koluma aldım, ufacık ağırlığını ve küçük yanağının çıplak omzuma değişini seviyordum. "Prensesi etrafta gezintiye çıkarmayı düşünüyordum."

Sabrina onayladı. "Tamam ama güneşte tutmadığından emin ol."

Başımı sallayarak karşılık verdim. İkimiz de aynı kitapları okumuştuk, o yüzden doğrudan güneş ışığının bebekler için zararlı olduğunu biliyordum. Jamie'yi ne zaman dışarı çıkarsam şapka taktığımdan ve bebek arabasının gölgeliğinin altına gü-

venle saklandığından emin oluyordum. Aslında ona bir nevi vampir gibi davranıyordum.

"Ben üzerime bir şey giyerken bu kıymetli paketi tutar mısın?"

Sabrina kollarını açtı ve Jamie'yi oraya bıraktım. Sabrina'nın eğilip Jamie'nin yanaklarına ve alnına küçük öpücükler konduruşunu izlerken göğsüm resmen kaynadı. Jamie cevap olarak bir solucan gibi kıvrılıp yumruklarını havaya kaldırdı. Henüz kahkaha atmayı öğrenmemişti, en azından ses telleriyle ama vücudunun kıvrılmasının eğlenmesinin bir işareti olduğunu keşfetmiştim.

Odama koşup üstüme bir sıfır kollu geçirdim, sonra spor çorabı giydim ve cüzdanımla telefonumu arka cebime attım. Kapının önünde spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra Jamie'yi ve bir dağ dolusu eşyasını aldım. Bebek arabasına yatırıp bağladıktan sonra kapıya doğru ilerlettim, Sabrina el salladı.

"İyi çalış annecik," diye takıldım.

"Keyfinize bakın," diye cevapladı boş bir şekilde. Çoktan sarı not defterine bir şeyler karalamakla meşguldü, bakışları hukuk kitaplarından birine odaklanmıştı.

Bebek arabasını dar asansöre sokmak için biraz stratejik davranmak gerekiyordu. Birkaç dakika sonra Jamie ile kaldırımda ilerliyorduk. Güneş yoğun, gri bir bulutun arkasına kaçmaya karar verip gökyüzünü kararttı, o yüzden Jamie'nin gölgeliğini birkaç santim kaldırdım ki manzaranın tadını çıkarabilsin.

Keyfini süren tek kişi de o değildi. Çocuk sahibi olduğumdan beri öğrendiğim bir başka şey de ne miydi? Kadınlar beni bebekle gördüklerinde kafayı yiyorlardı.

Ne zaman bebek arabasını sokaktan aşağı itmeye başlasam kendimi bir düzine hayranla buluyordum. Kadınlar bir anda ortaya çıkıp Jamie'yi sevmek için beni durduruyorlardı. Neredeyse her seferinde yüzüğüm var mı diye elime göz atıyorlardı ve görmediklerinde de tatminle başlarını sallıyorlardı. Bazen cüretkâr olanlar küçük meleğin annesinin hâlâ resme dahil olup olmadığını şak diye sorma konusunda hiç sorun yaşamıyordu.

Annenin resme hem de o biçim dahil olduğunu ne zaman söylesem adamakıllı hayal kırıklığına uğruyorlardı. Sonra onlara kibar bir gülümseme gönderip iyi günler diliyor ve yürümeye devam ediyordum. Bir seferinde bu yürüyüşlerden birinde Logan bana katılmıştı, başını hayretle iki yana sallayıp hiçbirimizin bekâr olmamasının yazık olduğunu ve Jamie'nin hatun mıknatısı olduğunu söylemişti.

Arkadaşlarım ona tapıyordu. Onu daha sık görmeyi istediklerini biliyordum ama hepimiz kendi yaşamlarımızı yoluna koymakla meşguldük. Hokey sezonu başladığından beri Garrett çok sıkı antrenman yapıyordu ve maçlar için durmadan yollardaydı. Logan da ikinci lig takımıyla aynı sertlikte antrenman yapıyordu, o ve Grace hâlâ yeni dairelerine yerleşiyorlardı. Tüm bunlara rağmen, ne zaman boş bir vakit bulsalar Jamie'yi görmek için geliyorlardı. Özellikle de şu anda yarı zamanlı işte çalışan ve bir yandan da şarkı sözü yazan Hannah.

Yaya geçidinde durduğumuzda kızıma, "Hey, şuna bak küçük sevgilim," dedim. "O bir köpekcik."

Köpek ve sahibi yanımızdan geçerken, bahsi geçen köpek bebek arabasını koklamaya çalıştı. Kahretsin, ağzımı kapalı tutmalıydım çünkü şimdi sahibinin dikkatini çekmiştim.

"Aman Tanrım! Şu tatlı küçük meleğe bakın!"

Eğilip Jamie'yi mıncıklamaya başladı, bu da saçlarımı diken diken etti. Bu normal miydi? Yabancıların durmadan bebeğinize dokunmaya çalışması? Çünkü bana göre biraz fazla sık oluyordu.

Kadın, Jamie'nin küçük parmaklarına bir öpücük kondurdu ve göz önünden çıktığımız saniyede parmaklarını silmeyi aklıma not ettim. Lanet olsun, ona zarar vermeyeceğini düşünsem hortumla yıkardım. Bütün o mikropların çocuğuma geçmesini istemiyordum.

"Adı ne?" diye sordu kadın.

"Jamie." Gözlerimi düz bir şekilde ışığa diktim, kadın flört etmeye başlamadan önce yeşil adamın çıkmasını istiyordum.

"Peki babasının adı ne?"

Çok geçti. "Tucker ama karım bana Tuck der."

Bu çenesini hemen kapadı. Normalde bu tür gelişigüzel cadde konuşmalarında böyle kaba değildim ama izin almadan çocuğuma dokunmasından gerçekten hoşlanmamıştım. Sikerler böyle işi.

Işık yeşile döndüğü anda bebek arabasını hemen ilerlettim, kadına ve köpeğine aceleyle veda ettim.

"Şey, en azından köpek tatlıydı değil mi tatlım?"

Cevap vermedi ama bu önemli değildi. Bu çocukla dolu dolu sohbet ediyordum. Yatıştırıcıydı.

"Şuradaki şeyi görüyor musun? O bir salıncak." Küçük bir parkın yanından geçerken onu bilgilendirdim. "Biraz daha büyüdüğünde baban seni oraya götürecek ve salıncağını itecek."

İki sokak daha yürüdüm, bir yetişkin dükkânına yaklaştığımızda hızımı artırdım. "*Burası* da senin asla girmeyeceğin bir yer," dedim neşeyle. "Çünkü sen asla ama asla seks yapmayacaksın, değil mi prenses?"

Gürültülü bir alaylı ses geldi.

Omzumun üzerinden baktığımda yaşlıca bir çiftin arkamdan yürüdüğünü gördüm. Bana biraz Hiram ve Doris'i hatırlattılar. Vay be, o ikisinin neler yaptığını merak ediyordum. Keşke efsanevi çıplak resim randevusundan sonra iletişim bilgilerimizi alsaydık diyordum.

Adam çarpık bir gülümsemeyle, "O konuda iyi şanslar," dedi bana.

Kadın, "Dört kızımız var," dedi. "Zavallı Freddie birini bile bâkire kalmaya ikna edemedi."

Çift kahkahalarla güldü.

Jamie ile birkaç dakika daha ilerledik, ta ki tanıdık bir köşeye gelince olduğum yerde durana kadar. Sabrina'nın doğum yaptığı geceden beri Paddy's Dive'a gelmemiştim. Fakat bir şekilde yolum yine buraya çıkmıştı.

Penceredeyse bir SATILIK tabelası asılıydı.

36

Sabrina

Dellas'taki bir sandalyeye otururken, "Geciktiğim için üzgünüm," diye özür diledim.

Carin ve Hope içkilerini almıştı bile, masadaki karışıklığa bakınca düşündüğümden daha çok geç kaldığımı anladım. Ya da onlar erkenciydi. Jamie doğduğundan beri bir yere zamanında yetişme konusunda zorlanıyordum.

Carin elini havada sallayarak gecikmemi umursamayıp, "Bebek nerede?" diye sordu.

"Büyükannemle birlikte." Menüyü alıp çabucak bulabildiğim en sulu, en etli şeyi aradım.

İkisi de somurttu. "Bebeği görmek istiyorduk!" diye haykırdı Hope.

"Evet. Bütün bunlar Jamie'yi getirmen içindi, onu öpüp koklayabilecektik. Botları bitirdim sayılır." Carin ne ayakkabıya ne de çoraba benzeyen bir yün yumağını çıkardı.

"O şey ne?" Havada tuttuğu objeyi daha iyi görmek için menüyü aşağı indirdim. Logan'ın korkutucu oyuncak ayısının yünden eşi gibiydi.

"Bu bir çorap. Çok mu büyük, çok mu küçük?" Uzattı ve karmaşanın içinde belli belirsiz gemiye benzeyen bir şey gördüm.

"O... onun çorap olduğundan emin misin?"

Hope menüsünün arkasında kıkırdadı.

Carin bana kaşlarını çattı. "Hiç örgü örmeyi denedin mi? Çok sağ ol ama bok gibi zor." Burnunu çekip alacalı şeyi çantasına tıktı.

"Çok takdir ettiğim örgülerin dışında, MIT nasıl?"

Hope ışık saçtı. "Carin *sakallıları* ölmeden önce yapılacaklar listesinden çıkardı."

"Güzel." Başparmağımı kaldırdım. "Anlat bana."

"Yok ya, bir şey yok." Carin yüzünü gizlemek için menüsünü kaldırdı.

"Bay Sakal, Carin'in asistan öğretmeni," diye açıkladı Hope. "Senin kızacağını düşünüyor."

Carin, "Benim asistan öğretmenim değil," diye karşı çıktı.

"Tamam, peki," dedi Hope. "Başka sınıfta asistan, o da Carin'in büyük ihtimalle seneye alacağı ders olacak."

"Eh, bir sorunum yok." Tekrar menüyü alıp seçeneklerimi inceledim. Rokfor peynirli burger ile Philly biftekli sandviç arasında kalmıştım. Ben rokfor peyniri yiyebilir miydim ki? Hope'a sormak için menümü indirdiğimde arkadaşlarımı bana bakarken buldum.

"Ne?" Gözlerim panikle göğsüme indi. "Yine mi sızdırıyorum?" Hayır, gömleğim kuruydu, Tanrıya şükür. O silikon meme ucu tıpaları gerçekten harikaydı.

"Dean olayı yüzünden buna kesin kızarsın diye düşünmüştük," diye açıkladı Carin.

"Dean'le barıştık sayılır." Eğer benim sinir krizi geçirmemi ve Dean'in de sırtıma garip bir şekilde vurmasını barışmaktan sayarsanız tabii. Benim kitabımda sayılırdı. Artı, bildiğim kadarıyla Tucker'a deli gibi âşık olduğum konusunda tek kelime bile etmemişti.

"Pekâlâ, bu güzel."

Garson gelince siparişlerimizi verdik. Hope salata aldı, Carin çorba söyledi ve ben de Philly usulü bonfile sandviç ile birlikte patates kızartması söyledim, çünkü açlıktan ölüyordum.

Hope'a, "Tıp fakültesi nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Her şey yolunda. Derslerin yoğunluğu eziyor resmen."

"Seni anlıyorum."

"Tıp fakültesi enerjimi öyle bir sömürüyor ki D'Andre'ye vaktim kalmıyor. Noel tatilinde gündoğumundan günbatımına kadar kayak yapmaktan bahsedip duruyor ve ben sadece şöminenin önüne uzanıp uyumak istiyorum. Sen nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Tucker olmasa yapamazdım. Hep yanımda. Şey, çoğu zaman," diye düzelttim. Çünkü son zamanlarda gerçekten meşguldü ve içten içe panikliyordum.

Hope kaşlarını çattı. "Ah hayır. Cennette sorun mu var?"

"Hayır, cidden yok. Hayal bile ettiğimden fazlasını yapıyor aslında. Bana suçluluk hissettiriyor."

"Siktir etsene," dedi Carin. "Bu onun da çocuğu. Savsaklıyor mu? Çünkü senin için buradan limana kadar onun kıçını tekmelerim."

"Hayır, hiç öyle değil. Sadece..." Duraksadım, korkumu dile getirme konusunda tereddütlüydüm. Sanki kelimeleri söylemem, onları gerçek yapacakmış gibi. Fakat bunlar benim en yakın iki arkadaşımdı, o yüzden kendimi dürtüye bıraktım. "Sanırım başka birini buldu."

"Hayır." Hope anında inkâr etti. "Ne zaman vakit bulacak ki? Neredeyse her gece geldiğini söyledin ve hafta sonu da görüyorsun."

"Öyle işte. Önceden sürekli etraftaydı ama son birkaç haftadır gerçekten meşgul."

"Belki kar yağmadan önce projeleri bitirmeye çalışan birkaç inşaatçı vardır," diye önerdi Carin. "Belki herkes çifte vardiya falan çalışıyordur."

"Belki." İç geçirdim. "Sadece etrafta fazla olmaması da değil. Dikkati dağınık ve sessiz, normalden de fazla. Bana bir şey söylemek istediğini ama nasıl karşılayacağımdan korktuğunu hissediyorum."

Hope çatalını bana doğru sallayarak, "Onu sevdiğini söyle," diye emretti. "Aslında şimdiye kadar ağzından kaçırmamış olmana şaşırdım. Mesajla falan bile olsa."

"Zordan da öte," diye itiraf ettim. "Önceki gün bir bardak su alacaktı ve tişörtü yukarı sıyrıldı, neredeyse şehvetten dizlerimin üstüne düşecektim. Hele Jamie'yleyken? Neredeyse imkânsız bir hal alıyor. Önceki gün kanepede oturmuş onu biberonla besliyordu. Tam *o kadar seviyorum ki seni* diyecektim ama kendimi son anda tuttum. Fakat birkaç kelime çoktan çıkmıştı bile. Onun yerine *o kadar seviyorum ki çoraplarını* dedim."

Carin, "Çoraplarını seviyorum mu dedin?" diye bağırdı.

"Saçmalığın ötesi. Biliyorum."

"Neden ona söylemiyorsun?"

"Çünkü eğer ona söylersem kendini bana bağlanmış hissedecek. Öyle onurlu ve düzgün bir adam ki başka bir kadına bakmaz bile."

"Öyleyse kendini topla ve ona biriyle görüşüp görüşmediğini sor. Eğer hayır derse, o zaman onu tamamen kendine istediğini söyle," tavsiyesinde bulundu Carin. "Eğer evet derse, en azından öğrenmiş olursun. Meraktan deliye dönmektense öğrenmek daha iyidir."

Hope, "Kesinlik kazandırmak en iyisidir," diyerek hemfikir oldu.

Onlara gergince gülümsedim ve Carin'e becerdiği ateşli, sakallı asistan öğretmeni hakkında daha fazla soru sorarak konuyu değiştirdim. Mutlulukla eşlik etti, gerçi tüm bu seks konuşmaları benim son zamanlarda ne kadar az yaptığımı hatırlattı. Bebekten önce rahat bir pozisyon bulmak zordu, şimdiyse altı haftalık yasak bitmişti ama Tucker'ın vücudumu görmesini istediğimden emin değildim. O ateşli, sıfır vücut yağı ve demirden karın kasları olan üniversiteli kızlara alışkındı. Şu anda benim daha çok jöleden karın kasım vardı.

En sonunda yemeklerimiz geldi. Açlığımı bahane ederek yemeğe yumuldum ama aslında arkadaşlarımdan saklanıyordum,

çünkü tavsiyelerine katılmıyordum. Tucker'ın birini sevdiğini öğrenmek beni mahvederdi.

Ben olmayan bir kadına âşık olduğunu söylemesindense hayatım boyunca arafta yaşamayı tercih ederdim.

Eve gittiğimde büyükannem Jamie'yle kestiriyordu, bu da bana yemekten önce çalışmak için birkaç saat veriyordu. Ray kanepedeydi, son ses televizyon izliyordu. Yani mutfakta okuyamazdım. Beşik, ikiz yatağım ve bin tane bebek eşyasıyla tıka basa dolu odama tıkılı kalmaktan bunalıyordum ama pek bir seçeneğim yoktu. Kulağıma tıpa soktum, ceza hukuku ve haksız fiille ilgili bütün metni okumayı başardıktan sonra aç çocuğumun ince sesli ağlamasını duydum.

Büyükannem kapının dışından, "Evde misin Sabrina?" diye seslendi.

Kalkıp onu karşıladım. "Evet. Birkaç saat önce geldim. İkiniz uyuyordunuz." Uzanıp Jamie'yi kollarından aldım. Bebeğim ürperip arandı, gömleğimin üstünden emmeye çalışıyordu. "Onu emzirsem iyi olur."

"Öyle yap. Ben birkaç şey almak için markete gidiyorum. Sütümüz ve peynirimiz bitmiş."

"Tamam." Tam kapıyı kapatıyordum ki büyükannem beni durdurdu.

"Oradan çıkmalısın artık," diyerek omzumun üstünden tıklım tıklım yere baktı. "Kafayı yiyeceksin."

Haklı olsa bile, "Sorun yok," diye cevapladım. Oda her gün daha ufak geliyordu.

Omzunu silkti, vücut dili bana bunun cenazem olduğunu söylüyordu.

Kapıyı kapamadan önce onun Ray'e bağırdığını duydum. "Televizyonun sesi çok açık Ray. Bebeğin kulaklarına zarar verecek."

Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. "Sıçarım bebeğine," tarzında bir şey olduğundan emindim.

Üç yıl daha. Üç yıl daha, sonra büyük bir hukuk firmasında işe başlayıp buradan siktir olup gidecektim.

Büyükannem ve Ray birkaç ters söz daha ettiler. Büyükannemin sesi keskin, Ray'inki öfkeliydi. Bu evdeki enerji acayip negatifti.

Jamie'yi daha da yakınıma çektim. "Yakında bu yerden gideceğiz."

Ağladı, yalvarır gibi aç bir ses çıkarıyordu. Gömleğimin düğmelerini açtım ve kenara ittim, yaparken de onu kollarımda oynatıyordum. Ağlamaya devam ediyordu gerçi.

Bir dakika sonra Ray kapıma vurdu. "Şu lanet bebeği sustur. Maçım başlıyor."

Gözlerimi kapayıp sabır için dua ettim. Jamie öfkeyle ağlıyordu ve aşağı baktığımda silikon tıpanın beslenme çabalarını engellediğini gördüm. Tıpayı çıkarıp şifoniyerin üstüne attım.

Ray tekrar vurdu. "Seninle konuşuyorum Rina!"

Jamie göğsümü emerken kapıyı çekip açtım ve pislik herifle yüzleştim. "O bir bebek, makine değil. İstediğinde kapatıp açamıyorsun, tamam mı? Ayrıca onun ağlamasını duymak beni de mutlu etmiyor göt herif. Onu mutlu edebilmek için her şeyi yapıyorum."

"Emilecek bir oyuncaktan daha iyi bir şey gibi görünmüyorsun," diye homurdandı. Sıcak biralı nefesi üzerimi yıkayıp geçti.

Öfke karnımı yaktı. Kapıyı kapamak için ittim ama elini vurunca kapı geriye doğru savruldu.

"Çık dışarı," diye emrettim. Bu herifi kızımın yakınında bir yerde istemiyordum ve bunu açık etmek için hayalarından tekmelemek zorunda kalacaksam da yapardım.

Ray benden fazla uzun değildi ve çubuk gibiydi fakat kapıyı tekmeleyerek elimden ayırmayı başardı ve içeri girdi.

Geriledim, bacaklarım yatağa çarptı. "Dışarı çık," diye tekrarladım.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ray asla şiddete meyilli olmamıştı, bana asla elini kaldırmamıştı fakat şu anda gözlerindeki bakış vücudumdaki her tüyü ayağa kaldırıyordu. Jamie'yi daha sıkı tuttum. İnleyince tutuşumu gevşetmek için kendimi zorladım.

"Memelerin kocaman." Dilini dudaklarının arasından çıkardı.

Gömleğimin bir tarafını çekip kapadım ama diğerinde hâlâ Jamie vardı.

"O sütün tadı nasıl?"

Omurgamdan aşağı buz gibi bir his indi. Sütüm tatlıydı ama korku ağzımda bakırımsı bir tat bırakıyordu. "Git buradan," diye hırladım.

"İki memen var ama sadece birini emen var." Bana doğru uzandı, yavaşça ve korkutucu şekilde.

Geriye doğru sendeledim, kızımı koruyucu bir şekilde tutmaya devam ediyordum. "Bizden uzak dur Ray, ciddiyim. Yaklaşırsan yemin ederim gözlerini oyarım."

"Neden azıcık tatmama izin vermiyorsun? Ne kadar sulu bir parça olacağını düşünüp duruyordum. Anneni ve büyükanneni götürdüm. Niye en genci de olmasın? Ray Donaghy üçlemem olur."

Bir silah bulma arayışıyla arkama uzandım ama işe yarayacak bir şey bulamadım. Onun yerine kapıdan bir kükreme sesi geldi ve sonra bir doksanlık bir torpido kendini Ray'e savurup onu çevirdi.

Piç kurusu odada bizden başka birinin olduğunu bile anlayamadan Tucker, Ray'in suratına yumruğu indirdi.

Köşeye sığındım, Jamie önündeki görüntüyü görmesin diye bir battaniye çekip göğsümü kapadım. Tucker Ray'i duvara yapıştırdı, tek bir güçlü elini boğazına sararak üvey babamın sıska kıçını havaya kaldırdı.

"Seni hasta piç kurusu. Şu anda çocuğum ve kadınım bu odada olduğu için şanslısın, yoksa işini şimdi *bitirirdim*."

Tutuşu sıkılaştı ve her ne kadar Ray'in kendi sümüğünde bo-

ğulmayı hak ettiğini düşünüyor olsam da, Jamie'nin önümüzdeki yirmi yılda babasını Massachusetts eyalet hapishanesinde ziyaret etmesini istemiyordum.

"Ray'i öldürmek için hukuk fakültesini bitirmemi beklemelisin," dedim Tucker'a, rahatlayınca güçsüz düşmüştüm.

Ray'in gırtlağını bir kez daha sıktıktan sonra ucubeyi yere bıraktı.

Tucker bana dönerek, "Hadi," diye bağırdı. Göz bebekleri büyümüştü ve kendini toplamak için uğraşırken burun delikleri genişledi. "Buradan gidiyoruz."

Karşı çıkmadım.

Tucker araç yolundan çıkarken, "Bu ne kadardır devam ediyor?" diye sordu. Bakışlarımı Jamie'nin agulayan mutlu yüzünden uzaklaştırdım ve Tucker'ın haşin ifadesine baktım.

"Ray'in pislik gibi davranması mı? Zamanın başlangıcından beri? Ben Jamie'yi emzirirken beni ellemeye çalışması mı? Bu ilkti."

Gerçi sapıklığı her zaman zihnimin gerisinde vardı herhalde, yoksa sürekli yatak odamda saklanma isteği duymazdım.

Tucker açık açık, "Orada kalamazsın," dedi.

Titrek bir elle yüzümü sıvazladım. "Şu noktada başka bir seçim şansım yok. Bebekler pahalı ve banka hesabım suyunu çekiyor. Hope bana bir bez yığını verdi, içinde iki yüz elli bez falan vardı. Onları saydığımda gülmüştüm. Şey, onu ilk üç haftada kullandım. Sen yatak odası şarkıları da dahil Cirque de Soleil gibi davranan Brody'yle yaşıyorsun."

"Biliyorum." Tucker dudağını ısırdı. "Bunu yapmaya hazır değildim çünkü doğru zaman için beklemek istiyordum ama artık mecburum."

Endişeyle yanağımın içini kemirdim. "Ne için doğru zaman?"

Benden ayrılıyor muydu?

Ah Tanrım.

Tucker'ın temiz kamyonetinin her yerine kusma dürtümle savaştım.

"Bunun için." Köşedeki bir barın önünde durdu. Kırmızı tuğladan dış yüzeyi, yeşil tentesi ve arkaya doğru posta pulu kadar bir verandasıyla, klasik Boston tarzıydı.

"Emzirirken içki içemem," diye hatırlattım.

"Evet, o aklında bulunsun," dedi ve kamyonetten çıktı.

O, Jamie'yi araba koltuğundan çıkarırken ben de aşağı inip kaldırımda yanına gittim. "Bebeği bir bara sokamayız."

"Sokmayacağız." Elini belime koyup beni küçük binanın yan tarafına doğru yönlendirdi. İkinci kata çıkan bir merdiven vardı. Ben tereddüt edince, "Çık hadi," dedi.

"Daire mi kiraladın?" Sesimden endişeyi uzak tutmaya çalışıyordum. Para onun parasıydı ve onunla ne isterse yapabilmeliydi fakat ben evde sorun yaşıyorum diye kendi başına bir yer kiralaması parasını israf etmek gibi görünüyordu. "Çünkü Ray sadece konuşur, bir şey yapmaz."

"Doğru. Yatak odanda sana saldırması da bana bir avuç sözcük gibi göründü."

"Sarhoştu." Tanrım. Niçin o psikopat herif için bahaneler üretiyordum ki?

Tucker beni yine itti. "Kızını yukarı çıkaracak mısın, yoksa ikinizi birden mi taşımak zorundayım?"

"Gidiyorum." Yukarı çıktım. Kapı kolu elimin altında döndü ve yeni takılmış bir elektronik tuş takımı olduğunu fark ettim.

Tucker, "Yakın alanlı iletişim cihazlarıyla çalışıyor," diye bilgilendirdi.

"Dilimizi konuş lütfen."

"Onunla eşleşen bir cihaz yaklaştığında kilit açılıyor. Böylece ellerin doluyken bile içeri girebiliyorsun."

"Havalı," dedim etkilenerek. Bu sürprizlerden sadece ilkiydi.

Üst katta iki yatak odalı devasa bir daire buldum. Mutfak ufaktı ve eşyalar eskiydi ama her yerde pencereler vardı. Oturma odası toz ve tuğlayla doluydu.

"Alçıyı kırıyordum." Tucker duvarları işaret etti. "Yatak odasına dokunmadım çünkü senin de isteyeceğin şeyler olacağını düşündüm ama buradaki şeyler çürüyordu. Hadi."

Bu defa önden o gitti. Koridorun sonunda iki yatak odası vardı. İlkini açıp puseti içeri bıraktı, eğilip uyuyan Jamie'yi çıkardı. Ufaklık arabada hep uyuyordu.

Kapının arkasında seri katil varmışçasına girdim içeri. Fakat tek bulduğum güzelce döşenmiş bir bebek odası oldu.

"Aman Tanrım," diye soludum.

Oda soluk pembeye boyanmıştı. Büyük pencerelerde beyaz perdeler asılıydı. Kırık beyaz renkli bir beşik duvarın birine dayanmıştı, diğer duvarda da bir şifoniyer ve bez değiştirme masası vardı. Aralarında yüksek arkalıklı bir emzirme koltuğu vardı, iç geçirip Instagram hesabımda paylaştığım koltuktu hem de.

Tucker'a hayretler içinde bir bakış attım ama Jamie'yi sevgiye boğmakla fazla meşguldü. Tanrım kelimelere sığmayacak kadar muhteşemdi bu adam. Kasları bebeğin başından daha büyüktü ama onunlayken bir kuzu kadar nazik oluyordu.

Tucker resmin tamamıydı gerçi. Güçlü, dengeli, tam olarak hanımları eritecek ölçüdeydi. Ben eridiğimi biliyordum.

Bakışlarımı onun eğik başından uzaklaştırdım, yoksa hiçbir şeyden şüphelenmeyen zavallı vücuduna atlayacaktım. Sağımda, odanın ucunda hafif aralık bir kapı vardı. Ne olduğunu anlamak için o tarafa gittiğimde odanın banyosu olduğunu gördüm. Bu kadarı çok fazlaydı.

"Neler oluyor? Piyango falan mı kazandın?"

Bana çarpık bir gülümseme yolladı. "Hayır. Bar satın aldım. Bu da onunla birlikte geldi."

"Bu mu?" Elimle odayı gösterdim. "Pembe oda, beşik, elektronik giriş kontrolü!"

"Tamam, daire binayla beraber geldi. Henüz buradaki yenilemeleri bitirmedim. Biraz zaman alacak. Kasımda bar açılırken seni şaşırtmayı umuyordum."

Kendimi güçsüz hissederek duvara yaslandım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Odayı uzun adımlarla geçip tek elini çenemin altına koydu. "Bunun evimiz olduğunu söyle. Sen, ben ve Jamie için."

Gözlerimin içindeki duyguyu göremesin diye gözlerimi yumdum: rahatlama, minnet, ona karşı gittikçe taşan sevgim. Onu hak etmiyordum. Biraz bile ama nedense beni hayatında istiyordu.

Yüzümü avucunda çevirip sıcak derisine dudaklarımı bastırdım. "Buraya bayıldım. Harika. Sen harikasın." Kendime mani olamayarak parmak uçlarımda doğruldum ve kollarımı boynuna doladım. "Teşekkür ederim."

Kaslı kollarından biriyle beni yakın tutarken diğeriyle bebeğimize sarılıyordu. "Bu yürüyecek," diye mırıldandı. "Göreceksin."

Öyle umuyordum. Tanrım, hem de nasıl umuyordum.

37

Tucker

Kasım

"Hassiktir! Burası *yıkılıyor*."

Logan'ın hayretiyle gururla kızardım. Haftaların sıkı çalışması bu anı getirmişti fakat arkadaşlarımın tepkilerine tanık olmak harcadığım onca çabayı daha da değerli kılmıştı.

Ayrıca bu akşam herkesin burada olmasından acayip etkilenmiştim. Dean ve Allie, New York'tan trenle gelmişlerdi, Koç Jensen da büyük açılaşa Briar'daki eski takım arkadaşlarımın hepsi katılabilsin diye akşam antrenmanını iptal etmişti.

Fakat en önemli konuklar iki kızımdı. Jamie göğsüme bağlıydı, üzerinde özel yapımı pembe bir tulum vardı ve altın sarısı simlerle "Tucker'ın Barı" yazıyordu.

Yanımdaki Sabrina onun kadar havalı giyinmemişti. Solmuş kot pantolon ve dar, yeşil bir kazak giyiyordu. Dolgun memeleri V yakasından taşacak gibiydi, ona her bakışımda aletim mermere dönüşüyordu. Neredeyse hamilelikten kalan kiloları yüzünden hâlâ yakınmasını ve ona dokunmama izin vermeyi reddetmesini dileyecektim çünkü hamilelikten önceki vücuduna kavuşmamış olsa dahi yedi/yirmi dört azgın haldeydim.

"İşemeye gidiyorum," dedi Logan. "Hemen dönerim."

O kalabalıkta kaybolurken Garrett bakışlarını dolu barda

gezdirdi. "Restorasyonun bu kadar iyi gitmesine inanamıyorum," dedi hayretle.

Etrafıma bakınıp mekânı onun gözlerinden görmeye çalıştım. Ahşap panelleri ve görünen sütunları tamamen restore ettikten sonra, parlak duvarlara asmak için spor hatıralarında ava çıkmıştım. Burası teknik olarak bir spor barı değildi ama hey, ben bir hokeyciydim. Barıma çerçeveli atlet fotoğrafları *koymamazlık* edemezdim.

Ayrıca yüksek yerlerde tanıkların olması yardım ediyordu. Garrett bana yeni takım arkadaşlarından imzalı birkaç forma getirmişti; oyuncuların çoğu bu akşam buradaydı. Bilardo masasındaki kadınlardan biri bunu sosyal medyada duyurmakta hiç vakit kaybetmedi ve açılışın ardından bir saat içinde insanlar dışarıda sıraya girdi, profesyonel oyunculardan imza almayı ya da onlarla sohbet etmeyi umuyorlardı.

Ancak hayranlar şaşırtıcı şekilde göze batmıyor, Garrett'ın takım arkadaşlarını fazla rahatsız etmeden huzur içinde içmelerine izin veriyorlardı. Bunu takdir ediyordum çünkü "mahallenin barı" temasında ilerlemek istiyordum. İnsanların işten (ya da hokey antrenmanından) sonra gelip rahatlayabileceği bir yer olsun istiyordum. Fazla gürültülü ve rahatsız edici olmayan bir yer.

Şu ana kadar tam olarak olmasını istediğim gibiydi.

Garrett'a, "Yardımların için teşekkürler," dediğimde minnettarlığıma omzunu silkerek karşılık verdi. Hak ediyordu gerçi. Buraya gelip zemini parçalamama ve tuvaletleri yapmama yardım etmek için bir sürü izin gününden vazgeçmişti.

"Sana da," dedim Fitzy'ye. Ben barı satın aldıktan sonra her hafta sonu Boston'a gelmiş, Jamie'nin odasında yerde yatmış ve bana yardım etmek için olur olmadık saatlerde kalkmıştı.

Arkadaşlarım ve benim yapamadığımız işleri yapması için insanları işe almıştım. Çalışan da almıştım, çünkü mecbur kalmadıkça bara bakmakla ilgilenmiyordum. Ben daha çok yönetmekle ilgileniyordum. Samira ve Zeke bu akşam çalışan iki bar-

menimizdi ve harikalardı. Şimdiden yaşlı evli çiftler gibi didişiyorlardı ve bu buradaki ilk geceleriydi.

Fitzy, "Eğlenceliydi," diye homurdanarak birasından bir yudum aldı.

Dean gelip Fitz'in omzuna vurarak, "Dostum," dedi. "Geçen hafta acayip bir maç çıkardınız. Yale'i ezip geçtiniz."

Fitzy kaşlarını çattı. "New York'ta mı izledin? Televizyondan verdiklerini bilmiyordum."

"Yok ya, birisi Twitter'da canlı yayın yapıyordu. Onun paylaşımlarını takip ettim."

Aslında ben de öyle yapmıştım. Canlı izlemek için Briar'a gitmek istemiştim ama Jamie önceki gece çok mızmızlanmıştı ve Sabrina'yla bitik haldeydik. Takım bu sezon kıçları tekmeliyordu gerçi. Briar'ın peş peşe beş maç kazanmasıyla geçen yılki boktan rekor unutulmuştu bile.

Hollis taburesinden, "Üçüncü çeyrekte Hunter'ın golü acayip güzeldi," dedi. "Neredeyse pantolonuma boşalacaktım."

"Bebeğin önünde ağzını bozma," dedim anında.

"Kardeşim sen bebeği bir bara getirdin. Git camdan taşlarını kendi evine at." Herkes kıs kıs gülünce Hollis gözleri görülür şekilde kafası karışmış göründü. "Ne?"

Hannah yardım etmek isteyerek, "O söz öyle değil," dedi.

"Tabii ki öyle."

"Gerçekten değil."

Hollis tek elini salladı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Snow."

Hannah iç geçirdi ve Allie, Hope, Carin ve Grace'in oturduğu masaya doğru gitti. Omzunun üzerinden Sabrina'ya, "Geliyor musun?" diye sordu.

"Evvet." Kadınım bana göz attı. "Onu almamı ister misin?"

Dean anında, "Yok ya," dedi. "Onu bizden uzaklaştıramazsın! Amcalarıyla doğru düzgün zaman geçirmedi!" Jamie'yi benden alıp göğsüne dayayarak tuttu. "Dean Amcana bir öpücük ver prenses."

Dean kızımızın ağzını kendi yanağına dayadı, sanki Jamie kocaman öpücük veriyormuş gibi kendi ağzından öpme sesleri çıkarınca Sabrina gözlerini devirdi.

Sabrina kuru kuru, "Ben hemen şurada normal insanlarla olacağım," deyip kızların oturduğu yere yöneldi.

Arkadaşlarım Jamie'yi kucaktan kucağa dolaştırdı, en sonunda Fitzy'nin kucağında kaldı. Tişört giydiği için dövmeleri tamamen görünürdü ve nedense bebeğin acayip ilgisini çekiyordu. Fitzy ne zaman onu tutsa Jamie kocaman gözlerle dövmelere bakıyor ve kırmızı gonca gibi ağzı, O şeklini alıyordu.

Garrett başını iki yana sallayarak, "Tanrım, acayip tatlı bir bebek bu," dedi.

Tuvaletten dönen Logan, Garrett'ın söylediği şeyi duydu. "Değil mi? Yemin ederim çirkin bir bebek olur da numara yapmak zorunda kalırım diye acayip endişeliydim. Bebeği görmeye gelmeden önce aynanın karşısında bir saat *'Yaaaaa! Çok tatlı!'* alıştırması yaptım."

Ona ortaparmağımı gösterdim.

"Bu doğru, Gracie'ye sor. Rahatla adamım. Yalan söylemek zorunda kalmadım değil mi? Acayip özel bir bebek."

Dean, "Tuck'ın sihirli spermi," dedi.

Hollis alayla güldü. "Hayır, Tuck'ın bebeğinin annesi ateş gibi yanıyor. Genler adamım."

"Bebeğin annesinden bahsetmişken..." Dean bana tek kaşını kaldırdı.

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş ona?"

"İkiniz resmi olarak birlikte misiniz, değil misiniz?"

Söylemek için aklıma gelen tek şey, "Birlikte yaşıyoruz," demekti.

"Tamam. Fakat bu benim sorumu cevaplamıyor."

Bakışlarım odanın karşısına kaydı. Sabrina, Hope'un söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu. Dipsiz kuyu gibi kara gözleri ve kusursuz yüzüyle, kesinlikle bu bardaki en ateşli kadındı.

Onun için *acı çekiyordum*. Evet, onu seviyordum. Öyle çok seviyordum ki canımı yakıyordu.

Fakat Jamie'yi doğurduğu gece tamamen başından savdığı için yeniden söylemeyecektim.

"Birlikteyiz," dedim en sonunda. "Ciddi mi?" Omzumu silktim. "Ben öyle olmasını istiyorum. Fakat onun gittiği yönü takip ediyorum."

Dean'in yüzü sıkıntılı bir hal aldı fakat konu hakkında başka bir şey söylemedi. Onun yerine konuyu tamamen değiştirdi, sırıtarak Fitzy'ye döndü. "Hey, sana mesaj atmayı unutup duruyorum ama muhtemelen bu konuda sana önceden haber vermeliyim."

"Ne konuda haber vereceksin?"

"Summer'ı hatırlar mısın?"

"Ne olmuş ona?"

Dean kahkaha attı. "*Kardeşim* olan Summer."

Fitzy'nin kısılan gözlerini görünce sırıtışımı bastırdım. Summer Di Laurentis'in geçen kış yaptığı ziyaretle onun ödünü koparduğu sır değildi. Tanık olmak için orada değildim ama görünüşe göre Dean'in inanılmaz cüretkâr kardeşi kendini koca adamın üstüne atmıştı.

"Ne olmuş ona?"

"Sonraki sömestr Briar'a kaydını aldırıyor."

Fitzy'nin yüzü Jamie'nin salyası kadar beyazlaştı. Aslında şu anda tişörtünün kolunda da o salyadan birikiyordu. Henüz fark etmemişti ve başka birinin söylemesini umuyordum, böylece ben mecbur kalmazdım.

"Niye?" Fitzy'nin sıkılmış dişlerinin arasından konuştuğu belliydi.

Dean iç geçirdi. "Brown'dan resmi olarak atıldı. Ya da onun söylemekten hoşlandığı şekilde söylersem, kibarca gitmesi istendi. Fakat evet, babam Briar'ın kayıt kabul müdürüyle arkadaş, o yüzden iyilik istedi. Ocak ayında Summer oraya başlayacak."

Hollis, "Hâlâ Fitzy'nin aletini görmek istiyor mu?" dedi.

Aletin sahibi bebeğimi bana verdi, sonra bira şişesini alıp hepsini içti.

Yeniden sırıttım. Zavallı adam. Hanımlar Colin Fitzgerald için kafayı yiyordu ama onu tanıdığım bunca yıl içinde çıktığı kadınlarla ilgili çok seçici davranmıştı. Bence derinlerinde o da benim gibi eski kafalıydı.

"Tuck!" Zeke tezgâhın arkasından seslendi. "Bu içki menüsüyle ilgili sormam gereken bir soru var!"

Jamie'yi aldım ve arkadaşlarıma bir dakika içinde döneceğimi işaret ettim. Sonra işimle ilgilenmek için uzaklaştım. *Kendi* işimle.

Saatler sonra yatak odamıza ayaklarımı sürüyerek girdiğimde Sabrina bana gülümseyerek, "Selam," dedi.

Yatağın ortasında kucağında bir kitapla uzanıyordu, beni şaşırtan bir görüntü değildi. Sabrina çalışabildiği her yerde çalışırdı ve onun için Jamie'nin uyuduğu zamanlar en iyi zamanlardı. Çoğu gece ben uyuduktan sonra bile burnu bir kitaba gömülü oluyordu.

İşin iyi yanı, artık barın restorasyonu bittiğinden ve resmi olarak açıldığından, artık Sabrina dersteyken gün içinde Jamie'yle ilgilenebilecektim. Sonra rolleri değişecektik, ben aşağıda çalışırken bebek görevine o geçecekti. En basit yöntem olduğunu söyleyemezdim ama elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk. Ayrıca yanıma taşındığından beri her şey çok daha kolaylaşmıştı.

Şey, daha kolay *ve* daha zordu. Durduğumuz yerden hâlâ emin değildim. Aynı yatakta uyuyor olmamıza rağmen üç aydır seks yapmamıştık. Birimiz çok ihtiyaç duyduğu uykuyu alırken, diğerimiz genellikle Jamie'nin bebek odasında odayı arşınlıyor oluyorduk. Bana beni sevdiğini söylemek bir yana, benden hoşlandığını bile söylememişti. Bazen sevdiğini düşünüyordum ama diğer zamanlar birlikte bir çocuk yetiştirmeleri gereken iki insanız gibi geliyordu.

Ancak Sabrina'yla ilgili bildiğim bir şey varsa, üzerine gitmenin ondan umduğunuzun tersi bir sonuç almanıza sebep olduğuydu. Anlıyordum gerçi. Hayatı boyunca kendi başınaydı. Babası o daha doğmadan çekip gitmişti. Annesi onu yüz üstü bırakmıştı. Büyükannesi her ne kadar onu sevdiğini iddia ediyor olsa da, sürekli onu büyüterek Sabrina'ya büyük bir iyilik yapmış gibi davranıyordu.

Sabrina James insanların onu sevmesine alışkın değildi. Bazen birisini nasıl seveceğini biliyor mu diye merak bile ediyordum ama sonra onu kızımızla görüyordum. Ona bakarken yüzünün sevgi ve hayranlıkla yumuşayışını gördüğümde derinden hissedebildiğini anlıyordum.

Sadece *benim* için de derinden bir şeyler hissetmesini diliyordum.

Çalışma kitabını kenara bırakarak, "Neden o kadar ciddi görünüyorsun?" diye takıldı. "Bu akşam yıktın geçtin. Ağzın kulaklarına varmalı."

Pantolonumu açıp yere düşmesine izin verdim. "İçimden sırıtıyorum." Kareli gömleğimi de çıkardım. "Yüz kaslarımı hareket ettiremeyecek kadar bitkinim."

"Gerçekten mi? Bu yazık oldu çünkü ben hiç yorgun değilim."

Sesindeki yaramaz ton vücudumu kükreyerek yaşama döndürdü. Ah siktir. Lütfen, lütfen, *lütfen* söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyor olsun.

"Jamie diğer odada uyuyor," diye ekledi bebek monitörünü cazibeyle sallayarak. "Son zamanlarda ciğerlerini patlatana kadar bağırmadan iki saat kesintisiz uyuyabiliyor."

İki saat.

Aletim havaya kalktı ve boxerımdan çıkmaya çalıştı.

Sabrina vücudumun tepkisini kaçırmadı. Dudaklarını yalayarak kazağının kenarına uzanıp yukarı çekti ve başından çıkardı.

Boğuk bir sesle, "Tatlım," diye başladım.

"Hımmm?"

"Eğer bu hastalıklı bir şakaysa ve şu anda beni becermeyi planlamıyorsan bana söylemen gerek. Aletim hayal kırıklığıyla baş edemez."

Kahkahalara boğuldu, sonra sesini kısmak için eliyle ağzını kapadı. Neyse ki bebek monitöründen ses gelmedi.

"Şaka değil," diyerek bana garanti verdi. Sonra sütyenini açtı ve yüce Tanrı aşkına, memeleri muhteşemdi. "Bütün gece üstüne atlamak istedim."

Bir yırtıcı gibi ona doğru ilerledim. "Öyle mi?"

"Mımm hımm. Bütün gün bunu düşündüm. Bu akşamsa düşüncem takıntıya dönüştü. Çalışanlarına emirler yağdırırken ne kadar ateşli göründüğünü *hiç* bilmiyorsun." Yoga taytını ve külotunu çıkarmaya koyulmuştu bile.

Gözlerim vajinasına kayınca nefesim kesildi. Tamamen tertemizdi. Ah evet, bu düşünmeden verilmiş bir karar değildi. Bunun için tamamen hazırlanmıştı.

Daha gözünü kırpamadan üzerindeydim, ağzım ikimizi de soluksuz bırakan bir öpücükle onunkine kenetlendi. Fakat ağzını ne kadar seviyor olsam da şu anda öpmek istediğim yer orası değildi.

Üç ay. Dilimi cennete sokamayalı üç kahrolası, *işkence* veren ay. Ağzımı onunkinden ayırdım ve yatakta aşağı doğru kayıp vajinasıyla aynı seviyeye geldim. Çok ıslak, olağanüstü vajinasına.

"Kendini açık tut bebeğim. Uzun zamandır yemedim ve acayip açım."

Sabrina aşağı uzanıp dudaklarını ayırdı. Yumulup dilimi önden arkaya doğru kaydırdım, tat tomurcuklarımı onunla kaplıyordum. Zaten sızlayan aletim ihtiyaçla zonkladı. Tanrım, bunu özlemiştim. Onu özlemiştim.

"Tucker, lütfen," diye yalvardı.

Aletim öyle sertti ki ikiye bölünebilirdi ama umurumda değildi çünkü yüzüm kadınımın bacaklarının arasındaydı. Topukları omuzlarıma baskı yaparak devam etmem için bastırıyordu. Yukarıda çırpınıyor, gelmiş geçmiş en seksi sesleri çıkarıyordu.

Hadi bebeğim. Benim için boşal.

"Evet, ah, evet. Tam orası." Haykırdı ve sonra yine elini ağzına bastırdı.

İkimiz de donakaldık, diğer kapıdan gelecek sesi bekledik. Hiçbir şey olmayınca rahatlayarak bir soluk verdim, bir yastık kapıp ona attım.

Şeytani bir şekilde sırıttım. "Çıkardığın seksi sesler her ne kadar beni deliye çevirse de, muhtemelen yastığa bağırman en iyisi olacak."

Başını geriye atıp yastığı yüzüne kapadı ve başparmaklarını kaldırdı. Kahkaha atarak kendimi görevime verdim fakat ağzımı ona dayadığım anda kahkaham anında kesildi.

Ondan aldığım her tat beni kurt gibi acıktırıyordu. Avuçlarımın altındaki baldırları kasıldı ve vajinası dilimde titreşerek yaklaştığının sinyalini verdi. Daha sertçe emdim. Daha hızlı yaladım. Isırdım, öptüm, ta ki yastığa haykırarak yüzümün her yanına boşalana kadar.

Acayip ihtişamlıydı.

Doğrulup oturarak elimin tersiyle ağzımı sildim. "Kondom?" diye sordum.

Yastığı kenara itti. "Hap kullanıyorum. Son kontrolümde reçete aldım."

Aletimi kavrayıp tepesini ıslak noktasına sürdüm. Geniş başım girişinden geçerken nefesi tıslar gibi çıktı. İçine girişimin üzerinden uzun zaman geçmişti ve vajinasından bir bovling topu çıkarmış olmasına rağmen hâlâ son derece sıkıydı. Kadın vücudu sihir ürünüydü.

İçine kayarken benden kaçan iniltiye engel olamadım. Çok iyi hissettiriyordu. Tamamen girdiğimde durdum. İçindeki kaslar etrafımda kasıldı.

"Siktir, keşke barı açmadan önce bir posta attırsaydım," dedim dişlerimin arasından. "On saniye sürmeden boşalacağım."

"Lütfen yapma. Bu çok iyi hissettiriyor." Sesi hafiften şaşkındı.

"Berbat olacağını mı düşündün?" Daha derine dalabilmek için bacaklarını kaldırıp omuzlarıma koydum.

"Bir bebeğim oldu."

"Vücudun kusursuz." Güzel ayak bileğini öptüm. "Daha kusursuz olsan ölürdüm. Hâlâ acayip sıkı, cennet gibi ıslaksın."

Kıkırdadı. "Cennet gibi ıslak mı?"

Kalçamı kıvırdım ve ikimiz de inledik. "Benim cennetim ıslak, sıcak ve Sabrina adında bir yavruya ait."

Gülümseyerek aletimin etrafında kasıldı.

"Kes şunu." Nefes nefese kaldım. "Tekrar boşalmak mı, yoksa kendimi utandırmamı mı istiyorsun?"

Daha da sıkıştırarak yanıt verdi. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve ufacık bir kontrol parçası aradım. İçine boşalma dürtüm geçtiği anda yavaş ve düzgün bir hızla hareket etmeye başladım.

Bakışları benimkilere takılı kaldı ve hissettiğim, söyleyemediğim, kalbimde onun için tuttuğum her şeyi gösterdim.

Sen benim için tek kadınsın.

Güneşim senin gülümsemenle doğup batıyor.

Kalbim atıyor çünkü seninki de atıyor.

Kalçası yukarı doğru büküldü, her darbeyi memnuniyetle karşılıyordu.

"Bana tutun bebeğim." İçine daha sert, daha derin girmek için dizimi yatağa bastırırken alnımda ter birikti.

İleri doğru yaptığım her hamleyle memeleri göğsüme sürtünene kadar beni aşağı çekti. "Çok yaklaştım," diye fısıldadı. "Öp beni. Boşalırken dilinin ağzımda olmasını istiyorum."

Siktir be.

Ağzım onunkine yapıştı. Dillerimiz açgözlülükle birbirine dolandı. Her zaman isteyeceğim şey buydu. Onun altımda olması. Dudaklarımdaki tadı. Ciğerlerimdeki kokusu.

Boşalırken ağzıma doğru inledi. Coşkulu çığlığını yuttum ve sonra kendi orgazmımın beni ele geçirmesine izin verdim. İçine öyle sertçe girdim ki muhtemelen moraracaktı. En sonunda

yaşadığım haz dindiğinde yanına yığılıp kaldım, onu ezmemek için kenara kaymayı zar zor becerdim.

"Bana on dakika kadar ver, yine yapmak için toparlanacağım," diye mırıldandım yatağa doğru.

Yumuşak bir el omurgamdan aşağı doğru inip kıçımı avuçladı, bütün vücuduma ürpertiler yayıldı. Aletim ilgiyle seğirdi.

"Şunu beş yapalım."

Kahkaha attı.

Sırtüstü yatıp kolumu omzunun altına kaydırarak onu kendime doğru çektim. "Beni öldürdün Sabrina. Öldüm."

Tek parmağını baldırımın iç kısmında gezdirdi. Ön görüldüğü üzere penisin taş gibi oldu. "Eğer bu ölü halinse sonraki raundumuzun ne kadar uzun süreceğinden biraz korkuyorum."

"Sandviç falan yemek isteyebilirsin. Seni uzun bir süre yatakta tutacağım."

Sanki bir santim bile ayrı kalmaya katlanamıyormuş gibi bacakları benimkilere dolanmış haldeydi. Bu da benim işime geliyordu.

"Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor," diye mırıldandı. Dudakları göğsümün yanında kıpırdıyordu. Sesi yine şaşkın geliyordu.

"Niye gitmesin ki? İkimiz de bunun yürümesini istiyoruz değil mi?"

Cevabını beklerken nefesimi tuttum. Son zamanlarda üstüne gitmem ve onun fırlayıp kapıya doğru koşmasını beklemek yeterince zordu.

Onun yerine derin bir nefes aldı. "Evet, istiyoruz."

"Bu başka bir kadın aramaktan vazgeçebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Vazgeçmek *zorunda olduğun* anlamına geliyor," dedi. Narin parmaklarını sahiplenici bir şekilde etime sapladı ve zevkle inledim.

"Güzel. Zaten etraftan birkaç kadına evli olduğumu söyledim."

"Niye?"

"Jamie kadın mıknatısı. Hayatımda bu kadar kadının bana asıldığı hiç olmamıştı."

Sonra sanki ona seslenmişim gibi telefonum öterek Jamie'nin diğer odada ağladığını bana haber verdi.

"O ne?" Sabrina doğrulup otururken saçlarını yüzünden çekti.

"Fitzy kurdu. Beşikte telefonuma alarm yollayan monitörler var, eğer hareket etmeyi keserse ya da ağlarsa haber veriyor. Eklentiyi daha sonra senin telefonuna da yüklerim." Yataktan çıktım. Dizlerinin üzerine kalkınca, "Burada kal," dedim. "Jamie'yi getireceğim."

Kapıya ulaşınca arkama baktım. Sabrina yatağın yumuşak arkalığına yaslanmış, bebeğimizi emzirmek için yanındaki yastıkları ayarlıyordu. Başını kaldırıp gülümsedi, lanet olası bir melek gibi görünüyordu.

Hayatımın böyle olmasını planlamamıştım, en azından bu kadar erken. Fakat dünyadaki bütün altınları verseler bile vazgeçmezdim.

Kalbim boğazımda ve her insanın hissetmeyi hak ettiğinden daha mutlu hissederek küçük kızımızı almaya gittim.

38

Sabrina

Aralık

Çalışma grubumdan sonra eve sessizce girdim, bir saat gecikmiştim ve kendimi suçlu hissediyordum. İçeri girerken Tucker'dan özür diledim, kollarım kitaplarla ve marketten aldığım ufak bir poşetle doluydu, bir saat önce eve getirmem gereken ürünlerin sadece yarısını almıştım. "Çok ama çok üzgünüm. Telefonumu kapamıştım ve..."

Mutfakta Tucker'ın annesini bulunca bahanelerimin kalanı boğazımda ölüverdi.

Benden tarafa ölümcül bir bakış attı ve tezgâhın arkasındaki yerinden konuştu. "John bir şeyler almak için markete gitti. Eve gelirken alır mısın diye sana mesaj atmaya çalıştı ama hiç cevap vermedin."

Sözleri kapımızdaki kış rüzgârlarından daha soğuktu. Paltomun altında titredim.

"Cumaya kadar gelemiyorsunuz sanıyordum," dedim.

"Hazırlayacağım düğün ertelendi, ben de bunu kullanıp erken gelmeye karar verdim. Böylece torunumla fazla zaman geçirebilirim."

"Ah. Güzel. Bu... güzel."

Bir serseme dönüştüm. Elimde değildi ama. Tucker'ın annesi acayip göz korkutucuydu. Yazın yaptığı o korkunç ziyaretten

beri onu görmemiştim. Tucker ona her gün mesaj atsa ve Jamie ile videolu sohbet yaptırıyor olsa da, annesi bir defa bile benimle konuşmak istememişti.

"Neden geciktin?" Bu bir suçlamaydı ve ikimiz de biliyorduk.

Yutkundum. "Çalışma grubundaydım. Finaller yaklaşıyor."

Başıyla oturma odasını işaret etti. "Sanırım o yüzden burası istediğin kadar temiz değil."

Bakışlarını gittikçe artan dağınıklığa kadar takip ettim. Bu hafta ne yaptığım belli değildi ve ev kafamın dağınıklığının her parçasını gösteriyordu. Mutfak dolapları utanç verecek şekilde boştu. Tabak çanaklar, en azından temiz olanları tezgâhın kenarına yığılıydı. Bu akşam Jamie'yi emzirdikten sonra onları yerine yerleştirecektim. Oturma odasında çalışma kitapları, taslaklar ve gerekli çalışma rehberleri mümkün olan her yüzeye dağılmıştı. Jamie'nin banyosu, Bayan Tucker'ın kullanacağı banyo, kasırga geçmiş gibi görünüyordu. Her şey korkunçtu çünkü düzeltmek için iki günüm daha olacağını düşünüyordum.

Ona söylediğim de bu oldu. "Siz gelmeden önce toplamayı planlıyordum."

Bahanemin utanç verici olduğunu söylemek istercesine tek kaşını kaldırdı. "Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun değil mi?"

Hançer derine saplandı. Benim elimden gelenin en iyisi Bayan Tucker'ın gözünde yeterince iyi değildi.

Nefesim göğsümde tıkanmışken botlarımı yavaşça çıkardım ve bitişik odadan mutfağa doğru yürüdüm, her adımla çoraplı ayaklarımı sürüklüyordum. Ev benim çocukluk evimden daha büyüktü ve çoğu zaman başımı döndürüyordu ancak Bayan Tucker'ın odadaki bütün havayı sömürmek gibi bir yeteneği vardı.

Sessizce sütü, yumurtaları ve katı yağı çıkardım. Küçük dükkân fazla pahalıydı ama yakındaydı ve ben de biraz çaresiz hissediyordum. Şimdi mi? Kendimi ufacık ve elinden bir iş gelmeyen biri gibi hissediyordum.

"Jamie, Tucker'la beraber mi?" diye sordum. Ev, Harvard'ın çalışma sınıfları kadar sessizdi.

"Beşiğinde uyuyor," dedi ters ters. Başını doğradığı soğanlardan kaldırıp bakmadı.

Gülümsemeye yeltendim. "Onu ilk defa yüz yüze görmekten keyif aldınız mı?"

"Bu nasıl bir soru? Elbette aldım. O benim tek torunum."

Buruk gülümsemem soldu. Yine yutkundum. Tanrım, bu ziyaret fena olacaktı.

"Hemen gidip onu kontrol edeceğim." Bir karton meyve suyunu dolaba ittikten sonra mutfaktan kaçtım.

Bebek odasında, Tucker ve Fitzy'nin geçen hafta getirdiği yapılmamış yatak benimle alay etti. Tek tarafından sıkıştırılmış çarşaf benim bir anne ve ev kadını olarak beceriksizliğimi gözler önüne seriyordu. Eğer bunlar Bayan Tucker'ın gelininde değer verdiği özelliklerse, o zaman sefil bir şekilde başarısız oluyordum.

Jamie beşiğinde huzurla uyuyordu, battaniyesine sıkıca sarmışlardı. Onu kucağıma alma dürtüme direndim. Tatlı, yargılamayan bedeninin kendimi anında çok iyi hissetmemi sağlayacağını bilmeme rağmen. Fakat uyuması gerekiyordu ve benim de yapılacak işlerim vardı.

Mümkün olduğunca sessizce yatağı düzelttim, sonra Bayan Tucker'a katılmak için mutfağa gittim.

"İçecek bir şey verebilir miyim?" diye teklif ettim. Tavada soğanlar vardı, ev tatlı baharat ve sarımsak aromasıyla doluyordu.

"Hayır. Ben iyiyim."

"Peki yardım edebilir miyim..." Elimi ocağa doğru salladım.

"Acılı fasulyeye mi?" diye tamamladı. "Hayır."

Tamam o zaman. Dudaklarımı yalayıp seçeneklerimi değerlendirdim. İlk tercihim yatak odasına saklanıp Tucker eve gelene kadar beklemekti ama bakışlarım temiz bulaşık yığınına takılınca önce biraz ortalığı toplamaya karar verdim. Benim bir sümüklü böcekten daha aşağı biri olduğumu düşünen biriyle sohbet etmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile.

"Tucker size barı gösterdi mi?" diye sorarken önce kâseleri yerine yerleştirdim. "Harika bir iş çıkarıyor ve şimdiden güzel

para kazanıyor." Tucker'ın Barı kapılarını açtığı günden bu yana doluydu.

"Daha erken. Çoğu bar birkaç yılın ardından batıyor. Babasının sigorta parasını öyle harcamasını istemezdim." Dudakları büzüldü. "Eğer bana sormuş olsaydı ona bunu söylerdim."

İyi ki sormamıştı. Tucker barına resmen âşıktı. Şimdiden bir tane daha açmaktan bahsediyordu, birinci yıldan gelecek tahmini para akışına göre başka bir işe yatıracak kadar parası olacaktı. O bir iş adamıydı, barmen değildi, onu beş dakika dinleyen biri bunu anlayabilirdi. Borçla yapılan yatırım riskinden, yatırımların kârlılığından, kâr marjlarından ve saklı fırsatlardan konuşuyordu.

Güvenle, "Bence büyük bir başarı olacak," diye belirttim.

"Sen tabii öyle düşünürsün." Ofladı. "Tucker evimizden emlak işini yapabilirdi. Bir ofisi olurdu, barda çalışmazdı."

Bar kelimesini sanki başkasının *genelevi* söyleyeceği gibi söylüyordu.

"Şimdi bir de üstünde yaşıyor." Büyük, hayal kırıklığı dolu bir iç geçiriş koyuverdi. "Babası bunu istemezdi."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, o yüzden sohbeti Jamie'ye çevirdim. Jamie konusunda da eleştirel olamazdı herhalde.

"Eve geldiğinizde Jamie uyanık mıydı? Çok akıllı. Ona her gün kitap okuyoruz. Eğer bebeğinize günde iki saat kitap okursanız ilerlemiş bir okur olacağını söyleyen bir makale buldum."

Tanrım. Aynı büyükannem gibi konuşmaya başlıyordum. Altı boş sahte gerçekleri yem gibi sunulan makalelerde hakikat gibi veriyorlardı.

Tucker'ın annesi söylediklerimi duymazdan geldi. "Tuck senin emzirdiğini ve bebeğin kilo olarak sadece yüzde ellilik dilimde olduğunu söyledi. Bu kulağa tehlikeli şekilde zayıf geliyor. Benim zamanımda biz mama kullanırdık. O karınları doldurur ve büyümelerine yardım ederdi."

Bayan Tucker'ın benimle alakalı her bir şeyde hata bulacağından emin olunca geri çekildim.

Kalan sabrımın kırıntılarına tutunarak konuştum, "Çoğu

doktor şu günlerde emzirmeyi öneriyor. Annenin sütü bebeğin ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde ve çalışmalar..."

Hor görerek, "O çalışmalar hiçbir şey kanıtlamıyor," dedi. Ocağın altını kısıp lavaboya doğru gitti, orada ellerini sertçe yıkamaya başladı. "Ben de alkole yakın yaşayan çocukların büyüdüklerinde bir sürü sorunları olduğunu söyleyen bir çalışma duydum. Umarım Jamie'yle durum bu olmaz."

Bir ayağımı diğerinin üzerine koyup bastım, dişlerimi sıkmak dikkatimi dağıtmaya yetmediğinden, acının yapacağını umuyordum. Kendime Bayan Tucker'ın oğlunu sevdiğini ve onca eleştirinin sevgiden yapıldığını hatırlattım. Benim için değil, oğluna duyduğu sevgiden. Buna saygı duymalıydım.

Sahte bir neşeyle, "Sonsuza kadar burada yaşamayacağız," dedim.

Bulaşıkları bitirdim ve oturma odasına girdim. Belki aramıza mesafe koymak, öfkeyle aptalca bir şey söylememi önlerdi. Bu sadece Tucker'ın annesiyle zaten zor durumda olan ilişkime daha fazla zarar verirdi.

Eğer Tucker'la birlikte kalacaksam onunla aramızı düzeltmem gerekiyordu.

"Hukuk fakültesi iyi gidiyor. Harika bir çalışma grubuna girdim. Çalışma grupları çok önemli çünkü hepimiz büyük resmi görmek için diğerine yardım ediyoruz. İlk başladığımda hiç arkadaş bulamayacağımı sandım ama hepimiz için sadece ilk gün heyecanıydı." Kitaplarımı toplarken öylesine konuşuyordum. "Grubumda bir adam var, Simon ve kendisi bir dahi. Fotografik hafızası var ve gerçekten önemli meselelere odaklanmak gibi bir kabiliyeti var. Ben detaylara çok fazla saplanıyorum."

"Simon mu? Başka adamlarla mı çalışıyorsun?"

Şüpheli ses tonuyla hemen dimdik oldum.

Dikkatle, "Evet, sınıfımda erkekler var," diye yanıtladım.

"John'un bundan haberi var mı?" Kollarını göğsünde bağladı, sanki oğlunun önünde başka bir öğrenciyle işi pişirdiğimi itiraf etmişim gibi bakıyordu.

"Evet. Simon'la tanıştı. Burada çalıştık." Aslında barda çalışmıştık. Çalışma grubum buraya gelmeye bayılıyordu.

Başını iki yana salladı, arkasındaki mutfak ışığı saçlarındaki kırmızı-altın sarısı rengi vurguladı. "Bu..." Başını yine iki yana salladı. "Tam da beklediğim şeydi," diye bitirdi.

Ağzımın kenarı kırıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Oğlumu kullandığını ve tanıştığınızdan beri de bunu yaptığını söylüyorum."

Nefes aldım. "N-ne?"

"Mirasını öğrendikten hemen sonra mı onu tuzağına düşürmeye karar verdin Sabrina?" Yüzü buzdan daha soğuktu. "Sen başka bir adamla *çalışmaya* gidince her şeyin parasını onun ödemesi ne kadar da uygun."

Benimle – siktiğimin – dalgasını – mı – geçiyordu?

Tamamen doğruldum, damarlarıma öfke karıştı.

Ev işleriyle ilgili eleştirilmesinde sorun yoktu. Berbattım.

Emzirmem hakkında karşı çıkmasıyla başa çıkabilirdim. Ben de Jamie'nin kilosu konusunda endişeliydim, doktor emzirilerek beslenen bebeklerin kilolarının biraz daha az olmasının tamamen normal olduğunu söylemiş olsa bile.

Anneliğimle, ev kadınlığımla ya da evladıma bakmamla ilgili Boston'un bir ucundan diğerine kadar alay etmesi umurumda değildi.

Fakat Tucker'ın kulağına korkunç ve var olmayan şüpheler fısıldamasına asla seyirci kalmayacaktım.

Kendi başıma hayatta kalabilirdim. Tucker'a ihtiyacım yoktu. Ben onu *istiyordum*. Onu öyle çok istiyordum ki ona ve Jamie'ye sahip olmak için her şeyden vazgeçerdim.

Kalan biraz saygınlığımda Bayan Tucker'a döndüm.

"Size çok saygı duyuyorum. Bu annelik bo... olayını sadece dört aydır yapıyorum ve belki bin kere batırdım. Zor ve Tucker'a, harika oğlunuza sahibim, bana bu yolun her adımında yardım ediyor. Kendi başınıza nasıl yaptığınızı hayal edemiyorum. Fakat bu yerde yaptığım her şeye hakaret etmenize izin vermeye-

ceğim. Burası benim evim. Evet, kusursuz değilim ama deniyorum. Jamie'yi seviyorum, Tucker'ı seviyorum ve eğer Harvard, iş ya da başka herhangi bir şeyin onların mutluluğunu tehdit ettiği bir an gelirse, hepsini bir dakikada siler atarım."

Kahverengi gözleri büyüdü.

Fakat bitirmemiştim. "O ve Jamie benim hayatımdaki en önemli şey," dedim kararlılıkla. "Şu anda yaptığım her şeyi de onları hayatımda tutacağımdan, ailemize katkıda bulunabileceğimden ve Jamie'ye benim uğraşmak zorunda kaldığım çocukluktan daha iyi bir çocukluk vereceğimden emin olmak için yapıyorum. Bu bir *adamla* çalışmam anlamına geliyor olsa bile. Bu arada kendisinin mutlu bir evliliği ve iki de çocuğu var."

Bayan Tucker'ın arkasından bir hışırtı sesi geldi ve kafasının arkasındaki karartı ortaya çıktı. Onun Tucker olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Ön kapıda duruyordu.

Tek kolunu kapının kirişine yaslamıştı, yüzünde bir gülümseme vardı.

"Demek beni seviyorsun ha?"

39

Tucker

Sabrina bir kayanın altına sürünmek istiyormuş gibi görünüyordu. Ya da belki de evimizdeki tonla pencerenin birinden atlamak istiyor gibiydi. Spot ışıklarının altında kalmaktan hoşlanmadığını biliyordum ve kaçmaya karar verse onu suçlamazdım bile.

Fakat ben eve gelmeden önce annem ona her ne söylediyse, sarf edilen her kelimeyi öğrenme niyetindeydim, Sabrina'ya cesaret aşıladığı belliydi. Anneme kaşlarını çattıktan sonra bana döndü ve doğruca gözlerime baktı.

"Seni seviyorum," diye doğruladı.

Bir adım yaklaştım. "Ne zamandan beri?"

"Siktiğimin şeyinin başından beri." Annem irkilince Sabrina ona süklüm püklüm bir bakış attı. "Üzgünüm. Tuck'la hâlâ bir dil dönüşümü yaşıyoruz. 'Tiktir' ve 'şok' gibi şeyler söylemeyi her zaman hatırlayamıyoruz tamam mı?" Tek kaşını kaldırdı. "O konuda da bana nutuk atacak mısınız?"

Annemin dudakları sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi seğirdi. "Hayır," dedi hafifçe. "Atmayacağım. Aslında..." Kar botlarını ve paltosunu giyerken büyük bir şov yaptı. "Sanırım mahallede bir gezintiye çıkacağım. Kara bakmayı seviyorum."

Ellerime, "Saçmalık," diye öksürdüm. Annem kıştan nefret ederdi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Kapıya giderken bana dik dik baktı. "Lütfen şu dil geçişini hızlandır John." Ardından gitti, Sabrina ile birbirimize bakıp sırıttık.

Eğlencemiz uzun sürmedi gerçi.

Sabrina, "Üzgünüm," dedi.

"Ne için?" Aramızdaki mesafeyi kapadım ve ellerimi ince kalçalarına dayadım.

"Annene karşı kabalık etmek istemedim. Sadece... bazı incitici... şeyler söyledi." Karanlık yüz ifademi görünce elini havaya kaldırdı. "Tekrarlamaya değmez ve içimden bir ses bir daha öyle şeyler demeyecek diyor."

Ağır ağır başımı salladım. "Yani artık beni sevdiğini bildiği için mi diyorsun?"

"Evet."

Bir an için güzel yüzünü araştırdıktan sonra tekrar gülümsedim. "Demek siktiğimin şeyinin başından beri ha?"

"Şey, belki başından beri değildir," dedi. "Yalan söylemeyeceğim Tuck. İlk tanıştığımızda bahsettiğin şu bağ var ya? Uzaktan gözlerimizin buluşması ve o anda bir şey hissetmenle ilgili?" Sabrina iç geçirdi. "O gece benim tek hissettiğim şehvetti."

"Biliyorum."

"Ancak artık sadece şehvet değil. Çok uzun zamandır öyle değildi."

"Ne zamandan beri?" Elimde olmadan ona sataştım. "Bana deli gibi âşık olduğunu ne zaman anladın?"

"Bilmiyorum. Belki şu saçma çifte randevuda? Belki ben hasta olduğumu düşünürken benimle ilgilendiğinde? Bana o evrak çantasını aldığında? Benim onurumu korumak için Ray'i yumrukladığında?" Her sözü hayretle doluydu. "Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum Tuck ama seni sevdiğimi biliyorum."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Çünkü korktum. Senin de beni sevdiğinden emin olmadığım için..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Tanıştığım anda aklımı sende kaybettim. Bunu biliyorsun."

Çenesini inatçı bir şekilde çıkardı. "Aletinle düşündüğünü sanıyordum. Erkekler öyle yapar."

Bu konuda hakkını verecektim. Fakat ben asla o erkeklerden biri olmamıştım.

"Sonra hamile kaldım ve bebeğe karşı duyduğun hisleri bana karşı duyduğun hislerle karıştırdığından endişelendim." Tek elini ipeksi siyah saçlarının arasından geçirdi. "Fakat en büyüğü şu ki... şuydu ki... ben... ben..."

Kalçalarını okşadım. "Sen ne?"

Gözyaşları kirpiklerine takıldı. "Hayatını mahveden insan ben olamam. Zaten seni istediğinden daha erken baba olmaya zorladım. Aşkın her şeyi karıştırmasını istemedim. Ben..." Gözlerini hızlıca kırpıştırdı. "Bir sabah uyanıp da benden nefret etmeni istemedim."

Hırladım. "Senden nefret etmek mi? Tanrım, kadın." Onu sertçe kendime doğru çekip yüzümü boynuna gömdüm. "Hâlâ anlamıyorsun değil mi?"

"Neyi anlamıyorum?" diye sordu ufacık bir sesle.

"Seni. Beni. Bizi. Bunu." Aklıma gelen kelimeler ağzımdan düşünmeden çıktı. "Sen benim aradığım kadınsın Sabrina. Bu dünyada benim için senin dışında başka kimse yok. Eğer arabayla giderken yolun kenarında seni görseydim ne yapardım biliyor musun? Senin yanında beş saniye geçirebilmek için bir ya da iki buji sökeceğime inansan iyi edersin. Sen hayallerimdeki kadınsın."

Nefesi kesildi.

"Bana Jamie'yi vermemiş olsaydın bile yine de seninle olmak isterdim. Bu arada o dünyadaki en harika hediye. Beni sevdiğini söylememiş olsaydın bile, seninle birlikte olabildiğim sürece bana ne vermeye istekliysen onlarla yetinirdim. Bu beni acınası biri yapıyorsa umurumda..."

"Acınası değilsin." İfadesi hiddetliydi. "Sen asla acınası olamazsın."

"Öyle olduğumu düşünseydin bile umursamazdım." Ellerimle yüzünü avuçladım ve gözyaşlarını sildim. "Sen başıma gelen en iyi şeysin Sabrina James."

"Hayır." Gülümsedi. "Sen *benim* başıma gelen en iyi şeysin."

Daha onu öpmek için eğilemeden ağlama sesi evi yıktı.

"Ve *bu*," diye mırıldandım, "ikimizin de başına gelen en iyi şey."

Kirpilerinden bir damla yaş özgür kalıp yanağından aşağı aktı. "Evet. Öyle."

Jamie kan donduran bir çığlık daha koyuverdi, ikimiz de yatak odalarına giden koridora aceleyle girdik. Tam bebek odasının kapısına gelince elini tutarak onu durdurdum.

"Beş saniye daha ağlayabilir," dedim. "Şu kendi kendine sakinleşme şeyini deneyecektik unuttun mu?"

Dudakları eğlenircesine seğirdi. "Ona karşı olduğunu sanıyordum." Sesi kalınlaştı ve benim aksanımı taklit ederek konuştu. "'Prensesimin acı çekmesine izin verecek değilim tatlım. Nasıl bir baba bunu yapar?'"

Ağzım öfkeyle açık kaldı. "Ben *verecek değilim* demedim."

"Demiş kadar oldun."

Gözlerimi devirerek onu kendime doğru çektim ve alt dudağını dişlerimin arasına kıstırdım. Sabrina yanıt olarak inledi, bu da aletimi uyandırdı.

"Öpüşmek istiyorum," diye homurdandım ağzına doğru. "Seksi sesler çıkarma."

"Ne fena. İkisini de alacaksın." Dilini ağzıma sokup ikimiz de seksi sesler çıkarana kadar beni adamakıllı öptü.

Ayrıldığımızda kahkahalarla gülüyorduk, nefes nefeseydik. Jamie dinleyen herkes için hoşnutsuzluğunu haykırarak iletiyordu.

Sabrina gülümseyerek, "Hadi, gidip prensese hizmet edelim," dedi.

Kıçıma şakadan bir şaplak attı, sonra kızımızı görmek için el ele bebek odasına girdik.

Sonsöz

Sabrina

Bir yıl sonra

Tucker, TD Garden'daki özel locaya benden önce girdi. Kollarında kıvranan Jamie'yi tutuyordu ama tutuşundan kurtulmak için harcadığı çabalar nafileydi çünkü babası deli gibi güçlüydü. Yürümeye başladığından beri her yere kendi küçük ayaklarıyla gitmeyi talep ediyordu. Acayip de hızlıydı. Yemin ederim, iki saniye başımı çevirdiğim anda velet *gidiyordu*. Son zamanlarda çocuklarına tasma takan ebeveynlerle ilgili düşüncelerimi tekrar gözden geçiriyordum.

Tucker locadakilere, "Geciktiğimiz için üzgünüz," dedi.

Birkaç kafa bizden tarafa döndü. Bu özel kısımdaki insanların yarısını tanımıyordum ama tanıdıklarım yüzüme mutlu bir gülümseme kondurdu.

"Geldiniz!" Grace yerinden fırlayıp bize doğru koşturdu. "Gelebildiğinizi duyunca Logan çok heyecanlanacak."

Tucker kederli bir şekilde, "Neredeyse gelemiyorduk," dedi. Kızımızın kızılımsı kahverengi saçlarını karıştırdı. "Küçük prenses hangi amcasının formasını giymek istediğine karar veremedi."

"Hah," dedim alayla gülerek. "Karar veremeyen *o muydu*?" Grace'e sarıldım, sonra da selam vermek için gelen Hannah'ya sarıldım. "Mırıldanıp dertlenen Tucker'dı."

Hannah, "Yine de ikisini de seçmedin," diye belirtti. Jamie'nin pembe hokey formasına bakarak sırıttı, arkasında "Babasının Kızı" yazıyordu.

Özel yapımdı elbette. Tucker özel yapım şeyler almayı seviyordu. Muhtemelen aklına gelen saçma sapan şeyler normal müşterilere uygun değildi.

Tucker, "Dönüşümlü giyecek," diye söz verdi. "Bir maç G'nin formasını, sonraki maç Logan'ın formasını giyecek. Hey Jean. Seni görmek güzel." Gidip Logan'ın annesine sarıldı, kadın gururdan ışık saçıyordu.

Onu suçlayamazdım. Oğlu bir yılını Tucker'ın deyişiyle "çiftlik takımıyla" oynayarak geçirdikten sonra profesyonellerle ilk maçına çıkmak üzereydi. Hâlâ hokeyi araştırmaya zahmet etmemiştim. Harvard'daki ikinci yılımda kıçım çıkına kadar çalışmakla meşguldüm. Nasıl olduysa ilk yılımı endişeli bir yıkım yaşamadan bitirmeyi başarmıştım. Marul Kafa'yı, Kale'den bahsediyorum, bunalıma soksa da Law Review'a bile girmiştim.

Tucker da harika gidiyordu. Bar ilk yılında ikimizin de beklediğinden daha büyük bir kâr getirdi. Paranın birazı Jamie'nin üniversite fonu için kenara konuldu fakat kalanıyla ikinci bir yere yatırım yapmayı planlıyordu. Bu defa şehir merkezinde olacaktı, ya büyük bir yıkım ya da ezici bir başarı olacaktı. Erkeğime inancım vardı, o yüzden ikincisi olacak diyordum.

Tucker, "Hay şok," diye sövdü, bakışları arenaya bakan devasa pencereye kaydı. "Maç başladı mı?"

Hannah, "Sadece ilk yarıda iki dakika oldu," dedi. "Logan henüz oynamadı."

Grace kara kara, "Belki hiç oynayamayabilir," dedi. "Onu oyuna sokmayabilecekleri konusunda beni uyardı."

"Tabii ki sokacaklar," dedi Jean. "O bir süper star."

Gülümsememi elimin arkasına gizledim. Evet. Gururlu anne nasıl olur biliyordum. Geçen hafta Jamie ilk kelimesini söylemişti: "Boo." Evet, o da kelime olarak sayılıyordu ve neredeyse çatıdan bağıracaktım. Üç defa söyleyişini kaydettim ve sonra

videoyu Tucker'ın annesine yolladım, hemen beni aradı ve sonraki yarım saati onun ne kadar akıllı olduğunu överek geçirdik.

Anne Tucker oğlunu sevdiğimi ve hiçbir yere gitmeyeceğimi kabul ettiğinden beri aramız hızla düzelmişti. Önümüzdeki baharda Boston'a taşındığında hâlâ böyle olacak mıydı bilmiyordum. Onun yakında olacak olmasından biraz endişeliydim, fakat Jamie'nin ilk doğum gününde Bayan Tucker yoktu. Tuck'ın annesi kıymetli torunundan bu kadar uzak kalmaya *dayanamayacağına* karar vermişti. Önce biraz daha para biriktirecekti, ardından kendi kuaför salonunu açmak için doğuya taşınacaktı. Elbette Tucker büyük kısmını karşılamakta ısrar ediyordu.

Yakında kocam olacak adam tam bir azizdi. Jamie için düzenlediğimiz küçük doğum günü partisinden sonra evlenme teklifi ettiğinde neredeyse hayır diyecektim. Bazen bu adamın bu kadar inanılmaz olması beni korkutuyordu. Bunu bir şekilde batıracağım diye ödüm kopuyordu ama Tucker bana durmadan bunun aradığımız şey olduğunu hatırlatıyordu. O ve ben. Sonsuza kadar.

"Dean nerede?" diye sordum, locada sarı kafasını aradım.

Hannah, "Vaktinde gelemedi," diye açıkladı. "Okulundaki kız hokey takımına koçluk yapıyor, salı ve perşembe akşamları antrenmanları var."

Başımı salladım. Salı akşamki bu maça katılabilmek için çalışma grubumu ekmek zorunda kalmıştım. Fakat Dean ve Allie, Manhattan'da yaşadığından her şeyi bırakıp gelmek daha zordu. Jamie'nin partisine gelmişlerdi gerçi. Dean ona tek boynuzlu at oyuncağı almıştı, Jamie onu her yere yanında götürüyordu.

Hannah, Carin, Hope, Grace ve ben, ayda bir kere toplanıyorduk. Ne olduğu önemli değildi; okuldan, hayattan, aşktan, her şeyden dertleşiyorduk. Carin asistan öğretmenini aşmıştı ve şimdi Londra'dan gelen misafir konuşmacıya deli gibi âşıktı. İngiliz aksanıyla her şeyin daha seksi olduğunu söylüyordu. Katılmıyorum diyemezdim. Tucker'ın Güneyli aksanına bayılıyordum ve asla kaybetmemesini umuyordum.

Hope, D'Andre ile evlenmekten ve bir aile kurmaktan konuştuklarını bana söylemişti. Jamie'yi kıskanıyorlardı ve genç yaşta anne baba olmak istediklerini konuşuyorlardı.

Her şeyi hesaba katarsak, mutlu bir gruptuk.

Bazen *fazla* mutlu olduğumuz için endişeleniyordum ama sonra büyükannemin evine yaptığım bir ziyaretle her şey anlam kazanıyordu. Mutluyduk çünkü öyle olmak istiyorduk, enerjimizi ve duygularımızı mümkün olan en iyi yolla birbirimize aktarıyorduk.

Bir zamanlar en büyük amacım başarılı olmaktı. Başarının notlar, burslar ya da yaptıklarım olmadığını, hayatımda oldukları için şanslı olduğum insanlar olduğunu fark etmemiştim.

Burada etrafıma bakındığımda herkese sarılmak ve teşekkür etmek istiyordum. Onları ne kadar sevdiğimi göstermek için sarılmak ve beni sevdikleri için teşekkür etmek istiyordum.

Çünkü sevgi en nihai amaçtı. Uğruna gayret ettiğim şey değildi ama kazanacak kadar şanslıydım. Hem de çok şanslıydım.

Yazarın Notu

Bunun Off Campus serisinin dördüncü (ve final) kitabı olduğuna inanamıyorum! Deli gibi sevdiğim karakterlere veda etmek benim için hep çok üzücü oluyor.

Her zamanki gibi bu projeden de bazı muhteşem insanların yardımı olmadan sağ kurtulamazdım.

İlk okuyucularım Viv, Jen, Sarina ve Vi'ye paha biçilemez yorumları ve dostlukları için teşekkür ederim.

Editörüm Gwen, kendisi dünya üzerindeki en büyük ikinci köpek sever (benden sonra elbette) ve bu nedenle de gelmiş geçmiş en iyi insan.

Yayımcım/ponpon kızım/ ruh ikizim Nina Bocci'ye bu seriyi benim kadar sevdiği için teşekkür ederim.

Sarah Hansen'a (Okay Creations) leziz karın kaslı kapak için!

Nicole ve Natasha: bana cennetten gönderilen meleklerim.

Kristy'ye, FB grubunda yaptığın tüm işler için teşekkürler!

Sharon Muha'ya... sebebe ihtiyacım mı var?

Son olarak da SİZE! Seriyi överek kulaktan kulağa yayan blogger ve yorumculara. Bana bu kitaplar hakkında en tatlı, en coşkulu mesajları yollayan okurlara. Beni her gün kahkahalara boğan Facebook grubuma. (Everything Elle Kennedy)

Yani evet: *size*. Kitaplarımı okumaya vakit ayırdığınız için teşekkürler!

Yazar Hakkında

New York Times, USA Today ve *Wall Street Journal* çok satan yazarı Elle Kennedy, Toronto, Ontario'daki banliyöde büyüdü ve York Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı okudu. Küçük yaşlardan itibaren bir yazar olmak istediğini biliyordu ve gençken bu hayalini takip etmeye başladı. Güçlü kadın karakterleri, seksi, alfa erkek karakterleri ve işleri biraz ilginçleştirecek kadar ateş ve tehlike katmayı seviyor!

Elle okuyucularından yorumlar okumayı da seviyor. Web sitesini ziyaret edin (www.ellekennedy.com) ya da yakında çıkacak kitaplarla ve özel bölümlerle ilgili haberler için bültenini takip edin. Onu ayrıca Facebook'tan bulabilir ya da Twitter'dan (@ElleKennedy) takip edebilirsiniz.